

bir GECE AVCISI romanı

TEK AYAGI MEZARDA

Bazen yarı ölümlü
kalabilmek için
ölümsüzlerle
savaşımak gerekir.

"KEDİCİĞİN BİRİNİ KAZIKLAMASI EN ÇOK BEŞ SANİYE!"

Cheyenne McGray, *USA Today* çoksatarı yazar

JEANETTE FROST

MEZARDA KAÇABİLİRSİN FAKAT SAKLAYAMAZSIN!

ATEŞLE Mİ OYNUYORSUN, KEDİCİK?

TEK AYAAĞI MEZARDA

Yarı vampir Kedicik, FBI'ın gizli bir biriminde özel dedektif. Tehlikeli 'ölümsüzler'in kökünü kurutmak için devletin emrinde çalışıyor. Halen, seksi ve tehlikeli eski sevgilisi Bones'tan öğrendikleriyle hayatına devam ediyor ancak ya biri genç kadını öldürmeyi kafasına koyduysa? Dahası Kedicik'e yani Cat'e yardım edebilecek tek güç, maziye gömmeye çalıştığı ancak kalbinden bir türlü atamadığı eski aşkı Bones!

Her ne kadar Bones'la bu yakın temas kafasını karıştırıyorsa da, direnmeye çalışıyor Kedicik. Birlikte vampir avlamanın heyecanı önüne geçilemez bir tutkuya dönüşüyor. Ortam geriliyor. Arzular ve tutkular bir yana Kedicik'in başına konmuş bir de ödül var. Ölü ya da diri! Paçayı sıyrabilmesinin tek yolu Bones'la işbirliği yapmak. Aralarındaki 'o şeyi' profesyonel bir çerçevede tutmak elbetteki kolay değil. Kaldı ki Bones bu kez Kedicik'i kaçırmak istemiyor.

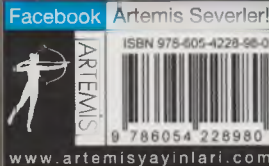
"Frost, soluk kesen, seksi romanlar yazmaya devam ediyor."

-USA Today

ÖTEKİ KEDİCİK!

www.jeanienefrost.com

**"JEANIENE FROST...
SEKS, AŞK ve MİZAHİ MÜKEMMEL ŞEKİLDE
HARMANLAYAN BİR TÜR YARATTI.
OKUYUCULARINA DAHA FAZLASINI İSTETİYOR."**

Kathryn Smith, *USA Today* çoksatarı yazar

**"KEDİCİK SİZİ PEŞİNDEN KOŞTURMAYA DEVAM EDİYOR.
GECE AVCISI SERİSİ KİTAPLARI DOĞAÜSTÜ
GERİLİME YENİ BİR SOLUK GETİRDİ."**

New York Library Journal

**"FROST, KARŞI KONULMASI GÜÇ TEHLİKELER
ve BAĞIMLILIK KARAN, KABAĞLI ARZULARLA DOLU
BİR DÜNYA YARATİYOR"**

Romantic Times

**"DOĞAÜSTÜ ENTRİKALAR,
İĞNELİ ESPRİLER ve İÇ YAKICI
BİR ROMANTİZM İLE FROST KESİNLİKLE ARAMIZDA."**

USA Today

AB/242
ABG/71
A/55
TEK AYAĞI MEZARDA
JEANIENE FROST

Orijinal Adı : *One Foot In The Grave*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mehmet Karaosmanoğlu
Türkçe Düzenleme : Deniz Evliyagil
Son Denetim : Alkım İrkad
Kapak Posteri : Matt Finish
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik : Karen Yardımlı

1-2. Basım : Mart 2010
ISBN : 978-605-4228-98-0
Sertifika No : 10905

Copyright © 2008 by Jeaniene Frost
Avon Books, Harper Collins Publishers

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla,
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com
www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TEK AYAGI MEZARDA

Bir Gece Avcısı Romanı

JEAN PIERRE FROST

THE MAGAZINE

OF THE
MAGAZINE

BABAMA...
HER ZAMAN BENİM
KAHRAMANIM OLACAKSIN.

TEŞEKKÜRLER

Geçen yıl kitaplara neden bir teşekkür sayfası eklendiğini anladım. Başlangıçta yazılan taslak tek başına yazılabilir ama aynı şey bundan sonra yazılacaklar için geçerli değil.

Öncelikle, gerçekleşmesi için dua etmeye bile cesaret edemediğim şeyleri gerçekleştiren Tanrı'ya teşekkür etmek istiyorum.

Daha sonra, eşim Matthew'e teşekkür diyorum. Matthew rüyalarımın peşinden koşabileceğime inanmamı sağlayan sevgisini ve desteğini benden esirgemedi ve beni olduğum gibi kabul etti, ki asıl farkı yaratan da bu oldu.

Gece Avcısı serisinin hayranlarına teşekkür ediyorum. Karakterlerime duyduğunuz sevginin benim için anlamını anlatmam mümkün değil.

Bu kitap için benimle birlikte kollarına sıvayan editörüm Erika Tsang'e de büyük teşekkür borçlu-

yum. Hikayedeki gerekli ve gereksiz öğeleri belirle-
mesinin yanı sıra gulyabanilerin yemek listesi üzerin-
de de benimle bir saat tartıştı. Umarım iştahın artık
yerine gelmiştir. Harikasın Erika.

Temsilcim Rachel Vater'a teşekkürler. Bu yolcu-
luk boyunca bana bu kadar çok destek olan başka bi-
rini bilmiyorum.

Muhteşem kitap kapaklarımı çizen Tom Egner'e
sonsuz teşekkürler. Yayın dünyasıyla hoş bir ilişki
kurmamı sağlayan Avon Books'taki muhteşem in-
sanlara da teşekkür ediyorum.

Basılmadan önce kitabı okuyan ve konuya bağ-
lı kalmamı sağlayan Melissa Marr, Jordan Summers,
Mark Del Franco ve Rhona Westbrook'a en içten te-
şekkürlerimi iletiyorum.

Doğal olarak aileme, özellikle de anneme, baba-
ma ve kızkardeşlerime teşekkür borçluyum. Koşul-
suz desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor.

Listenin sonunda, en sona konmasına rağmen ke-
sinlikle diğerlerinden daha az teşekkür borçlu olma-
dığım Melissa Marr var. Bu garip, inişli çıkışlı yolda,
arkadaşlığının benim için ne kadar önemli olduğunu
bilemezsin. Bunu ifade etmeye çalışırdım ama senin
kelimelerle aranın, benden daha iyi olduğunu ikimiz
de biliyoruz.

BİR

BAY LIAM FLANNERY’NİN, MANHASSET’TEKİ dört katlı evinin önünde bekliyordum. Beni gören herhangi biri, bunun dostça bir ziyaret olmadığını anlayabilirdi. Giydiğim uzun ceketin önünden, tabancamla omuz askım ve FBI rozetim rahatlıkla gözüküyordu. Bol pantolonumla bluzumun altındaysa kollarıma ve bacaklarıma bantlanmış, toplamda yaklaşık on kiloluk gümüş silah saklıydı.

Kapıyı çaldıktan bir süre sonra, takım elbiseli yaşlıca bir adam kapıyı açtı. “Özel Ajan Catrina Arthur,” dedim. “Bay Flannery’yi görmeye geldim.”

Catrina gerçek adım değildi ama rozetimde böyle yazıyordu. Uşak yapmacık bir gülümseme takınıp “Bay Flannery evde mi diye bir bakayım. Burada bekleyin.”

Liam Flannery’nin evde olduğunu zaten biliyordum. Ayrıca Bay Flannery’nin ve uşağının insan olmadığını da biliyordum.

Eh, aslında ben de insan değilim. Ama üçümüz arasında kalbi atan sadece bendim.

Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı. “Bay Flannery sizinle görüşmeyi kabul etti.”

İlk hatası buydu. Eğer işler planladığım gibi giderse, bu aynı zamanda son hatası olacaktı.

Liam Flannery’nin evine girdiğimde aklımdan geçen ilk düşünce *Vay be*, oldu. Tüm duvarlar elle işlenmiş ahşaptandı, yerler çok pahalı gözüken bir çeşit mermerdendi ve her yerde zevkle yerleştirilmiş antika eşyalar vardı. Belli ki ölü olmak, iyi yaşamamak anlamına gelmiyor.

Odadaki güçten dolayı ensemdeki tüyler diken diken oldu. Flannery, benim bu gücü hissedebildiğimden ve uşağının bir gulyabani olduğunu anladığımdan şüphelenmeyecekti. Ne de olsa herhangi biri gibi görünüyordum. Ama birkaç sırrım ve gizli bir sürü bıçağım vardı.

“Ajan Arthur,” dedi Flannery. “Bu ziyaret iki çalışanın hakkında olmalı. Ama ben zaten polise ifade verdim.”

İngiliz aksanıyla konuşuyordu, bu da İrlandalı ismine tersti. Telaffuzunu duyduğumda, üzerime ani bir titreme geldi. İngiliz aksanının bende anısı var da...

Arkamı döndüm. Vay, Flannery gerçek hayatta, FBI dosyasındaki resminden bile daha iyi gözüküyordu. Bronz rengi gömleğinden görünen, pürüzsüz solgun teni, kristal gibi ıslık ıslık parlıyordu. Vampirlerle ilgili bir tek şey ke-sindi: Hepsinin teni muhteşemdi. Liam’ın gözleri turkuvaz rengiydi ve kestane rengi saçları yakasının üzerine dökülüyordu.

Evet, gerçekten güzeldi. Akşam yemeğini korkutup kaçırmak gibi bir derdi yoktu. En etkileyici tarafıysa enerjisiydi. İnsanı ürperten, güç dolu dalgalar yayıyordu etrafa. Efendilerden biri olduğu şüphe götürmezdi.

“Evet, Thomas Stillwell ve Jerome Hawthorn için geldim. FBI, işbirliğinize minnettar olacaktır.”

Kibar laflarla onu oyalarken bir yandan da evde kaç kişi olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Kulaklarımı zorladım ama tek duyabildiğim Flannery, gulyabani uşak ve bendim.

“Elbette. Kanuna yardımcı olmak için her şeyi yaparım,” dedi. Eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“Burada mı konuşalım?” diye sordum. “Yoksa daha özel bir yeri mi tercih edersiniz?”

Ağır ağır yürüyerek bana yaklaştı. “Ajan Arthur, eğer özel bir şey konuşmak istiyorsanız bana Liam deyin. Ve umarım, şu sıkıcı Jerome ve Thomas’tan başka bir şey konuşmak istiyorsunuzdur.”

Liam’la baş başa kaldığımızda, niyetim konuşmak değişti. Buraya onu tutuklamak için de gelmemiştim. Çalışanlarının ölümünden sorumlu olduğundan şüphelendiğimiz andan itibaren, Liam ‘iş bitirilecekler’ listeme girmişti. Sıradan insanlar vampirlere ve gulyabanilere inanmadığı için, katil vampirleri cezalandırmanın yasal bir yolu yoktu. Onlarla Ulusal Güvenlik’in gizli bir kolu ilgileniyordu ve patronum Don bu tür işlere beni yollardı. Yaşayan ölümler dünyasında benim hakkımda söylentiler dolaşıyordu, bu doğru. Görevde olduğum son birkaç

yılda, bu söylentiler giderek artmıştı. Ama benim gerçekten kim olduğumu bilen sadece bir vampir vardı. Ve onu da dört yıldan uzun süredir görmemiştim.

“Liam, iki cinayetle ilgili olarak seni sorguya çeken bir federal ajana asılmıyorsun, değil mi?”

“Catrina, masum bir adam, kanunun çarklarının dönmeye başladığını duyduğunda endişelenmez. Ve bana senin gibi güzel bir kadın yolladıkları için de federallere minnettarım. Yüzün biraz tanıdık geliyor ama önceden tanışmış olsaydık, eminim seni hatırlardım.”

“Tanışmadık,” dedim hemen. “Bana güven, tanışmış olsak seni unutmazdım.”

Bunu bir iltifat olarak söylememiştim ama imalı bir şekilde kıkırdadı.

“Evet, bahse girerim hatırlardın.”

Seni kendini beğenmiş piç. Bakalım sıırıtmaya daha ne kadar devam edebileceksin?

“İşimize dönelim Liam. Burada mı konuşacağız, yoksa özel bir yerde mi?”

Boğazından pes etmiş gibi bir ses çıkardı. “Eğer bunda ısrarlıysan, kütüphanede daha rahat ederiz herhalde. Benimle gel.”

Kocaman, boş odalardan geçerek onu kütüphaneye kadar izledim. Kütüphane, yüzlerce yeni ve eski kitapla çok ihtişamlı görünüyordu. Vitrin camlarının arkasında muhafaza edilen parşömenler bile vardı. Ama benim dikkatimi asıl çeken, duvardaki büyük heykel oldu.

“Bu sanki... İlkel bir şey gibi.”

İlk bakışta tahta ya da fildişi gibi görünüyordu ama daha yakından bakıldığında kemiğe benziyorlardı. İnsan kemiklerine.

“Aborjin kemikleri, üç yüz yıllık. Avustralya’daki dostlarımın hediyesi.”

Liam yanıma geldi, turkuvaz rengi gözleri şimdi zümrüt gibi parlamaya başlamıştı. Gözlerindeki yeşil pırıltının ne olduğunu biliyordum. Vampirlerde, şehvet ile açlığın belirtisi aynıydı. İkisi de gözlerin zümrüt yeşili parlamasına ve vampir dişlerinin ortaya çıkmasına sebep oluyordu. Liam ya acıkmıştı ya da azmıştı. İki arzusunu da karşılayacak değildim.

Cep telefonum çaldı, açtım. “Alo?”

“Ajan Arthur, hala Bay Flannery’yi sorguya mı çekiyorsun?” diye sordu yardımcım Tate.

“Evet. İşim yarım saate kadar biter herhalde.”

Bunun anlamı şuydu: Eğer yarım saat sonra telefonuma cevap vermezsem, Tate ve ekibim içeri dalacaktı.

Tate başka bir yorum yapmadan telefonu kapattı. İşleri tek başıma halletmemden nefret ediyordu. Ah, vah vah! Flannery’nin evi bir mezar kadar sessizdi. Tam sahibine göre! Ve ben, bir usta vampirle dövüşmeyeli uzun zaman olmuştu.

“Thomas Stillwell ve Jerome Hawthorn’un cesetleri bulunduğunda, vücutlarında hemen hemen hiç kan olmadığını polis size söylemiştir. Ve üzerlerinde bu durumu açıklayacak bir yara da yokmuş,” diye hemen konuya girdim.

Liam omuz silkti. “FBI’nin bir teorisi var mı?”

Bir teoriden fazlası vardı elimizde. Liam'ın, Thomas ve Jerome'un boyunlarındaki küçük delikleri kendi kanından bir damlayla iyileştirip kapatmış olabileceğini biliyordum. Böylece, elimizde kanı emilmiş iki ceset olmasına rağmen, insanların bir vampirden şüphe etmesine sebep olacak hiçbir iz yoktu. Tabii eğer vampir hilelerini biliyorsanız, o zaman başka.

Düz bir sesle soruyu ona çevirdim. "Senin bir teorin var, değil mi?"

"Benim hangi konuda bir teorim olduğunu bilmek ister misin Catrina? Tadının da görüntünün kadar güzel olduğu konusunda. Aslında içeri adım attığından beri başka bir şey düşünemiyorum."

Liam aramızdaki mesafeyi kapatıp çenemi kaldırdığında ona karşı koymadım. Ne de olsa bu onun dikkatini, benim yapabileceğim herhangi bir şeyden daha çok dağıtacaktı.

Dudaklarımın üzerindeki dudakları soğuktu ve enerjile titriyordu sanki. Ağzımda hoş bir karıncalanma olmuştu. Çok iyi öpüşüyordu. Öpüşünü ne zaman derinleştireceğini ve ne zaman *gerçekten* derinleştireceğini biliyordu. Bir an için tadını çıkardım. Tanrım, neticede dört yıldır bekar dım! Ve sonra işe koyuldum.

Kollarımı onun sırtına doladım, böylece bluzumun kolumdan bir hançer çıkardığımı görmedi. Ama aynı anda o da ellerini belime kaydırmış ve pantolonumun altındaki sert çıkıntıları hissetmişti.

"Bu da ne?" diye söylenerek geri çekildi.

Gülümsedim. "Sürpriz!" Ve darbeyi indirdim.

Öldürücü bir vuruş olacaktı ama Liam tahmin ettiğimden daha hızlı çıktı. Ben tam bıçağı saplarken bir çelmeye dengemi yitirmemi sağladı. Bu yüzden de gümüş bıçağım, kalbini birkaç santimle ıskaladı. Dengemi korumaya çalışmak yerine, bilerek yere düştüm ve savurduğu tekmeden yuvarlanarak uzaklaştım. Liam tekrar vurmak için hızla bana yöneldi ama göğsüne saplanan üç bıçak yüzünden geri adım atmak zorunda kaldı. Kahretsin, kalbini *yine* ıskalamıştım.

“Tanrım!” diye bağırdı. Artık insan rolü yapmayı bırakmıştı. Gözleri tamamen zümrüt yeşiline dönerken vampir dişleri ortaya çıktı. “Sen şu efsanevi Kızıl Melek olmalısın. Vampir canavarının benim evimde ne işi var peki?”

Sesi sadece meraklıydı, korkmuş gibi değildi. Ama şimdi daha dikkatliydi ve etrafımda daireler çiziyordu. Ayağa kalktım, silahlarıma daha kolay erişebilmek için ceke-timi yere attım.

“Her zamanki sebepten,” dedim. “Sen insan öldürdün. Ben de skoru eşitlemek için buradayım.”

Liam gözlerini devirdi. “İnan bana cicim, Jerome ve Thomas bunu kesinlikle hak etmişti. O hırsız piçler benden para çaldı. Bugünlerde güvenilir çalışanlar bulmak öyle zor ki.”

“KONUŞMAYA DEVAM ET TATLI ÇOCUK. UMRUMDA DEĞİL.”

Boynumu iki yana oynattım ve elime yeni bıçaklar aldım. İkimiz de gözümüzü bile kırpmadan karşı tarafın hamle yapmasını bekliyorduk. Liam onun yardım beklediğinin farkında olmadığını sanıyordu. Oysa gulyabaninin

yavaşça ve sessizce bize doğru yaklaştığını duyabiliyordum. Liam'ın gevezeliği sadece zaman kazanmak içindi.

Kendine kızar gibi başını salladı.

“Görünüşünden anlamalıydım. Kızıl Melek'in kan kırmızısı saçları ve duman grisi gözleri olduğu söyleniyordu. Ve tenin... Hmm, asıl belli eden şey o. Hiçbir insanda bu kadar güzel bir ten görmemiştım. Kızım, seni ısırmayacaktım bile. Eh, en azından düşündüğün şekilde ısırmayacaktım.”

“Beni öldürmenin yanı sıra düzmek de istiyor olman gururumu okşadı. Gerçekten, Liam, bu büyük bir iltifat.”

Liam sıırttı. “Sevgililer Günü daha geçen aydı ne de olsa.”

Beni kapıya doğru sıkıştırmasına izin verdim. Pantolonumdan, neredeyse küçük bir kılıç boyutlarında olan en uzun bıçağımı çıkardım ve attığım bıçaklar yerine sağ elimi onu aldım.

Liam bunu görünce daha da geniş sıırttı. “Etkileyici. Ama sen daha *benim* mızrağımı görmedin. Üzerindekileri çıkar da göstereyim. İstersen üzerinde birkaç bıçak kalabilir. Öylesi daha heyecanlı olur.”

İleri atıldı ama yemi yutmadım. Sol elimdeki beş bıçağı ona fırlattım ve kendi etrafımda dönerek arkamdaki gulyabaninin darbesinden kaçtım. Tüm gücümü topladım ve tek bir hamleyle elimdeki uzun bıçağı gulyabaninin boynuna soktum.

Bıçağın ucu diğer taraftan çıktı. Gulyabaninin kafası bir an için kendi ekseninde döndü, kocaman gözleri gözlerime

kilitlendi. Sonra başı yere düştü. Bir gulyabaniyi öldürmenin tek bir yolu vardı, o da buydu.

Liam kendisine saplanan gümüş bıçakları kürdan çeker gibi tutup üzerinden çıkardı.

“Seni kaltak, *şimdi* gerçekten canını yakacağım! Magnus benim kırk yıllık arkadaşım!”

Şakalaşma bölümü böylece sona ermişti. İnanılmaz bir hızla üstüme geldi. Vücudu ve dişleri dışında bir silahı yoktu ama onlar da yeterince ürkütücüydü. Liam’ın yumruklarına ve tekmlerine aynı şekilde karşılık veriyordum. Birkaç dakika boyunca yolumuzdaki tüm masaları ve lambaları devirerek bu şekilde dövüştük. En sonunda beni tutup odanın diğer ucuna fırlattı. Daha önce incelediğim garip heykelin yakınına düşmüştüm. Liam tekrar üstüme geldiğinde bir tekmeyle onu vitrinin üzerine fırlattım. Hemen ardından, duvardaki heykeli olduğu yerden söküp onun kafasına attım.

Liam küfrederek eğildi ve girift sanat eseri, başının üstünden geçip düştüğü yerde parçalara ayrıldı.

“Sanata hiç saygın yok mu? O parça benden bile daha eskiydi! Hey, gözlerine ne oluyor?”

Neden bahsettiğini anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu. Gri gözlerim şu anda Liam’inkiler gibi yeşil ışıklar saçıyor olmalıydı. Dövüşmek, vampir babamın bana hediyesi olan melezhliğimin en parlak kanıtını ortaya çıkarıyordu.

“O kemikten yapboz senden daha eskiydi, öyle mi? O zaman sen kaç yaşındasın, iki yüz mü? İki yüz elli mi? Kuv-

vetlisin ha? Senin kadar sert yumruk atamasa da en az yedi yüz yaşında vampirleri şişlemişliğim var benim. Seni öldürmek eğlenceli olacak.”

Tanrı yardımcım olsun, yalan söylemiyordum. Bir vampirin göğsüne çabucak bir kazık çakıp bizim çocukların kalıntıları süpürmesini beklemek hiç de eğlenceli değildi.

Liam yine sıırttı. “İki yüz yirmi yaşındayım cicim. Bu tabii sadece nabzımın atmadığı yıllar. Ondan önceki yıllarda sadece fakirlik ve sefalet vardı. O zamanlar Londra bir lağımdı. Şimdi daha iyi görünüyor.”

“Ne yazık ki Londra’yı bir daha göremeyeceksin.”

“Pek sanmam. Beni öldürmenin eğlenceli olacağını mı düşünüyorsun canım? Bense seni düzmeye *bayılacağımı* biliyorum.”

“Görelim bakalım neyin varmış,” diye sataştım.

Odanın öteki ucundan bana doğru uıttı. Engelleyemedim, benim için fazla hızlıydı. Ve başıma korkunç bir darbe indirdi. Gözlerimin ardında ışıklar çaktı. Böyle bir darbe, normal bir insanı mezara götürürdü. Ama ben ne zaman normal olmuştum ki? O yüzden de, biraz midem bulandığı halde aklımı çabuk topladım.

Ağzım açık, gözlerim kaymış bir halde çuval gibi yere yığılıırken boynumun cezbedici bir açıyla kıvrılarak ortaya çıkmasına da özen gösterdim. Yerde duran elimin yakınında, onun göğsünden çıkarıp attığı bıçaklardan biri duruyordu. Liam hazır ben yere düşmüşken gelip beni tekrar tekmeleyecek miydi, yoksa ne durumda olduğuma mı bakacaktı?

Oynadığım kumar işe yaradı. “Böylesi daha iyi,” diye mırıldandı ve yanımda dizleri üzerine çöktü. Ellerini vücudumun üzerinde gezdirdi ve bir homurtu çıkardı.

“Tek kişilik ordu diye buna denir. Kadın üzerinde resmen bir cephanelik taşıyor.”

Pantolonumun fermuarını, görevini yapan bir memur tavrıyla açtı. Büyük ihtimalle önce üzerimdeki bıçakları almak istiyordu. Yapılacak en zekice şey bu olurdu. Pantolonumu indirdiğinde duraksadı. Parmaklarını kalçamdaki dövmenin üzerinde gezdirdi. Bu dövmeyi dört yıl önce, Ohio’daki eski hayatımı bırakıp yeni hayatıma başladığımda yaptırmıştım.

Şansımı kullanıp yakınımıdaki hançeri kavradım ve aniden onun kalbine sapladım. Liam donakaldı, şaşkın gözlerini bana çevirdi.

“Eğer *Alexander* beni öldürmediyse, hiçbir şey öldüremez sanıyordum...”

Bıçağı kalbinin içinde çevirmeye hazırlanıyordum ki son parça da yerine oturdu. *Alexander*, bir geminin adıydı. Liam Londralıydı. İki yüz yirmi yıldır ölüydü. Evinde Aborjin eserleri vardı ve bunları ona Avustralyalı dostları vermişti...

“Sen hangisisin?” diye sordum bıçağı olduğu yerde tutarak. Eğer kıpırdarsa kalbi parçalanacaktı. Hareketsiz durmaya devam ederse bıçak onu öldürmezdi. Şimdilik.

“Ne?”

“1788 yılında, dört mahkum, *Alexander* isimli bir gemiyle Güney Galler’deki sürgün kolonilerine yollandı. Bir

tanesi vardıktan hemen sonra kaçmayı başardı. Bir yıl sonra, kaçan mahkum geri döndü ve üç arkadaşı dışında herkesi öldürdü. O üç arkadaşın biri kendi seçimiyle, diğer ikisi zorla vampire dönüştürüldü. Hangisi olmadığını bilirim, o yüzden bana hangisi olduğunu söyle.”

Onun kalbine bıçak sapladığım andakinden bile daha şaşkın görünüyordu şimdi. “Bu hikayeyi dünyada sadece birkaç kişi biliyor.”

Bıçağı tehditkar bir şekilde birkaç milim oynattım. Ne demek istediğimi anladı.

“Ian. Benim adım Ian.”

İnanılmaz! Üzerimdeki adam iki yüz yirmi yıl önce hayatının aşkını bir vampire dönüştüren kişiydi. Kaderin cilvesi.

Liam ya da Ian, az önce kendisinin de itiraf ettiği gibi, bir katildi. Çalışanları ondan çalmış olabilirdi de, olmaya-bilirdi de. Dünyada aptal çoktu. Vampirler kendi mal varlıkları söz konusu olduğunda, insanlardan daha farklı kurallara göre hareket ederdi. Mülkiyete delicesine önem verirlerdi. Eğer Thomas’la Jerome onun ne olduğunu biliyor-duysa ve buna rağmen ondan bir şey çalmışsa, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklarını da biliyor olmalıydılar. Ama onu öldürmememin sebebi bu değildi. Sadece basit bir gerçeğe bakıyordu her şey; Bones’u terketmiş olabilirdim ama onun hayatıma girmesine sebep olan kişiyi öldüremezdim.

Tamam, duygusalım, ne var?

“Liam ya da Ian, hangisini tercih ediyorsan, beni iyi dinle. Şimdi sen ve ben ayağa kalkacağız. Bu bıçağı çekip

çıkarcacağım ve sen kaçıp gideceksin. Kalbin delindi ama iyileşirsin. Birine bir can borcum var ve bu borcu senin hayatını bağışlayarak ödüyorum.”

Bana uzun uzun baktı. Gözlerimizdeki parlak ışıklar birleşti.

“Crispin.” Bones’un gerçek ismi havada asılı kaldı ama bir tepki vermedim. Ian acı acı güldü. “Yalnızca Crispin olabilir. Dövüş stilinden anlamalıydım. Dövmen de onun-kinin aynısı. Bayılmış gibi yapmak pis bir numaraydı. O asla bu numarayı yutmazdı. Sen numara yapmayı bırakana kadar tekmelerdi seni.”

“Haklısın,” diye onayladım. “Bones’un bana ilk öğrettiği şey buydu. Yere düşen birine bir tekme daha at. Ben onun söylediklerini ciddiye aldım, sen almadın.”

“Vay canına, Kızıl Melek... Demek senin yüzünden son birkaç yıldır morali bu kadar bozuk.”

O an mutluluktan kalbim sıkıştı. Ian merak etmeye bile korktuğum şeye cevap vermişti. Bones hayattaydı. Onu terkettiğim için benden nefret ediyor bile olsa... Hayattaydı.

Ian şansını zorladı. “Demek sen ve Crispin... Onunla birkaç aydır konuşmuyorum ama onu bulabilirim. Seni ona götürebilirim, eğer istersen.”

Bones’u tekrar görmenin düşüncesi bile içimde fırtınalar kopmasına sebep oldu. Duygularımı saklamak için alaycı bir şekilde güldüm.

“Milyon versen olmaz. Bones beni buldu ve beni öldüreceği hedefler için yem olarak kullandı. O dövme-yi yaptırmam için bile beni o ikna etti. Para demişken,

Bones'u bir daha gördüğünde söyle ona, bana hala borcu var. Birlikte yaptığımız işlerin sonunda aldığı paradan bana pay vermedi. Bugünün *senin* şanslı günün olması-
nın tek sebebi, bir keresinde annemi kurtarmama yar-
dım etmiş olması. Bu yüzden ona borçluydum. Ödemem
de sensin. Eğer Bones'u bir daha görürsem, bıçağımın
ucunda o olacak."

Söylediğim her kelime canımı yakıyordu ama böyle ko-
nuşmak zorundaydım. Bones'u hala sevdiğimi itiraf edip
onun boynuna bir hedef tahtası asamazdım. Eğer Ian bun-
ları Bones'a anlatırsa, Bones söylediklerimin gerçek olma-
dığını nasılsa anlardı. Beraber yaptığımız işlerde bana pa-
yımı vermeyen o değildi, parayı almayı ben reddetmiştim.
Dövmeyi yaptırmam için de beni ikna etmiş falan değildi.
Dövmeyi onu terkettikten sonra yaptırmıştım. Onu öyle
özlüyordum ki...

"Sen yarı vampirsin. Gözlerin parladığına göre öyle ol-
mak zorundasın. Söylesene, bu nasıl oldu?"

Az kalsın söylemeyecektim ama sonra düşündüm de
bunu gizlemenin bir anlamı yoktu. Ian zaten sırrımı bili-
yordu. *Nasıl* kısmı pek de önemli değildi.

"Yeni ölmüş bir vampir anneme tecavüz etmiş ve şanslı-
na vampirin spermleri hala yüzebiliyormuş. Kim olduğu-
nu bilmiyorum. Ama bir gün onu bulup öldüreceğim. O
gün gelene kadar, onun gibi yaşayan ölüleri haklayarak ida-
re ediyorum."

Odanın diğer ucunda cep telefonum çaldı. Telefona ce-
vap vermek yerine aceleyle konuştum.

“Arayan, benim destek ekibim. Yarım saat sonra aradıklarında cevap vermezsem buraya gelecekler. Ve sayıları şu anda dövülebileceğinden çok daha fazla. Yavaşça ayağa kalk. Bu bıçağı çektiğimde koşarak kaç ve sakın durma. Hayatta kalabilirsin ama bu evi terkedeceksin ve asla geri gelmeyeceksin. Anlaştık mı? Cevap vermeden önce iyi düşün, çünkü ben blöf yapmam.”

Ian hafifçe gülümsedi. “Sana inanıyorum. Kalbime saplı bir bıçağı tutuyorsun. Yalan söylemek için hiçbir sebebin yok.”

Gözümü bile kırpmadım. “O zaman yapalım şu işi.”

Ian başka bir yorum yapmadan doğruldu. En ufak bir hareketin bile ona büyük bir acı verdiği belliydi ama dudaklarını sıktı ve inlemedi. İkimiz de ayağa kalktığımızda, bıçağı sırtından dikkatle çekip çıkardım ve kanlı bıçağı önümde tuttum.

“Hoşçakal Ian. Kaybol.”

Sol tarafımdaki bir camdan atlayarak kaçtı. Hızı önce-sine göre daha yavaştı ama yine de etkileyiciydi. Adamlarımın ön kapıya yaklaştığını duydum. Yapacak son bir işim vardı.

Aynı bıçağı kendi karnıma sapladım. Dizlerim üstüne yığılmamı sağlayacak kadar derine ama ölümcül bir yara oluşmasını engelleyecek kadar yükseğe. Yardımcım Tate koşarak içeri girdiğinde nefes almakta zorluk çekiyordum ve iki büklümdüm. Kanım, güzelim halıya akıyordu.

“Aman Tanrım, Cat!” diye bağırdı. “Biri hemen Brams getirsin!”

Diğer iki yüzbaşım, Dave ve Juan emre hemen uydu. Tate beni kaldırıp evin dışına taşıdı. Kesik nefesler alarak emirlerimi verdim.

“Biri kaçtı ama onu kovalamayın. Çok kuvvetli. Evde başka kimse yok. Yine de hızlıca kontrol edin ve hemen çıkın. Takviye güçlerle geri gelebilir. O zaman bir katliam olur.”

“Bir tarama yapın ve sonra geri çıkın, geri çıkın!” diye emir verdi Dave. Bir yandan da beni yerleştirdikleri minibüsün kapısını kapatıyordu. Tate bıçağı çıkardı, yarayı bandajladı ve bana hiçbir eczanede bulunmayan birkaç hap verdi.

Patronum Don, parlak bir bilimadamı ekibiyle beraber dört yıl süren bir çalışmanın ardından, yaşayan ölü kanındaki bileşenleri kullanarak mucizevi bir ilaç üretmeyi başarmıştı. Bu haplar, normal insanlar üzerinde kullanıldığında, kırılmış kemikleri ve iç kanamaları sanki büyülüymüşçesine iyileştiriyordu. İlaça, vampirleri ünlü yapan yazarın, yani Brams’ın adını vermiştik.

“İçeri yalnız girmemeliydin,” diye azarladı beni Tate. “Kahretsin, Cat, bir dahaki sefere beni dinle!”

Hafifçe kıkırdadım. “Sen nasıl istersen. Şu anda tartışacak halim yok.”

Ve bayıldım.

İKİ

EVİM BİR ÇIKMAZ SOKAĞIN SONUNDA, İKİ KAĞITLI bir binadaydı. İçerisi boş denilebilecek kadar sadeydi. Alt katta tek bir koltuk, kitaplıklar, birkaç lamba, cin ve tonikle dolu bir mini bar vardı. Eğer karaciğerim de yarı vampir olmasaydı şimdiye kadar çoktan sirozdan ölmüş-tüm. Tate, Juan ve Dave'in evimdeki içki zulasından bir şikayeti yoktu. Yeterince alkol servisi ve bir iskambil destesi, onların buraya gelmesini sağlamak için yeterliydi. Ne yazık ki hiçbiri iyi bir poker oyuncusu sayılmazdı. Ayık olduklarında bile. İçki içtiklerindeyse, kağıt oynama becerilerinin her geçen saniye kötüleşmesini izlemek çok eğlenceliydi.

Böylesine lüks bir hayat yaşamak için ne mi yapmak gerekiyor? Patronum Don beni yirmi iki yaşında, kanunlarla başım belaya girdiğinde buldu. Bilirsiniz, her zamanki ergenlik sorunları işte. Ohio Valisi'ni ve onun birkaç adamını öldürmüştüm. Yaşayan ölümlere yiyecek ve eğlence olsun diye kadın satıyorlardı. Bir nevi çağdaş köle tüccarla-

rı... Evet, ölmeyi hak etmişlerdi, özellikle de satmaya çalıştıkları kadınlardan birinin ben olduğumu düşünürsek. Ben ve vampir erkek arkadaşım Bones, onlarla kendi adalet anlayışımıza göre ilgilenmiştik. Ve arkamızda bir sürü ceset bırakmıştık tabii.

Tutuklanmamdan sonra, patoloji raporumda çıkan değerler, tamamen insan olmadığımı gerçeğini ortaya koymuştu. Don, Ulusal Güvenlik'in gizli bir birimine benim liderlik etmemi istemişti ve bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulunmuştu. Daha doğrusu beni ölümle tehdit etmişti. Ben de işi kabul etmiştim. Başka seçeneğim yoktu.

Don'un birçok kusuru olabilirdi ama normal kanunların koruyamadığı insanları savunmayı gerçekten önemsiyordu. Bunu ben de önemsiyordum. Bu yüzden hayatımı tehlikeye atıyordum, çünkü tamamen insan gibi gözüken bir yarı ölü olarak doğmamın sebebinin bu olduğunu hissediyordum. Geceleri avlananlar için hem yem hem de kanca olabilirdim. Bu bir 've sonsuza dek mutlu yaşadılar' hikayesi değildi ama en azından bazı insanların hayatına olumlu bir katkımla olabiliyordu.

Pijamalarımı giyerken telefonum çaldı. Geceyarısı olduğuna göre ya çocuklardan biri ya da Denise arıyor olmalıydı. Annem bu saatte uyanık olmazdı.

"Selam Cat, yeni mi geldin?"

Denise ne iş yaptığımı ve ne olduğumu biliyordu. Bir gece kendi kendime dolaşırken bir vampirin onun boynunu vantuzladığını görmüştüm. Ben vampiri öldürürken,

Denise benim insan olmadığımı anlayacak kadar çok şey görmüştü. Yine de çığlık atmak ya da bayılmak gibi normal insanların vereceği tepkilerin hiçbirini vermemişti. Sadece gözlerini kırıştırmıştı ve “Vay be,” demişti. “Sana en azından bir bira borcum var.”

“Evet,” diye cevap verdim. “Eve yeni geldim.”

“Kötü bir gün müydü?” diye sordu.

Günün çoğunu kendi karnımda açtığım bir yara yüzünden yatarak geçirdiğimi bilmiyordu tabii. Brams’ın yardımını ve kendime sapladığım bıçağın vampir kanıyla kaplı olması sayesinde çabuk iyileşmiştim. Bıçağın üzerinde vampir kanı olması, Don’un sihirli haplarından bile daha çok işime yaramıştı. Hiçbir şey ama hiçbir şey, vampir kanı kadar hızlı iyileştiremezdi.

“Eh, her zamanki gibi. Senden ne haber? Randevun nasıl geçti?”

Güldü. “Şu anda seninle telefonda konuştuğuma göre, sence nasıl geçmiş olabilir? Aslında buzluktan biraz cheesecake çıkaracaktım, gelmek ister misin?”

“Tabii, ama pijamalarımı giymiştim.”

“Tüylü terliklerini de unutma.” Denise’in sırtışını görür gibiydim. “Onlarsız olmaz.”

“Birazdan görüşürüz.”

Telefonu kapadım ve gülümsedim. Yalnızlık şimdilik askıya alınmıştı. En azından cheesecake bitene kadar.

Gecenin bu saatinde Virginia yolları genellikle tenhaydı ama bu saatler yaşayan ölülerin yemlenme saatleri ol-

duğu için gözlerimi açık tutuyordum. Vampirler genelde sadece atıştırırdı. Yani, bakışlarındaki gücü ve dişlerindeki halüsinojenleri kullanarak içip kaçmayı tercih ederlerdi. Böylece kurbanları bir şey hatırlamazdı. Sadece, anlaşılmaz bir şekilde kanlarındaki demir oranı düşmüş olurdu. Bunu Bones'tan öğrenmiştim. Vampirlerle ilgili her şeyi ondan öğretilmiştim zaten. Bana vampirlerin yeteneklerini -oldukça fazlaydı- ve zayıflıklarını -sayısı azdı ve bunların arasında gün ışığı, haçlar ve tahta kazıklar yoktu-, inançlarını -Kabil ilk vampirdi, Tanrı onu kardeşi Habil'i öldürdüğü için sonsuza dek kan içmek zorunda olan bir yaratığa çevirmişti- ve piramit gibi işleyen, tepedeki vampirlerin kendi yarattığı 'çocukları' yönettiği toplum düzenini anlatmıştı. Evet, bildiğim her şeyi bana Bones öğretmişti.

Ve sonra ben onu terketmişim.

Arabamın önüne aniden bir kedi atladı. Direksiyonu hızla kırdım ve frene bastım. Kapıyı açıp aceleyle dışarı çıktığımda arabamın yakınında, yerde yattığını gördüm. Kaçmaya çalıştı ama onu yakalayıp durumunu inceledim. Burunda kan ve üzerinde çizikler vardı. Bacağını hareket ettirdiği zaman ağlar gibi bir ses çıkarıyordu. Belli ki bacağı kırılmıştı.

Onu sakinleştirecek şeyler fısıldarken, bir yandan cep telefonumla Denise'i aradım. "Arabamla yavru bir kediye çarptım," dedim. "Benim için bir veteriner bulabilir misin? Onu burada bırakamam."

Denise kediye acır gibi bir ses çıkardı ve telefon rehberini almak için içeri gitti. Bir süre sonra geri döndü.

“Bu yer gece boyunca açık ve senden fazla uzakta değil. Kediye ne olduğundan beni haberdar et, tamam mı? Cheesecake’i tekrar dolaba koyuyorum.”

Telefonu kapatıp veterineri aradım ve yolu öğrendim. On dakika sonra Nuh’un Tüylü Gemisi’ndeydim.

Pijamalarımın üstüne paltomu geçirmiştım, çizmelerim yerine de mavi, tüylü terliklerimi giyiyordum. Cehennemden çıkmış bir ev kadınına benziyordum büyük ihtimalle.

Masasının arkasında oturan adam beni görünce gülümsedi. “Az önce arayan bayan siz misiniz? Kedisi olan?”

“Evet benim.”

“Adınız...”

“Cristine Russell.” Artık kullandığım isim buydu. Kaybettiğim aşkım Bones’a bir tür saygı duruşuydu bu; Bones’un insanken ismi Crispin Russell’dı. Biliyorum, duygusallığım benim sonum olacak.

Veterinerin dostça gülümsemesi daha da genişledi. “Ben Dr. Noah Rose.”

Noah demek. Buranın klişe ismini açıklıyordu bu. Röntgenini çekmek için kediciği aldı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

“Bir bacak kırık, bazı ezilmeler var ve yetersiz beslenmiş. İki hafta içinde iyileşir. Sokak kedisi miydi?”

“Bildğim kadarıyla öyle, Dr. Rose.”

“Noah deyin lütfen. Şirin bir kedicikmiş. Onu evinize alacak mısınız?”

Kedicik kelimesi tüylerimi diken diken etti ama belli etmedim ve düşünmeden cevap verdim.

“Evet.”

Kediciğın kocaman gözleri bana döndü, sanki kaderinin mühürlendiğini anlamış gibiydi. Alçıdaki minik bacağı ve çiziklerindeki merhemlerle gerçekten zavallı görünüyordu.

“Bol yemek ve dinlenme ile bu yavru kedi hemen sağlığına kavuşur.”

“Harika. Borcum ne kadar?”

Utanmış gibi gülümsedi. “Borcunuz yok. Siz iyi bir şey yaptınız. İki hafta sonra alçıyı çıkarmam için onu geri getirmeniz lazım. Ne zaman size uyar?”

“Geç olan herhangi bir saat. Eee, garip saatlerde çalışıyorum da.”

“Akşamları benim için sorun olmaz.”

Yine utangaç bir şekilde gülümsedi. Her müşteriye bu kadar yumuşak davranmadığını hissediyordum. Yine de zararsız görünüyordu. Tanıştığım erkekler arasında bu ender rastladığım bir özellikti.

“İki hafta sonra, perşembe günü, saat sekiz nasıl?”

“Tamam.”

“Yardımanın için teşekkürler Noah. Sana borçluyum.” Ke-diyle beraber kapıya yöneldim.

“Bekleyin!” Masanın etrafından dolaştı ve durdu. “Bu hiç profesyonelce değil ama eğer bana borçlu olduğunuzu düşünüyorsanız, *değilsiniz* tabii ki, ama... Buraya yeni geldim ve... Pek insan tanımıyorum. Diğer müşterilerim ya yaşlı ya da evli insanlar... Yani, demek istiyorum ki... Acaba...”

Bu dağınık konuşma üzerine merakla tek kaşımı kaldırdım. Noah'nın yüzü kızardı. "Boşverin. Eğer randevunuza da gelmezseniz, anlarım. Özür dilerim."

Zavallı adam aslında çok şekerdi. Onu kadın gözüyle bir daha inceledim. Bu seferki, onun tehlikeli olup olmadığını anlamak için yaptığım değerlendirmeden çok farklıydı. Uzun boyluydu, esmerdi ve çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Belki onu Denise'e ayarlayabilirdim. Denise, son çıktığı adamın onu pek etkilemediğini söylemişti.

"Peki, Noah, cevabım evet. Aslında arkadaşım Denise ve ben pazartesi gecesi yemeğe çıkacaktık. Bize katılabilirsin."

Tuttuğu nefesini verdi. "Pazartesi mükemmel olur. Pazar günü arayıp tekrar onaylarım. Normalde hiç böyle şeyler yapmam. Tanrım, sanki bu cümleleri önceden hazırlamışım gibi oldu. Fikrini değiştirmene sebep olmadan, numaramı alayım en iyisi."

Gülümseyerek cep telefonu numaramı yazdım. Eğer Noah ve Denise iyi anlaşırsa, tatlılar gelmeden önce ayrılırdım. Noah'nın bir ahmak olduğu ortaya çıkarsa da Denise'i rahatsız etmesine izin vermeden onu yollardım. Hey, arkadaşlık öldü mü?

Numaramı ona verdiğimde, "Lütfen fikrini değiştirme," dedi.

Yanıt vermek yerine sadece el salladım.

ÜÇ

ERTEŞİ PAZARTESİ, SAAT ALTIYA ON KALA TELE-
fonum çaldı. Arayan numaraya baktım ve yüzümü
ekşittim. Denise niye beni evinden arıyordu ki? On beş da-
kika önce burada olması gerekiyordu.

“Ne oldu?” diye açtım telefonu. “Geç kaldın.”

Derin bir nefes alıyormuş gibi bir ses geldi. “Cat, sinir-
lenme ama... Ben gelmiyorum.”

“Hasta mısın?” dedim endişeyle.

Derin bir nefes daha aldı. “Hayır, gelmiyorum çünkü şu
Noah ile *senin* çıkmanı istiyorum. Kendi başınıza. Çok iyi
birine benzediğini söylemiştin.”

“Ama ben biriyle çıkmak istemiyorum!” diye itiraz et-
tim. “Kabul etmemin tek sebebi onu *seninle* tanıştırmaktı.
Eğer *senin* tipin değilse de zarif bir şekilde kaybolacaktık.”

“Tanrı aşkına, Cat, benim başka bir randevuya ihtiya-
cım yok ama *senin* var! Yani, *babaannem* bile senden daha
çok iş beceriyor. Bak, o diğer adamdan pek bahsetmek iste-

mediğini biliyorum, her kimse, ama üç yıldır seninle arkadaşız ve artık yaşamaya başlaman lazım. Noah'yı içki içme becerinle şaşırt, küfürlerinle kulaklarını kızart. Gecenin sonunda öldürmeyi planlamadığın biriyle *birazcık* eğlenmeyi dene en azından. Bir kerecik. Belki o zaman hep bu kadar üzgün olmazsın."

Bones'tan detaylı olarak hiç bahsetmemiş olsam da -özellikle de onun bir vampir olduğu kısmını atlamıştım- birine aşık olduğumu ve sonra onu kaybettiğimi biliyordu. Ve ne kadar yalnız hissettiğimi de biliyordu. Asla itiraf etmesem de...

İçimi çektim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben sanıyorum," diye sözümü kesti. "Sen ölü değilsin, ölü gibi davranmayı bırakman gerek. Sadece yemek yiyeceksiniz, Vegas'a gidip evlenmeyeceksiniz. İstemezsen bir daha Noah'yı görmen bile gerekmiyor. Sadece bu defalık git. Hadi."

Yeni kedime baktım. Gözlerini kırpmasını onaylama olarak yorumladım.

"Pekala. Noah beş dakika sonra burada olacak. Gidiyorum. Ama büyük ihtimalle yersiz bir şey söyleyeceğim, bir pot kıracağım ve bir saat sonra eve dönmüş olacağım."

Denise güldü. "Farketmez. En azından denemiş olursun. Eve döndüğünde beni ara."

"Görüşürüz," deyip kapattım. Anlaşılan biriyle çıkacaktım. Buna hazır olsam da olmasam da.

Aynanın önünden geçerken yansımamı bir daha süzdüm. Artık kahverengi olan saçlarım omuzlarıma geliyor,

yabancı gözükiüyordu. Amacım da buydu zaten. Ian görünüşüm hakkındaki söylentilerden bahsettikten sonra, önlem olarak saç rengimi değıştirmiştım. Bir vampirin ve gulyabaninin, sırf kızıl saçlarım yüzünden kim olduğımu anlamasına izin veremezdim. Niye sarıya boyatmadığıma gelince... Sarışınlar daha çok eğleniyor olabilirdi ama benim amacım arkamda daha çok ceset bırakmaktı. Kızıl Melek öldü, yaşasın Kumral Melek!

Noah kapıyı çaldığında hazırdım. Beni gördüğünde yüzündeki gülümseme dondu.

“Daha önce kızıl saçlıydın, değıl mi? Heyecandan hayal etmedim yani?”

Artık kızıl değıl, bal rengi olan kaşlarımından birini kaldırdım. “Bir değışiklik yaptım. Ömrüm boyunca kızıl saçlıydım, canım farklı bir şey çekti.”

Hemen geri adım attı. “Çok güzel olmuş. *Sen* çok güzelsin. Yani, önce de güzeldin, şimdi de güzelsin. Hadi, gidelim, sen fikrini değıştirmeden.”

Zaten değıştirmiştım ama bunun Noah'yla bir ilgisi yoktu. Yine de, asla kabullenmek istemesem de Denise haklıydı. Hiçbir zaman benim olamayacak biri için bir gece daha kendime eziyet etmektense, dışarı çıkıp güzel bir akşam geçirmeyi deneyebilirdim.

“Kötü bir haberim var,” dedim. “Arkadaşıımın işi uzamış, o gelemiyor. Üzgünüm. Eğer yemeğı iptal etmek istersen anlarım.”

“Hayır,” dedi Noah hemen. “Ben açım. Hadi, bir şeyler yiyelim.”

Arabasına doğru giderken, *Sadece bir randevu*, diye hatırlattım kendime. Ne zararı olabilir ki?

Noah'yla Renardo'nun Yeri isimli bir İtalyan bistrosuna gittik. Kibar gözükmek için sadece kırmızı şarap içtim. Cin tonik düşkünlüğümü göstermek istemiyordum.

"Sen ne iş yapıyorsun Cristine?" diye sordu.

"Federal Büro için saha araştırması ve işe alım."

Dediğim doğru sayılırdı. Eğer gecenin yaratıklarını avlamaya ve öldürmeye, *araştırma* dersek tabii. Ve ordudaki, güvenlikteki, FBI'daki, hatta hapisteki suçlular arasındaki en iyi adamları toplamayı, *işe alma* sayarsak. Yaşayan ölüleri haklayan bir operasyonda ayrımcılık yapamazdık, değil mi? Takımımızın en iyi üyeleri bir zamanlar mahkumdu. Juan bir hücrede yirmi yıl geçirmek yerine Don için çalışmayı tercih etmişti örneğin. Bu karışım pek geleneksel bir savaş birimi oluşturmamıştı belki ama ölümcül olduğu kesindi.

Noah'nın gözleri büyüdü. "Büro mu? Sen bir FBI ajanı mısın?"

"Pek sayılmaz. Bizim bölümümüz, Ulusal Güvenlik'in bir yan kolu gibi."

"Yani eğer ne iş yaptığını söylersen beni öldürmen mi gerekir? O tür mesleklerden biri mi bu?"

Neredeyse şarap boğazıma kaçıyordu. *Aynen öyle dostum*. "Yok, o kadar heyecanlı bir iş değil. Sadece işe alım ve araştırma. Ama beni her an arayabiliyorlar ve garip saatlerde çalışıyorum. Bu yüzden, Richmond'ı sana Denise'in gezdirmesi daha iyi olurdu."

Hayale kapılamaya gerek yok. Noah tatlıydı ama bundan daha fazlası olamazdı.

“Garip saatleri ve her an aranmayı anlıyorum. Ben de acil durumlar için herhangi bir saatte çağrılabilirim. Senin mesleğin kadar ciddi bir iş olmayabilir, yine de... Hayattaki en küçük şeyler bile ilgi bekler. Ben daima, insanın kendisinden daha güçsüz bir şeye nasıl davrandığının, onun gerçek karakterini gösterdiğini düşünürüm.”

Vay, vay. Gözümde değeri bir seviye daha yükselmişti.

“Denise gelemediği için çok üzgünüm,” dedim. Sanırım beşinci kez. “Onu gerçekten severdin.”

Noah öne eğildi. “Eminim severdim ama gelemediği için üzgün değilim. Başka insanlarla tanışmayı, aslında seninle çıkmak için bir bahane olarak kullandım. Sadece seninle çıkmak istemiştim. Herhalde o tüylü terlikler yüzünden olmalı.”

Güldüm ve gülmeme şaşırdım. Gerçekten çok kötü vakit geçirmeyi bekliyordum. Oysa bu... Hoştu.

“Bunu aklımdan çıkarmam.”

Kadehimin üzerinden onu inceledim. Noah bisiklet yaka, gri bir kazak ve spor bir ceket giymişti. Siyah saçlarını yeni kestirmişti ama bir perçem alnına düşüp duruyordu. Noah'nın birileriyle çıkmakta hiç zorlanmayacağı belliydi. Teni ayışığında kristal gibi parlamıyor olsa da...

Başımı iki yana salladım. Kahretsin, Bones'u kafamdan çıkarmalıydım! İkimizin beraber olması için bir umut yoktu. Mesleğimin yaşayan ölüleri öldürmek olması ve annemin vampir dişleri olan her şeyden nefret etmesi gibi engel-

leri aşsak bile, *yine de* biz beraber olamazdık. Bones bir vampirdi. O sonsuza dek genç kalacaktı, bense zamanla yaşlanıp ölecektim. Ölümlülüğümü engellemenin tek yolu benim de bir vampire dönüşmemdi ve bunu istemiyordum. Ne kadar canımı yakarsa yaksın, yapabileceğim tek şey onu terketmektir. O büyük ihtimalle hayatına devam ediyordu. Birbirimizi görmeyeli dört yıldan fazla olmuştu. Belki ben de hayatıma devam etmeliydim.

“Tatlıları es geçip bir yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye sordum.

Noah tereddüt etmedi. “Çok isterim.”

Sahile varana kadar kırk dakika arabayla gittik. Mart olduğu için hava hala buz gibiydi. Soğuk okyanus rüzgarına karşı paltomu üzerime geçirmiştim. Noah hemen yanımda yürüyordu, elleri ceplerindeydi.

“Okyanusu çok seviyorum. Bu yüzden Pittsburgh’dan Virginia’ya geldim. Okyanusu ilk gördüğümde beri okyanusa yakın bir yerde yaşamak istemişimdir. Okyanus bana çok küçük olduğumu ama büyük bir şeyin parçası olduğumu hatırlatıyor. Kulağa klişe geliyor, biliyorum ama yine de böyle işte.”

Özlemle gülümsedim. “Klişe değil. Beni de dağlar öyle hissettiriyor. Hala her fırsatta dağları görmeye giderim...”

Cümlem yarıda kesildi, çünkü dağları ilk gördüğümde yanımda kim olduğunu hatırlamıştım. Artık buna bir son vermeliydim.

Bunu unutmayı öyle şiddetle istedim ki Noah’yı tuttum ve kafasını aniden kendime doğru çektim. Tepki vermeden

önce bir an tereddüt etti, sonra kollarını bana sardı ve ben onu öperken nabızı üç katına çıktı.

Başladığım kadar aniden durdum. “Özür dilerim. Kabalık ettim.”

Titrek bir kıkırdama kaçtı ağzından. “Böyle bir kabalığı umuyordum aslında. Hatta sana bir yere oturmayı teklif edip sonra kolumu omzuna atmayı planlıyordum... Ama senin yöntemini daha çok beğendim.”

Tanrım, dudağı kanıyordu. Aptallığımdan kuvvetimi dizginlemeyi unutmuştum. Zavallı Noah. En azından dişlerini dökmemiştim. Belki o zaman daha şiddetli itiraz edebilirdi.

Noah omuzlarımı kavradı ve bu sefer kendi isteğiyle başını bana yaklaştırdı. Normal gücümü dizginleyip onu nazikçe öptüm ve dilinin dudaklarımı geçmesine izin verdim. Kalp atışları hızlandı ve kanı güneye gitmeye başladı. Vücudunun tepkilerini dinlemek benim için neredeyse komikti.

Noah’ı ittim. “Vermeye razı olduğum tek şey bu.”

“Bu da bana yeter Cristine. Diğer istediğim tek şey, seni tekrar görmek. Seni *gerçekten* tekrar görmek istiyorum.”

Yüzü o kadar samimi ve dürüsttü ki. Benim sırlarla dolu yüzümün tam zıttı gibiydi.

Tekrar içimi çektim. “Noah, benim çok... Garip bir hayatım var. Mesleğim yüzünden çok sık seyahat ediyorum. Kimseye haber vermeden yola çıkmam, tüm planlarımı iptal etmem gerekebiliyor. Bu sana bulaşmak isteyeceğin bir şey gibi geliyor mu?”

Başıyla onayladı. “Kulağa harika geliyor, *senin* hayatın olduğu için. Bulaşmayı çok isterim.”

Beynimin duyarlı tarafı bana temiz bir uyarı yolladı. *Yapma*. Yalnızlığım onu susturdu.

“O zaman ben de seni tekrar görmek isterim.”

DÖRT

KAPIM VURULUYORDU, YAĞAĞIMDA DOĞRULDUM. Daha sabahın dokuzuydu. Hiç kimse bu kadar erken gelmezdi. Tanıdığım herkes uyku düzenimi biliyordu. Bir aydır çıktığım Noah bile bu saatte aramanın ya da evime gelmenin iyi bir fikir olmadığını öğrenmişti.

Alt kata inerken, alışkanlıktan sabahlığımın cebine gümüş bir bıçak yerleştirdim ve kapı deliğinden sessizce dışarı baktım.

Tate kapının öteki tarafında duruyordu ve o da yeni uyanmışa benziyordu.

“Ne oldu?” dedim kapıyı açarken.

“Büro’ya gitmemiz lazım. Don bizi bekliyor. Juan ve Dave’i de çağırdı.”

Kapıyı açık bıraktım ve üzerime bir şeyler geçirmek için üst kata çıktım. Tweety’li pijamalarım ile gidemezdim. Adamlarım beni böyle görürse, bana pek saygıları kalmazdı, değil mi?

Üstümü değiştirip hızlıca dişlerimi fırçaladıktan sonra Tate'in arabasına bindim. Gün ışığı yüzünden gözlerimi kırptıstırıyordum.

"Neden toplandığımızı biliyor musun? Neden Don önce beni aramadı?"

Tate homurdandı. "Seninle konuşmadan önce durumu benim değerlendirmemi istedi. Dün gece Ohio'da birkaç cinayet işlendi. Oldukça da göz önünde cinayetlerdi. Cesetleri saklamaya bile çalışmamışlar. Hatta onları sergilemişler."

"Bunun nesi olağandışı? Tamam, korkunç bir olay. Ama sıradışı değil."

Kafam karışmıştı. Her suç mahalline fırlayıp gitmezdik, hepsine yetişemezdik zaten. Bana söylemediği bir şeyler vardı.

"Neredeyse geldik. Geri kalanını sana Don anlatır. Benim görevim seni evinden almaktır."

Tate, Don'un ekibine katılmadan önce Özel Kuvvetler'de çavuştu ve orduda geçirdiği yıllar her halinden belli oluyordu. *Emirlere itaat et ve kararları sorgulama*. Don bu yüzden onu çok severdi. Ve bu yüzden bana sık sık sinirlenirdi. Çünkü benim mantığım, Tate'inkinin tam tersiydi.

Yirmi dakika sonra Merkez'deydik. Her zamanki gibi, silahlı nöbetçiler eşliğinde kapıdan geçtik. Tate'le beni o kadar sık görüyorlardı ki artık kimliklerimizi göstermemize gerek yoktu. Tüm nöbetçilerin isimlerini, rütbelerini, sicil numaralarını ezber biliyorduk.

Don'u ofisinde, masasının önünde bir o yana bir bu yana yürürken görünce kaşlarım kalktı. Patronum normal-

de çok serinkanlı ve kontrollü biriydi. Dört yılda, bu onu bu halde ikinci görüşümdü. İlk seferi, Ian'ın ya da Don'un bildiği ismiyle Liam Flannery'nin kaçtığını öğrendiği zamandı. Don onu evcil bir hayvan gibi yakınında tutmak istiyordu. Böylece istediğimiz zaman, daha fazla Brams üretebilmek için ondan kan alabilecektik. Ian'sız döndüğümde Don'un bir dikişinin atacağını sandım. Ya da devamlı yürümekten halısında bir hendek oluşacağını. Benim bıçaklanmam pek ilgisini çekmemişti. Bana kalırsa, Don'un önceliklerinin yeniden düzenlenmeye ihtiyacı vardı.

Masasında bilgisayardan indirilmiş gibi görünen fotoğraflar duruyordu. Odaya girdiğimizde, onları işaret etti.

"Franklin İlçesi Polis Departmanı'ndaki bir arkadaşım bunları taratıp iki saat önce bana yolladı. Bölgeyi ulaşımaya kapatmış ve başka polislerle doktorların olay yerine girmesini engellemiş. Takım hazır olur olmaz yola çıkıyorsunuz. En iyi adamlarını seç, onlara ihtiyacın olacak. Emrin üzerine harekete geçecek yedek elemanlar da ayarlayacağız. Bu işin hemen çözülmesi lazım."

Franklin. Eski kasabam. "Esrarengiz olmayı kes Don. Dikkatimi çektin."

Yanıt olarak bana fotoğraflardan birini verdi. Bu küçük bir odanın fotoğrafıydı. Halının üzerinde vücut parçalarından oluşmuş bir yığın vardı. Odayı hemen tanıdım. Bir zamanlar büyükbabamların evindeki yatak odamdı. Duvardaki yazı kanımı dondurdu ve Don'un neden paniklediğini hemen anladım.

gel kedicik, gel pisi pisi

Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Biri benimle alay ediyordu. Ve bu mesajı, büyüdüğüm eve bırakmıştı. Bu aynı anda iki korkunç şeyi gösteriyordu. Biri benim sahne ismimi biliyordu. Ve gerçek ismimi de.

“Annem nerede?” İlk düşüncem oydu. Belki sadece Catherine Crawfield’den haberleri vardı. Ama belki de Cristine Russell’ı da tanıyorlardı.

Don elini kaldırdı. “Onu buraya getirmeleri için evine adamlarımızı yolladık bile. Tabii sadece bir önlem bu. Çünkü eğer şu anda kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyor olsalardı, doğum yerinle uğraşmazlardı.”

Evet, bu doğruydı. O kadar sinirlenmişim ki düzgün düşünemiyordum. Kendimi hemen toparlamam lazımdı. Aptallığın sırası değildi.

“Bunu kimin yapmış olabileceğini biliyor musun Cat?”

“Tabii ki bilmiyorum! Nasıl bilebilirim ki?”

Don parmaklarıyla kaşlarını çekerken bir süre bunu düşündü.

“Noah Rose’la bir aydır çıkıyor olman ve birden birinin senin kim olduğunu öğrenmesi sadece bir tesadüf mü? Ona senin ne olduğunu söyledin mi? Ve ne yaptığını?”

Don’a pis bir bakış attım. “Noah’yla çıktığımı öğrenir öğrenmez onun tüm geçmişini araştırdınız. Hem de ben izin vermeden. Ve hayır, Noah ne vampirler hakkında, ne yaptığım iş hakkında ve ne de olduğum şey hakkında bir şey biliyor. Umarım sizi son kez bu konuda rahatlatıyorumdur.”

Don onaylayan bir şekilde başını salladı ve tahminlerini sürdürdü. "Liam Flannery'nin işi olabilir mi peki? Senin izini sürmesine izin verecek *herhangi* bir şey söyledin mi ona?"

Tüylerim diken diken oldu. Ian'ın geçmişimle bağlantısı vardı, orası kesin. Bones aracılığıyla. Bones ailemin eski adresini ve gerçek adımlı biliyordu ve bana 'Kedicik' derdi. Bones'un işi olabilir miydi bu? Beni saklandığım yerden çıkarmak için bu kadar aşırı bir şey yapmış olabilir miydi? Dört yıldan sonra hala beni düşünüyor olabilir miydi?

"Hayır, Flannery'ye hiçbir şey söylemedim. Onun sorumlu olduğunu sanmıyorum."

Bu yalan, dudaklarımdan hiç duraksamadan çıktı. Eğer bu doğrudan ya da dolaylı olarak Bones'un işiyse, onunla ben ilgilenirdim. Don'la Tate, Bones'un cesedinin bodrumdaki dondurucuda olduğunu sanıyordu. Onlara gerçeği söylemeye hiç niyetim yoktu.

Sonunda Juan ve Dave de geldi. İkisi de yeni uyanmışa benziyordu. Don onlara kısaca durumu özetledi.

"Cat, bu işi siz dördünüze bırakacağım," diye bitirdi. "Takımını seç ve su sızdıran bu deliği tıka. Uçaklar sizi bekliyor olacak. Ve bu sefer geride kalanları bana getirmekle uğraşmayın. Senin kim olduğunu bilen herkesi ortadan kaldırın yeter."

Başımla onayladım ve şüphelerimin yanlış çıkması için dua ettim.

"Ölüm Mangası'yla işe başladığından beri hiç evine geri döndün mü? Bu civarda seni kimse tanır mı?"

İniş yapmadan önce Dave beni lafa tutmuştu.

“Hayır, büyükbabamlar öldüğünden beri buraya gelmedim. Burada sadece tek bir arkadaşım vardı.” O azmış, alkolik, malum hayaletten bahsetmiyordum kesinlikle! “O da yıllar önce üniversiteden mezun olup Santa Monica’ya taşındı.”

Bahsettiğim arkadaşım, eski komşum Timmie’ydi. Son baktığımda, ‘gerçeği sizden gizliyorlar’ türünde bir bağımsız dergi için muhabirlik yapıyordu. Bu tip dergiler ara sıra gerçekten inanılmaz ama tamamen doğru bir haber yayımlıyordu ve Don bu haberleri güvenilmezmiş gibi göstermeye çalışırken hayatı cehenneme dönüyordu. Timmie benim büyükbabamla büyükannemi, birkaç polisi ve valiyi öldürdükten sonra polisle çatışırken vurulup öldüğümü düşünüyordu. Ne güzel bir hatırlanma şekli. Don benim ortadan kaybolmamı planlarken itibarımı korumayı önemsemişti. Bir mezar taşım ve sahte otopsi raporum bile vardı.

“Ayrıca,” -geçmiş ıslak bir yağmurluk gibi üzerimden attım- “kısa ve kahverengi saçıyla çok farklı gözüküyorum. Beni bu halimle kimse tanımaz.”

Bones hariç. Beni iki kilometre öteden, sadece kokumu alarak tanıyabilirdi. Bu kadar ölümcül bir durumda bile, onu tekrar görme düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Çok zavallıca, değil mi?

“Cooper’ı yanımızda istediğinden emin misin?” Dave dirseğiyle beni dürtüp uçağın arka tarafına doğru baktı. Biz önde, kendi küçük alanımızda oturuyorduk. Ne de olsa biz özeldik.

“Cooper’ı takıma alalı sadece iki ay olduğunu biliyorum ama zeki, hızlı ve acımasız biri. Narkotik’te gizli polislik yapmış olması da işe yaramış olmalı. Eğitim operasyonlarında gayet başarılıydı. Bakalım sahada nasıl olacak?”

Dave yüzünü ekşitti. “Cooper senden hiç hoşlanmıyor Cat. Melez olduğun için bir gün taraf değiştireceğini düşünüyor. Bence ona meyve suyu verilmeli ve son iki ay hafızasından tamamen silinmeli.”

‘Meyve suyu vermek’le, Don’un son yıllarda mükemmelleştirdiği beyin yıkama tekniklerini kastediyordu. Merkezde tuttuğumuz vampirlerin vampir dişlerindeki sıvılar, bir yılanın zehrini sağıp gibi sağılıyordu. Sonra elde edilen halüsinojen damlalar arıtılıp harmanlanıyordu. Ordunun her zamanki beyin yıkama yöntemleriyle beraber bu karışıma maruz kalanlar, operasyonlar hakkında hiçbir detay hatırlamıyordu. Böylece kimsenin süper güçleri olan bir kız hakkında gevezelik yapmasını dert etmeden, acemiler arasından istediğimizi seçebiliyorduk. Ekibe kabul etmediklerimizin tek hatırladığı, yorucu bir çalışma günü oluyordu.

“Cooper’ın beni sevmesine gerek yok. Emirlerime itaat etmesi yeterli. Bunu yapmazsa, o zaman takımdan çıkar. Eğer takımdan atılmadan önce kendini öldürtmeyi becerirse de ölmüş olur zaten. Şu anda dert etmemiz gereken o değil.”

Uçak sarsılarak yere dokundu. Dave bana gülümsedi.

“Evine hoşgeldin Cat.”

BEŞ

BÜYÜDÜĞÜM EV, BİR KIRAZ BAĞÇESİNİN İÇİNDEYDİ. Kirazlar yıllardır toplanmamışa benziyordu. Belki de büyükbabamın öldürüldüğünden beri onları toplayan olmamıştı. Ohio'nun Licking Falls kasabasını bir daha göreceğimi hiç sanmazdım. İşin korkutucu tarafı, sanki bu küçük kasabada zaman durmuş gibiydi. Tanrım, bu evin dehşet verici türden bir ünü olacaktı. Bu duvarların arasında dört kişi öldürülmüştü. İkisinin, bir seri katile dönüşmüş olan torunları tarafından öldürüldüğü sanılıyordu. Şimdi de bu çift katledilmişti.

Bu eve son gelişimde de içeride iki ceset olması, kaderin bir cilvesiydi. Büyükbabamın mutfakta yatarkenki görüntüsünü ve büyükannemin merdivenlerde bıraktığı kırmızı el izlerini hatırlayınca içim burkuldu.

Dave'le birlikte, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek mutfakın etrafından dolaştık.

“Cesetler kontrol edildi mi? Bir şey bulundu mu?”

Tate öksürdü. “Cesetler hala burada Cat. Don, sen onlara bakana kadar kıpırdatılmamalarını istedi. Hiçbir şey dokunulmadı.”

Harika. Don gereğinden fazla akıllıydı. “Fotoğrafları çekildi mi? Belgelendiler mi? Onları deşip istediğimiz gibi bakabilir miyiz?”

Juan seçtiğim kelimeleri duyunca yüzünü ekşitti ama Tate başıyla onayladı. Tuzak olma ihtimaline karşı, evin etrafı askerlerle çevriliydi. Daha öğlen bile olmamıştı, bu yüzden biraz güvende sayılırdık. Vampirler erken kalkmaktan nefret ederdi. Hayır, bahse girerim bunu kim yaptıysa, şu anda güzellik uykusundaydı.

“Pekala. Başlayalım o zaman.”

Bir saat sonra, Cooper kırılma noktasındaydı.

“Galiba kusacağım.”

Bir zamanlar mutlu bir çift olan bu insanların kalıntılarından üzerinden ona baktım. Evet, Cooper’ın kahverengi yüzü şimdi kesinlikle yeşildi.

“Eğer kusarsan, kustuklarını yediririm sana asker.”

Cooper sövdü, ben de önümdeki vücudu incelemeye döndüm. Ara sıra Cooper’ın midesinin kalktığını duyuyordum ama ağzına gelenleri yutup çalışmaya devam ediyordu. Cooper’ın yeteneklerinden hala ümidimi kesmemiştim.

Elim, dişi cesedin göğüs boşluğunda tuhaf bir şeye takıldı. Kemik olmayan, sert bir şeydi bu. Çıkan sesleri duymazdan gelerek elime gelen şeyi dikkatle çekip çıkardım.

Tate ve Juan yaklaştı. “Bir kayaya benziyor,” dedi Tate.

“Ne olabilir ki bunun anlamı?” diye merak etti Juan.

Kalbim, elimdeki taş kadar sertleşmişti. İçimden sessiz bir çığlık attım.

“Bu bir kaya parçası değil. Bu kireçtaşı. Bir mağaradan alınmış.”

“Hiçbir yönden sekiz kilometreden daha yakına gelmeyin. Daha fazla yaklaşırsanız kalp atışlarınızı duyarlar. Helikopter desteği olmayacak ve telsizler kullanılmayacak. Sadece el işaretleri kullanın; kaç kişi olduğumuzu belli etmek istemeyiz. Ben mağaranın ağzından gireceğim. Bana otuz dakika vereceksiniz. Eğer dışarı çıkmazsam mağarayı roketle havaya uçurun, sonra da bölgeyi ablukaya alın ve arkanızı kollayın. O mağaradan benim dışımda çıkan her şeye, gerçekten öldüğünden emin olana kadar ateş edin. Sonra biraz daha ateş edin.”

Tate sinirle çıkıştı. “Bu saçma sapan bir plan! Bir roket seni öldürür ama vampirler sonradan toprağı kazarak kendilerini kurtarabilir. Eğer geri gelmezsen, biz de senin ardından mağaraya gireceğiz. O kadar.”

“Tate haklı. Daha sana sosisimi gösterme şansım bile olmadan seni havaya uçurmak istemem.” Juan’ın bile sesi endişeli geliyordu. İmalı sözlerini gergince, yarım ağızla söylüyordu.

“Asla olmaz Cat,” diye hak verdi Dave. “Benim hayatımı birçok kez kurtardın, o tetiğı çekemem.”

“Bu demokrasi değil.” Kelimelerim buzla kaplıydı. “Kararları ben veriyorum, siz de itaat ediyorsunuz. Bunun ne-

resini anlamadınız? Eğer otuz dakika içinde çıkmazsam, zaten *ölmüşümdür.*”

Helikopterle uçarken konuşuyorduk, böylece yaşayan ölülerin konuşmamıza kulak misafiri olma ihtimali yoktu. O taşı bulduğumdan beri delicesine paranoyak olmuştum. İnanmak istemiyordum ama bu taş sadece Bones’a işaret ediyordu. Mağaradan alınan o hatıra fazla kişiseldi, bu da bunu yapanın Ian olması ihtimalini zayıflatıyordu. Mağarayı ve diğer her şeyi bilen tek kişi Bones’tu. O insanları parçalayan kişinin Bones olduğu düşüncesi midemi kaldırıyordu. Dört yılda onu bu kadar değiştirecek ne olmuş olabilirdi? Bu yüzden sadece otuz dakikaya ihtiyacım vardı. Ya ben onu öldürecektim ya da o beni. Çok uzun sürmeyeceği kesindi. Bones hiç vakit kaybetmezdi ve romantik bir buluşma hayal ettiğini de sanmıyordum. Hele de bana vücut parçalarından oluşan bir buket yollamışken.

Helikopter otuz kilometre uzağa indi. Yirmi iki kilometreyi arabayla gidecek, son sekiz kilometreyiyse yürüyecektik. Üçü de benimle tartışıp duruyordu ama umursamıyordum. Beynim durmuştu sanki. Bones’u tekrar görmeyi çok istemiştim ama böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. *Neden*, diye merak ettim yine. *Bu kadar zamandan sonra Bones bu kadar korkunç, bu kadar aşırı bir şeyi neden yaptı? Neden?*

“Bunu yapma Cat.”

Ben ceketimi giyerken Tate son bir kez daha şansını denedi. Ceket giymemin tek sebebi sıcak tutması değildi. Ceketimin içinde gümüş silahlar diziliydi. Kış bu sene zor ge-

çiyordu. Tate beni kolumdan yakaladı, kolumu çekip kendimi kurtardım.

“Eğer bana bir şey olursa, takımı sen yönet. Onları hayatta tut. Senin görevin bu. Bu da benimki.”

Başka bir şey demesine fırsat bırakmadan koşmaya başladım.

Son iki kilometrede hızımı yavaşlattım. Beni bekleyen yüzleşme kanımı donduruyordu. En ufak sesi bile yakalamak için kulaklarımı açmıştım ama mağaranın harika bir saklanma yeri olmasının sebeplerinden biri de mağaranın derinliklerinin sesleri bozmasıydı. Duyduğum seslerin tam olarak nereden geldiğini anlayamıyordum. Mağaraya yaklaştıkça bir kalp atışı duyduğumu sandım ama belki de duyduğum sadece kendi kalbimdi. Mağaranın dış girişine dokunduğumda içerideki enerjiyi hissettim. Vampir gücü, havayı titretiyordu. Tanrım.

Girişten geçmeden önce saatimdeki düğmeye bastım. Otuz dakikadan geriye sayım başlamıştı.

İki elimde de korkunç görünen gümüş hançerler vardı ve üzerimde diğer bıçaklarımın ağırlığını hissediyordum. Pantolonumun içinde gümüş mermileri olan bir tabanca bile vardı. Öldürmeye hazır olmamın bedeli küçük bir servetti.

İçerideki loşluğa gözlerim hemen alıştı. Kayalar arasındaki küçük delikler sayesinde mağara zifiri karanlık değildi. Şimdilik giriş yolu temiz gibiydi. Daha derinlerden gürültüler geliyordu ve düşünmeyi reddettiğim soru artık tam

karşımdaydı: *Bones'u öldürebilir miydim?* Kahverengi ya da yeşil gözlerine bakıp o son darbeyi indirebilir miydim? Bilmiyordum. Bu yüzden roketli B planını oluşturmuştum. Ben bocalasam bile, onlar bocalamazdı. Ben güçsüz olsam bile onlar güçlü olurdu. Ya da ben ölmüş olursam... Artık hangisi önce olacaksa...

“*Yaklaş,*” diye çağırdı bir ses.

Ses mağarada yankılandı. Duyduğum İngiliz aksanı mıydı? Emin olamadım. Nabzım hızlandı ve mağaranın derinliklerine doğru devam ettim.

Burayı son gördüğümünden beri içerisi hayli değişmişti. Bir zamanlar oturma odası olarak kullanılan oda şimdi çöplüğe dönmüştü. Koltuk parçalara ayrılmış, minderlerin içleri kar gibi yerlere yayılmıştı. Televizyonun ekranı kırılmıştı ve lambalar son kez etrafa ışık saçalı uzun zaman olmuşa benziyordu. Arkasında giyinerek kısa bir süre için edepliliğimi koruduğum paravanın parçaları yerlerdedi. Belli ki birisi bir sinir krizi geçirip burayı dağıtmıştı. Yatak odasına bakmaya korkuyordum. Yine de bir göz attım ve kalbim sıkıştı.

Yataktan geriye sadece köpük parçaları kalmıştı. Ahşap kısımlar ve yaylar yerlere yığılmıştı. Duvardaki taşlarda delikler vardı. Biri ya duvarları yumruklamıştı ya da sert bir nesneyle vurmuştu. Hissettiğim suçluluk duygusu arttı. Tüm bunların sorumlusu bendim. Kendi ellerimle yap-sam ancak bu kadar olurdu.

Serin bir esinti arkamdaki havayı yardı. Bıçaklarım hazır, arkama döndüm. Bir vampir bana parlayan yeşil göz-

leriyle bakıyordu. Onun arkasında altı vampir daha vardı. Enerjileri bu dar alandaki havayı yoğunlaştırıyor gibiydi ama enerjinin dağılımı eşitti. Sadece birinin gücü vücudundan taşıyordu. Onun da yüzü hiç tanıdık değildi.

“Siz de kimsiniz?”

“Geldin demek. Eski erkek arkadaşın yalan söylemiyor muş. Ona inanıp inanmamamız gerektiğinden emin olamamıştık.”

Bunu söyleyen en önde duran vampirdi. Kıvrıkcık, kahverengi saçlıydı. İnsan yaşıyla en fazla yirmi beşinde görünüyordu. Ondan yayılan enerjiye göre, aşağı yukarı beş yüz yaşında olmalıydı. Ustalardan biriydi. Yedisi arasında en tehlikelisi oydu ve söylediği cümle ödümü kopardı. *Eski erkek arkadaşın*. Benim kim olduğumu bu şekilde öğrenmişlerdi. Tanrım, o insanları öldüren Bones değildi, bu vampirlerdi! Onu konuşturmak için yapmış olabilecekleri şeyler bir yandan midemi bulandırıyor, diğer yandan beni çileden çıkarıyordu.

“O nerede?”

Önemli olan tek soru buydu. Eğer Bones’u öldürdülerse, onların hepsini arkamdaki yatağa benzetecektim. Lime lime olacaklardı.

“O burada. Hala hayatta. Eğer öyle kalmasını istiyorsan, sana söylediklerimi yapacaksın.”

Yardakçıları yelpaze gibi açıldı. Şimdi tek çıkışım yatak odasıydı. Orasının da başka bir çıkışı olmadığına göre bir işime yaramazdı.

“Onu görmek istiyorum.”

Kıvırcık Saç kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Bir şey talep edemezsin kızım. O bıçakların seni koruyacağı mı düşünüyorsun?”

Büyükbabamlar öldürüldüğünde ve annemi kurtarmak için bir arabayı bir evin içine sürdüğüm zaman, daha fazla sinirlenemeyeceğimi düşünüyordum. Ne kadar da yanılmışım. İçimdeki intikam hırsıyla titriyordum. Titrememi korkuma yordular ve gülümsemeleri daha da genişledi. Kıvırcık öne doğru bir adım attı.

Daha beynimin emir vermesine fırsat kalmadan, iki hançer birden elimden fırladı. İkisi de solumda duran, dudaklarını yalayan vampirin kalbine gömüldü. Vampir daha dilini içeri çekmeden yere düştü. Attığım bıçakların yerine yenileri geldi. Şimdi yine iki elim de doluydu.

“Size son kez soracağım. Sabahtan beri vücut parçalarının içindeyim, sabrım tükenmek üzere. Bir sonraki için seni hedef aldım Kahverengi Bukle, o yüzden görmek istediğimi göstersen iyi olur. Çocukların acele ederse beni yakalayabilir belki. Ama o sırada sen çoktan ölmüş olacağından, senin için farketmez.”

Delici bir öfkeyle onun gözlerinin içine baktım ve ağızımdan çıkan her kelimenin sonuna kadar arkasında olduğumu görmesini sağladım. Eğer Bones’u bana göstermezse, en kötüsünü düşünecektim ve alevler içinde öteki tarafa gidecektim. Ve Tanrı’nın yardımıyla, giderken onları da yanımda götürecektim.

Bakışımda, ciddiye almak zorunda kaldığı bir şey gördü sanırım. Serseme dönmüş adamlarından ikisine başıyla işa-

ret etti. İki vampir, yerde yavaş yavaş büzüşmeye başlayan arkadaşlarına son bir bakış atıp gittiler. Kalbe saplanan tek bir bıçak bir vampiri öldürmezdi ama iki tanesi kalbe yeterince hasar verirdi. Uzaktan gelen demir zincir seslerini duydum ve Bones'u nerede tuttuklarını anladım. Bir kere sinde ben de aynı yere zincirlenmişim. Şimdi bir kalp atışı duyduğumdan emindim. Acaba başında insan bir nöbetçi mi duruyordu?

Liderleri serinkanlılıkla beni inceledi.

"Son birkaç yıldır bizim türümüzü öldürüyorsun. Bir ölümsüzün gücüne sahip bir insan, Kızıl Melek dedikleri bir kadın... Başına ne kadar ödöl konduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Vay be, kadere bak, şaka gibi. Şimdi karşımdaki bir ödöl avcısıydı, bense avdım. Eninde sonunda olacağı buydu tabii. Yüzlerce yaratık öldürüp kimsenin sinirlenmemesini bekleyemezsiniz.

"Umarım çoktur. Ucuza gitmek istemem."

Yüzünü buruşturdu. "Benimle dalga geçiyorsun. Ben Lazarus'um, önümde titremen lazım. Unutma, aşkının hayatı benim elimde. Senin için hangisi daha önemli? Onun kaderi mi, seninki mi?"

Bones'u, onun için ölecek kadar seviyor muydum? Kesinlikle. Bu işin arkasında onun olmadığını öğrendiğim için, yaklaşan ölümüme rağmen neredeyse neşeliydim. Onun böyle bir zalimlik yaptığından şüphelendiğimde çektiğim acıyı çekmektense, her gün binlerce defa ölmeye razıydim.

Hıçkırık sesleri dikkatimi çekti. Biri ağlıyordu. Neler oluyordu? Saatime baktığımda bombalanmaya on beş dakika kaldığını gördüm. Roket ateşlenmeden önce Bones'u buradan çıkarmam gerekiyordu. Lazarus'sa parasını alacak kadar uzun süre hayatta kalmayacaktı. Belki süre dolmadan hemen önce bunu ona söyledim.

Ağlayan bir adam ayaklarımın dibine, yere atıldı. Hor gören bir bakış atıp Lazarus'a döndüm.

"Vakit geçirmeyi bırakın. Ne kadar tehlikeli olduğunuzu anlamam için ısırdığınız oyuncaklardan birini görme gerek yok. Hadi, hadi, korkudan titriyorum. Bones nerede?"

"Bones mu?" dedi Lazarus. Hızla etrafına bakındı. "Nerede?"

İki şeyi aynı anda anladım. Lazarus'un, Bones'un nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ve yerden bana çaresizce bakan ve ağlayan yüz, on altı yaşımıdayken beni kullanıp atan yalancı boka aitti.

ALTI

“DANNY?” DEDİM İPAPAMAYARAK. “DANNY Milton? Senin için mi kıcımı kaldırıp Virginia'dan ta buralara kadar geldim?”

Danny de beni gördüğüne pek mutlu değildi. “Hayatımı mahvettin!” diye inledi. “Önce o manyak erkek arkadaşın elimi kırdı. Meğer ölmemişsin. Ve şimdi de bu *yaratıklar* beni kaçırdı! Seninle tanıştığım bin pişmanım!”

Homurdandım. “Ben de seni tanıdığımı pişmanım, göt herif!”

Lazarus şüpheyle bana baktı. “Bir zamanlar senin ona aşık olduğunu söylemişti. Onu öldürmeyeyim diye umursamaz rolü yapıyorsun.”

“Onu öldürmek mi istiyorsun?” Ya sürenin giderek daralması beni delirtmişti ya da artık bıkmıştım. “Durma! Hatta ben yardım edeyim!”

Tabancamı çıkarıp kısa mesafeden Danny'ye ateş ettim. Lazarus ve diğer vampirler bu gelişmeye o kadar şaşırmış-

tı ki bu şansımı kullandım. Sıradaki mermileri Lazarus'un suratına sıktım. Kalbine nişan almakla uğraşmadım, çünkü onu hayatta tutmak istiyordum. Eğer ben de hayatta kalırsam, onda benim işime yarayacak bilgiler vardı. Onun yüzüne şarjörü boşaltırken, diğer elimle de adamlarına bıçaklar fırlatıyordum.

Üzerime hücum ettiler. Ben onları üzerimden atmaya fırsat bulamadan vampir dişleri derimi deldi ve etlerimi kopardı. Kurlsız bir kavgaydı. Sivri kayaların üzerinde yuvarlanırken, benim olmayan bütün etlere bıçak saplıyordum. Bıçaklarımı elimde ve dişlerini boynumdan uzakta tutmaya çalışırken geçen saniyelerin farkındaydım. Delirmiş olsa da olmasa da Bones uğruna ölmek bir şeydi, şu pislik Danny Milton için ölmek *başka* bir şey. Ondan hala nefret ettiğim sonucunu çıkarmakta özgürsünüz.

Kalbine sapladığım bir kazıkla son vampiri de ortadan kaldırdım. Saatim otuz saniyeden az zaman kaldığını gösteriyordu. Lazarus'un yüzü gümüş mermilerle dolu olmasına rağmen ölmemişti ve Danny'ye doğru sürünüyordu. Hala hayatta olan Danny'ye çaresizce inliyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Lazarus'tan bilgi almayı bırakın, onu öldürmek ve Danny'yi kurtarmak için bile zaman yoktu. Birini seçmek zorundaydım.

Hiç düşünmeden Danny'yi yakalayıp omzuma attım ve mağaranın çıkışına doğru koşmaya başladım. Attığı çıgıllıkların arasında küfürler savuruyordu. Uzakta gün ışığını gördüğüm anda kalan saniyeler sıfıra ulaştı. Arkamda Lazarus'un da koştuğunu duyuyordum ama sesler çok ge-

riden geliyordu. Asla zamanında çıkamazdı. Ben de çıkamazdım. Zaman dolmuştu.

Beklediğim patlamanın yerine insan sesleri duydum. Dışarıda bir hareketlilik vardı. Mağaraya iki figür girdi. Girenler Tate ve Dave'di. Beni karanlıkta göremeyecekleri için bağırdım.

"Ateş etmeyin!"

"Ateş etmeyin, bu Cat!" diye gürledi Tate.

Sonrası bir anda oldu ama aklımda sonsuza dek ağır çekim oynamaya devam edecek.

"Arkamda düşman var, yüksekten nişan alın!" diye bağırdım ve mermilerin menzilinden çıkmak için eğildim. Zaten hazır olan Tate, görmeden karanlığa ateş etmeye başladı. Karanlıkta beni görebilmek için silahını indirmiş olan Dave ise Lazarus'la yüz yüze geldi.

Atardamarı koparıldığı anda mide bulandırıcı bir ses çıktı. Çığlık attım, Danny'yi bıraktım ve Dave'e doğru koştum. Lazarus, Dave'i bana fırlattı ve Dave'in vücudu üzerime düştü. Ellerimle boynundaki yarayı kapamaya çalışırken sıcak kanı tazyikle yüzüme vurdu. Bunlar olup biterken Tate hala ateş ediyordu. Lazarus, Tate'i mağara duvarına vurdu ve koşarak kaçtı. Dışarıdaki askerlerin kaçan vampire ateş açtığını duydum.

"Bir adamımızı indirdiler!"

Juan, elinde feneriyle mağaranın içine koştu. Ardından Cooper ve üç asker daha geldi. Üzerimdeki kıyafetlerden kumaş parçaları yırtıp Dave'in boynuna basınç uyguladım.

Dave düzgün konuşamıyordu ama deniyordu. "...lme-me... 'zin... verme...."

Tek bir çare kalmıştı. Belki o da bir çare değildi.

"Tutun onu," dedim Juan'a. Sonra hızla tekrar mağaranın içine doğru koştum. İlk cesedi bulduğumda onu omuzlarıma atıp aceleyle geri geldim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cooper.

Sorusunu umursamadım. Bir bıçakla ölü vampirin boynunuardım. Biraz kan aktı ama yeterli değildi. Kafasını olduğu gibi kesip vampiri ayaklarından tutarak ters çevirdim. Şimdi morumsu bir sıvı vampirin boynundan Dave'in üzerine akıyordu.

"Ağzını açın. Yutmasını sağlayın," diye emir verdim. *Tanrım, çok geç olmasın. Lütfen çok geç olmasın!*

Juan, bir yandan gözlerinden yaşlar akarken Dave'in dudaklarını araladı. Aynı zamanda İspanyolca dua ediyordu. Cesedi tekmeleyip daha çok kan akmasını sağladım. Juan da Dave'i yutması için zorladı.

Dave'in boynundaki deri, vampir kanına tepki verdi ama yeterince hızlı değildi. Deri kapanmaya başlamasına rağmen Dave'in kan akışı yavaşlıyordu. Bir süre sonra da durdu. Dave ölmüştü.

Öfkeyle ve kederle mağaradan çıktım. Askerler etrafı kolaçan ediyordu. En yakındakini yakaladım.

"Nereye gitti? Ne yöne gittiğini gördünüz mü?"

Kelso isimli asker beni kanlar içinde görünce benzi attı. "Göremedik. Biri vampir diye bağırdı ama tek gördüğüm ağaçlardı. Şu anda arıyoruz. Fazla uzağa gitmiş olamaz."

“Bal gibi olur,” diye hırladım. Yaralı bile olsa bir usta vampir saatte yüz kilometreden daha hızlı koşabilir. Lazarus’un kaçmasına izin veremezdim.

Üç adamım, Dave’in cansız vücudunun yanında duruyordu. Juan utanmadan ağlıyordu, Tate’in de gözleri dolmuştu.

“Vampir çevrelediğimiz alandan kaçmış,” diye konuya girdim uzatmadan. “Onun peşinden gideceğim. Tate, üzerine bir verici tak ve takımın beni takip etmesini sağla. Şimdiden söylüyorum, kuralların ne olduğu umrumda değil, çünkü onları değiştiriyorum. Onu yakaladığımda, sadece aynen dediğimi yapanlar yanımda olacak. Eğer dediğimi yapmazsanız, diğerleriyle geride kalabilirsiniz. Don neyi kabul edilebilir bulursa bulsun, ben bugün bir adamımın daha ölmesine izin vermeyeceğim. Her kim bu vampirin hak ettiğini bulduğunu görmek istiyorsa benimle gelsin. Takımın geri kalanı biz gelene kadar geride beklesin.”

Tate ve Juan anında ayağa kalktı. Cooper tereddüt etti. Gözümü kırpmadan ona baktım.

“Ödleklik mi ediyorsun Coop?”

Bana ölçülü bir bakış attı. “Ben yarı Sicilyalı yarı Afrikalıyım. İki taraf da kısasa kısas der. Ödlek değilim komutanım.”

“O zaman adamların geri kalanına tetikte olmalarını ve beni takip etmelerini söyle. Gerçek yüzünüzü şimdi göreceğiz.”

Başını Danny’nin yattığı yere doğru çevirdi. Danny hala şokta gibiydi. “Onu ne yapacağız?”

“Doktorlar onunla ilgilensin. Bir mermi yarası var.”

“Vampirler onu vurdu mu?” diye sordu Tate şaşkınlıkla. Vampirler genelde tabanca kullanmazdı. Dişleri daha güçlüyken neden tabanca kullansınlardı ki?

“Onlar vurmadı, ben vurdum. Kıpırdayalım, her saniye önemli.”

Cooper, Danny’yi omzuna atıp yorum yapmadan aydınlığa doğru yürüdü. Askerlere, biz mağarayı araştırırken geride durmaları emrini verdiğini duydum. O, askerlerle ilgilenirken ben de Dave’in gözlerini kapadım. Cooper geri döndüğünde nereye gittiklerini görsünler diye el fenerini önüme tuttum.

“Bu tarafa.”

Diğer vampirleri öldürdüğüm alana geldiğimizde konuşmaya başladım.

“Pekala, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bir bıçak alın, bir vampir seçin ve nerelerinden emerseniz emin ama onların kanlarından olabildiğince içmeye bakın. İnsanlar, vücutları otomatikman geri çıkarana kadar yarım litre kan içebilir. Hepinizin *hemen* yarım litre içmesini bekliyorum. Dave’i öldüren bir efendi vampirdi ve dakikada iki kilometreye yakın bir hızla koşuyor. Etik tartışması yapacak zamanımız yok. Bu cesetler her geçen saniye çürüyor. Ya var-sınız ya yoksunuz.”

Sözlerimi bitirip önümdeki cesedin boynunu kestim ve bir pitbull gibi ağzımı yaraya dayadım. Bir saniyelğine hiç kimse hareket etmedi. Başımı kaldırıp zümrüt bakışımı onlara yönelttim.

“Dave sırf midesi hassas olduğu için sizin öcünüzü almaktan geri kalır mıydı?”

Bu işe yaradı. Kısa süre sonra mağaradan emme ve yutma sesleri geliyordu. Çabucak çürüdüğü için kanın tadı kötüydü ama ölümden sonra bile vampir kanında güç vardı. Birkaç sert çekişten sonra değişimi hissetmeye başladım. Kanın tadı daha az iğrenç gelmeye başladığı an titreyerek vampiri bir kenara attım.

“Herkes dursun,” diye emir verdim.

Memnuniyetle itaat ettiler. Melez olduğum için kanın tadının hoşuma gitmeye başlaması bende daha kısa sürüyordu. Onlar beslenme dürtüsünü hissetme riski taşımıyordu.

“Cat?”

Tate uzanıp bana dokunmaya çalıştı ama geri çekildim. Hassaslaşan kulaklarım, kalp atışlarının sesini şimdi daha güçlü duyuyordu. Üzerindeki kan, ter ve gözyaşı kokularını da alabiliyordum. Mesele de buydu. Onun kokusunu alabiliyordum şimdi. Ve diğer herkesin.

“Dokunmayın bana. Bekleyin.” Ellerimi sıktım. Bones’un yatakta üzerime kapaklanıp onun boynunu parçalamam için beni sakinleştirmeye çalıştığı o günü hatırladım. *Bekle geçsin Kedicik, geçecek...*

Birkaç derin nefes aldıktan sonra tekrar düşünebiliyordum. Emin adımlarla, Lazarus’a ateş ettikten sonra onun düştüğü yere gittim. Kanını uzun uzun kokladım ve sonra yaladım. Kokusunun burnumu doldurmasına izin verdim. Tatmin olmuş bir halde Tate’e döndüm.

“Onu bulacağım. Bana vericiyi verin ve beni arabayla takip edin. Hareket etmeyi kestiğim zaman onu indirmişim demektir. Ne bildiğini öğreneceğiz.”

“Cat...” Tate hayretle ellerine ve mağaraya bakıyordu. Daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettiğini, duymadığı sesler duyup asla almadığı kokular aldığını biliyordum. “Sanki...”

“Biliyorum. Hadi gidelim.”

YEDİ

SÜPERMEN İÇİN KRİPTONİT PEYSE, VAMPİRLER için de gümüş oydu. Bu yüzden mermiler Lazarus'u oldukça yavaşlatmıştı. Lazarus gücünü kullanarak kendini iyileştirmeyi denemişti ama henüz beslenemediği için tam gücüne kavuşamamıştı. Dave'in kanının çoğu ağzına değil yere dökülmüştü ve başka birinden atıştırmaya fırsatı bulamadan ormana doğru kaçmıştı. Daha önce ulaştığım hız rekorlarımı bile kırarak aradaki mesafeyi kapatıyordum. Lazarus'un kokusu, görünmez yol işaretleri gibi beni yönlendiriyordu. Dahası, bu ormanı iyi biliyordum. Bones beni burada eğitmişti. Lazarus'un takıldığı ağaç köklerinin ve tökezlediği çukurların rahatlıkla üzerinden atlıyordum. Anılar hızla ve sertçe geri geliyordu. Benimle dalga geçen, İngiliz aksanlı sesini arkamda duyuyordum neredeyse.

Yapabileceğinin en iyisi bu mu Kedicik? Sadece bunu mu becerebiliyorsun? Bu kadar yavaş hareket edersen bir herifin

yanaklarındaki allık olursun. Hadi Kedicik! Bu ölümine bir savaş, bir çay partisi değil!

Tanrım, o ilk haftalarda ondan nasıl da nefret etmiştim! Ve şimdi zamanı geri alıp tekrar orada olmak için her şeyi verirdim. Hatıralarım beni daha da hızlandırdı. Lazarus'un sekiz kilometre ileriden kokusunu alıyordum. Rüzgarın yönü yüzünden, o henüz benim kokumu almış olamazdı. Ama yakında beni duyabiliyor olacaktı. Umarım korkuyordur diye düşündüm. Eğer korkmuyorsa da yakında korkacaktı.

Lazarus ağaçların arasından çıkıp iki yönden gelen araçlardan sıyrılarak otoyolun öteki tarafına geçti. Bir süre sonra ben de aynı şeyi yaptım. Önlerinden geçen bulanıklıkların ne olduğunu anlayamayan sürücülerin fren sesleri duyuldu. Arka bahçelerden ve tren yollarından geçerek onu takip ettim. Aradaki mesafeyi kapatıyordum. Şimdi onu görebiliyordum. Aramızda iki kilometreden az mesafe vardı ve bir göle doğru koşuyordu. Göle ulaşmasına izin veremezdim. Ben oksijene ihtiyaç duyacağım için gölde kolaylıkla izini kaybettirebilirdi. Bana ilham verecek bir şey bulmak için kendi içime baktım ve yine o kahverengi gözleri hatırladım.

Dert etme tatlım. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım.

Bones'un bana söylediği son sözler. Sesini son duyuşum. İhtiyacım olan tüm motivasyon buydu. Belki yeterince hızlı koşarsam, tüm olanları geri çevirip onun kollarıyla beni sarışını bir kez daha hissedebilirdim...

Suya yirmi metreden az kalmışken Lazarus'u arkadan yakaladım. Elimdeki gümüş bıçağı hırsla kalbine sapladım ama bıçağı henüz çevirmedi. Önce biraz konuşmamız gerekiyordu.

"Nasıl hissediyorsun Lazarus? Canını acıttı, değil mi? Neyin *gerçekten* canını acıtacağını biliyor musun? Eğer bıçağı azıcık bile kıpırdatırsam..."

Bıçağı çok hafifçe yerinden oynattım. Ne olacağını anladı ve donakaldı. Gümüş rengi gözleri yeşile dönmüştü.

Gürleyen bir sesle, "Beni hemen serbest bırak," diye emir verdi.

Şeytanca güldüm. "İyi deneme ama hiç şansın yok. Vampirlerin zihin kontrol etme numaraları benim üstümde işe yaramaz dostum. Neden biliyor musun?"

Gözlerimdeki yeşil alevi ilk kez görmesine izin verdim. Daha önce yüzüne mermiler sıkarken bunu kaçırmıştı.

Lazarus, parlayan gözlerime anlayamadan baktı. "Olmaz. Nefes alıyorsun, kalbin atıyor... Bu imkansız."

"Değil mi? Hayat böyledir işte, sonra da kalbine bir bıçak yersin."

Bir araba ani bir frenle durdu, sonra birilerinin koştuğunu duydum. Gelenlerin Tate, Juan ve Cooper olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu.

"Bakın *arkadaşlar*, kedi ne yakalamış," dedi Juan kelimeleri yayararak. Silahlarını çekmiş ve vampire doğrultmuşlardı. Lazarus yine zihin kontrolünü denedi.

"Ona ateş edin. Kıza ateş etmek istiyorsunuz. *Öldürün onu*," diye emir verdi onlara dik dik bakarak.

“Ona ateş etmek istemiyoruz,” diye düzeltti Tate ve Lazarus’un bacağına bir mermi sıktı. “*Sana* ateş etmek istiyoruz.”

Lazarus bir çığlık attı. Cooper da uyluğuna bir mermi sıkınca bir daha bağırdı.

“Ateşi kesin... Şimdilik. Önce ona birkaç soru sormam lazım. Ve umuyorum ki bir aptallık yapar ve onu doğramam için bana bir sebep verir. Tıpkı dün gece o çifte yaptığı gibi.”

Lazarus yaşadığı çaresizlikle şaşkına dönmüştü. “Nesiniz siz? Nasıl oluyor da adamlarını kontrol edemiyorum?”

“Çünkü arkadaşlarının kanından içtiler ve şu anda damarlarında yaşayan ölü kanı var. Sense pili bitmiş bir kumanda gibisin, sinyallerin işe yaramıyor. Yeter bu kadar saçmalık. Soruları ben soracağım ve cevap vermediğin her soru için, arkadaşlarım senin bir tarafını kesecek. Toplanın çocuklar. Herkese yetecek kadar et var burada.”

Ellerinde birer bıçakla Lazarus’un çevresinde çömeldiler. Gülümseyerek Lazarus’u kucağımda sırtüstü çevirdim. Gümüş bıçak hala sırtına saplıydı.

“Anlat bakalım, Danny Milton’la nasıl tanıştınız?”

Üçümüz, helikopterin Dave’in cesedini götürüşünü izledik. Ekibin geri kalanı ve kendi helikopterimiz biraz ileride bizi bekliyordu. Helikoptere binmeyen bir tek biz kalmıştık.

“Sen her gün böyle mi hissediyorsun Cat? Daha kuvvetli, daha hızlı... Daha üstün? Vücudumda bu şey varken

ben böyle hissediyorum. Daha üstün. Ve bu beni çok korkutuyor.”

Tate sessizce konuşuyordu, helikopterin sesine rağmen bağırmasına gerek yoktu. Ben de kısık sesle cevap verdim. En azından birkaç saat için, başka bir sokaktan gelen fısıltıları bile duyabiliyor olacaktı.

“İnan bana Tate, Dave’i boğazı parçalanmış halde görmek beni kesinlikle üstün hissettirmiyor. Neden söylediğimi yapıp o roketi ateşlemediniz? Eğer ateşleseydiniz şimdi Dave hayatta olurdu.”

Juan omzuma dokundu. “Dave söz dinlemedi *tatlım*. Asla seni havaya uçurmayacağını söyledi. Bu seferlik bizim seni kurtaracağımızı söyledi. Sonra da mağaraya girdik...”

“Sizin suçunuz değildi.” Sesim çok kırılgandı. “Benim suçumdu. Size ateş etmemenizi söyledim. Arkamda bir vampir olduğunu önce söylemem gerekirdi. Başka bir şey söylemeden önce.” Aniden arkama dönüp helikoptere doğru yürümeye başladım. Cooper ağzını açtığında neredeyse kapıya varmıştım. Mağaradan çıktığımızdan beri bana tek kelime söylememişti.

“Komutanım.”

Durdum ve bekledim. Sırtım dimdikti.

“Efendim Cooper?” Tüm suçlamaları hak etmiştim. Benim komutamda bir adam ölmüştü.

“Senin ne olduğunu ilk öğrendiğimde, bir ucube olduğunu düşünmüştüm.” Çok düz bir tonda konuşuyordu. “Ya da doğanın bir hatası, bir kaza... Bilmiyorum işte. Ama şunu biliyorum. Sen liderlik ettiğin sürece ben ardından

gelirim. Tıpkı Dave'in yaptığı gibi. O senin ardından gelmekle hata yapmadı."

Cooper yanımdan geçip helikoptere bindi. Tate'le Juan ellerimden tuttu ve hep birlikte içeri girdik.

Don önündeki raporlardan birine kalemini vuruyordu. İkimizin de morali bozuktuk. Dave'in cenazesi o gün kalkmıştı. Dave bize katılmadan önce bir itfaiye eriydi ve eski çevresinden herkes orada gibiydi. Dave'in tabutunu kapatırken kızkardeşinin yere çöküşü sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Ohio'dan iki gün önce dönmüştük ve Don şimdi orada olanlara dair son raporları okuyordu.

"Dört yıl önce, sen anneni vampirlerden kurtardıktan sonra, kızıl saçlı, inanılmaz güçlere sahip bir insan hakkında hikayeler yayılmaya başladı. Bizimle geçirdiğin yıllarla beraber bu söylentiler daha da arttı. Sonrasında Lazarus bu gizemli Kızıl Melek'i bulup öldürmek için tutuldu." Don içini çekti. "Catherine Crawford ismini sana nasıl bağladığını ise hala açıklayamıyoruz. Bu konuda konuşmasını sağlayamadın mı?"

"Hayır." Sesim dümdüzdü. "Onu sorgularken çırpınmaya başladı ve bıçağım kalbini parçaladı. Kızıl Melek'in, aslında sözde ölmüş olan Catherine Crawford olduğunu Lazarus'un nereden öğrendiğini bilmiyoruz. Belki de sadece şanslı bir tahmindir. Eski polis raporlarını okuyarak mağaranın yerini bulması gibi. Danny'yi de, Ohio Valisi'nin katiliyle yattığını söyleyerek orada burada hava attığı için bulmuş."

"*Gel pisi pisi, neyin nesi?*"

“Yıllar önce, eski Vali’nin operasyonlarını yürüten Hennessey adındaki vampir, beni Cat olarak tanıyordu. Anlaşılan bu ismi başkalarına da söylemiş.”

Don alnını ovmaya başladı. Bu onun yorulduğunu gösteriyordu. Hepimiz yorgunduk ama bir türlü uyuyamıyordum. Gözlerimi kapatır kapatmaz, gözümün önüne Dave’in boğazı geliyordu.

“Sanırım şu anda önemli olan tek şey, Lazarus’un şu andaki kimliğini bilmemesi. Diğer meseleye geçelim. Lazarus’u takip ederken saatte yüz otuz kilometre hız yaptığın görülmüş ve takımdan bazıları mağaradan çıktığınızda yüzlerinizde kan olduğunu söylüyor. Bu konuda bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Don aptal değildi. Daha önceki rekorumun saatte doksan beş kilometre olduğunu biliyordu. Kanımdaki yükselmiş değerleri de gördüğü için şüphelenmekte haklıydı. Ama üç adamım, görev sırasında sıradışı bir şey olmadığını belirtmiş, patoloji raporlarının sonuçlarını da aldıkları Brams’a bağlamışlardı. Neden Don’un işini kolaylaştıracaktım ki?

“Hayır.”

Don iç geçirdi, sandalyesini geri itti ve bir dakika kadar duvara baktı. Tekrar bana döndüğünde bu konuda daha fazla soru sormaktan vazgeçmişti.

“Danny Milton’a ateş etmişsin. Bu benim haberim olmayan, yeni bir esir kurtarma taktiği mi?”

Sesinde hafif bir onaylama vardı. Danny’nin fazla seveni yoktu şu anda, özellikle benim kimliğimi ele vermesinden ve Dave’in ölümünden dolayı.

“Vampirlerin dikkatini dağıtmak istedim. İşe yaradı.”

“Evet, işe yaramış. Onu sanık koruma programına aldık. Bir daha seninle ilgili hava atmaya kalkışmaz herhalde. Zaten artık anlatabileceği bir şey de yok. Temizlikçiler işini yaptı.”

Temizlikçiler. Beyin yıkama işini yapanlar için güzel bir isim. Keşke onu kafasından vursaydım. O zaman Lazarus’u da öldürebilirdim ve Dave hala yaşıyor olurdu. Şimdi Danny’den üç şeyin intikamını almam gerekiyordu: Bekaretimin, yıllar önce beni polise ispiyonlamasının ve Dave’in.

“Cat.” Don’un ayağa kalktığını görünce ben de kalktım. “Kendini suçladığını biliyorum. Herkes Dave’i severdi. Raporları okuduktan sonra, ölümüne kendi hatasının sebep olduğu belirlendi. Silahını indirmek yerine tetikte olmalıydı. Bu hata onun hayatına mal oldu. Önümüzdeki iki hafta serbestsin. Eğitim yok, işe alma yok, işe gelme yok. Kendini topla ve şu suçluluk duygusunu üzerinden at. Yaşayanların sadece var olmaktan daha çok işi vardır.”

Neşesiz bir şekilde güldüm. “Yaşamak mı? Ne hoş bir fikir. Bir de onu deneyeyim.”

SEKİZ

“**C**AT, SENİ TEKRAR GÖRMEK GÜZEL.” Don’un ağzından dökülen kelimeler hoştu ama yüz ifadesine bakılırsa az sonra beni çileden çıkaracaktı. İki haftalık zoraki tatilimden yeni dönmüştüm ve tekrar işe başlayacağım için memnundum aslında. Zamanımı ya Dave’in ölümü için kendimi suçlayarak ya da Bones’u artık tamamen kaybettiğimi düşünerek geçirmiştım. Nedense bunca yıl boyunca, onun hala o mağarada benim dönmemi beklediğini hayal etmiştim. Ne kadar mantıksız, amma aptalca bir hayaldi. İyice keskinleşen burnumla bile, orada Bones’un kokusunu neredeyse alamamıştım. Bones oraya yıllardır uğramamıştı.

Şimdi hayatımın devamlı tehlikede olduğu, yorucu işime geri mi dönmem gerekiyordu? Benim için hava hoş.

“Bilmediğin bir şey var,” diye devam etti Don. “Bunu sana hemen söylememek zor bir karardı ama artık bilmen gerekiyor.”

“Ne?” Söylediğim tek kelime bir buz parçası gibiydi. “Üstün zekanızla neyi benden saklamaya karar verdiniz?”

Yüzünü buruşturdu. “İğneleyici olmayı bırak. O anda önemli olduğunu düşündüğüm bilgilere dayanarak bu kararı verdim. Sen de verdiğin kötü bir kararın etkilerinden sıyrılmaya çalışan biri olarak, bir başkasını suçlamakta bu kadar acele etmemelisin.”

Eyvah, savunmaya geçmişti. Bu iyiye işaret değildi. “Pekala, anlat o zaman. Neyi bilmiyorum?”

“Dave’in ölümüne çok üzülmüştün. Bu yüzden senin işe gelmemeni istedim. Tatilinin dördüncü gününde sanık koruma programından bir telefon geldi. Danny Milton kaybolmuş.”

“Ne yapmış?” Sandalyemden fırlayıp yumruğumu masasına vurdum. Masadaki tüm dosyalar ve eşyalar yerinden zıpladı. “Bunu bana nasıl söylemezsiniz? O pisliği kurtarmak için Lazarus’u hemen öldüremedim ve bu kararım yüzünden Dave öldü!”

Don’un yüzü sakindi. “Şu anda verdiğin tepki yüzünden söylemedim. Dave seninle tanışmadan önce de bir askerdi Cat. İşindeki riskleri biliyordu. Askerliğini ondan alma. Onu olduğundan daha küçük göstermiş olursun.”

“Vaaz vermeyi kiliseye sakla,” diye tersledim. “Danny’den bir haber var mı? Buldukları bir ceset falan? Biz Ohio’dan gittikten dört gün sonra nasıl kaybolur? Onu güvenli bir yere götürmediler mi?”

“Onu Chicago’ya uçurduk ve başında nöbetçilerle beraber bir hastaneye yerleştirdik. Açıkçası, ne olduğunu bil-

miyoruz. Danny kaybolduktan sonra Tate olay yerine gitti. Hiçbir şey bulamadı. Danny Milton'dan da o zamandan beri haber alınamadı."

"Bunu yapan bir vampirdi." Cevabımı anında vermiştim. "Sadece bir vampir nöbetçilere görünmeden ve bu kadar sessiz bir şekilde onu kaçırmış olabilir. Büyük ihtimalle nöbetçilerin beyinleriyle oynayıp onu gördüklerini bile unutturmuştur. Olay yerinde bir şey bırakmış olmalılar. Vampirler her zaman bir ipucu bırakır. Bu onlar için kartvizit gibi bir şey! O hastaneye gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin. Olay yeri zaten kontrol edildi ve fotoğrafları çekildi ama şu anda sorununuz bu değil. Sorununuz Danny'nin hala hayatta olup olmadığı ve eğer hayattaysa bizim için bir güvenlik riski oluşturup oluşturmadığı. Onun önünde, sana karşı kullanılabilecek *herhangi* bir şey söyledin mi? Hafızasıyla oynanmış olsa bile, aklına gelen herhangi bir risk var mı?"

Aklım Danny'nin kaçırılmasındaki kurnazlıktaydı. Bir ipucu olmak zorundaydı. Tate'in bulamadığı bir ipucu.

"Fotoğrafları bir göreyim. Ondan sonra senin sorunu nu düşünürüm."

Kızgınlıkla homurdandı. "Fotoğrafları vereceğim. Hatta daha da iyisini yapacağım. Oradan toplanmış tüm eşyalar şu anda merkezde, en küçük tiftiğe kadar. Hepsini ofisine yollayacağım. Onları istediğin kadar inceleyebilirsin. Ama işin bittiğinde, Danny'nin bildiği ve bizi endişelendirebilecek bir şey olup olmadığını söylemeni bekliyorum."

Homurdandım. "Tamam."

Otuz dakika sonra hastane odasının fotoğraflarına bakıyordum. Don haklıydı. Her şey olabildiğince düzenli gözüküyordu. Danny'nin kolundan çıkarılmış olan serum iğnesi bile, gireceği bir sonraki damarı bekler gibi masumca yatağın üzerine bırakılmıştı. Ayak izi, parmak izi, kan, vücut sıvısı ya da yerinden oynamış bir çarşaf bile yoktu. Işınlanma bile bu kadar derli toplu olamazdı. Belki de öyle olmuştu. Belki de Danny gerçekten oradan ışınlanmıştı. Sırf Don'un yüzündeki bakışı görmek için, bunu ona söyleyebilirdim.

Bir saat boyunca fotoğrafları inceledikten sonra, bir kuya koyulmuş kişisel ve tıbbi eşyalara bakmaya başladım. Bir çift ayakkabı; giyilmiş gibi bile gözüküyordu. Kıyafetler, iç çamaşırları, çoraplar, tıraş köpüğü -birazını masama sıktım, evet, bildiğimiz tıraş köpüğüydü-, kulak çubukları, bandajlar, paketi açılmamış iğneler, kağıt mendiller, bir kol saati...

Gözümün önünde noktalar belirdi. Saati almak için uzattığım elim o kadar titriyordu ki saati iki kere ıskaladım. Kalbim deli gibi atıyordu, bayılacağımı sandım. Bu saati daha önce görmüştüm. Ne de olsa... Eskiden benimdi.

Başka herhangi biri için, bu sadece sıradan bir saatti. Hiçbir özelliği olmayan, pahalı gözükmeyen, bir adama ya da kadına ait olabilecek bir saatti. Dikkat çekmemesi için ışığı bile yoktu. Ama çoğu saatte olmayan bir özelliği vardı. Kenarında, neredeyse gözükmeyen bir düğmeye basıldığında bir sinyal yolluyordu. Sadece bir çağrı cihazına bağlı olan, kısa menzilli bir sinyal. Bu düğme bir keresinde hayatımı kurtarmıştı ve onu en son, bileğimden çıkarıp Bones'a

yazdığım elveda mektubunun üzerine bıraktığımda görmüştüm.

Eğer Chicago'ya ben gitmiş olsaydım saati bulurdum. Don beni bu olaydan daha önce haberdar etmiş olsaydı, oraya giden ben olurum. Tate değil, ben. Ve Bones bana telefon numarasını bırakmak gibi bir şey yapmıştı. Çağır sinyali sadece sekiz kilometrelik bir alanda etkiliydi. Bones o kadar yakındaydı demek. Gelip o düğmeye basmamı beklemişti.

Saati elimde o kadar sıktım ki derimi deldi. Bones'un olanlardan ve Danny'den nasıl haberi olduğunu bilmiyordum ama çok hızlı davranmıştı. Bunca yıl sonra bana elini uzatmıştı. Ama mesajı zamanında alamamıştım.

Bu berbat şaka beni güldürdü. Don beni bulduğunda hala yerdeydim ve keyifsiz bir şekilde gülüyordum. Kapının yanında durdu, dikkatle bana baktı.

"Bu kadar komik olan ne, bana da söyler misin?"

"Ah, haklıydın," dedim nefes nefese. "Burada hiçbir şey yok. Hiçbir ipucu yok. Ama Danny Milton'ı dert etmene de gerek yok. Emin ol, o adam öldü."

"Ne tür bir vampirden bahsediyoruz?" diye sordum minibüse binerken. Olay yerinde hala bir vampir olmadığı sürece adamlarım beni evden almazdı. Tate beni arayıp yolda olduğunu söyleyince, Noah'dan özür dileyip akşam yemeği planımızı iptal etmiş ve evden çıkmıştım. Bir gecemiz daha bölünmüştü. Neden Noah hala benimle takılıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

“Büyük ihtimalle genç bir vampir. Belki de iki tanedir,” diye cevapladı Tate.

Noah’yla ilişkim başladığından beri, Tate bana karşı soğuk davranıyordu. Bunu niye yaptığını bilmiyordum ama istediği buysa, ben de soğuk olabilirdim.

Gece kulübünün yakınına park edene kadar tek kelime konuşmadık. Kulaklarıma vuran yüksek müziğe rağmen içerideki kalp atışlarını duyabiliyordum. Bir sürü kalp sesi vardı.

“Neden kulüp boşaltılmadı?”

“Ceset yok komutanım,” dedi Cooper. “Sadece biri, boğazında kan olan bir kadının debelendiğini görmüş. Sonra kadın kaybolmuş. Don eğer vampir hala buradaysa onu şüphelendirmek istemedi.”

Cooper tüm beklentilerimi aşmış, mağaradaki o korkunç günden beri bir daha emirlerimi sorgulamamıştı. Hala yüzüme karşı bir ‘ucube’ olduğumu söyleyip duruyordu ama bu beni rahatsız etmiyordu. Târzı şöyle bir şeydi: “Komutanım, sen garip bir ucubesin. Hadi askerler, kaltağın emirlerini duy-dunuz! Hadi! Hadi!” Kendini işine bu kadar adadığı sürece bana istediği şekilde hitap edebilirdi.

“Takımın geri kalanı hazırda bekliyor mu?”

Potansiyel bir cinayete hiç bu kadar laubali bir şekilde yaklaşmamıştık. Adamlarım üniformalarını bile giymemişti. Acil durum numarasını arayan kişinin sesi sarhoş gibi geldiği için, büyük ihtimalle arayana inanmamışlardı. Şu ana kadar aldığımız ilk yanlış ihbar olmazdı bu. Ellinci de olmazdı.

“*Tatlım*, içeri girip ne olduğuna bakalım,” dedi Juan sabırsızlıkla. “Eğer hiçbir şey yoksa, içkileri ısmarlıyorum.”

Bu bana da uyardı. Daha fazla şikayet etmeden ceketimi giyip kapıya yöneldim. Mayıs ayındaydık, dışarısı pek soğuk değildi ama ceket silahlarımı gizliyordu. Adamlarım her zamanki gibi benim önden girmeme izin verdi ve kapıdan geçtiğim anda bunun bir tuzak olduğunu anladım.

“Sürpriz!” diye bağırdı Denise.

Aynı anda takımımındaki adamlar ve mekandaki iki düzine erkek çalışan da “Sürpriz!” diye bağırıyordu. Burası bir striptiz kulübüydü.

Aptal aptal gözlerimi kırıştırdım. “Doğum günüm geçen haftaydı.”

Denise güldü. “Biliyorum Cat! Bu yüzden bu bir sürpriz. Tate’e teşekkür edebilirsin. Seni buraya getirmeyi o planladı.”

Şaşkına dönmüştüm. “Noah da burada mı?”

“Bir striptiz kulübünde mi? Hayır. Anneni de çağırmadım tabii ki!”

Annemi bir striptiz kulübünde düşünmek beni güldürdü. Çılgınlık atarak kaçırdı herhalde.

Tate arkamdan yaklaşıp beni hafifçe yanağımdan öptü. “Mutlu yıllar Cat,” dedi yumuşak bir sesle.

Ona sarıldım. Son zamanlarda aramızın soğuk olmasının beni ne kadar üzdüğünü o anda farkettim. O ve Juan, benim kardeşlerim gibiydi.

Juan da beni arkamdan kucakladı. “Denise bu gecelik senin jigolon olmam için bana para verdi. Kaç kere orgazm

olmak istediğini söyle, görevimi yerine getireceğime söz veriyorum. Ardımda hiç iz bırakmam *tatlım*. Mmm, kıçın sanki yuvarlak bir... Aah!”

Tate’in göğüs kafesine giren dirseği onu susturmuştu. Gözlerimi devirdim.

“Hala silahlıyım Juan. Ve hapishanede geçirmen gereken ceza da hala bitmedi. Bunu unutma istersen.” Etrafımdaki yüzlere tekrar baktım ve tanıdık birini daha gördüm. “Şuradaki Don mu? Onu böyle bir yere nasıl getirirsiniz?”

Don yanıma geldi. Annem burada ne kadar rahat olabilirse, o da ancak o kadar rahat görünüyordu.

“Geçmiş doğum günün kutlu olsun Cat,” dedi ve kendiyle dalga geçer gibi gülümsedi. “Mekana benim değil de Juan’ın karar vermiş olmasına çok sevindin, değil mi? Eğer yeri ben seçseydim, şu anda etrafımızda içki ve tangerinler yerine latte ve ordövrler olurdu. Sana cin getirmedi mi daha?”

“İşte,” dedi Denise ve bana uzun bir bardak uzattı. Don’a gülümsedi. “Onun patronu olmalısınız. Tam hayal ettiğim gibisiniz.”

“Siz de Denise olmalısınız. Adım Don. Ama bunu hatırlamazsanız sevinirim. Adımı bilmemeniz gerekiyor.”

Denise bir elini havada salladı. “Eğer rahat edecekseniz söyleyeyim, o kadar sarhoş olacağım ki *kendi* adımı bile hatırlamayacağım.”

Don bana soğuk bir şekilde gülümsedi. “İkinizin neden iyi anlaştığını görebiliyorum.”

Yaklaşan yapılı, genç bir adam, “Doğum günü kızı nerede?” diye seslendi.

“Burada!” dedi Denise anında. “Ve hemen bir kucak dansına ihtiyacı var!”

Striptizci, Don’a bakarak sırıttı. “Merak etmeyin, babası. Kızınıza iyi bakacağım.”

Cinim neredeyse boğazıma kaçıyordu. “O benim babam değil!” diye düzelttim hemen.

“Değil mi? Çok benziyorsunuz tatlım. Aynı sert omuzlar ve keskin gözler. Seninle ben ilgileneceğim güzelim. Ve *seninle...*” Don’a göz kırptı. “Chip birazdan ilgilenecek.”

Denise gülmeye başladı. Don’sa babam zannedildiği andan bile daha rahatsız gözüküyordu.

“Cat, eğer bana ihtiyacın olursa,” diye dişlerini gıcırdattı, “ben bir köşede saklanıyor olacağım.”

Kulüp gece üçte kapandı. Don ekibin geri kalanının eve dönüşlerini ayarlamıştı. Bense, içtiğim onca cine rağmen, hala Denise, Juan ve Tate’i evlerine bırakabilecek kadar ayıktım.

Tate’in evi benim evime yakın olduğundan, onu en son bıraktım. Cesaretle kapısına yürümeye çalıştı ama adımlarını pek kontrol edemiyordu. Onu içeri kadar taşımak zorunda kaldım. Neyse ki anahtarını çıkarmıştı, böylece anahtarı bulmak için üstünü aramam gerekmedi.

Tate benim evime sık sık gelmesine rağmen, ben onun evine hiç girmemiştim. Tek katlı evin içi, bir çavuşu bile memnun edecek kadar temizdi. Hiçbir evcil hayvanı, bir

balığı bile yoktu ve duvarlarına hiç resim asmamıştı. Yatak odası da aynıydı. Hiçbir dekorasyon yoktu; sadece bir televizyon ve kaya gibi sert bir yatak... Tate'i yatağa yatırdım ve ayakkabılarını çıkardım.

Komodinin üzerinde bir fotoğraf vardı. Evde gördüğüm tek fotoğraf buydu, o yüzden ne olduğunu merak ettim. Şaşkınlıkla, fotoğraftaki kızın ben olduğumu gördüm. Hem de poz vermemiştim. Fotoğraf makinesi beni bir olay mahallinde, yandan yakalamıştı. Tate cesetlerin fotoğraflarını çekerken beni de çekmiş olmalıydı.

"Bunun burada ne işi var?" diye sesli düşündüm bir cevap beklemeden.

Tate bir şeyler mırıldandı ve o halinde ondan beklemeyeceğim bir hızla beni yakalayıp kendi üzerine çekti.

O kadar afallamıştım ki hareket edemedim. Beni öpmeye başladı. Ağzı sıcaktı ve alkol tadı vardı. Dudakları aç bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. Diliyle dudaklarımı aralayıp ağzımın içini yokladı. Eliyle pantolonumun önüne uzandığında nihayet tepki verebildim.

"Kes şunu," diye tersledim ve onu öyle sert bir şekilde geri ittim ki kafasını yatak başına vurdu.

Derin derin nefes alıyordu. Koyu mavi gözleri sarhoşluktan ve başka şeylerden cam gibi olmuştu.

"Asla sahip olamayacağın bir şeyi istedin mi hiç?" diye sordu hoyratça.

Dilim tutulmuştu. Dört yıldır gayet mesafeli bir ilişkimiz olmuştu, şimdiyse Tate bana Juan'ı bile utandıracak kadar şehvetle bakıyordu.

Keyifsiz bir kahkaha attı ve elini kısa, kahverengi saçlarında gezdirdi.

“Şaşırdın mı? Şaşırmamalıydın. Seni o hastane yatağında gördüğüm ilk günden beri istiyorum. Kızıl saçların ve büyük, gri gözlerinle bir melek gibiydin. Evet, çok sarhoşum. Yine de dediklerim doğru. Belki de bunu sabaha hatırlamam bile. Endişelenmene gerek yok. Her şeyi olduğu haliyle idare edebilirim. Ama ne olursa olsun bu gece seni öpmem gerekiyordu.”

“Tate, ben... Üzgünüm.” Başka ne söyleyebilirdim ki? Ben de *çok* içmiş olmalıydım, çünkü gözlerinde tehlikeli bir pırıltı olmasına rağmen Tate gözüme hiç bu kadar çekici gelmemişti. Denise hep Tate’in *Bay ve Bayan Smith* filmindeki Brad Pitt’e benzediğini söylerdi.

Acı acı gülümsedi. “Kalp atışlarımı duyabiliyorsun, değil mi? Ohio’da o kanı içtiğimde, ben de seninkileri duyabiliyordum. Ellerimde kokunu alabiliyordum.”

“Sen benim arkadaşımısın.” Sesim biraz titriyordu, çünkü yüzündeki vahşi ifade beni telaşlandırmış ve -içimde daha derin bir yerde- tahrik etmişti. “Biz beraber çalışıyoruz. Sana bundan daha fazlasını veremem.”

Tate içini çekti ve başıyla onayladı. “Senin benim gibi hissetmediğini biliyorum. *Henüz.*”

Son söylediği kelime yüzünden geri çekildim ve kapıya yöneldim. Bir dakika daha burada duramayacağım kadar dolu bir kelimeydi o.

“Gitmeden önce tek bir şeye cevap ver. Bir tek şey. Ama gerçeği söyle lütfen. Hiç aşık oldun mu?”

Olduğum yerde durdum ve hızla cevap verdim. "Tate, bence... Bence bundan bahsetmeyelim."

"Saçmalama," diye sözümü kesti. "Biraz önce sana içimi açtım. Soruya cevap ver."

Belki bu konuşmayı sabaha hatırlamayacağını düşündüm, belki de dürüstlüğüne güvendim. Sebebi ne olursa olsun, ona gerçeği söyledim.

"Bir kere. Yıllar önce. Seninle tanışmadan önce."

Tate gözünü bile kırpmadı ve gözlerimin içine baktı. "Kimdi o? Ne oldu?"

Sırtımı döndüm, çünkü bu kez yalan söyleyecektim. Kapıdan çıkarken ona cevap verdim.

"Kim olduğunu biliyorsun. Tanıştığımız gün senin arabayı parçalayan, o zamanlar birlikte olduğum vampirdi. Ona ne olduğunu da biliyorsun. Onu öldürdüm."

DOKUZ

İŞİM ÇOK YOĞUNDU. BAZI YÖNLERDEN BU İYİ BİR şeydi. Son iki haftanın çılgın trafiği sayesinde, Tate'le aramızdaki gerginlik pek hissedilmemişti. Hayatınız devamlı tehlikede olduğunda utangaç davranmak biraz zordu.

Noah'yla da durumumuz güllük gülistanlık değildi. Onun tüm çabalarına rağmen, sık sık ortadan kaybolmam, zaten narin olan ilişkimizi çok zorluyordu. Ve son zamanlarda ilişkimizi 'derinleştirmek' istediğine dair bazı ipuçları veriyordu. Denediği için onu suçlamıyordum. Sonuçta iki aydır çıkıyorduk. Ama bu olacak şey değildi.

Noah ne kadar harika bir insan olursa olsun, zaten ilişkimizin yürümeyeceğini biliyordum. Aramızda çok fazla yalan vardı. Hepsisi de benim söylediğim yalanlardı tabii. Ve dahası, anlaşıldığı kadarıyla ben önceki ilişkiyi henüz aşamamıştım. Hey, en azından denemiştım. Şimdi de Noah'yı nazikçe bırakmam gerekiyordu. Çalışma saatlerim onu çok zorluyorsa bunu anlayacağımı ona çoktan söyle-

miştım. Noah ya çok inatçıydı ya da mesajı anlamıyordu. Daha kestirme bir yol bulmam gerekiyordu ama yüzüne karşı ilişkimiz bitti deyip gidemezdim. Noah'yı seviyordum ve ona acı çektirmek istemiyordum.

Sonra, bir salı günü, korkunç erken bir saatte telefonum çaldı. Kalkıp telefona yöneldim. Bir yandan giyecek bir şeyler ararken bu saatte sorun çıkaran nabızsız yaratığa kf-reliyordum, derken telefonda Denise'in sesini duydum.

"Bir sorun mu var?" diye sordum hemen.

"Hayır! Bu kadar erken aradığım için özür dilerim ama daha fazla bekleyemedim. Cat, o kadar mutluyum ki. Evleniyorum!"

Denise'e "Emin misin? Çok ani oldu!" gibi şeyler söyle-medim. Erkek arkadaşı Randy'yle daha sadece iki haftadır çıkıyorlardı ama Denise düşünmeden hareket eden biri değildi ve Randy'yle birbirlerini sevdiklerini söylemişti. Denise'in gözlerindeki ifadeyi görünce, acele etmek, beklemek ve dikkat etmek gibi konularda yapacağım hiçbir uyarıyı duymayacağını anlamıştım zaten. Üstelik başında yeterince dert vardı. Denise'in Musevi annesiyle babası, Katolik olduğu için Randy'yle tanışmayı bile kabul etmemişti. Çok kısa süren çıkma dönemine de pek bayılmamışlardı. Aşık olmanın kolay olduğunu kim söylemiş? Ben değil.

Denise'in ailesiyle biraz sohbet etmeyi planlıyordum. Yıllardır gözlerimdeki gücü kullanmayı öğrenmeye abalamıştım. Gözlerim bir vampirinki kadar güçlü değilse de şansımı deneyecektim. Denise mutlu bir düğünü hak edi-

yordu ve ben bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapardım. Hem denemenin ne sakıncası olabilirdi ki? Bu evliliğe şu andakinden daha olumsuz bakamazlardı nasılsa.

Fotoğrafçıyı tutmak, çiçekleri ve pastayı satın almak için ısrar ettim. Geri kalan masrafları onlar ödeyecekti. Denise itiraz etti ama onu bıçaklarımla ve regl sendromumla tehdit ettim. Çalışmadığım saatlerde, Denise'in gelinliğini, nedimelerin elbiselerini, çiçekleri ve davetiyeleri seçmek için koşturuyorduk. Randy'yle, düğüne sadece dört gün kala tanışabildim. Neyse ki Randy, Denise'in evine taşınacaktı. Bencilce olduğunu biliyorum ama bu beni bayağı rahatlatmıştı. Denise, Randy'nin bağımsız çalışan bir yazılım danışmanı olduğunu söylemişti. *Bir bilgisayar dehası*, demişti hatta. Bu yüzden Randy'nin taşınması daha kolay olacaktı.

Denise benden taşınmaya yardım etmemi istemişti. Randy kamyonetini evin önüne park ettiğinde, onu ilk defa görmüş oldum. Bir seksen boyunda ve açık kahverengi saçlıydı. Çerçevesiz gözlükleri ve atletik bir vücudu vardı. Gerçekten yakışıklıydı ama ben en çok gözlerini beğendim. Denise'e bakarken gözleri parlıyordu.

Randy, Denise'i öptükten sonra bana elini uzattı. "Sen Cat olmalısın. Denise sürekli senden bahsediyor. Düğünle ilgili yardımların için teşekkürler."

Elini boşverip ona sarıldım. "Nihayet tanıştığımıza çok sevindim! Hiç sorun değildi. Ben herhalde asla evlenemeyeceğim, o yüzden Denise sayesinde dolaylı olarak yaşamış

oluyorum bunları. Hadi, seni eve yerleştirelim. Denise'in son provası var bu gece, ona geç kalmamalı."

Randy öksürdü. "Eee, tatlım, yeterince kişinin yardıma geleceğini söylememiş miydin? Burada sadece üçümüz varız."

Denise güldü. "Merak etme. Cat bir çiftçi ailesinden geliyor. İnan bana, oturup onun hepsini tek başına taşımasını bile izleyebiliriz. Tabii bu pek kibarca olmaz."

Randy şüpheyle bana baktı. Denise, söz verdiği gibi, ona gerçek kimliğim hakkında bir şey söylememişti. Randy benim bir devlet dairesinde çalıştığımı sanıyordu.

Randy kamyonetin arkasına kadar peşimden geldi. "Emin misin? Bu gece bir arkadaşım ile buluşacağım, o da yardım edebileceğini söylemişti. Denise öyle söyleyince, daha fazla yardıma ihtiyacımız olmayacağını sandım ama onu hemen arayabilirim. Kendini zorlama."

"Randy, çok tatlısın, ama merak etme. Kısa sürede işimiz biter."

Yarım saat sonra Randy, Denise'in iki katlı evine yerleştirilen mobilyalarına bakıyordu. Bazen yarı ölü olmak o kadar da kötü değildi.

"Çiftçi ailesi ha?" diye sordu hayretle beni süzerek.

Gülümsedim. "Evet. Tam beş nesildir çiftçilik yapıyorlarmış."

"Anladım," dedi Randy. Denise gizlice kıkırdıyordu.

"Git bir duş al," dedim Denise'e. "Çıkmamız lazım."

"Randy, akşam kaçta dönersin? Ben Cat'le bir şeyler yiyeyim mi?"

“Olur, tabii. Ben bir arkadaşım ile buluşacağım, biraz geç kalabilirim.”

Tehditkar bir şekilde öksürdüm. “Tamam, gidiyorum!” dedi Denise.

“Yardıma için tekrar teşekkürler,” dedi Randy. “Sadece bugünkü işler için değil. Hatta sadece düğün için de değil. Denise senin hep onun yanında olduğunu söyledi. Böyle bir arkadaş bulmak zor.”

Bana samimi, sahtekarlıktan uzak gözlerle bakıyordu. O anda, Denise’in ona neden tutulduğunu anladım. Bakışında çok net, çok dürüst bir şey vardı.

“Rica ederim,” dedim sadece. Bir şekilde anlaşıştık, daha fazlasını söylememe gerek yoktu.

“Hazırım,” diye cıvıladı Denise birkaç dakika sonra.

Randy’yi tekrar kucaklayıp vedalaştım. “Seninle nihayet tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Ben de. Kızıma dikkat et.”

“Dikkat ediyor,” dedi Denise. “Çok dikkat ediyor.”

Dört saat sonra, yani Denise’in gelinlik provası ve -bu defalık!- yarıda kesilmemiş yemeğimizden sonra, onu evine bıraktım ve evime döndüm. Neredeyse gecenin biriydi. Benim için erken bir saat sayılırdı.

Arabadan inip havadaki hafif elektriği hissettiğim anda donakaldım. Sıradışı bir ses yoktu, sadece yakınlardaki evlerden gelen insan sesleri vardı ve başka hiç kimsenin varlığını hissetmiyordum. Yine de ellerimi öne uzattım ve havayı yokladım. Havada çok hafif, insana ait olmayan bir ener-

jî vardı. Belli ki kaynağı artık burada değildi. Ama daha önce buradaydı. Belki de buradan geçen bir yaratıktı sadece. Bu ilk kez başıma gelmiş olmazdı. Ama geride bıraktığı enerji tehlike yaymıyordu. Avlanan vampirler ve gulyabâniler daha farklı bir enerji yayardı.

Kendi kendime omuz silktim. Eğer ölü bir şey beni bulduysa ve niyeti kötüyse, beni içeride bekliyor olmalıydı. Kendimi garantiye almak için dikkatle eve girdim ve tüm odaları kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Bir duş aldım ve kendimi yatağa attım. Yatağımın altında da canavarlar yoktu. Aptal bir önlem olarak bakmıştım. Yine de o garip his kaybolmadı. Sanki biri evime girmişti. Ama bu aptalcaydı. Vay be, Don gibi, ben de giderek paranoyaklaşıyordum.

Gözlerimi kapattım ve o eski çocukluk duasını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım... *Yattım maşallah, kalkarım inşallah, eğer kalkmazsam...*

Bıçaklarımdan birini yatağımın altına saklayıp uyudum. Kendime paranoyak olmadığımı söyleyip duruyordum. Sadece temkinliydim.

Hı hı, tabii. Buna ben bile inanmadım.

OP

“DENISE, VAKİT GELDİ.”

Golf kulübünde, damada görünmemek için özel bir odaya kapanmıştık. Düğün töreni bu kulüpte yapılacaktı. Duvağını düzeltirken Denise’in gözlerinin içi gülüyordu.

“Annemlere ne söylediğini bilmiyorum. Onlara hap falan vermiş olmalısın. Ama umrumda değil!”

Tüm masumiyetimle onu kucakladım. Onları gerçekten *hapladığımı* söylemesem de olurdu. Buzlu çaylarına vampir halüsinojeni hapi atmıştım, sonra da gözlerimi kullanarak zihin kontrolünü denemiştim. İşe yaradığında gerçekten şaşırmıştım. Dini farklılıklara hala kafaları bozuk olsa da, sonuçta buradaydılar.

Felicity odaya girdi. Felicity’den pek hoşlanmıyordum ama Denise’in kuzeni ve nedimelerden biriydi, bu yüzden ona nazik davranmam gerekiyordu. Ben Denise’in hazırlanmasına yardım ederken, o da misafirler arasındaki bekar erkekleri kesiyordu. Bu kadın her daim azmış durumdaydı.

“Son sağdıç da nihayet geldi,” dedi.

Rahat bir nefes aldım. Düğünü geç başlatmak zorunda kalmayacaktık.

“Çok çekici,” diye devam etti. Penisli herkesin çekici olduğunu düşünüyordu. Bunu yüksek sesle söylemedim tabii. “Onu sadece bir an için arkadan gördüm. Harika bir kıcı var,” diye devam etti.

“Eee, Felicity, çiçekleri getirebilir misin?” dedim ve Denise’e dönüp gözlerimi devirdim.

Denise sırtıttı. “İyi bir haberim var Felicity. Bu gece senin eşin o. Ben de onunla henüz tanışmadım ama Randy’nin dediğine göre bekarmış.”

Denise tüm konukları dikdörtgen masaya bir kız bir erkek olarak oturtmuştu. Konukları böyle ayırmanın biraz garip olduğunu düşünsem de bu onun gecesiydi, benim değil.

“Çok çekici,” diye mırladı Felicity.

Adama acıdım. Felicity büyük ihtimalle daha kadehler bile kaldırılmadan, adamı masanın altından ellemeye başlayacaktı.

Randy’nin kardeşi Philip kafasını odaya uzattı. “Hazır mısın Denise?”

Denise bana döndü. Kendini zor tutuyordu.

“Hadi gidip beni evlendirelim!”

Philip’e gülümsedim. “Dışarıda görüşürüz.”

Denise geleneksel düğün müziğinin yerine enstrümantal bir balat tercih etmişti. Nedimelere eşlik etmek yerine, Randy’yle sağdıçları önde bekliyordu. Nedimeler sıray-

la yürüyecekti. Başnedime olarak, benim sıram Denise'ten hemen önceydi. Denise'in gelinliğinin arkasını bir kez daha kabarttıktan sonra yerimi aldım.

Ailelerden ve arkadaşlardan oluşan kırk beş kişinin olduğu odaya adımımı attığım anda, insan olmayan bir güç hissettim. *Kahretsin, davetlilerden biri bir vampirdi.* Umarım sadece pastadan yemeyi planlıyordur diye düşündüm, yoksa çatal bıçakla bir şeyler deşmem gerekebilirdi. Tören- de bir davetliyi kimseye farketirmeden öldürmek amma acayip bir numara olurdu. Gözlerimle sağdan sola kalabalığı tarayarak bu gücün kaynağını aradım.

Annem, Noah'nın yanında oturuyordu. Noah'yla ilişki- mi bitirmeye çalıştığımı Denise'e söylemeden önce, Denise onu da davet etmişti. Ben dar koridorda yürürken Noah bana gülümsedi. Ona geri gülümsedim ve ordu disipliniyle odayı kontrol etmeye devam ettim. *Gelin tarafı, temiz. Damat tarafı, temiz.* Nedense tam karşıma, damadın olduğu yere bakmak aklıma gelmemişti. Baktığımda, donakalan beynimin onu tanıması için bir saniye geçmesi gerekti.

Saçı farklıydı. Hatırladığım platin sarısı yerine bal ren- giydi. Ve eskisine göre daha uzundu, saçı şimdi kulakla- rından aşağı iniyordu. Smokininin siyahının yanında, sol- gun derisi nefes kesen bir zıtlıkla parlıyordu. Neredeyse si- yah olacak kadar koyu kahverengi gözleri benim gözleri- min içine bakıyordu. Onun gözlerinde benim yaşadığım şok yok gibiydi.

Hareket eden nesneler, başka bir güçle karşılaşmazlarsa aynı yönde, aynı hızla hareketlerine devam eder. Newton'ın

Eylemsizlik İlkesi'ni kanıtlamıştım, çünkü nefesim kesildiği ve kalbim bir anlığına durduğu halde koridorda ilerlemeye devam ettim.

Bones, benim bakışlarımı yutarcasına bakıyordu. İçimde hiç alışık olmadığım bir duygu uyandı ve bunun ne olduğunu hatırlamam için bir saniye düşünmem gerekti. *Neşe*. Saf, katıksız bir neşe dolmuştu içime. Kendimi durdurmasaydım, koşup kendimi onun kollarına atacaktım.

Bones burada ne yapıyor? Ve beni gördüğüne neden hiç şaşırmadı?

Bu düşünce, kendimi ona fırlatmak gibi bir çılgınlık yapmamı engelledi. Eğer Bones beni gördüğüne şaşırmadıysa, demek ki burada olacağımı biliyordu. Ama *nasıl* biliyordu? Ve en önemli sorular: *Beni nasıl buldu? Ne istiyor?*

Şimdi cevapları öğrenmenin zamanı değildi. Bu Denise'in düğünüydü. Rezalet çıkararak onun düğününü mahvetmeyecektim. *Neyse ki annem sağdıçlara dikkatli bakmıyor*, diye düşündüm. Annem, Denise'in düğününü görkemli bir şekilde mahvetmekte tereddüt etmezdi. Bones'un aklından ne geçiyor olursa olsun, onunla düğünden sonra ilgilenecektim.

Ya da bayılacaktım. Hangisi daha önce olursa.

Felicity'nin yanında yerimi aldım. Denise koridorda yürümeye başlarken Felicity kulağıma eğildi.

"Seksi olanı aklından bile geçirme, onu ilk ben gördüm. Tamam mı?"

"Kapa çeneni," diye cevap verdim. Sesim misafirlerin duyamayacağı kadar kısıktı. Ellerim terliyordu ve dizlerim

jöle gibiydi. Düğünün sonuna kadar nasıl dayanacaktım? Bones inanılmaz derecede yakındaydı. Dört buçuk yıldır onun hayalini kurmuştum, şimdiyse uzanıp ona dokunabilirdim. Gerçek değildi sanki.

Randy, Denise'yi babasının kolundan aldı ve el ele tutuştular. Dini atıflardan temizlenmiş olan düğün yeminleri okunmaya başladı. Bones diğer sağdıçlarla beraber yüzünü damada döndü.

Benim için tören bulanık geçti. Denise'in elindeki buketi alma vaktim geldiğinde, Felicity'nin beni dürtmesi gerekti. Çift sonunda karıkoca ilan edildiğinde rahatladım. Amma korkunç biriyim. Kendimi toparlayabilmem için en iyi arkadaşımın düğününün bir an önce bitmesini istiyordum.

Denise ve Randy koridordan geri yürüdü. Onların peşinden gitmem için benim sıram geldiğinde neredeyse koşuyordum. Philip beni dizginleyip sakın bir yürüme hızına çekmeye çalıştı ama ben onu kolundan tutup hızlandırdım.

"Tuvalete gitmem lazım," diye yalan söyledim çaresizlikle. Ama asıl yapmam gereken kendimi toparlamak için biraz yalnız kalmaktı. "Noah'ya beni beklememesini söyle. Ben direkt fotoğraf çekimine gideceğim."

Tören yerinden çıkar çıkmaz tuvalete koştum. Buketimi düşürdüğüm yerde unutmuştum.

Tuvaletler kulübün öteki ucundaydı. İçeri girdiğimde, lavabonun yanında yere çöktüm. Tanrım, unutmaya çalıştığım bütün duygular onu görür görmez acımasız bir yoğun-

lukla geri gelmişti. Kendimi kontrol etmem lazımdı. Hemen. Başımı, kırdığım dizlerimin üzerine yasladım ve kendime gelmeye çalıştım.

“Selam Kedicik.”

Kendi çöküşüme o kadar dalmıştım ki Bones’un içeri girdiğini duymamıştım bile. Sesi hatırladığım gibi pürüzsüz ve o İngiliz aksanı da bir o kadar cazibeliydi. Başımı kaldırdım ve özenle kurduğum dünyam etrafımda yıkılırken dert edecek en saçma şeyi buldum.

“Tanrım, Bones, burası kadınlar tuvaleti! Biri görürse ne olacak?”

Derin, baştan çıkarıcı bir sesle güldü. Noah’nın beni öpmesi bile üzerimde daha az etkili oluyordu.

“Hala böyle iffetli misin? Dert etme, kapıyı arkamdan kilitledim.”

Bunun beni rahatlatması gerekiyorsa bile, tam ters bir etki yaptı. Hemen ayağa kalktım ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Tek çıkışı Bones tutuyordu.

“Bak sen. Kahverengi saçı tercih ettiğimi söyleyemem ama geri kalanın... Ağız sulandırıyor.”

Bones dilini alt dudağının iç tarafında gezdirirken gözleriyle beni süzüyordu. Gözlerindeki ısıyı derimde hissediyordum sanki. Bones bana doğru bir adam daha attı, arkamdaki duvara yapıştım.

“Olduğun yerde kal.”

Umursamaz bir havayla lavaboya yaslandı. “Neden telaşlanıyorsun? Seni öldürmek için geldiğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Eğer beni öldürecek olsaydın burada pusu kurmazdın. Belli ki yeni ismimi biliyorsun. Bir gece beni evde yalnızken yakalardın.”

Düşünme şeklimi beğenmiş gibi ısıklık çaldı. “Haklısın yavrum, nasıl çalıştığımı unutmamışsın. Kızıl Melek’i öldürmem için bana en az üç teklif geldiğini biliyor musun? Bir herif bana cesedin için yarım milyon dolar teklif etti. Yarım milyon, düşünabiliyor musun?”

Eh, pek şaşırmadım. Ne de olsa Lazarus da aynı sebepten beni nakde çevirmeye çalışmıştı. “Eğer bu yüzden burada değilsen, onlara ne dedin?”

Bones dik durdu ve sesindeki alaycılık kayboldu. “Yapacağımı söyledim tabii ki. Sonra da o herifleri buldum ve kafalarıyla top oynadım. O günden beri yeni bir teklif gelmedi.”

Tarif ettiği sahneyi gözümün önünde canlandırınca yutkundum. Onu tanıdığım için, söylediğini aynen yaptığından şüphem yoktu.

“Peki, o zaman *neden* buradasın?”

Daha önceki uyarıma aldırmadan, daha da yakınıma geldi ve gülümsedi.

“Onca yıldan sonra beni gördüğüne sevinmedin mi? Neden seni habersiz yakalamak istedim biliyor musun? O anda gözlerini ve ne hissettiğini görmek istedim.”

Tehlike. Tehlike. Aramızda yirmi santimlik bir mesafe vardı. Bana dokunmasına hiçbir zaman karşı koyamamıştım ve irademi şu anda tekrar test etmek istemiordum. Onun dikkatini dağıtacak bir şey düşünmeye çalıştım.

“Erkek arkadaşımla tanıştın mı?”

İşte! Bu mükemmeldi. Gözlerini kısıtı ve dudakları ince bir çizgi haline geldi. Evet, anlaşılan Noah, ikimizin de hevesini öldürebiliyordu.

Avantajımı kullandım. Tehlike, tutkudan önce gelirdi. “Nasıl oldu da Randy’nin hayatına girip onun sağdıcı olmayı başardın? En yakın arkadaşımın onunla evleneceğini mi öğrendin? Onun hemen beynini yıkamış olmalısın. Sadece bir aydır nişanlılar.”

Parmağını yüzüme doğrulttu. “Randy’yi altı aydır tanıyorum. Onu, Denise onunla tanışmadan önce de tanıyorum yani. Sıradışı bir herif, sence de öyle değil mi? Bir barda bir saat yan yana oturduktan sonra bana söylediği ilk söz ne oldu biliyor musun? Dedi ki, *Umarım bunu mezar taşıma yazmazlar ama bu kadar zamandır nefes almadın. Bunu nasıl becerdiğini bana da söyler misin?*”

Gözlerimi kırıştırdım. Denise, Randy’nin kafasının farklı çalıştığını söylemişti. Anlaşılan, hakikaten de kafası çok farklı çalışıyordu. Cesareti de cabası.

“Senin ne olduğunu biliyor mu?”

Bones başıyla onayladı. “Ona gözlerimin yeşil ışıkları açıkken bir bakış attım ve hiçbir şey görmediğini söyledim. Senin az önce yaptığın gibi gözlerini kırıştıırıp bunun işe yarayacağını mı düşündüğümü sordu.”

Şimdi *gerçekten* etkilenmişim. Randy’nin vampir güçlerine doğal bir bağışıklığı vardı. Hem de Bones kadar güçlü bir vampirinkine bile.

“Bunu beklemiyordum tabii. Onunla konuşmaya başladık ve bayağı samimi olduk. Bu hafta, onun sağdıcı olmayı

kabul etmemden *sonra*, benimle bir barda buluştu ve üzerinde senin kokun vardı. Eşyalarını taşımasına yardım etmişsin.”

Rahatlamıştım. Ama aynı zamanda Bones’un sadece tesadüf eseri burada bulunmasına da içlerim çıkmıştı.

“Seni görmem sadece bir tesadüf mü yani? Daha önce, eee, olanların etkisinden kurtuldun mu?”

Gözlerimin içine baktı. “Bunu bilmek isterdin, değil mi? Ama söyleyeceğimi sanmıyorum. Kendi kendine kurdur. Senin notunu bulduğum günden beri benim yaptığım gibi. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Seninle yarım kalan bazı işlerimiz var. Ve sen istediğin kadar kaçmaya çalış, o şeylerle ilgileneceğiz.”

Kahretsin. Daha önce onu bir notla terketmiştim, çünkü karşısına geçip onun gözlerinin içine bakarak ona veda edemeyeceğimi biliyordum. Ve dört yıl sonra, hala bunu yapmaya gücümün yeteceğini sanmıyordum.

“Cather... Şey, Cristine! İçeride misin?”

Annemin sertçe kapıya vurmasıyla rahatladım. İlk defa annem geldiği için memnundum.

Bones’un ağzı seğirdi. “Sanırım annene de hürmetlerimi sunacağım Kedici. Uzun zamandır görüşmüyoruz.”

“Sakin...”

Ağzımdan çıkmak üzere olan tehdit, Bones’un kapıyı açmasıyla birlikte dudaklarımda kalakaldı. Annem şaşkınlıkla ona baktı ve bir saniye sonra Bones’u tanıdı. Sonra da yüzü mosmor oldu.

“*Sen! Sen!*”

“Seni tekrar gördüğüme çok sevindim Justina,” dedi Bones şeytanca. “Makyajın harika, çok çekici görünüyorsun.”

“Seni pis hayvan!” dedi annem hiddetle. “Her gece cehennemde yaniyor olman için dua ettim!”

“Anne!” dedim sertçe. Aradan geçen zaman annemi hiç yumuşatmamıştı.

Bones omuz silkti. “Biraz daha sesini yükseltseydin keşke. Tanrı seni duymamış anlaşılan.”

Parmağımla kapıyı işaret ettim. “Bones, bana her ne söyleyeceksen, düğünden sonra söyle. Dışarıdakiler arkadaşlarımız ve bizimle fotoğraf çektirmeyi bekliyorlar. Biz de aynen öyle yapacağız. Anne, Denise’in düğününü bozacak tek bir kelime edersen, yemin ediyorum Bones’un seni ısırmasına izin veririm.”

“Memnuniyetle Kedicik,” diye Bones tehdidimi tamamladı.

Başımla tekrar kapıyı işaret ettim. “Dışarı!”

“Bayanlar.” Bones başıyla selam verip ağır ağır yürüdü.

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra lavaboya dönüp yüzüme su çarptım. Her şeyden önce, fotoğraflarda güzel çıkmam lazımdı, değil mi?

ON BİR

ANNEMİN TÖRENİ BOZMAMASI VE İŞYERİME Bones'la ilgili bir haber uçurmaması için ona birkaç ürkütücü uyarıda daha bulunmam gerekti. Eğer bu ikisinden herhangi birini yaparsa, oracıkta kendimi vampire dönüştürteceğime yemin ettim.

“O da senden bunu istiyor Catherine. Senin ruhunu çalıp seni bir canavara dönüştürmek istiyor,” dedi üçüncü kez.

“O zaman bunu unutma ve ağzını kapalı tut, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, artık bana Cristine de. Kimliğimi açık edeceksin.”

Kapıya ulaştık. Denise, Randy'yle beraber poz vermeyi bıraktı ve yanımıza geldi.

“Cat, Randy'nin arkadaşının...” Sesini alçalttı. “bir vampir olduğunu bilmiyordum! Ama endişelenme. Randy'yle konuştum. Benim de vampirlerin var olduğunu bilme me çok şaşırdı. Ah, öyle çok ortak noktamız var ki. Ney-

se, Randy onun zararsız olduğuna yemin ediyor. Onu aylardır tanıyormuş.”

Annem, Denise’e üç kafası varmış gibi bakıyordu.

“*Zararsız mı?! Isırma ihtimali olan bir köpekten bahsetmiyoruz! Bir katilden...*”

“Ö hö,” diye sözünü kestim ve anneme hatırlatmak için boynumu okşadım. Annem ağzını kapadı ve uzaklaştı. Uzak bir yerde, Bones’un bir kahkaha attığını duydum. Belli ki bizi dinliyordu.

“Sorun değil Denise,” diye rahatlattım onu. “Dişlerini temiz tuttuğu sürece bir sorunumuz olmayacağını biliyor.”

“Bunu nereden biliyor?” diye sordu. “Onunla konuştun mu? Bir süre için tuvalete gittin, onu da görmedim o sırada. Onu bir köşeye mi kısırdın?”

Tam tersi oldu. “Eee, sayılır... Şey,” diye kekeledim. Yıllardır kekeleliyordum. “Onu tanıyorum. Yani onu daha önce görmüştüm çok eskiden. Sadece bir kere. Virginiada. O, şeyey, bizim bir anlaşılmamız var. O bana bulaşmaz, ben de ona bulaşmam.”

Denise söylediklerimi olduğu gibi kabul etti. “Peki, o zaman gidip fotoğraf çektirelim. Dövüşmeyeceğinize sevindim. Ona söyle de senden Randy’ye bahsetmesin, tamam mı? Patronun senin gerçek işini kaç kişinin bildiğini öğrenirse, saçını başını yolacak.”

“Haklısın.” Gerçekten haklıydı.

Bones, Felicity’nin gizemli partneriydi. Felicity bu durumdan çok hoşnuttu, her karede Bones’un olabildiğince yakınında duruyordu. İşin kötüsü, Bones da ona karşı çe-

kiciliğini kullanmaktan geri kalmıyordu. Fotoğraf çekimi bittiğinde, ikisini de büyük bir keyifle öldürebilirdim.

Ama Bones'u ilk gördüğümde kollarına atlamamak için kendimi neden tuttuysam, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini de aynı sebeple ona gösteremezdim. Ne hissediyorsa olayım, durumumuzla ilgili hiçbir şey değişmemişti. Onu hala ne kadar sevdiğimi asla anlamamalıydı. Tek yapabileceğim, kayıtsız davranmak ve Bones'un bunu yutup buradam gitmesini ummaktı.

Son kare de çekildikten sonra en kısa yoldan bara yöneldim. Bu gece bana yardımcı olabilecek tek bir şey vardı, o da cindi. Aşırı miktarda cin. Barmenin önünde yerimden kıpırdamadan ilk bardağı kafama diktim.

"Bir tane daha."

Barmen beni merakla süzdü ama bir cin tonik daha doldurdu. Önce belirlediği alkol seviyesine, sonra da kötü kötü barmene baktım.

"Daha çok alkol," dedim kısaca.

"Sıkıntılarını alkolle mi boğuyorsun?" diye alay etti tandırdık bir ses.

"Kendi işine bak," diye yanıtladım

"İşte buradasın sevgilim!"

Noah yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü. Bizi izlerken Bones'un dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

"Eee, Noah... Sana yerini göstereyim." Onu Bones'tan uzaklaştırmak istiyordum. Bones bardan bir şey içmek yerine Noah'nın boynundan içmeyi tercih edermiş gibi bakıyordu.

Noah'ı yerine oturttum. Ben gelinle damadın masasında, ondan ayrı oturacaktım. Noah'nın yanından ayrılır ayrılmaz, annem beni bir kenara çekti. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Sen bardan uzaklaştıktan sonra o canavar ne yaptı biliyor musun? Bana göz kırptı!"

Hazırlıksız yakalanmıştım, gülmeye başladım. Paha biçilmezdi. Herhalde annemin kulaklarından duman çıkmıştır.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sor-du mantıksızca.

"Eh, anne, o senin için hayatını tehlikeye attı, sonra da sen onun öldürülmesi için elinden geleni yaptın. Senden pek hoşlanmıyor olabilir."

Alçak sesle ama tersleyerek konuşuyordum. Bones'un ona nasıl davrandığı umrumda değildi. Nasılsa Bones asla annemin canını yarmazdı. Ama annem biraz ıgnelenmeyi hak etmişti. Benim neyi hak ettiğim konusundaysa hiçbir fikrim yoktu.

Konukların karşısına konan gelinle damadın masasında yer kartları vardı. Önünde 'Cristine Russell' yazan sandalyeye oturdum. Solumda Randy oturuyordu, onun solunda da Denise olacaktı. Sağımdaki kartta Chris Pin yazıyordu. Kim?

"Şaka herhalde," dedim kendi kendime. Kendimi vurup bu işkenceyi bitirse miydim acaba?

"Justina, yine karşılaştık," dedi Bones ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Kabalık etmek istemem ama sanırım senin masan orada."

Başıyla Noah'nın, olanlardan habersiz oturduğu masayı işaret etti.

"İşte buradasın!" diye cırladı Felicity. Bones'u kolundan tutup ona gülümsedi. "Bu gecelik eşim sensin, bu yüzden artık kaçıp gitmek yok! Umarım göründüğün kadar harika dans ediyorsundur."

"Sürtük," diye mırıldandım ama sesim yeterince alçak çıkmamıştı.

"Efendim?" diye sordu. Hala cilveli bir şekilde Bones'a gözlerini kırptırıyordu.

"Eee, iyi şanslar." Sesim normal bir seviyeye yükseldi ve geri çekildim.

Felicity kendinden emin görünüyordu. "Şansa ihtiyacım yok."

Cinimi kafama dikip tekrar bara yöneldim. Annem peşimden gelirken Bones'a dik dik bakıyordu.

"Bayan Russell," diye seslendi Bones. Olduğum yerde çakılıp kaldım. Sahte soyadımı özellikle vurgulamıştı. Ne bekliyordum ki? Bones'un gerçek soyadını sahte ismim olarak almıştım, farketmeyeceğini mi düşünüyordum? Ya da yorum yapmayacağını mı? Hadi ama! "Rica etsem bana da bir içki alır mısın? Neyi sevdiğimi eminim hatırlıyordur."

Aklımdan birkaç küfür geçti ama derin bir nefes aldım ve kendime sakın olmam gerektiğini hatırlattım. Denise benim en iyi arkadaşımdı. Güzel bir düğünü hak ediyordu, bir kan banyosunu değil.

"O pislik, zampara..." diye başladı annem.

“Kes artık.” Bara ulaştık. Barmene öldürecekmiş gibi baktım. “Büyük bardak. Sadece cin. Yorum yapmayı aklından bile geçirme.”

Beti benzi attı ama dediğimi de yaptı. Büyük bir yudum aldıktan sonra ekledim. “Ha, evet. Bir de viski, buzsuz.”

ON İKİ

FELICİTY ELİMDE TUTTUĞUM, CİN DOLU BİRA bardağına baktı ve nefes nefese konuşmaya başladı.

“Cristine, içmeye biraz ara veremez misin? Tanrı aşkına, kuzenimin düğünü bu!”

Sesindeki ciddiyeti duyunca bardağı kafasında kırmayayım diye öyle bir sıktım ki bardak elimde parçalandı. Cinin bir kısmı üzerime döküldü ve elim kanamaya başladı.

“Kahretsin!” diye bağırdım.

Tüm kafalar bana döndü. Bones gülmesini gizlemek için öksürüyormuş gibi yaptı.

“İyi misin?” Randy endişeyle yanıma gelip peçetesini elime doladı. Bones’a bir bakış attı ama Bones masum masum omuz silkti.

“Bir şeyim yok Randy,” diye ciyakladım utançla.

Denise yeni kocasının arkasından başını uzattı. “Yer değiştirmek ister misin?” diye sordu sessizce.

Bones bir vampir olduğu için sinirlerimin bozulduğunu sanıyorlardı. Oysa şu andaki en önemsiz derdim vampirlerdi. Bones yakınımda olduğu için kontrolümü kaybediyordum ve tören daha yeni başlamıştı.

“Cristine!” Noah masaya geldi ve peçeteyi elimden aldı. “Çok mu kötü?”

“İyiym,” diye tersledim kabaca. Noah öyle kırgın baktı ki suçluluk hissettim. “Sadece utandım,” diye toparladım. “Bir şey yok. Masana geri dön. Durumu daha da kötüleştirmeyelim.”

Noah yatışmış bir halde masasına dönerken hain düşüncelerimi maskelemek için gülümsedim ve “Gerçekten iyiym,” diye ekledim, Denise de duysun diye.

Kırık cam parçalarını kanlı peçetenin içine topladım. “Tuvalete gideyim de elimi yıkayıp şu camları atayım.”

“Ben de geleyim,” diye teklif etti Denise.

“Hayır!” Bu ani tepkim, Denise’i şaşırtmıştı. Bir an için sağıma dönüp Bones’a baktım, sonra tekrar Denise’e döndüm. Denise’in gözleri büyüdü ve durumu anladı. En azından bir kısmını anladı.

“Cris,” diye Bones’a seslendi. “Cristine’le gidip sargı bezi aramasına yardım eder misin? Randy’nin dediğine göre...” Bir an durdu, sonra şeytanca devam etti. “Randy’nin dediğine göre, kanayan yaralardan çok iyi anlarımışsın.”

“Aaa, doktor musun?” diye öttü Felicity.

Bones ayağa kalktı ve Denise’in seçtiğı kelimeleri takdir eder gibi gülümsedi.

“Londra’da birçok farklı iş yaptım,” diye savuşturdu Felicity’nin sorusunu.

Önce bara bir uğradım. Barmen kocaman gözlerle kırmızı lekeli peçeteme baktı.

“Cin. Bardak istemem, şişeyi ver,” dedim arsızca.

“Hanımefendi, belki de...”

“Bayana şişeyi ver dostum,” diye sözünü kesti Bones. Gözleri yemyeşil parladı.

Daha fazla bekletmeden, hala kanayan elime açılmamış bir cin şişesi tutuşturdular. Kapağını açıp peçetemle beraber yere attım ve uzun uzun içtim. Sonra Bones’u otoparkın uzak bir köşesine, en az arabanın olduğu yere götürdüm. Ben tekrar içerken sabırla beni bekledi. Şişenin dış yüzeyini kan içinde bırakmıştım ama umrumda değildi.

“Şimdi daha mı iyisin?” diye sordu şişeyi indirdiğimde. O kadar eğleniyordu ki dudakları seğiriyordu.

“Pek değil,” diye karşılık verdim. “Bak, annemin daha ne kadar sessiz duracağını bilmiyorum. Ama eğer hala farketmediysen, senden nefret ediyor. Seni gümüş bir şişe geçirip ateş üzerinde kızartsınlar diye askerleri çağıracaktır. Gitmek zorundasın.”

“Hayır.”

“Kahretsin, Bones!” Artık patlamıştım. Neden bu kadar muhteşem olmak zorundaydı, neden bu kadar yakınımda durmak zorundaydı ve *neden* hala onu bu kadar seviyordum? “Ölmeye mi çalışıyorsun? Patronumla yapılacak kısa bir telefon konuşması; tek gereken bu. Ve inan bana,

annem şu anda cep telefonunu okşayarak bunun hayalini kuruyordur.”

Bones gözlerini devirdi.

“Patronun gibi herifler beni hayatım boyunca kovaladı. Bak, ben hala buradayım ve onlar artık burada değil. Annen de patronun da beni korkutmuyor Kedicik. Vakti çoktan gelen konuşmamızı şimdi yapmak istemiyorsan, bence eğlenceye geri dönelim. Ama benim buradan gitmemi aklından çıkar. Senin gitmeni de. Seni günler önce buldum. Şu ana kadar bundan haberin olmamasının bir sebebi var. Bir daha ortadan kaybolmayı denersen, emin ol ki kaçışın kısa sürer. Hem o zaman konuşmamızı çok farklı şartlar altında yapmak zorunda kalırız. Sen bir daha kaçamayasın diye bir yere zincirlenmişken mesela. Şartları sen belirleyeceksin tatlım. Ama ben bu konuşmayı yapmak için yeterince uzun süre bekledim.”

Eyvah. Bones’un asla blöf yapmadığını biliyordum. Ki bunu bilmesem bile, gözlerine baktığımda her kelimesinde ciddi olduğunu anladım.

“Geçen gece evimin dışında hissettiğim sendin, değil mi?” diye sordum suçlayarak. O olmak zorundaydı. Demek ki Randy’nin o gece buluştuğu arkadaşı, Bones’tu.

Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. Saçları, hafif esintiyle dalgalandı. Ayışığının okşadığı, yontulmuş gibi gözükken yüz hatları ve smokiniyle gerçekten çok çarpıcıydı.

“Demek beni hissettin. Hissedip hissetmeyeceğini merak etmiştim.”

Ona daha fazla bakamazdım. Vampir güçlerine bağışıklığım vardı ama Bones her zaman benim için kriptonit gibi olmuştu.

Başımı çevirdim. “Düğüne geri dönmeliyiz,” diyebildim sadece.

Elini uzattı. “Önce şişenden bir yudum alabilir miyim?”

Cin şişesini ona uzatırken parmaklarımızın değmeme-sine özen gösterdim. Şişeden içmek yerine, gözlerimin içi-ne bakarak şişenin cam yüzeyindeki kanı yaladı. Dili, şişe-nin her kıvrımının üzerinden geçti. Büyülenmiş gibi onu seyrederken içim alev alev yanıyordu. Şişede tek bir kırmızı damla kalmayınca, şişeyi titreyen elime geri uzattı.

İşinle ilgili bir şeyler düşün, diye çığlık attı beynim. O dil, teninin üzerindeyken nasıl hissettiğini düşünme de ne düşünürsen düşün!

Onun yanından geçmeye çalıştım ama uzanıp elimi tuttu. Elimi çekip kurtarmaya çalışmak, çelik bir duvarı çekmeye çalışmak gibiydi.

“Kes şunu,” dedi Bones yumuşak bir sesle ve bir bıçak çıkardı. Gözlerim büyüdü. Tabii sadece beni tutan elinin kenarını çizdi ve kanını yarama değdirdi. Dokunduğu anda bir karıncalanma hissettim ve yaram iyileşti.

Elimi çektim. Bu kez çekmeme izin verdi. Tenlerimizin temasının en az beni etkilediği kadar onu da etkilediğini gözlerindeki yeşilden anlamıştım.

Evet, gitmem lazımdı. *Hemen. Şimdi.*

Dönüp hızla yürüdüm ve nasıl olduysa arkama bakmayı başardım.

Düğün benim için tam bir cehennemdi. Bones döner dönmez Felicity onunla imalı imalı laflamaya başladı. Bones da onun hevesini kıracak hiçbir şey yapmıyordu. Yerimden kıpırdamadan, sadece içkime odaklanmaya çalıştım.

Noah'yı acilen hayvan hastanesine çağırmak için bula bula bu geceyi bulmuşlardı. Denise'ten tekrar tekrar özür diledikten sonra gitti. Gerçi gidişini pek farkettim sayılmaz.

Denise'le Randy tören alanını en son terkedenlerdendi. Balayına iki gün sonra çıkacaklardı, bu gece Denise'in evine gidiyorlardı. İkisini de öpüp mutluluklar dilerken Felicity'yle Bones'u en son beş dakika önce gördüğümü aklımdan atamıyordum. Bildiğim kadarıyla hala buradaydılar.

Kendime engel olamadım ve onları aramaya başladım. Bones'un yaydığı görünmez enerjiyi takip ediyordum. Onları bulduğumda, olduğum yerde kaldım.

Terasın bir köşesindeydiler. Dışarısı çok karanlıktı. Yine de her şeyi açıkça gördüm. Felicity'nin sırtı bana dönüktü ve kollarını Bones'a dolamıştı. Ayışığı Bones'un derisinde parlıyor ve yüzünü aydınlatıyordu. O sırada Bones başını eğdi ve Felicity'yi öptü.

Daha önce birçok kez bıçaklanmış, vurulmuş, yanmış, ısırılmış, bayılına kadar dövülmüştüm. Hatta göğsüme kazık bile çakılmıştı. Ama bunların hiçbirisi, Bones'un ağzını Felicity'nin dudaklarının üzerinde gördüğüm anda hissettiğim acının yanına bile yaklaşamazdı. Çok hafif bir ses kaçtı ağzımdan. Katıksız ıstırapın sesi.

O anda Bones gözlerini kaldırıp bana baktı. Bakışı sanki bana bağıırıyordu. *Hoşuna gitmedi mi? Ne yapacaksın peki?*

Oradan hızla kaçtım, arabama koştum ve arabayı hemen vitese taktım. Tüm vampirlerde olan mülkiyet düşkünlüğü içimde kaynıyordu. Ya orayı terkedecektim ya da Felicity'yi öldürecektim. Oysa Felicity yanlış bir şey yapmış bile sayılmazdı. Hayır, sorunu olan bendim. O sadece benim sevdiğim adamı öpüyordu. Sevdiğim ve terkettiğim.

ON ÜÇ

ÖYLE BİR KARMAŞA İÇİNDEYDİM Kİ BİRŞEYLER yapmak zorundaydım. Ertesi gece GiGi isimli bir gece kulübünü araştıracaktık. İki kız kaybolmuştu. Cesetleri bulunmamıştı ama polisin, olayın kulüple bağlantılı olduğu üzerinde durmaması, bizi vampirlerden şüphelendirmişti. Neyse ki yerel bir kulüptü. Sadece bir saatlik mesafedeydi. Üstümde hala nedime elbisesi olduğu halde bacaklarıma bıçaklarımı bantladım ve arabamla yola çıktım. Yedek güçleri salla gitsin. Tate ve diğerleri yarın gece tatil yapabiliirdi. Vampir avlamaya çıkıyordum ve bunu yalnız başıma yapacaktım.

Elli dakika sonra arabadan indiğimde hala sinirliydim. Otoparkın ortasına geldiğimde bir çığlık duydum ve kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Kulübün girişine yakın bir yerde, boynunda kan olan ve kollarını sallayarak yardım isteyen genç bir adam vardı. Kimse ona bakmıyor, herkes yanından geçip gidiyordu. Ne olduğunu ancak biri onun içinden geçip gittiğinde anlayabildim.

“Hey arkadaş!” diye bağırdım. “Bu tarafa gel!”

Birkaç kafa bana doğru döndü. Kapıdaki fedai bana garip bir bakış attı. Eminim ne kadar içtiğimi merak ediyordu. Ama kanlar içindeki adam çok rahatlamış gibiydi, koşarak yanıma geldi.

“Şükürler olsun! Hiç kimse beni dinlemiyor ve kız arkadaşım ölüyor! Niye herkes beni görmezden geliyor bilmiyorum...”

Kahretsin. Bilinci yerinde olan tanıdığım diğer tek hayalet, ölü olduğunun gayet farkındaydı. Çoğu hayalet eski bir olayı tekrar tekrar canlandıran bir görüntüden ibarettir. Hayaletler genelde korkmuş, kafası karışmış ve neden kimsenin onlara kulak vermediğini merak ediyor olmazlar.

“Kız arkadaşın nerede?”

Bu bir işe yaramayacaktı büyük ihtimalle. Kız arkadaşısı yıllar önce ölmüş olabilirdi. Ama adamın kıyafetleri günümüze aitti, hatta kaşında ve dilinde piercing bile vardı. Sonsuza kadar böyle görünmeyi hayal etsenize.

“Burada!” Koşarak kapının içinden geçti. Bense sırada bekleyen insanları iterek ilerlemeye çalıştım.

“Erkek arkadaşımı arıyorum,” diye açıkladım bana düşmanca bakanlara. “Beraber çalıştığım o kaltakla beraber burada olduğunu biliyorum.”

Bu söyledığım, kadınları benim tarafıma çekti. “Git bul onu tatlım!” diyerek beni ileri itelediler. Fedai, ben kapıdan geçerken kimliğimi bile sormadı. Sanırım artık yirmi bir yaşından büyük gösteriyordum.

Ölü adam beni kulübün diğer ucunda, tuvaletlerin yakınında bir kapıya götürdü. Kilitliydi. Sert bir hareketle kilidi kırdım. Ardında dar, iyi aydınlatılmamış bir koridor vardı, onun sonunda da başka bir kapı. Ses yalıtımı olan bir özel oda. Kulüpten gelen müziğin gürültüsü burada neredeyse duyulmuyordu.

Hayalet gözden kaybolmuştu. Kapının öteki tarafındaki deri koltukta bir kız oturuyordu ve ayak tırnaklarını boyamasını saymazsak ölümcül bir tehlike içinde değildi. Beni görünce gözleri büyüdü.

“Nasıl girdin buraya? Burası sadece üyeler için!”

Gülümseyip taşıdığım kimliklerden birini uzattım. “Ben polisim şekerim. Bu da beni her yere üye yapar,” diye cevap verdim ve kızın arkasındaki kapıya yöneldim.

Kız başını iki yana salladı ve tırnaklarını boyamaya devam etti.

“Oraya girmesen iyi olur. Yine de sen bilirsin. Senin hayatın.”

Kaygısını pek inandırıcı olmayan bir şekilde dile getirdikten sonra önündeki ayak parmağına pembe oje sürmeye devam etti, ben de gidip kapıyı açtım.

Genç adamın hayaleti içerideydi ve bir vampirin kollarında baygın duran bir kızı işaret ediyordu. “Ona yardım edin, lütfen!”

İçeride yarım düzine vampir vardı. Hiçbiri yaşayan ölü yaşıyla benden büyük gibi değildi. Yerde iki ceset yatıyordu. Biri, genç kızın yanında duran hayaletin cesediydi. Kız hala yaşıyordu ama kalp atışlarından anladığım kadarıyla

uzun süre hayatta kalmayacaktı. Vampir hayalette bakmadı bile ama onun hayaletleri görebildiğini biliyordum. Yeni öldürdüğüm birinin hayaleti, yemeğimi yerken benim etrafımda uçuşuyor olsaydı, ben kendimi garip hissederdim. Bu sürüngense sadece sıkılmış görünüyordu. Yerdeki diğer ceset de genç bir kadına aitti. Başka bir vampirin kucağında ölme üzere olan üçüncü bir kız vardı. Ona baktığımda gözkapakları titredi ve kapandı.

“Brandy’yi dinleseydin iyi ederdin,” diye mırladı vampirlerden biri. Sesine kötücül bir hava katmaya çalışıyordu.

“Bayan Pembe Tırnak’ı mı?” dedim ve elbisemin eteklerini kaldırmaya başladım.

Eteğimin kenarının bacaklarım boyunca yükselişini ilgiyle izlediler. Eteğimi kaldırmam onların dikkatini dağıtmak için değildi ama böyle bir yararı da oldu. Asıl amacım, bacaklarıma bantladığım bıçaklara ulaşmaktı. Bıçaklar ortaya çıktığında, odadaki açlık ve şehvet birden gerginliğe dönüştü.

“Şimdi, sizi pislikler,” diyerek boynumu kütürdettim ve birkaç bıçağı elime aldım. “Size kendimi tanıtayım.”

“Birini unuttun.”

Tam birkaç bıçak daha atacaktım ki onun sesi beni durdurdu. Bones içeri girip etrafındaki katliam görüntüsüne baktı. Çoğu vampiri bıçakla halletmiştim ama çocukları öldürenleri ellerimle parçalamıştım. Onlar için en azından bunu yapabiliyordum.

“Kimi?”

Yüzünde hoş bir gülümseme vardı. “Bir silah arayan küçük kaltağı. Ama artık aramıyor.”

Pembe tırnaklı Brandy’den bahsediyor olmalıydı. Yüzündeki sevecen ifadeye kanmadım. Eğer Bones’u tanırıyorsa, Brandy şimdi pembe tırnaklarıyla beraber cehennemdeydi.

“Bu kızların ikisi hala hayatta. Onlara kan ver. Seninki benimkinden daha hızlı işe yarar.”

Bones ona uzattığım bıçağı aldı ve avcunu kesti, sonra da iki kıza kanını içirdi.

“İyi olacak mı?” diye sordu hayalet. Kız arkadaşının tepesinde süzülüyordu.

Bones’un kanı kızın vücudundaki yaraları iyileştirdikçe, kızın nabzının yavaş ama sabit bir hıza ulaştığını duydum. Sonra da gülümsedim. “Evet. Şimdi iyi olacak.”

Hayalet bana gülümsedi ve hayattayken gamzeleri olduğunu gördüm. Tanrım, o kadar gençti ki! Sonra yüzünü buruşturdu.

“Hepsi burada değil. O yaratıklardan üç tane daha vardı. Geri döneceklerini söylemişlerdi.”

Büyük ihtimalle biraz daha yemek almaya çıkmışlardır. Piç herifler. “Onları bulacağım,” diye söz verdim. “Endişelenme. Benim mesleğim bu.”

Hayalet tekrar gülümsedi... Ve kenarları solmaya başladı. Gittikçe daha soluk gözüktü, sonra da geride hiçbir şey kalmadı.

Sessizlik içinde baktım. “Gitti mi?” dedim sonunda.

Bones ne demek istediğimi biliyordu. “Sanırım gitti. Yapmak istediği şeyi başardı ve yoluna devam etti. Bazı

inatçı kişiler son bir şey yapmak için bu dünyada biraz daha kalır.”

Ve bu son şeyle ilgilenmem için bana güvenmişti. İyi yaptığımı söyleyebileceğim fazla bir şey olmayabilir ama öldürülenlerin intikamını almak kesinlikle uzmanlık alanımdı.

Kapıya yöneldim.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordu Bones.

“Bayan Pembe Tırnak’ı alıp ötekilerin yanına koyacağım,” diyerek onu omzuma attım. “Sonra da arkadaşları dönene kadar bekleyeceğim ve onları da cehenneme yollayacağım.”

Bones peşimden geldi. “Kulağa çok eğlenceli geliyor.”

Tuvaletlere yakın olan dans pistindeydik. O korkunç oda-ya girmek isteyenlerin önce bizim yanıımızdan geçmesi gerekecekti. Kendimizi kamufle etmenin en iyi yolu olmasına rağmen Bones’la dans etmeye karşı çıktım. Bones beni yine de, tıpkı ilk randevumuzda yaptığı gibi piste sürükledi.

“Sen *profesyonel* bir katilsin, değil mi?” diye sordu. “Üzerinde kan lekeleri varken o koridorun yakınında diki-
lip göze çarpmamayı umamazsın.”

Eflatun elbisemde gerçekten de kırmızı lekeler vardı. Ellerimdeki kanı lavaboda yıkamıştım ama elbiseme yapabileceğim bir şey yoktu. Bones haklıydı. Koridorun yakınında, hatta barda bile hemen göze çarpardım. Ama vücudumu Bones’unkine bastırarak dans edersem, lekeleri kimse göremezdi.

Tek sorun, bedenimin Bones'a değmesinin, irademi yerle bir ediyor olmasıydı. Ona en son, onu terkettiğim sabah böyle sarılmıştım. Hala dün gibi hatırlıyordum: Ağlamaya çalışırken tek seçeneğimin onu terketmek olduğunu kendime hatırlatıp duruyordum.

Evet, bazı şeyler asla değişmiyor.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmaya çalıştım. Onun kollarında olmayı ne kadar özlediğimi düşünmemi engelleyecek bir şey.

"Neden buradasın? Felicity'yle meşgul olacağını sanıyordum."

Tek kaşını kaldırdı. "Onu öptüğümü görmek seni rahatsız mı etti? Niye rahatsız olasın ki? Bıraktığın notta hayatıma devam etmemi söyleyen sen değil miydin?"

Belden aşağı bir vuruştı bu. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama beni tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Ya yerimde duracaktım ya da rezalet çıkarıp katilleri yakalama şansımı kaybedecektim.

Sinirle tekrar dans etmeye başladım. Bones'un hala bu kadar umrumda olmasından nefret ediyordum. Onun içindeyse sadece kızgınlık kalmış gibiydi.

"Ne olduğumu biliyorlardı Bones. O gün hastaneye gelen adamlar, patoloji raporlarımdan her şeyi anlamıştı. Vampirlerden de haberleri vardı. Başlarındaki adam..."

"Don mu?" diye yardımcı oldu.

Demek ödevini yapmıştı. "Evet, Don. Hayatı boyunca, vampirlerle savaştık kadar güçlü olan ama onların tarafında olmayan birini aradığını söyledi. Bana bir anlaşma teklif

etti. Bizi başka bir eyalete yerleştirecekti ve ekibi ben yönetecektim. Karşılığında seni rahat bırakma sözü verdi. Hepimizin hayatta kalmasının başka yolu yoktu. Bizi hayvanlar gibi avlayacaklardı ve annemin seninle kaçmak yerine ölmeyi tercih edeceğini de biliyorsun. Ayrıca benim bir vampire dönüşmemdense ölmemi tercih ederdi. Ve kabul edelim, eninde sonunda bunu yapmamı isteyecektin!”

Bones buruk bir homurtu çıkardı ve beni biraz sertçe olduğum yerde döndürdü.

“Bu muydu? Benim seni vampire dönüştürmemden mi korktun? Kahretsin, Kedicik, kaçmak yerine benimle konuşmak aklına gelmedi mi?”

“Farketmezdi. Eninde sonunda ısrar edecektin,” dedim inatla.

“Bana güvenmeliydin,” diye mırıldandı. “Sana ne zaman yalan söyledim?”

“Bana ne zaman mı yalan söyledin?” diye atladım. “Danny Milton’ı kaçırıp öldürdüğün zamana ne dersin? Danny’ye dokunmayacağına yemin etmiştin ama şu anda Meksika’da margarita içmiyor herhalde, değil mi?”

“Onu öldürmeyeceğime, yaralamayacağıma, sakatlamayacağıma, bir yerlerini koparmayacağıma, kör etmeyeceğime, işkence etmeyeceğime, kanını akıtmayacağıma ya da ona herhangi bir hasar vermeyeceğime yemin etmiştim. Ve bir başkası bunları yaparken durup izlemeyeceğime. Endişene layık olan biri olsaydı keşke. Danny seni hemen ispiyonladı. Bir usta vampirin gözlerine karşı, o beyin yıkama saçmalığının işe yaramayacağını biliyorsun. En azından he-

rif sonunda bir işe yaradı. Nerede yaşadığını söyledi. Zaten aramamı üç eyalete kadar daraltmıştım ve Danny de bana biraz daha zaman kazandırdı. Bu yüzden Rodney'ye onu hızlı ve acısız bir şekilde öldürmesini söyledim. Ve orada kalıp izlemedim."

"Seni piç," diyebildim.

Bones omuz silkti. "Doğduğum günden beri öyleyim."

Birkaç dakika sessizlik içinde dans ettik. Müşterilerin herhangi birinde o kristal deriden iz var mı diye bakınıyordum ama şimdilik görünürde insan olmayan bir tek Bones ve ben vardık. *Neredesiniz kan emiciler?*

"O veterinerle ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?"

Ses tonundaki alaycılık beni gerdi. "Seni ilgilendirmez."

Kısa bir kahkaha attı. "Öyle mi? Felicity'nin kalbine bir kazık çakmak üzereydin, şimdi benim basit bir soru sormamı çok mu görüyorsun?"

Daha yavaş bir müzik çalmaya başladı. Müziğe de, Bones'a da, beni bu duruma düşüren katillere de lanet ettim. Off!

"Sığ bir kaltak olduğu için onun kalbine kazık çakmak istiyordum. Seninle alakası yoktu."

Bones yumuşak bir sesle güldü. "Yalancı."

Daha yakınımaya geldi, vücudu müziğin ritmiyle beraber benimkine sürtünüyordu. Kıyafetlerinin altında kaslarının kıpırdadığını hissediyordum. Ellerimi sıktım. Şimdi gözyaşlarıma değil başka bir şeye karşı koymaya çalışıyordum ve ikimizin asla bir çift olamayacağını kendime hatırlatmaya devam ediyordum.

Bones havayı kokladı. İçimden küftedim. İstedığım kadar soğukkanlı takılabılırdim ama Bones bir vampirdi. Beni nasıl etkilediğini kokumdan anlayabilirdi.

“Her şeye rağmen beni gerçekten özledin demek,” dedi alçak sesle. Gözlerinde yeşil noktalar belirmişti.

Sıkılmış taklidi yapmaya çalıştım. “Boşuna gururun okşanmasın. Sadece iyi bir dansçısın, hepsi bu. Felicity de öyle düşünüyordu anlaşılan.”

“Beni Felicity’yle görmeyen az bile. Ben, o oyuncak ayı kıklıklı adamın sana kuyruk sallamasını izlemek zorunda kaldım,” diye tersledi Bones. “Hakikaten, Kedici, aklından ne geçiyordu? Annen bile Noah’dan daha erkeksi.”

“Noah’nın erkekliğinde bir sorun yok!” diye patladım, sonra da yüzüm kızardı. Söylediğimin doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bu sözler gerçekten benim ağzımdan mı çıkmıştı?

Bones homurdandı ve iki kere beni etrafımda döndürüp kendine çekti. “Tabii. Benim yanımda bu kadar ateşlenmeye şaşmamalı. Kendi kendine sevişmek bile onunla sevişmekten daha eğlencelidir. Çok sinir bozucu olmalı.”

Bana sataşırken bir yandan da beli benimkine sürtünyordu. İçimdeki öfke, şehvetimi bile örttü. Noah’yla, daha doğrusu Bones’tan beri hiç kimseyle yatmadığımı asla itiraf etmeyecektim. Sinir bozucu mu? Hissettiklerim yanımda ‘sinir bozucu’ çok hafif kalırdı.

Ve şu oyuna ben de katılabılırdim. Bir bacağıma kaldırıp Bones’un beline doladım ve onu kendime çekerek gözlerinin birden yemyeşil olmasını sağladım.

“Anlaşılan ateşlenen bir tek ben değilim. Azdığın gözlemlerinden okunuyor, kendine hakim olamazsan insanlar seni farkedecek.”

Bones gözlerini kapadı, ellerini belime doladı ve ağzını kulağıma değecek kadar yaklaştırdı.

“Dikkatli ol tatlım. Sana kızgın olabilirim ama bu hala seni istemediğim anlamına gelmez. O yüzden bunu bir daha yaparsan, seni hemen burada, şimdi düzerim ve izlemek isteyenler de umrumda olmaz.”

Bunun boş bir tehdit olmadığını, aşağılarda hissettiğim sertlikten anlamıştım. Bu beni korkuttu. Ve düşünmek bile istemediğim bir şekilde tahrik etti.

Bones derin bir nefes aldı. Titredim, çünkü vampirlerin nefes almaya ihtiyaçları olmadığını biliyordum. Beni ele veren kokumu içine çekiyordu.

“Ah, Kedicik...” Sesi derinleşti. “Sadece bana meydan okuyorsun ha?”

Odadaki enerjinin değişmesiyle bir cevap vermekten -ya da daha kötüsünü yaptıktan- kurtuldum. Bones bunu benden daha net bir şekilde hissetti. Gerginleşti ve artık yeşil olmayan, kahverengi gözlerini açtı.

“Geldiler.”

ON DÖRT

VAMPİR GRUBU İKİ ADAM VE BİR KADINDAN oluşuyordu. Hiçbir insanın taklit edemeyeceği, ölümcül ve erotik bir zarafetle hareket ediyorlardı. Ne yazık ki çevrelerindeki insanlar tehlikeyi sezemiyordu. Onun yerine, bu güzel ve yırtıcı hayvanların dikkatini çekmek için rekabet ediyorlardı.

Sonra sıkıntıyla inlememe sebep olan bir şey yaptılar. Ayrıldılar. Kahretsin. Hep beraber gizli odaya gideceklerini ummuştum. Böylece Bones ve ben arkamızdan kapıyı kilitleyip onları istediğimiz gibi öldürebilirdik. Ah, bu fazla kolay olurdu tabii.

“Ekibimi aramak zorundayım,” dedim Bones’a. “Çevreyi güvenli hale getirsinler.”

Küçümseyici bir şekilde homurdandı. “Tabii. Oyuncak askerlerinin buraya varması bir saati bulur. Bu tiplerin ne kadar kana susadığı belli. Yakında besleneceklerdir. Eğer beklersen birileri ölecek.”

Haklıydı. Vampirler mezelerini seçmişlerdi bile. Eğer şu anda çok dağınık olan gizli odaya vampirlerden biri gider ve ötekileri uyarırsa, hepsi kaçabilirdi. Dahası, her zaman ki gibi kendimi yiyecek olarak sunamazdım. Elbisemdeki kan, masum görüntümü bozuyordu.

“Bir fikrin var mı?” diye sordum.

Bones gülümsedi. “Var.”

Beni şaşırtıp en yakınındaki kızı yanına çekti. Elleriyle kızın kafasını tuttu ve kızın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Ne yaptığını sandığını sormak üzereydim ki elleriyle başkalarından gizlediği gözleri parladı. Sadece bir an sürdü. Bones’un gözleri yine kahverengiye döndü. Kız ise ita-atkar bir ifadeyle önüne bakıyordu.

“Tuvalete git,” dedi Bones kızı, “ve bu kadınla elbisele-rini değiştir.”

Beğeniyle başımı sallarken bir şeyin farkına vardım.

“Bunu *önceden* de yapabiliirdin. O zaman dans etmemi-ze gerek kalmazdı!”

Bones sadece gülümsedi. “Evet, yapabiliirdim.”

Ona kötü bir bakış atıp kızla birlikte tuvalete gittim. Tuvalette ikimiz de aynı kabine girince etraftaki bazı ki-şiler garip garip baktı ama şu anda başkalarını umursamanın zamanı değildi. Ben hızla elbisemi çıkarırken kız da verilen emri yerine getirdi. Kızın elbisesi biraz dardı ve nedime el-bisemden çok daha açık saçıktı. Sırtı da açık olduğu için sutyenimi çıkarmak zorunda kaldım. Dışarı çıktığımızda aynada kendime baktım. Memelerim elbiseden taşıyordu ve sutyen giymediğim çok belliydi.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye düşündüm. Bir fahişeye benziyorum ve ben vampirleri öldürmeye hazırlanırken Bones benim arkamı kolluyor. Tamamen eski günlerdeki gibi olması için tek yapmam gereken külotumu da çıkarmak olur.

Gülümsedim. Ve tekrar içeri girdim.

Yanındakini tek yönlü bir yolculuğa çıkarmaya en çok yaklaşmış olan vampirin yanına gittim. Hoşbeşle vakit kaybetmedim. Konuştuğu güzel sarışını dirsekledim ve külotumu vampirin göğsüne bastırdım.

“Seni görür görmez,” diye mırladım, “buna ihtiyacım olmayacağını anladım.”

Bu onun dikkatini çekti. Külotuma baktı, sonra onu burnuna tuttu ve derin bir nefes çekti. *Iyy*, diye düşündüm ama gülümsemem milim bozulmadı. Sonra itiraz eden kızı kenara itti.

“Boşver,” dedi kıza.

Kız bana “Kaltak!” diye tısladı ve uzaklaştı.

Vay be. Hem hayatını kurtarıyordum hem de küfür yiyordum.

Göğsümün sürtünmesine dikkat ederek kolumu vampirin koluna doladım. “Pek konuşkan değilsindir umarım.”

Cevap olarak beni kalabalığın içinde yönlendirmeye başladı. Bones’u göremiyordum ama bu beni endişelendirmedi. Eğer ben onu göremiyorsam, diğer vampirler de göremiyor demekti. Duygularım söz konusu olunca ona güvenmiyor olabilirdim. Hayatım söz konusuyken kesinlikle güveniyordum.

Koridordan geçip ilk gizli odaya varmıştık ki yanımdaki vampir durdu ve havayı kokladı.

“Bu da ne?” diye başladı.

Bitirmesine izin vermedim. Elimi elbisemin içine attım ve tek kelime daha etmesine fırsat vermeden gümüş bıçağı kalbine sapladım. Çok basitti aslında. Zaten sırtı bana dönüktü ve tehlikenin farkında bile değildi.

Sonra söylenerek ve kan izi bırakmamaya çalışarak onu hızla odaya taşıdım. Neyse ki vampirlerden filmlerdeki gibi kan fışkırmıyordu. Fakat düşen birkaç damla bile kokuyu almalarına yeterdi.

İçerideyken diğer iki kızı kontrol ettim. Hala baygınlardı ama Bones’un dediğine göre nabızları yeterince düzenliydi ve operasyonumuza devam edebildik. Ne kadar solgun olduklarını görünce yüzümü ekşittim. Son iki vampirin işini çabuk halletmeliydik. Bu kızların bir hastanede olması gerekiyordu; korku filmlerinden çıkma, cesetlerle dolu bir odada değil.

Kapıdan bir ses geldi ve kafamı kaldırdım. Dişi vampir kapıda, hiç kıpırdamadan duruyordu. Yanındaki avının ise şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Adam odadakileri görüp çığlık atmaya başladı.

“Kahretsin,” diye içimi çektim.

Vampir adamın kafasına öyle sert vurdu ki adam daha yere düşmeden bayıldı. Sonra da vampir dişlerini gösterek inanılmaz bir hızla benim üzerime atıldı.

Üzerime gelmesine izin verdim ve son anda geri yuvarlanıp yerden ona bir tekme attım. Hızını kontrol edemeyip

tekmemi yiyince arkamdaki duvara çarptı. Kendine gelmesine fırsat vermeden üzerine atlayıp bıçağımı kalbine sapladım ve bıçağı iki kere sertçe çevirdim.

“Kedicik, dışarı gel!”

Bones’un bağırdığını duyduktan sadece birkaç saniye sonra kapıdan çıkmış koşuyordum. Bones’un kulüpten kaçan son vampiri kovaladığını gördüm. Üçlüyü sessizce öldürme planımız suya düşmüştü.

Neredeyse onun hızına erişerek insanları itip geçtim. Otoparka çıktığımızda bir saniye durup cep telefonuyla konuşan şanssız birinin telefonunu elinden aldım ve koşmaya devam ettim.

“Teşekkürler!” diye bağırdım. Sonra da telefondaki kişiye, “Seni geri arayacak!” deyip kapattım. Kaçan vampiri kovalayan Bones’u gözden kaçırmamaya çalışarak numarayı çevirdim. Bones elli metre kadar ilerimdeydi ve arayı açıyordu. Vay, ne kadar hızlı olduğunu unutmuşum.

Telefon açılır açılmaz, “Tate,” dedim nefes nefese. “Şimdi açıklayamam. GiGi’ye büyük bir ekip yollamanız lazım. Vampir cesetleri, insan cesetleri, hala hayatta olan üç kurban ve bir sürü tanık var.”

“GiGi’de ne arıyorsun?” diye bağırdı Tate. “Oraya yarın gece beraber gidecektik!”

Bir çitin üzerinden atlarken ödünç aldığım elbisem yırtıldı. Sonra da yoğun bir otoyolda koşarak karşıdan karşıya geçmem gerekti.

“Şimdi konuşamam,” diye tekrarladım. “Vampir kovalıyorum, sonra ararım!”

Telefonu bir kenara atıp bıçaklarımdan birini çektim.

Artık Bones'u göremiyordum. Ben trafikte ezilmemeye çalışırken görüş alanımdan çıkmıştı. Aynı yönde son hızla koşmaya devam ettim. Bir yandan da topuklu ayakkabılarıma lanet ediyordum. Durup onları çıkarsam mı... Bilekten bantlıydılar. Belki de boynumun kırılması riskini göze alıp koşmaya devam etmeliydim. Mezar taşıma böyle mi yazılacaktı? *Burada Cat yatıyor. Vampirler yüzünden değil, Ferragamo ayakkabılar yüzünden öldü.*

Boş bir futbol sahasının yarısına gelmiştim ve pes edip ayakkabıları çıkarmak üzereydim ki uzakta yeşil bir pırıltı gördüm. Karanlıkta parlayan vampir gözleri. Boşver topukluları, tam hız ileri!

Onları, Bones bıçağını vampirin göğsünden çıkardığı anda gördüm. Tellerle çevrilmiş bir inşaat alanının içindeydiler. Neyse ki bu saatte işçiler çoktan gitmişti. Etrafta dert edecek tanıklar yoktu.

Tellerin üzerinden atlayıp Bones'un yanına gelince durdum. Koştuğum için ve vücudumda dolaşan adrenalinden dolayı kalbim küt küt atıyordu. Bones yerdeki cesedi son bir kez tekmeledi ve bana döndü.

"Konuşmamız lazım Kedicik."

"Şimdi mi?" diye sordum inanamayarak. Yerdeki ölü vampire baktım.

"Onun bir yere gittiği yok. O yüzden de evet, şimdi."

Geri geri gitmeye başladım. Son bir saatte katilleri yakalamaya odaklanmış, Bones'la aramızdaki durumu unuttum. Ne aptallık. Biz her zamanki gibi kötü adamları

kovalarken kendimi öyle rahat hissetmiştim ki Bones'la beraber boş bir inşaat alanında kapana kısılmıştım. Biraz aklim olsa GiGi'de bekler ve son herifi Bones'un kovalamasına izin verirdim.

Bones benim gerilediğimi gördü ve gözlerini kıstı. "Bir adım daha atma."

"Ben... Benim kulübe dönmem lazım, ekibim yolda..." diye kaçamak bir karşılık verdim.

"Beni hala seviyor musun?"

Sorunun dobralığı karşısında neredeyse düşüyordum. Başımı başka yöne çevirdim ve dudağımı ısırdım. Söylemek üzere olduğum yalan yüzünden kendimden nefret ediyordum.

"Hayır."

Uzun süre bir şey söylemeyince, tekrar ona bakmak zorunda kaldım. Bones sanki beynimi görmeye çalışıyormuş gibi sert sert bakıyordu.

"Eğer beni sevmiyorsan, Ian'ı neden öldürmedin? Kalbine bir bıçak saplamıştın. Tek yapman gereken bıçağı çevirmektir. Senin mesleğin vampir öldürmek ama onun yaşamasına izin verdin. Sanki bana Sevgililer Günü hediyesi yolluyordun."

"Duygusallıktan." Son şansımı kullanıyordum. "Eski zamanların hatırına."

Dudağını büzdü. "Eh, tatlım, ne derler bilirsin. İyilik yap, kötülük bul. Onu öldürmeliydin, çünkü şimdi o seni arıyor. Onu oldukça etkilemişsin. Ben asla senin istemediğin bir şey yapmam ama Ian aynen öyle yapacak."

“Neden bahsediyorsun?”

Bones gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. “Senden büyüldü tabii ki. Ian ender bulunan şeylerin koleksiyonunu yapar ve senden daha ender bulunan bir şey olamaz, benim güzel meleğim. Tehlikedesin. Ian benim seni bulduğumu bilmiyor. Ama yakında o da senin izini bulacaktır.”

Bunun üzerinde biraz düşündüm, sonra omuz silktim. “Farketmez. Daha önce Ian’ı yendim, yine yenebilirim.”

“Onun oynayacağı oyunda yenemezsin.” Sesindeki sertlik dikkatimi çekti. “Kendi atamı tanıyorum. Ian bir gece gelip seninle adil bir şekilde dövüşmek istemeyecek. Önce senin sevdiğin herkesi yakalayacak, sonra da seninle anlaşma yapmaya çalışacak ve kendi koşullarını kabul ettirecek. İnan bana, onun koşulları hoşuna gitmeyecek. Tek avantajın benim. İlişkimizi çok zekice tasvir ettiğin için, Ian bizim birbirimizden nefret ettiğimizi düşünüyor. Çok hoş ayrıntılar vermişsin. Özellikle parayla ilgili olan kısım. Hala sana bir çek yazmamı istiyor musun?”

“Ben sana bir çek yazayım, yeter ki git buradan,” diye söyledim.

Bones bunu duymazdan geldi. “Dahası, hala senin cesedini getirene bir ödül var. Daha önce bana seni öldürmem için anlaşma teklif edenleri yakaladığımı söylemiştim. Bu son ödülünse arkasında kimin olduğunu bilmiyorum. Her kimse çok tedbirli davranıyor. Yani şu anda Iandan bile daha tehlikeli bir tehditle karşı karşıyasın ve istesen de istemesen de yardımına ihtiyacın var.”

“Vampirler ve gulyabaniler her zaman peşimdeydi,” dedim fazla önemsemeyerek. “Eğer yardıma ihtiyacım olursa, ekibim var.”

“İnsanlar mı?” Onları hor gördüğü sesinden belliydi. “Seni korumalarının tek yolu, saldıranın önce onları yemesini sağlayarak bir süre için onu etkisiz hale getirmek olur!”

“Amma ukalasin!”

Bones iyice yakınımaya geldi. “Ben güçlüyüm. Senin farkında olduğundan bile daha güçlüyüm. Bu bir gerçek, ukalalık değil. Ekibinin tüm üyeleri bir araya gelse, seni benim koruyacağım kadar iyi koruyamaz ve bunu sen de biliyorsun. Şimdi her şeyi yalnız yapma konusundaki inadını sürdürmenin zamanı değil Kedicik. İstesen de istemesen de sana yardım edeceğim.”

“Kahretsin, Bones, sana kaç kere söylemem lazım. Bana edebileceğin en büyük yardım *gitmek* olur! Ian’la ilgili uyarı için teşekkürler. Ama etrafımda olursan asıl *sen* kendini tehlikenin içinde bulursun. Benim için endişelenme, ben kendi başımın çaresine bakarım.”

Küstahça kaşını kaldırdı. “Ben de aynı şeyi söyleyebilirim yavrum. Senin patronundan ve adamlarından korkmuyorum. Benden kurtulmak mı istiyorsun? O zaman beni öldürmen gerekiyor.”

Kahretsin. Bunu yapamazdım. Onun masum bir aileyi öldürdüğünü sandığımda bile onu nasıl öldürebileceğimi bilmiyordum!

“O zaman *ben* giderim,” dedim öfkeyle. “Bir kez kaçtım, bir daha kaçabilirim!”

Birden kendimi başım arkaya devrilmiş buldum, Bones beni sımsıkı tutuyordu. O kadar hızlı hareket etmişti ki kıpırdayamamıştım bile. Belki de bu benim suçumdu. Duygusal kalkanlarımla çok meşguldüm, fiziksel kalkanlarımı unutmuştum. Ve işin doğrusu, onun beni ısırmasını hiç beklemiyordum.

Evet, Bones'a karşı gardımı her anlamda indirmiştım.

Dişleri boynuma girdi. Yıllar önce beni ısırdığı zamanki gibi, mantiken canım yanması gerekirken iyi hissediyordum. Gerçekten, *gerçekten* güzel bir histi ve emdiği her yudumda daha da güçleniyordu. Vücudumu çok tuhaf bir sıcaklık kaplamıştı, oysa kanım içilirken gittikçe daha soğuk hissetmem gerekirdi.

Kes şunu, demek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Onun yerine, ağzımdan ilkel bir inleme döküldü. Bones kollarımı daha da sıkı tuttu, boynumu yaladı ve dişlerini tekrar sapladı.

Kafamda tehlike çanları çalmasına rağmen zevkten titriyordum. *Beni öldürecek miydi? Bir vampire mi dönüştürecekti?* İki seçenek de hoşuma gitmiyordu. Noktalar görmeye başladım. Daha doğrusu gözlerimin açık olduğunu düşünüyordum. Kulağımda da bir çınlama vardı. Bu ya kalp atışlarımdı ya da insanların bayılmadan önce duyduğu sestti.

Yumruklarımla sırtına vurdum. Onu durdurmak için yapabileceğim tek şey buydu, çünkü ağzımdan sadece zevk sesleri çıkıyordu. O sırada eğer istersem onu durdurabileceğimi farkettim. Gümüş bıçağım hala elimdeydi. Soğuk metali parmaklarımda hissedebiliyordum.

Bones da metali hissetmiş olmalıydı. Bir an için geri çekildi. Kanım ağzının kenarlarında zümrüt parçaları gibi parlıyordu. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak tekrar boynuma eğildi. Öyle uzun ve derinden emdi ki dizlerim güçsüzleşti ve kendimden geçmişçesine titredim. *Öleceksem de en azından mutlu öleceğim*, diye düşündüm.

Ama ölmek zorunda değildim. Yaşamam için tek yapmam gereken, bıçağın açısını ayarlayıp tek bir hamleyle itmektir. Bones kollarımı tutmuyordu artık. Kollarım onun sırtına dolanmıştı. Onun bir eli saçımda, diğer eli belimdeydi. Görüş alanımı kaplayan grilik koyulaştı ve kulaklarımdaki ses sağır edici bir hal aldı. Ya o ya ben ölecektim, çünkü durmayacağı belliydi.

Parmaklarım bıçağı itmeye hazırlandı... Ve sonra gevşedi. Bıçak elimden düştü ve elimle Bones'u daha yakınıma çektim. *Yapamam*. Son düşüncem oldu. *Ölmenin çok daha kötü yolları var*.

ON BEŞ

BİLİNCİM YAVAŞ YAVAŞ YERİNE GELDİ. HER şeyden önce kalbimin hala attığını hissettim. *Demek ki ölmemiş ya da vampire dönüştürülmemiştim.* Bu iyi bir şeydi. Sonra başımın altında yastık olduğunu farkettim. Biraz daha ayılınca bir yatakra uzandığımı ve üzerimde battaniye olduğunu gördüm. Oda karanlık, perdeler kapalıydı. Tenimle aynı renkteki kollar beni arkamdan sarmıştı.

“Neredeyiz?” diye sordum tamamen uyandığımda. Üzerimde dünden kalma bir sersemlik vardı, yine de kiminle olduğumu sorma gereği duymamıştım.

“Kiraladığım evdeyiz, Richmond’da.”

“Ne kadar zamandır uyuyorum?” Neden bilmiyorum ama aptalca ayrıntılar önemli görünüyordu.

“Aşağı yukarı dört saattir. Bütün battaniyeyi üzerine çekmen için yeterli bir süre. Ben de senin horlamayı dinleyip örtüyü koza gibi sarınmanı izledim ve en çok da bunu özlediğimi farkettim. Sen uyurken sana sarılmayı.”

Doğrulup oturdum, elim hemen boğazıma gitti. Tahmin ettiğim gibi, pürüzsüzdü. Herhangi bir delik ya da şişlik yoktu. Bones boynumda açtığı deliği kendi kanıyla kapatmış ve geriye hiçbir iz bırakmamıştı.

“Beni ısırdın,” dedim suçlayıcı bir tonda. Ama sesim istediğim kadar öfkeli çıkmamıştı. Ya dişlerindeki salgının ya da kan kaybının etkisiyle, sanki her şey olduğundan daha az... Rahatsız ediciydi. Yine de rahatsız olmalıydım. Giyinik de olsak, aynı yatağın içindeydik ve eğer ben aramızdaki duygusal mesafeyi koruyacaksam bu gibi pozisyonlara izin vermemeliydim.

“Evet,” dedi yalnızca. Yattığı yerden doğrulmadı bile, boylu boyunca uzanıyordu.

“Neden?”

“Birçok nedeni var. Hepsini teker teker saymamı ister misin?”

“Evet.” Sesim sertleşmişti. Bones’sa buna hiç aldırıyor gibiydi.

“Öncelikle, bir şeyi kanıtlamak için,” dedi sonunda yattığı yerden doğrularak. “Beni öldürebilirdin. Hatta öldürmeliydin. Bir vampir kanını emiyordu ve senin elinde gümüş bıçağın vardı. Sadece bir aptal o bıçağı kullanmazdı... Ya da karşısındakini fazlasıyla seven biri.”

“Seni piç kurusu, *test etmek* için mi beni ısırdın?” diye bağırarak yataktan fırladım ve ani bir baş dönmesiyle sendeledim. Bones karnını epey doyurmuş olmalıydı. “Kalbini dilimlere ayırıysaydım, bu yaptığına çok pişman olurdun. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun, seni öldürebilirdim!”

“Ben de seni öldürebilirdim,” diye öfkeyle karşılık verdi. “Açıkçası benim için ne hissettiğini merak ederek geçirdiğim onca yıldan sonra bunun cevabını alabilmek için hayatımı riske atmaya değerci. Kabul et Kedicik, beni unutamadın, tıpkı benim seni unutamadığım gibi. İnkırların, yalanların ve o moron sevgilin, bu gerçeğı *değıştiremeyecek.*”

Gözlerimi kaçırmak zorundaydım. Sözleri, kalbime saplanan kadife kaplı bir çekik gibi ydi. Noah’ya yaptığı hakareti bile çok geç anlamıştım.

“Farketmez,” dedim sonunda. “Sen ve ben bir araya gelemeyiz Bones. Hiçbir şey senin gerçekte ne olduğunu değıştiremez, benim de.”

“Bana cevap ver Kedicik. Biz beraberken, diğeri insanları bir kenara bırakırsak, benim bir vampir olmam *seni* rahat-sız ediyor mu? Annenin, işyerindekilerin ve arkadaşlarının ne düşündüğünü biliyorum. Benim öğrenmek istediğim, senin bu durumu önemseyip önemsemediğin.”

Gerçekten de bu sorunu hiç böylesine yalın bir biçimde düşünmemiştim. Göz önüne almam gereken başka şeyler vardı hep. Diğeriğini bir kenara attığımda, cevap vermek için uzun uzun düşünmem gerekmiyordu.

“Hayır. Ben bu durumu önemsemiyorum.”

Bones bir anlığına gözlerini kapattı. Sonra gözlerinde keskin bir parıltıyla yüzüme baktı. “Beni korumak için çekip gittiğini biliyorum, önümüzdeki engelleri aşamayacağımızı düşündün. Hayatına kaldığı yerden devam etmeye çalıştın, çünkü biz asla beraber olamayacaktık. Ama bak işte, ben senin gibi yapamıyorum. Çünkü ben beraber ola-

bileceğimizi biliyorum. Beni terkettiğin günden beri seni arıyorum Kedici ve sensizlikten bıktım. Senin yolunu denedik. Şimdi izin ver, bir de benim yolumu deneyelim.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bana güvenmen gerektiğinden bahsediyorum. Dört yıldır başaramadığın şeyden. İşinin ya da annenin başıma açabileceği bütün tehlikelere göğüs gerebilirim. Sen hala benim için endişeleniyorsun ama ben senden vazgeçmeyeceğim. Bize bir şans verirsen, karşımıza çıkacak bütün engelleri yıkabiliriz.”

Ah, keşke. *Keşke* bu kadar kolay olsaydı!

“Annemi ve işimi göz ardı etsek bile, bizim ilişkimiz yine yürümez Bones. Sen bir vampirsin. Benim için bu bir sorun değil ama yakında senin için büyük bir sorun olacak! Yaşlandığım zaman ne yapacaksın. Eklem ağrılarım azalsın diye dizlerime merhem mi süreceksin? O zaman benim de vampire dönüşmemi isteyeceksin. Reddettiğimde bana sinirleneceksin ve bu bizi mahvedecek.”

Gözlerini dikip bana baktı.

“Şunu sakın unutma: Seni asla vampir olman için zorlamayacağım. Sana baskı yapmayacağım, seni buna mecbur bırakmayacağım, kandırmayacağım ya da suçlamayacağım. Yeterince açık ifade edebildim mi?”

“Yani benim yaşlanmam, tenimin kırıışması, saçlarımın beyazlaması, yıpranmam ve sonunda ölmem senin için sorun değil, öyle mi?” diye sordum sert bir tavırla. “Bunu mu demek istiyorsun?”

Yüzünde merhamete benzer bir ifade belirdi.

“Kedicik, otur lütfen.”

“Hayır.” Tedirgin oldum. Aniden yüzüne yerleşen bu şefkatin sebebi her neyse, iyi bir şey olmadığı kesindi. Duyacaklarımı ayakta karşılayacaktım. “Söylesene. Bilmediğim bir şey mi var? Ölecek miyim, ne?” Benim yaşlanacağım gerçeğine karşı sergilediği kayıtsızlığı ancak böyle bir durum açıklayabilirdi.

Bones da ayağa kalktı ve karşıma geçti. “Kaç yıl yaşayacağını hiç düşündün mü? Gerçekten hiç aklına geldi mi bu?”

“Hayır.” Acı acı güldüm. “İşim yüzünden pek uzun yaşayacağımı sanmıyorum.”

“Onu geç,” diye devam etti. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. “Sen yarı vampirsin. Asla hastalanmıyorsun, vücudun olağanüstü bir hızda iyileşiyor ve canlı nüfusun başına bela olan hiçbir salgına yakalanmıyorsun. Zehirlerin ya da uyuşturucu maddelerin yüksek dozlarına karşı dayanıklısın. Buna rağmen, nasıl oluyor da kendine sıradan bir insan ömrü biçebiliyorsun?”

Karşı koymak için ağzımı açtım ama tek söz edemedim. Bu bir bakıma, annemin bana aslında ne olduğumu söylediği gece hissettiklerime benziyordu. O gece de, duyduklarımın doğru olduğunu biliyordum ama bir türlü kabul edemiyordum.

“Beni kandırmaya çalışıyorsun. Kalbim atıyor, nefes alıyorum, regl oluyorum, bacaklarımdaki tüyleri tıraş ediyorum... Ben canlıyım. Dedğin gibi olsaydı çocuk olarak kalırdım. Ama büyüdüm!”

“Bir keresinde bana, farklılıklarının ergenlik dönemine girdiğinde ortaya çıktığını söylemiştin. Büyük olasılıkla o dönemde yaşadığın hormonal bir artış, tıpkı bazı insanlar-daki genetik bozukluğun büyüme çağında belirmesi gibi, doğuştan sahip olduğun farklılıkların ortaya çıkmasına se-bep oldu. Nabzın ve soluk alıp veriyor olman seni sadece daha kolay öldürülebilir kılıyor. Ama sen bir insan değil-sin. Asla olmadın. Sadece insanları vampirlere göre daha iyi taklit ediyorsun.”

“Yalancı!” diye haykırdım.

Kıpırdamadı bile. “Beni terkettiğin günden beri cildin hiç yaşlanmamış. Tek bir çizgi, en ufak bir kırışık bile yok. Tamam, daha yirmi yedi yaşındasın ve yaşlılık belirtileri için henüz erken. Yine de insan cildinde bir fark olur. Cil-dinin gözeneklerinde, dokusunda biraz değişiklik olması gerekirdi...” Bu arada parmağını yanağımda gezdiriyordu. “Yok. Ayrıca o kan...”

Zihnim bulandı. “Ne kanı?”

“Benim kanım. Sana bunu daha önce söyleme şansım olmadı, çünkü ondan iki gün sonra çekip gittin. Bu çok büyük bir fark yaratmasa da önemli bir ayrıntı. Anneni kurtardığımız gece benim kanımdan içtin. Birkaç damla değil, yaklaşık bir litre. Bu ölçü normal bir insan ömrüne fazladan bir elli yıl katar. Seninkine ise, kim bilir, iki katı belki.”

Elimi havaya kaldırdım, Bones ona tokat atmadan önce kolumu havada yakaladı. “Seni piç kurusu! Bunu bana söy-lemedin. Beni uyarmanın!”

“Seni uyarsaydım vazgeçecek miydin? İkimizin de o gece öleceğini düşünüyordun, hatırlarsana, anneni kurtarmak için her şeyi göze aldığını söylemiyorum bile. Ve gerçekten, benim kanıma ihtiyaç duymadan da benim kadar uzun yaşayabilirsin. Bana inanmıyorsan gidip patronuna sor. Onun gözlerinin içine bak ve bildiği her şeyi sana anlatmasını iste. Yıllardır senin üzerinde sayısız araştırma yapmış olmalılar, onun her şeyi bildiğine eminim. İşte bu yüzden seni vampire dönüşmeye zorlayacak değilim. Genetik mirasın ve arada sırada benden içtiğin kan sayesinde, istediğin kadar uzun yaşayabilirsin. Hem de hiç yaşlanmadan.”

Bu doğru olamazdı. Duvarlar üzerime yıkılacak gibi oldu. Tek isteğim bu gerçekten kaçıp yalnız kalmaktı. Bones’u bile istemiyordum. Hatta özellikle onu istemiyordum.

Kapıya doğru hissizce yürüdüm, Bones önüme geçti. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Onu sert bir biçimde ittim. “Dışarı. Şu anda senin yüzüne bakamam.”

Önümden çekilmedi. “Araba kullanacak halde değilsin.”

Acı bir kahkaha attım. “O halde neden bana biraz kan vermiyorsun? Ömrüme bir elli yıl daha katsan fena mı olur?”

Bones bana yaklaşmaya çalıştı ama geri çekildim.

“Dokunma bana.”

Geriye dönük, mantıksız bir öfke duyduğumu biliyordum. Bunun sorumlusu Bones değildi. Ama öfkemin önüne geçemiyordum.

Bones'un elleri iki yanına düştü. "Pekala. Nereye gitmek istiyorsun? Seni bırakayım."

"Beni eve götür."

Kapıyı açtı. "Önden bayanlar."

Bones beni eve bıraktığında, ertesi gece görüşmek istediğini söyledi. Cevap vermedim. Kafam allak bullaktı ve bu isteğin dışında düşünecek çok şey vardı.

Eve girer girmez, iyi olduğumu söylemek için Don'u aradım. Tahmin ettiğim gibi, o ve Tate telesekretere sayısız mesaj bırakmıştı. Endişelerinin sebebini anlayabiliyordum. Onları en son saatler önce, bir vampirin peşine düştüğümü söylemek için aramış, sonra da ortadan kaybolmuştum.

Yaklaşık bir saat süren kovalamacanın, tesadüfe bakın ki GiGi Kulübü yakınlarındaki bir inşaat sahasında sona erdiği yalanını uydurdum. Bones'un cesedi o civarda bir yerlere bırakmış olmasını umuyordum, yoksa başka bir yalan ağı örmek zorunda kalacaktım. Sonra da Don'a vampir peşinde koşmaktan bitkin düştüğümü, yarına kadar işe gelemeyeceğimi söyledim. Anlattıklarımı sorgulamadı. Niye sorgulasın ki? Ona daha önce hiç yalan söylememiştim.

Öte yandan, Don bana iki yaralının hastanede tedavi edildiklerini bildirdi. Onları bir vampir saldırısından baka bir vampirin yardımıyla kurtardığını bilmiyordu. Bu durumu patronuma açıklamama imkan yoktu.

Daha sonra sıcak bir duş alıp üzerimdeki kan lekelerini temizledim. Keşke hayatımdaki hataları temizlemek de bu kadar kolay olsaydı. Bones'un sesi kulaklarımda çınılıyordu.

Beni terkettiğin günden beri seni arıyorum... İstedtiğin kadar uzun yaşayabilirsin... Senin yolunu denedik. Şimdi izin ver, bir de benim yolumu deneyelim.

Dün benim için her şeyin bir anlamı vardı. Yapmam gerekenleri biliyordum, bazı kararlarım beni dayanılmaz bir biçimde incitse de hiçbirini sorgulamıyordum ve hayatımın gidişatını belirleyen bendim. Ama bugün her şey değişmişti. İnandığım her şeyi sorgulamaya başlamıştım, ne yaptığımı bilmez bir haldeydim ve hayatımı sandığımdan da fazla berbat etmiştim.

Keşke Denise'le konuşabilseydim. O bu tür saçmalıklardan bir çırpıda kurtulup karmaşanın içinden bilgelikle sıyrılmayı bilirdi. Ama daha dün evlenmişti. Evet, kibar bir biçimde söylemek gerekirse, Denise şu anda kapsama alanı dışındaydı.

Eğer kendimi köprüden atmak için birinin gazına ihtiyacım olsaydı annemi arardım. Şu anda onu aramak bana büyük ihtimalle her şeyi sonsuza dek bitirecek gücü verirdi. Annem bilgelikle değil önyargılarla doluydu. İtiraf etmeliyim, Don'un telefondaki ilk sözlerinin *Eee, düğündeki vampir nerede?* olmaması beni şaşırtmıştı. Annem, Bones'u gördüğünü ona yumurtlamamıştı... Henüz. Annem için bu büyük bir başarıydı.

Ekibimde, içine düştüğüm karmaşayı paylaşabileceğim biri yoktu. Tate, Juan ve Cooper'la arkadaş sayılırdık ama bu konuda onlara güvenemezdim.

Noah'ya gelince... Onunla konuşmak zorundaydım, evet. Ama bu ona en gizli sırlarımı açacağım anlamına gel-

miyordu. Aksine, ona ilişkimizin bittiğini söyleyecektim. Zaten gereğinden fazla uzamıştı ve bunu devam ettirmek doğru olmazdı. Pisliğin tekiydim ve ilişkimizi olurluna bırakarak daha da büyük bir pislik olmak istemiyordum.

Bir saat daha evin içinde volta attım, yorgundum. Yine de uyumam mümkün değildi. Ben adımlarımla halıyı aşındırırken kedim ayaklarıma dolanmaktan yorgun düşüp üst kata çıktı. Evin içinde dönüp duruyordum, Bones'un sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Beni terkettiğin gündən beri seni arıyorum... İstedğin kadar uzun yaşayabilirsin... Senin yolunu denedik. Şimdi izin ver, bir de benim yolunu deneyelim.*

"Kimi kandırdığını sanıyorsun?" diye öfkeyle haykırdım kendime sonunda. Ian'ın beni avlama planları, hayatım üzerine imzalanan sözleşme ya da diğer şeyler beni şu kadarıcık bile ilgilendirmiyordu; tek düşüncem, Bones'la tekrar bir araya gelme ihtimalimizin olup olmadığıydı. Uzun ömürlü olacağımı öğrendiğim an ilişkimizin önündeki tek ve en büyük engel de ortadan kalkmıştı. Elbette, Mezar Avcıları Anonim Şirketi'nin hükümet şubesinde çalışıyordum ve annem benim bir vampirle birlikte olduğumu görmektense gözlerini dağlamayı tercih ederdi... Peki ya Bones haklıysa? Ya ilişkimiz umutsuz vaka değilse? Tanrım, bunca yıldan sonra böyle bir şansım olduğunu tekrar düşünebildiğime inanamıyordum.

Şimdi sorun şuydu: *Gerçekten böyle bir şansım olup olmadığını öğrenebilmek için neyi riske atacaktım?*

ON ALTI

ERTEŞİ GÜP OFİSİNE GİRDİĞİMDE, DON BANA büyük bir merakla baktı. Kapıyı kapayıp arkamdan kilitlediğimde, yüzündeki merak kuşkuya dönüşmüştü. Normalde kapıyı kapatmam için beni hep o uyarırdı.

“Sorun nedir Cat? Acil olduğunu söylemişsin.”

Evet, öyle söylemiştim. Bones’un Don hakkında anlattıklarını düşünmüş ve Don’un benim ne kadar uzun yaşayacağımı bildiği halde benden bunu gizliyor olma ihtimaliyle çılgına dönmüştüm. Ortalığı karıştırma vakti gelmişti.

“Don, sana bir sorum var, umarım bana dürüstçe cevap verirsin.”

Don kaşını kaldırdı. “Dürüstlüğüme güvenilebileceğini bildiğini sanıyorum.”

“Güvenebilirim öyle mi?” diye sordum sesimi sertleştirerek. “Pekala, o halde söyle bana: Ne zamandan beri beni beceriyorsun?”

Afallamıştı. “Ne demek istediğini anlayamadım...”

“Çünkü eğer ben seni becerecek olsaydım,” diye lafını kestim, “bir şişe cin alır, bir Frank Sinatra şarkısı çalar... Ve geçireceğin kalp krizi için kapıda bir ambulans bekletirdim. Ama sen, Don, sen beni yıllardır beceriyorsun, hem de alkol, müzik, çiçek ya da çikolata filan almadan!”

“Cat...” Tedbiri elden bırakmıyordu. “Ne söyleyeceksen açıkça söyle. Bu benzetme sıkıcı olmaya başladı.”

“Ben kaç yaşındayım?”

“Doğum günün geçen haftaydı, kaç yaşında olduğunu biliyorsun. Bu yıl yirmi yedi...”

Masasını odanın diğer ucuna fırlattım, ahşabı parçalanıp dağıldı. Kağıtları havada uçuşuyordu, bilgisayar halının üzerine düşmüştü.

“Ben kaç yaşındayım?”

Don doğrulup aramızdaki yeni boşluğun karşı tarafından bana bakmadan önce, parçalanmış masasına bir göz attı.

“On dokuz ya da yirmi, patoloji raporlarına ve kemik yoğunluğuna göre. Dişlerin de bunu doğruluyor.”

Ergenlik döneminin sonunda vücudum gelişimini tamamlayınca yaşlanmam da sona ermişti. Sert bir kahkahayı patlattım.

“Anladığım kadarıyla kozmetik ürünü kullanmama gerek yok, değil mi? Seni insafsız orospu çocuğu, bunu bana söyleyecek miydin? Yoksa bunu anlayana kadar yaşlanmamı mı bekleyecektin?”

Artık yalan söyleme şansı kalmamıştı. Rahatlamış göründüğünü bile söyleyebilirim.

“Er ya da geç bunu sana anlatacaktım elbette. Doğru zaman geldiğinde.”

“Evet, sende daha kim bilir ne sırlar vardır değil mi? Bunu başka kimler biliyor?” Bir sağa bir sola yürüyor ve Don harabeye dönen odanın ortasında sakın bir biçimde otururken gözlerimi ondan ayırmıyordum.

“Tate ve buranın başpatoloğu, Dr. Lang. Ve muhtemelen asistanı, Brad Parker.”

“Tate’in kendi ömrüne eklenen yıllardan haberi var mı? Yoksa onun için de mi ‘uygun zaman’ı bekliyordun?”

Don’un yüzündeki ifade değişmişti. Tereddüt ettiğini görünce üzerine atıldım.

“Sakın bana neden bahsettiğimi sormaya kalkma! O gece Ohio’da hepimizi test ettin ve haftalar boyunca bunu sürdürdün. Onlara söylemedin mi?”

“Emin değildim,” diye kaçamak bir cevap verdi.

“Tamam, o zaman ben onlara anlatayım! Bütün o yaşlı vampirlerden bir litreye yakın kan içtiler. Bu onların ömrüne kaç yıl katacak? En az yirmi yıl değil mi? Biliyor musun, bize, tadından hoşlanırsınız diye kan içmeyi yasakladığını sanıyordum, özellikle de bana. Meğer senin derdin başkaymış. Zaten o kanın bize ne yapacağını biliyormuşsun! Bunu nasıl öğrendin?”

Soğukkanlı bir biçimde konuşmaya başladı. “Yıllar önce, doğru tarafta, yani benim tarafımda ve benimle birlikte savaşmaya başlayan ama sonra düşman saflarına geçen bir tanıdıktan bunu öğrenmiştim. Yıllar boyunca hiç yaşlanmadı. İşte o zaman vampir kanının bunu yapabildiğini

anladım. Brams'ın dikkatle filtreden geçirilmesinin sebebi de bu. İçinde o tehlikeli zehirlerden hiçbirini taşımıyor.”

“Sözünü ettiğin o zehir benim DNA'mın yarısını oluşturuyor,” diye dıklendim. “Bu yüzden mi beni ölümcül görevlere göndermekte bir sakınca görmüyorsun? Çünkü ben ölürsem sadece kaygılanman gerekenlerin sayısı bir eksilecek, değil mi?”

“Başlangıçta öyleydi,” diye cevap verdi sert bir tonda. Artık ayaktaydı. Ellerini iki yana açtı. “Kendine bir bak. Ete kemiğe bürünmüş bir saatli bomba gibisin. Bütün o gücün, insanüstü yeteneklerin... Önceleri sana getirdiğimiz kısıtlamalardan sıkılıp işten kaytaracağını düşünmüştüm. Karşı tarafa geçeceğini. Bu yüzden seninle sözleşme imzaladığımızda, Tate'e seni öldürmeye hazırlıklı olmasını söylemiştim. Ama sen asla tereddüt etmedin ve daha fazla güç için çalışmaktan yılmadın. Doğrusu... Bu tavrın ilham vericiydi.”

Don kendine kızar bir edayla gülümsedi. “Beş yıl önce, doğaüstü etkilere maruz kalan insan karakteri hakkında tam bir hayalkırıklığı yaşamıştım. Seni bulduğumda genetik yapın yüzünden daha da kötüsüyle karşılaşacağımı sandım. Evet, önceleri yararlılığını en yüksek düzeye çıkarmak için en riskli görevlere seni atadım, nasılsa bir gün bana rest çekecektin. Ama sen böyle yapmadın. Aynı genetik bozukluğa sahip olan sen, kendinden öncekilere hiç benzemiyordun ve en iyi adamımız olduğunu kanıtladın. Kısa keseyim, çünkü olayları dramatize etmek istemiyorum ama sen bana yeniden umut verdin.”

Don'un yüzüne baktım. Gözlerini keskin bakışlarımdan kaçırmadı. Sonunda pes eden ben oldum.

"Yaptığım işin doğruluğuna inanıyorum, sen inanmasan da. Biraz düşünmek için bir haftalık izne çıkacağım ve bu süre içinde bir sonraki adımımı planlayacağım. Döndüğüm zaman bu konuyu tekrar konuşacağız ve bu kez yanımda Tate, Juan ve Cooper da olacak. Onlara içtikleri kanın vücutlarına yaptığı etkiyi anlatacaksın. Ayrıca hatalı olduğun bir nokta var Don, bozuk olan vampir kanı değil, onu içen insandır. Yanlış anlama ama adamlarına bir bak-sana. Onlar da benimle aynı güce sahip olduklarını ve vampir kanının kendilerini değiştirdiğini hissedebiliyor... Yine de hiçbirisi bir şeytana dönüşmedi. Vampir kanı seni bir başkasına çeviremez, yalnızca senin içinde olanı ortaya çıkarır. Bunu unutmamalısın. Yazık ki içimden bir his unutacağını söylüyor."

"Cat."

Kapının önüne yığılan mobilya parçalarını tekmeleyip çıkmaya çalışırken Don beni durdurdu.

"Geri geleceksin, değil mi?"

Elimi kapı kirişine yaslayıp durdum. "Elbette geleceğim. Sen istesen de istemesen de."

Aynı gece geç saatlerde evimdeki enerjinin bir anda değiştiğini hissetmek beni şaşırtmadı. Yalnız olmadığımı farkettiğim sırada mutfaktaydım ve dondurucudan çıkardığım akşam yemeğimi mikrodalga fırında ısıtmaya çalışıyordum.

“Kapıyı çalmak nezakettendir,” dedim sırtımı dönmeden. “Dış kapım kırık filan da değil, biliyorsun.”

Bones mutfağa girdiği sırada evdeki enerji oldukça yoğunlaşmıştı.

“Evet, ama böyle daha heyecanlı oluyor, sen de benim gibi düşünmüyor musun?”

Mikrodalga'nın uyarı alarmı çaldı. Yemeğimi fırından çıkardım, bir çatal alıp yemek masasına oturdum. Bones da karşımdaki sandalyeye oturdu ve dikkatle beni izlemeye koyuldu.

“Sana yer misin diye sormayacağım,” dedim kaba bir tavırla. “Boynum ve ben, karnının tok olduğunu çok iyi biliyoruz.”

Ağzının kenarına belli belirsiz bir öfke konuverdi. “Sana bunun karnımı doyurmakla ilgisi olmadığını söylemiştim.”

“Tabii, bana bir mesaj vermeye çalışıyordun.” Yemeğimden bir parça koparıp çiğnemeye başladım. “Bir dahaki sefere mesaj vermek için benim şahdamarım yerine *başka* bir şey kullan lütfen.”

“Şahdamarını ısırsaydım anında bayılırdın. Bunu yapmadım ve beni öldürüp öldürmemeye karar vermen için sana zaman tanıdım,” diye karşılık verdi Bones. Gözlerinin içine bakıyordu. “Bu yüzden şahdamarını değil ona yakın bir yeri ısırdım. Uzun sürmesinin sebebi buydu... Atardamarından fışkıran kanı vakumlamak yerine senin tadına yavaş yavaş vardım.”

Bu sözü duyduktan sonra ağzımdaki lokmayı yutmakta zorlandım. Bones'un gözlerinde çikolatanın içindeki na-

neye benzeyen yeşil parıltılar belirdi. Açıkçası, o anı hatırlayınca benim de bedenime küçük zevk dalgacıkları yayıldığını kabul etmeliyim. Boynumu ısırtışı bir tür ön sevişme gibiydi. Ya da en az o kadar güzeldi.

Libidom buna karşı gelse de şimdi ilgilenmemiz gereken daha önemli işler vardı ama.

“Yani,” dedim lokmamı yuttuktan sonra. “Ian tehlikesi geçene kadar yolumdan çekilmemeye ve cesedim için ortaya konan ödülü reddetmeye kararlısın öyle mi?”

Bones başıyla onayladı. “Evet, öyle.”

“Sen büyük ihtimalle beni epeydir işe giderken takip ediyorsun ve işten kaytaracağım anı kolluyorsun değil mi?”

Omuz silkti. “Bugünlerde oradan kalkan bir uçak görmedim diyelim.”

Bakışlarım sertleşmişti. “Sanırım Noah’yla görüştüğüm gün de beni gözetledin ve konuştuklarımıza kulak misafiri oldun.”

Bones yüzünde buz gibi bir ifadeyle öne doğru eğildi. “Ben normalde masum insanlara zarar vermem. Ama işin ucunda sen varsan, mantığım devre dışı kalıyor. Bugün ilişkinizi bitirerek o adamın hayatını kurtardın. O evde başka bir şeyin döndüğünü duysaydım, Noah’yı parçalardım.”

“Denerdin,” dedim dişlerimi sıkarak. “Noah vampirlerle, gulyabanilere ve diğer doğaüstü varlıklara Noel Baba’ya inandığı kadar inanıyor. Onu incitmesen iyi edersin.”

“Kedicik, eğer o adamı öldürmeye niyetlenseydim, sen daha bu şehre geldiğimi anlamadan önce bunu yapardım. Ama kollarımı bağlayıp sizin düzüşmenizi dinleyeceğimi

de sanma. Felicity'yi öptüğüm gece verdiği tepkiyi hatırlıyor musun?"

Evet, o kızı parçalamak istemiştim. Vampir bağılılığı işte. Kimin masum olup olmadığı o anda gerçekten önemini yitiriyordu.

"Tamam," diyerek onayladım. "İkimiz de hala birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz. Sen ilişkimizin benim işime ve annemin vampirlere karşı beslediği derin nefrete rağmen devam edebileceğini düşünüyorsun. Cesedime karşılık yapılan anlaşma ve Ian yüzünden buradan gitmeyi reddettiğin için..."

Gülümsemeye başladı. "Teslim mi oluyorsun?"

"O kadar çabuk değil. İşleri yavaş yavaş yoluna koyabileceğimizi söylüyorum. Tabii elimize yüzümüze bulaştırmazsak. Sırtüstü uzanıp bacaklarımı ayırayım ve birbirimize sonsuz aşk yemini edelim demiyorum."

Gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı. "Başka pozisyonları da deneyebiliriz."

Bu sözleri -ve bakışları- ruhumu okşamıştı. Derin bir nefes aldım. İşte bu yüzden bir daha cinsel ilişkiye girmeme kararı almıştım. Seks söz konusu olduğunda duygularıma gem vuramıyordum. Birkaç saniye sonra, kendimi Bones'a olan sonsuz aşkıma haykırırken bulabilirdim.

"Seçeneklerin bunlar."

"Anlaştık."

Gözlerimi kırıştırdım, bir yanımla bitenlere inanmak istemiyordu. Bu gerçek miydi? Yoksa içinde Bones'un olduğu o binlerce çılgın rüyadan birini mi görüyordum?

“Tamam.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı da. Toklaşmalı mıydık? Yoksa bu anlaşmayı bir öpücükle mi imzalamalıydık? *Cinsel perhizin canı cehenneme*, diye soyunmaya mı başlamalıydık? Ölümsüzlerle flört için bir elkitabı hazırlanmalıydı. Çünkü ben kendimi kaybetmek üzereydim.

Bones başını yana eğdi ve teslimiyeti andıran bir ses çıkardı.

“Kedicik... Bu kararını beklediğinden daha hızlı bir biçimde uygulamaya koyman gerekecek.”

Nasıl yani? “Neden bahsediyorsun sen?”

Bones ayağa kalktı. “Annen burada.”

ON YEDİ

HAVAYA SIÇRADIM. "OF, LAPET OLSUN!" Korkudan elim ayağım birbirine dolandı ve önümdeki sandalyeye takılıp düştüm. Bir yarı vampirin refleksleri ancak bu kadar zayıflayabilirdi. Sonra gözücuyla Bones'a baktım. "Şey, ne yapacaksın?"

Bones serinkanlılıkla salona gidip koltuğa kuruldu.

"Burada kalacağım. Bize bir şans daha vermeyi kabul ettin ve ben bu kez gardırobuna tıklımayı reddediyorum. Annenle benim hakkımda yüzleşme vaktin geldi. Seni buna daha önce zorlamalıydım. Vampirler onun ailesini öldürdükten sonra ilişkimizi öğrenmesinden daha iyi olurdu. Bize pek olumlu yaklaşmadı."

"Pek olumlu yaklaşmadı mı?" Büyükbabamların ölümünü hatırlayınca burnumun direği sızladı. "Annem seni öldürtmeye kalktı Bones!"

O anda kapı yumrukla dövülmeye başladı. Annem hiçbir zaman ince bir kadın olamamıştır.

Bones kaşını havaya kaldırdı. “Sen mi açacaksın, yoksa ben mi açayım?”

Yeni bir felaketle karşı karşıyaydık. Ama Bones’un ifadesinden, saklanmaya hiç niyeti olmadığını okuyabiliyordum. Ve ben de onu ite kaka dolaba sokacak kadar güçlü değildim.

“Bir saniye anne!” diye seslendim. Sonra etrafta içki şişesi aramaya koyuldum. Tanrım, buna ihtiyacım olacaktı.

“Dosdoğru Don’a gidecek,” diye homurdandım.

“Gitsin,” dedi Bones. “Ben buradayım.”

Kapıyı açmadan önce ona ters ters baktım. Bu ilişkiye yavaş yavaş başlamak artık söz konusu değildi. Birazdan son hızla dibe vuracaktım. Bones’un engelleri aşabileceğimiz konusundaki düşüncelerini test etmek için daha iyi bir zaman olamazdı. Bu engel, diğer hepsinden çok daha zorluydu. Don’dan bile.

Kapıyı açar açmaz annem içeri süzüldü. Dırdır etmeye başlamıştı bile.

“Sana ulaşabilmek için Noah’nın cebini aradım, bana ayırdığınızı söyledi! Sebebini bilmediğimi sanma Catherine, buraya seninle konuşmaya geldim. Bu saçmalığa *hemen* bir son ver. O katilden yıllar önce kurtulmuştun. Şimdi yine ona bulaştın! Oturup seni yaratan canavarın bir benzerine dönüşmeni izlemeyeceğim...”

Bones’un koltukta oturup onu keyifle izlediğini görünce sesi kısıldı.

“Merhaba Justina,” dedi Bones ağır ağır. “Seni tekrar görmek ne hoş. Oturmaz mısın?”

Bones abartıp eliyle yanındaki boşluğu işaret etti.

Annemin bembeyaz yüzü bir anda kızardı. Dış kapıyı kapattım ve içkimden bir yudum aldım. Kriz başlıyordu.

Annem hiddetle bana döndü. "Tanrı aşkına, Catherine, senin derdin ne? Sana yine büyü mü yaptı?"

Bu söz üzerine Bones kahkahayı patlattı. Koltuktan zarif bir edayla kalkarak anneme doğru yürürken annem geri adım attı.

"Eğer büyülenen biri varsa Justina, o da benim. Kızın beni beş yıldır büyülüyor ve onun etkisinden bir türlü kurtulamıyorum. Ah, sana hoş bir sürprizimiz var, ilişkimize kaldığımız yerden devam etme kararı aldık. Tebrik etmene gerek yok. İnan bana, yüzündeki ifadeyle tebrik etmiş kadar oldun."

Elimdeki cin şişesinden büyük bir yudum daha aldım. Bones annemi öldürme kararı almıştı, bu kesinlikle boyununu emmekten daha kesin bir yoldu. Tipik vampir işte.

Annemin sesi can yakıcıydı. "Onu terkettiğinde fahişeliği bıraktığını sanmıştım Catherine ama anlaşılan sadece ara vermişsin."

Bones'un yüzü taş kesilmişti ve ben daha ağzımı açmadan araya girdi.

"Sakın bir daha onunla böyle konuşma." Sesinde çok net bir öfke vardı. "Bana istediğini söyleyebilirsin. Ama kendi cahilliğin yüzünden onu karalamana izin vermem."

Annem bir adım daha geri attı ve yüzündeki ifade değişti. Sanki artık benimle değil, doğrudan Bones'la mücadele etmesi gerektiğinin farkına varmıştı.

“Orada durup bu yaratığın beni tehdit etmesine göz mü yumacaksın?” dedi bana. Taktik değiştirmişti. “Herhalde oturup canımı almasını da izlersin, değil mi?”

“Saçmalama anne,” diye bağırdım. “O sana, senin ona yaptığın gibi zarar vermez. Bana hakaret etmeni engellediği için ona karşı çıkmamı bekliyorsan da kusura bakma. Bu da benim karakterimdeki bozukluklardan biri olmalı.”

İşaret parmağını bana doğru salladı. “*İnsanın kanı bozursa, bu eninde sonunda ortaya çıkar*, derdi babam. Ne kadar da haklıymış! Şu haline bak! İğrenç bir hayvan için iyi bir adamı terkederek kendini küçültüyorsun. Hatta bir hayvan bile değil daha da *aşağılık* bir yaratık için!”

“Ben burada kalıyorum Justina, buna alışsan iyi edersin. Bana hayvan mı diyorsun? O halde dön de şuna bir bak.”

Bones benim önüme geçti, annem ya gözlerini başka bir tarafa çevirmek ya da onunla yüz yüze gelmek zorundaydı. Bones’a ilk kez gözlerini dikip baktı. Bones’un delici bakışlarından korkmuyordu. Annem birçok şey olabilirdi ama asla bir ödlele değildi.

“Sen. Adın neydi senin?”

Annemin bu alaycı ve aşağılayıcı tutumuna güldüğümü göstermemek için Bones’un arkasına saklanıyordum. Bones’un adını pekala biliyordum.

“Adım Bones. Tanıştığımıza memnun olduğumu söyleyemem ama bu zamanlama hatası, sence de öyle değil mi?”

Bones’un omzunun üzerinde annemin yüzünü görebiliyordum. Bones’u baştan aşağı küçümseyen bakışlarla süzdü ve sonunda umursamaz bir havayla omuz silkti.

“Doğrusu, sana katılmıyorum. Neyse. Sen hoş birisin.” Bu söz ağzından bir küfür gibi çıkmıştı. “Babası da hoş biriydi, harikaydı. Belli olmuyor mu? O kesinlikle babasının tam bir kopyası. Ona o kadar benziyor ki bazen Catherine’e bakmaya tahammül edemiyorum.”

İçime bir acı saplandı, çünkü hayatım boyunca annemin böyle düşündüğünü biliyordum. Belki beni seviyordu ama asla benimseyememişti. Belki de hiçbir zaman benimsemeyecekti.

“Görünüşü babasına benziyor olabilir, bir şey diyemem,” dedi Bones hemen. “Babasıyla hiç tanışmadım. Ama inan, kızın karakterini tamamen senden almış. İnatçılığı. Cesareti. Öfkesi. Hemen sakinleşememesi de sana benziyor. Ama belli ki sen ondan daha kincisin. Yirmi yedi yıldan fazladır kendi hatanın cezasını ona çektiriyorsun.”

Annem bu son söz üzerine Bones’un üstüne yürüyüp parmağını onun göğsüne bastırdı. “Buna nasıl cüret edersin? Senin türünden bir yaratığın yaptığı bir hatayı benim üzerime nasıl atarsın. Kendinden ne kadar da eminsin, seni adi katil şeytan!”

Bones da anneme doğru birkaç adım attı. Burun buruna gelmişlerdi.

“Eğer katil bir şeytan olsaydım, senin biletini yıllar önce keserdim. Bu benim hayatımı çok kolaylaştırırdı, emin ol. O aç kurtlar kızına bu küçük teklifi sunduğunda, onun bunu neden kabul ettiğini hepimiz biliyoruz değil mi? Onun son birkaç yıldır benim gibi mutsuz olduğunu ya da Houdini kadar ölümle burun buruna yaşadığını görmek,

seni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Hayır, sen arkana yaslanıp kızının bir vampirle düzüşmesindense vampir avlamasının tadını çıkarıyorsun! Pekala Justina, mola bitti. Geri döndüm ve burada kalıyorum.”

Annem kaygılı gözlerle bana bakıyordu. “Catherine! Bu yaratıkla yaşamak istiyor olamazsın! O senin ruhunu çalar, seni değiştirir...”

“Ruhum bana ve Tanrı’ya ait. Bones onu istese de alamaz.” Bones’un arkasından çıkarak annemle yüz yüze geldim ve derin bir soluk aldım. *İşte karşıdayım. Ya şimdi ya hiç.* “Ama artık senin ya da bir başkasının özel hayatımla ilgili kararlarıma karışmasına izin vermeyeceğim. Bones’u sevmek zorunda değilsin. Hatta ondan sonsuza dek nefret edebilirsin. Ama ben onunla birlikte olduğum süreçte ona tahammül etmek zorundasın. Bu, Don ve diğerleri için de geçerli... Aksi takdirde burayı terkederim ve asla geri gelmem.”

Annem boş gözlerle bana bakıyor, bakışları bir bana bir Bones’a dönüyordu. Sonra gözlerinde bir ışıltı belirdi. Acı acı güldüm.

“İstersen dene anne. İşyerimi arayıp onu öldürtmeyi bir dene. Onlara yıllar önce otoyolda ne yaptığını gördün, o zaman Bones böyle öfkeli de değildi! Ayrıca, biri onu öldürmeye çalışırsa karşısında beni bulur. Kim olduğunun hiç önemi yok.” Bu sözlerimde ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine bakıyordum. Onları engellemek için elimden gelen her şeyi yapabilirdim. “Sonra da Bones’la ortadan kayboluruz. Sonsuza dek. Bunu gerçekten istiyor

musun? Gerçi burada sizinle kalsam da günün birinde bir vampire dönüşmeyi isteyebilirim. İnsani özelliklerimden tamamen vazgeçmeyi ve... Buna benzer şeyleri. Anlatabildim mi?”

Onu, hiç utanmaksızın, en korktuğu şeyle tehdit ediyordum. Bunu hak etmişti. Bones dudağını büktü.

“Bir de bardağın dolu tarafına bak,” dedi anneme şeytani bir imayla. “Eğer bize izin verirsen, belki Cat zaman içinde benden sıkılıp uzaklaşabilir. Ama bizi kaçırmaya zorladığında, ben de başka yollar deneyebilirim...” Cümlesini tamamlamamıştı.

“İnandığım her şeyi üzerine yemin ederim ki,” dedi annem, “herkes için en iyisi, senin kendi kalbine bir bıçak saplayıp bu dünyadan sonsuza dek ayrılman olurdu. Onu eğer gerçekten seviyorsan, bunu yaparsın.”

Bones ona bıkkın bir bakış attı ve sonunda köprüleri yaktı. “Senin sorunun ne biliyor musun Justina? Senin acilen becerilmeye ihtiyacın var.”

Ağzımdan çıkmaya çalışan kahrkahrı bastırmak için içkimden büyükçe bir yudum aldım. Tanrım, eğer bunu daha önce düşünmüş olsaydım, kesinlikle aklıma yatardı!

Annem öfkeden kuduruyordu. Bones bunu görmezden geldi.

“Sana bu iş için kendimi önermiyorum, yanlış anlama. Ben fahişelik yapmayı geçen yüzyıl bıraktım.”

Nefes almaya çalışırken içkim soluk boruma kaçmıştı. Az önce Bones anneme eski mesleğinden söz etmemişti, değil mi? Yüce Tanrım, lütfen yanlış anlamış olayım!

Doğru anlamıştım ve Bones anlatmaya devam ediyordu. "Ama bana borcu olan bir arkadaşım var ve o bu iş için ikna edebilir... Kedicik, sen iyi misin?"

Bones anneme eski mesleğinden söz etmeye başladığından beri nefes alamıyordum. Boğazıma kaçan içki de cabasıydı ve hayır, hiç iyi değildim.

Annem hiçbir şeyin farkında değildi, hakaretler yağdırmaya başladı.

"Seni adi, pislik, saldırgan oğlancısı..."

"Ona çocukken de böyle mi davranıyordun? Kendini düşünmekten, kızını gözün görmüyor lanet kadın, onun nefes alamadığının farkında değil misin?"

Suluk boruma kaçan içkiyi çıkarmak için öksürürken Bones sırtıma vuruyordu. Aldığım ilk nefes boğazımı yaktı. Gözlerimden yaş akıyordu ama artık nefes alabiliyordum.

Bones normale döndüğümünden emin olduktan sonra annemle konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Oğlancısı olduğum doğru değil Justina. Benim müşterilerim kadınlardı. Şunu açıklığa kavuşturmak isterim, benim hakkımda yanlış fikirlere kapılmadan nefret ediyorum. Tabii benim şu düzüşme önerimi kabul etmezsen, belki kızının arkadaşı Juan'ı bu çetin görev için ayarlayabiliriz..."

"Bu kadar yeterli!" diye bağırdı annem ve hemen ardından kapıya yöneldi.

"Yine bekleriz," diye seslendi Bones. Annem kapıyı kırarcasına çarpıp gitti.

"Şimdi dosdoğru Don'a gidecek," dedim. Konuştukça boğazım yanıyordu.

Bones sırıttı. “Hayır, gitmeyecek. Kızgın. Ama hile yapıyor. Senin ona kafa tuttuğunu görmesi iyi oldu. Bir süre telaşlanacak, sonra da yeni bir fırsat kollayacak. Sana ne derse desin, senden ayrılmayı göze alamaz. Onun senden başka kimsesi yok ve bunu çok iyi biliyor.”

İkna olmamıştım. “Sen yine de kıcını kollasan iyi edersin. Peşine bir ekip takabilirler.”

Bones güldü. “Hangi sebeple? Beni köşeye sıkıştırabilmeleri için küçük bir ordu gerekir ve bunu da yapamayacaklarını biliyorum. Dert etme tatlım, beni öyle kolay öldüremezler. Neyse, üstündeki giysiyle mi kalacaksın, yoksa başka bir şeyler giymek ister misin?”

“Neden?” diye sordum şüpheyle.

“Seni yemeğe çıkarıyorum,” diye cevap verdi. “Bu flört edenlerin geleneksel aktivitesi değil midir? Üstelik ısıttığın yemek buz gibi oldu. Zaten sıcakken de pek iştah açıcı görünmüyordu.”

“Ya bizi...” diye başladım, sonra sustum.

Ya bizi birlikte görürlerse, diyeceğimi anlamıştı. Bu ilişki gün yüzüne çıkarsa, ekibimle Bones’un arasını yapmak zorunda kalacaktım. Daha doğrusu Don’la Bones’un arasını. Ya da buna hiç girişmeyecek ve işten atılmayı bekleyecektim.

Ya şimdi ya hiç. “Gidip üzerimi değiştireyim, bekle.”

Bones’un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Beklemeye alıştım zaten.”

ON SEKİZ

TÜM KORKULARIMA RAĞMEN ANNEMDEN VE İŞ-
yerimden bir ses çıkmadan üç gün geçti. Bones'un
haklı çıktığına ve annemin hala Don'a koşup "Nosferatu,
imdaaaaaat!" diye bağırmadığına inanamıyordum. Yok-
sa Bones'un söylediği gibi beni kaybetmekten gerçekten
korkuyor muydu? Hayatım boyunca annemin bensiz daha
mutlu olacağını düşünmüştüm, şimdi beni kaybetmemek
için önyargılarından bile feragat ettiğini görmek tuhaftı.

Belki de sadece uygun zamanı bekliyordu. Bence bu
daha akla yatkın bir senaryoydu.

Bones beni her akşam dışarı çıkarıyordu. Yemeğe, sine-
maya, kulübe gidiyor ya da yalnızca yürüyüş yapıyorduk.
Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar mutlu ol-
mamıştım. Kapıyı açıp karşımda onu gördüğüm her an
kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Bones bunu duyu-
yor olmalıydı ama asla belli etmiyordu. O da ağırdan alıyor
ve ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordu.

Benim içinse ağırdan almak gittikçe güçleşiyordu. Elbette bunu ben istemiştim ama neden bu kadar direttiğimi artık hatırlamıyordum. Elimi her tutuşunda, vücutlarımızın birbirine her değişinde ve beni geceleri veranda da bir kez bile öpmeden her bırakıp gidişinde, içim özlemle titriyordu. Buna daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Böyle giderse sonunda ona saldıracaktım.

Dördüncü gece Bones dışarı çıkmak yerine evde kalıp bana yemek yapmak istediğini söyledi. Kabul ettim. Daha romantik bir gece planlıyor olabilirdi. Belki yemek sonrası tatlı servisine gerek kalmazdı.

Evimde dondurulmuş yiyecekler dışında hiçbir şey bulunmadığı için Bones alışverişe çıkmıştı. Elindeki poşetleri almak için onu verandada karşıladığımda, yüzündeki sert ifade beni şaşkına çevirdi.

“İzleniyoruz.”

Bones bunu söylerken arkasına bakmamıştı. Ben de yılların tecrübesiyle böyle durumlarda etrafa bakınmamam gerektiğini öğrenmiştim. Elinden poşetleri aldım ve istifimi bozmadan soru sordum.

“Ian mı?”

“Hayır. Senin adamın, Ohio’daki. Sokağın aşağısında, arabasının içinde bekliyor. Kalp atışlarının hızına bakılırsa ilişkimizden haberdar. Benim ne olduğumdan da.”

“Tate mi?” Don bana Ohio’dayken ‘bizimle çalış ya da öl’ teklifini yaptığı sırada, Bones’la Tate bir kez karşılaşmıştı. “Sence onu annem mi aradı?”

Bones beni gövdesiyle iteleyerek eve soktu.

“Kalp atışları o kadar hızlı ki şoka girmiş gibi. Hayır, anenin onu aradığını sanmıyorum. Muhtemelen seni becerme hayalleri kuruyordu ve sana birlikte bir şeyler yapmayı teklif edecekti. Budala herif.”

Evin içinde volta atmaya başladım. Bones bu durumdan hiç rahatsız olmamış gibi poşetleri alıp mutfığa bıraktı. Pratiklik kesinlikle onun uzmanlık alanıydı. *Bones’un bu özelliğini göz önünde bulundurarak ekibimdeki çocuklara bir vampiri normal insanlardan ayıran ince nüansları anlatmıştım.* Tate, Bones’un ne olduğunu bir bakışta anladığına göre işimi iyi yapmışım. Tüm dikkatimi toplayıp dışarıdaki sesleri dinlemeye koyuldum. Ve Tate’in hızlanan soluğuyla kalp atışlarını duymaya başladım. Evet, kesinlikle onun büyük bir şok geçirdiği söylenebilirdi.

Bir saniye sonra arabasını çalıştırdı. Evinin aksi yönüne doğru gidiyordu ve nereye gittiğini tahmin etmek hiç zor değildi.

“Benim biraz daha zamana ihtiyacım vardı,” dedim umutsuzca.

Bones bu sırada bana bir cin tonik hazırlayıp elime tutuşturdu. İçindeki buz daha içkiyi soğutmadan bir dikişte kadehi boşalttı.

“Daha iyi misin tatlım?” Dudakları kıvrıldı. “Sanki içki seni rahatlatabilirmiş gibi!”

“Tadını seviyorum. Bütün alkolikler böyle söyler değil mi?” Ani bir yorgunlukla iç çektim.

“Gitmemi mi istersin, yoksa ne yapacaklarını görmek için bekleyeyim mi? Daha önce söylediğim gibi, eğer bu-

raya ekiple gelirlerse onların gelişini çok önceden duyabiliriz. Seçim senin.”

Bir dakika boyunca düşünüp taşındım ve Bones’a döndüm. “Tamam, eninde sonunda bunu öğrenecekler. Tate yarım saat içinde merkezde olur, bir yarım saat de Don’un hareket tarzını belirlemesi sürer ve eğer bir karara varırlarsa üçüncü yarım saatte de ekipler yola çıkmış olur. Tate onu gördüğümüzü bilmiyor, bu yüzden acele etmeyecek. Yani burada kalabilirsin. Eğer annemle bile bu konuyu konuşabildiysem, Don çocuk oyuncağı.”

Gerginliğimi belli etmemek için işi mizaha vuruyordum. Ama Bones benim hiç de rahat olmadığımın farkındaydı.

“Her şey yoluna girecek Kedicik. Göreceksin.”

Tam olarak bir saat sonra cep telefonum çaldı. Cevap verebilmek için öyle telaşlandım ki neredeyse telefonu kıracaktım.

“Alo?” Bence ses tonumda korkudan eser yoktu. Hat tın diğer ucundaki Don’un sesi ise pek sakin gelmiyordu.

“Cat? Sen misin?”

“Benim numaramı aradın, başka kim olabilir ki?”

Bir an sessizlik oldu, sonra Don tedbiri elden bırakmayarak sordu. “Orada her şey yolunda mı?”

Ah, belki de bir vampiri cezbedip evime getirerek onu öldürmeye çalıştığımı düşünmüştü. Harika, delil yetersizliğinden beraat ediyordum. Tate’in aynı şekilde düşünmediği kesindi.

“Evet, yolunda. Neden sordun? Bir sorun mu var?”

Bir sessizlik daha oldu. “Acil bir durum var. Buraya gelebilir misin?”

Bones’a baktım. Umursamazca omuz silkti. “Bir saat içinde orada olurum.”

“Bir saat. Tamam bekliyorum.” *Ah, buna hiç şüphem yok.*

Telefonu kapattıktan sonra patladım. “Senden vazgeçmeyeceğim!”

Söz ağzımdan çıkar çıkmaz, gerçekten de tam olarak böyle düşündüğümü anlamıştım. Bones olmadan hayatımın ne kadar zavallı olduğunu şu son birkaç günde farketmiştim. Sırf etrafımdakiler kendilerini iyi hissetsin diye o eski ve tatsız hayatıma geri dönmek mi? Hayır, almayayım.

Bones vahşi bir ifadeyle güldü. “Kesinlikle doğru karar. Ben de ilişkimizi onaylamazlar diye çekip gidecek değildim zaten.”

“Bu işten de vazgeçmeyeceğim.” Aslında bu kararı alalı epey olmuştu ama şimdiye dek dile getirmemiştim. “Bu benim için bir görevden daha fazla bir şey. Ben insanların hayatında bir değişiklik yapacak özelliklere sahibim Bones. Don ve diğerleriyle uğraşmak zorunda kalacağımı biliyorum. Ama onlar beni buna zorlamadıkça, bu işten de ayrılmayacağım.”

“Lanet olsun,” dedi Bones iç çekerek. “Dünyayı yaşayan ölülerden kurtarma görevini devam ettirmek istiyorsan bunu benimle de yapabilirsin. Onlara ihtiyacın yok ki.”

“Ama onların bana ihtiyacı var. Eğer bana başka yol bırakmazlarsa giderim. Ama önce bunu yeniden düşünmeleri için uğraşacağım.”

Hem boyun eğen hem de hayalkırıklığına uğramış bir bakışla gözlerini üzerime dikti. Ve sonunda pes etti.

“Tamam. Bu durumda ne yapacağımızı düşünmem lazım, tabii Ian’ı da unutmadan. Çünkü onunla karşılaşmamıza çok az kaldı. Eğer şanslıysak önümüzde bir ay daha var. Eğer benim kim olduğumu anlamamışlarsa sakın ağzından kaçırma. Senin beni Ohio’da öldürmediğin ortaya çıkana kadar araştırmam gereken bazı detaylar var.”

“Ne detayı? Ian’la mı ilgili?”

“Hayır. Don’la ilgili bazı detaylar. İlginç bir adam. Son birkaç aydır onunla ilgili bazı araştırmalar yapıyorum. Bazı bilgiler kesinleşene kadar sana bundan söz etmeyeceğim.”

Don mu? “Ne tür bilgiler?”

“Kesinleştiği zaman anlatırım,” diye tekrarladı. Sonra da konuyu değiştirdi. “Oraya kadar peşinden geleceğim, biliyorsun. Eğer seni oradan götürmeye kalkarlarsa, nereye gidersiniz? Uçak pistine mi?”

“Evet, eğer iş ciddiye binerse beni hemen oradan alıp başka bir yere götürürler. Ama oraya genellikle uçak inmiyor, bu yüzden kapının önünde taksi görürsen bil ki içindeyim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Ama kararını vermişsin bir kere. Biraz düşünelim. Eğer seni benden ayrılmaya ikna edemezlerse, onlardan kaçacağını düşünüp seni alıko-yabilirler, bu durumda seni öldürmelerini ne engeller? Seni

uçığa bindiremeyeceklerine eminim, sen de göz göre göre tuzığa düşmezsin. Bu adamları ne kadar iyi tanıyorsun?”

Bunu düşündüm; serinkanlılıkla ve nesnel olarak. Sonra da başımı iki yana salladım.

“Bütün seçenekleri denemeden tetiği çekmezler. Önce beni senden kurtarmaya çalışırlar. Eğer birilerini öldürmeye başlarsam peşime düşerler ama aksi bir durumda... Hayır. Bu hiç Don’un tarzı değil.”

Gözlerinin içine baktım, çünkü şimdi söyleyeceklerimi dinlerken gözlerimi görmesini istiyordum.

“Seni terkettiğimde, bunun annemi ve seni korumanın tek yolu olduğunu sanıyordum. Gerçekten böyle düşünmüştüm. Ama yıllar geçtikçe Don’u tanıdım. O vicdansız bir orospu çocuğu ama tahmin ettiğim kadar soğukkanlı bir yaratık değil. Ben seninle kaçmış olsaydım, annemi korumasız bırakmazdı. Ama ilk tanıştığımızda bunu yapabileceğini söylemişti. Eğer planını mahvedeceğimi düşünseydi beni öldürürdü belki. Yine de bunu son çare olarak yaptı. Ondan korkmuyorum. Söylediğim gibi, sırf onlar öyle istiyor diye seni terketmeyeceğim.”

Bones bana yaklaştı. Nazikçe yanağımı okşadı. Sonra elini saçlarımın arasında gezdirerek bana doğru eğildi. Dudakları benimkilerin üzerine kapandığında hafifçe inledim.

Bones’un enerjisi içimi titretiyordu, dudaklarım dudaklarına değdiğinde sızlamıştı. Dilini ağzımda gezdirirken hissettiğim akım daha da güçlendi. Onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız gibi bedenlerimiz de birbirine sımsı-

kı kenetlenmişti. Yıllardır içimde biriken istek bir anda kabarmıştı. Ellerim omuzlarını kavradı ve onu daha iyi hissedebilmek için ani bir hareketle vücudunda dolaşmaya başladı.

Bones kollarını belime dolamış beni göğsüne bastırıyordu. Dudakları öyle iştahla benimkilere yapışmıştı ki nabzım delicesine hızlanıyor, damarlarımda dolaşan kan azgınca dalgalanıyordu. Bunu duyuyor, kokusunu alıyor olmalıydı, çünkü kasıklarını benimkilere bastırarak sürtüyor ve beni ayaküstü orgazma doğru sürüklüyordu.

Bir anda kendimi geri çektim. Ya bunu o anda yapacaktım ya da asla yapamayacaktım. Bones yemyeşil parıldayan gözlerini gözlerime dikip elimi tuttu. Elleri tenimin üzerinde kasılıp gevşiyordu, sanki gitmeme izin vermek için kendiyle savaşıyordu.

“Seni bir kez daha öpersem kendimi durduramayacağım,” dedi sıkıntıyla.

Aynı anda aynı şeyi düşünüyorduk. Soluk soluğa kalmıştım ve soluğumun ritmi benimle alay ediyor gibiydi. *Kal*, diyordu. *Don'un takviye kuvvetleriyle buraya gelmesi en az bir saat alır...*

“Yapamayız, şimdi olmaz,” diye inledim. “Yoksa seni öldürmeleri çok kolay olur, çünkü senin üzerine çıkmış olacağım.”

Bones güldü ama gülüşü daha çok bir hırıltıyı andırıyordu. “Bu riski almaya değer.”

Kollarımı parmaklarının arasından kurtararak geri çekildim.

“Şimdi olmaz,” diye tekrarladım. İçimden çığlık çığlığa bağırarak geliyordu: *Evet, şimdi, hemen!* “Önce şu işi halletmeliyim. Zamanı geldi, sence de öyle değil mi?”

Pantolonundaki çıkıntıya ümitsiz bir bakış attı.

“Geldi de geçiyor bile.”

Güldüm. “Ondan bahsetmiyorum, ne demek istediğimi anladın.”

Bones elini saçında gezdirdi ve bana aklından beni yatağa atma fikrinin geçtiğini ima eden bir bakış attı. Başımı başka yöne çevirdim, çünkü gözlerime bakınca göreceği şey onu cesaretlendirebilirdi.

“Doğru,” dedi sonunda. “Bu senin işin. Durumu kötü karşılayabilirler, bu yüzden bütün ihtimalleri gözden geçir. Gerekirse kaçmak için hazır olmanı istiyorum.”

“Ah, endişelenme,” diye cevap verdim, yüzümde yorgun bir gülümsemeyle. “Yıllardır hazırda beklettiğim bir kaçış planım var.”

ON DOKUZ

KAPIDAKİ KORUMA BENİ HEMEN İÇERİ ALMADI. “Üzgünüm, ama... Şey, aracınızı kontrol etmek zorundayız.”

Gülüşümü elimle gizlemeye çalıştım. Belli ki Don şüpheye kapılmıştı. “Sorun ne Manny? Kurallar mı değişti?”

“Evet, aynen öyle,” dedi bir çırpıda.

Üç silahlı adam daha Volvo’ma yaklaştı. Arabamın içine, şasesine ve hatta motoruna bile baktılar. Sonunda Manny doğruldu ve başıyla geçişimi onaylayan bir hareket yaptı.

“Devam edin.”

İkinci ve üçüncü kapılarda da durduruldu ve yine aynı prosedür uygulandı. Merkez binaya giden beş kilometrelik yolu yirmi dakikada ancak tamamlayabildim. Don’la çalışmaya başladığım ilk yıl bile bu kadar aranmamıştım. Don, Bones’un benim arabamda saklanmayacağını düşünemiyordu. Oysa o şimdi yeni ve şık motosikletiyle uçak pistinin yakınlarında beni bekliyordu. Güvenlik için.

Bina içindeki korumalar dışarıdakiler kadar temkinli değildi. Kontrol noktalarını kolaylıkla geçtim. Anlaşılan bu adamların dikkat ettiği tek şey benim yanımda davetsiz bir misafirin olup olmadığıydı. Don'un ofisine girdiğimde, Juan'la Tate'in de orada hazır bulunduğunu gördüm. Harika, ekip toplanmıştı.

"Selam millet," dedim.

Juan başıyla karşılık verdi ama Tate beni görmezden geldi. Don masasından kalktı.

"Cat. Yirmi dakika geç kaldın."

"Dışarıda beni beklettiler. Binaya varıncaya dek korumalar beni neredeyse donuma kadar aradı."

"Kapıyı kapat Juan," dedi Don katı bir tavırla. Koltuğu işaret ederek oturmamı ima eden bir hareket yaptı.

Oturdum ve hemen ayaklarımı yeni masasının üzerine uzattım.

"Rengi güzelmiş," dedim. "Kesinlikle eskisinden daha hoş görünüyor. Nedir bu acil durum?" *Bilmiyormuş gibi yapıyordum.*

"Sensin," diye atıldı Tate.

Don bir el hareketiyle onu susturdu ve sonra da ona ters ters baktı. Anlaşılan burada Baba Ayıcık rolünü Don üstlenmişti, Tate ve Juan ise yedek kuvvetlerdi.

"Cat, daha geçen gün buradaki görevin boyunca bizi asla aldatmayarak güvenimizi kazandığından söz ediyordum. Anlaşılan böyle düşünmekte biraz erken davranmışım. Vampirle olan ilişkini biliyoruz. Bu konuda bize yapabileceğin bir açıklama var mı?"

Soğuk bir ifadeyle sırttım. Bones onun gerçek kimliğini gizli tutmamı söylemişti, şu anda en doğrusu buydu. Zaten buradakilerin kafası yeterince karıştıktı.

“Beni izletiyor musun? Bunu yapmayı uzun bir süre önce bıraktığını sanıyordum. Seni meraklı piç kurusu, ben işimi yaptığım sürece kiminle birlikte olduğum seni ne ilgilendirir?”

Böyle bir cevabı hiçbiri beklemiyordu. Don suçlayıcı bakışlarıyla beni sindirebileceğini sanıyordu. Ama bunu annem bile yapamamıştı, Don’un yapmasına imkan yoktu.

“Sen bir vampirle birliktesin! Bunu itiraf etmiş oldun!” diye patladı Tate.

Omuz silktim. “Ne demişler, bir kez öldükten sonra, yatakta daha iyi olan biri olmaz.”

“Yüce Tanrım,” diye homurdandı Juan.

“Ben bu sözü duymamıştım,” dedi Don soğuk bir tonda. “Ne kadar büyük bir hata yaptığını göremiyor musun? Düşmanla en hassas konuda işbirliği yaparak emrindeki herkesin hayatını tehlikeye atıyorsun. Bu yarattığın operasyonla ilgili bilgi sızdırmaya çalıştığına hiç şüphem yok.”

Burnumdan soluyordum. “Operasyon onun umrunda bile değil Don. İster inan ister inanma, o burada olup bite-ni değil, yalnızca beni umursuyor.”

“Bunu aklım almıyor,” diye bağırdı Don soğukkanlılığını yitirerek. “Seni ne kadar etkilediğine bir bak, seks için hayatını riske atıyorsun. Hatırlatayım, anlaşmamızda bir vampirle ilişkiye girmenin yasak olduğu önemle vurgulanıyordu.”

Don'un benim ilişkimle ilgili kapıldığı yanlış fikirleri düzelterek değildim, ayrıca o yasağı da kaldırmaya karar vermiştim. Buna ek olarak Tate'in Bones'u hatırlamıyor oluşu işimi daha da kolaylaştırıyordu. Gerçi onu bunun için kimse suçlayamazdı. Tate, Bones'u sadece bir anlığına görmüştü; Bones onun arabasını parçalamadan ve kanını emip onu havaya fırlatmadan hemen önce. Ayrıca, Bones saçını değiştirmişti.

"Evet, ama o imzayı attığımdan beri çok şey değişti, öyle değil mi?" dedim nazıkçe. "Örneğin, Brams'ın üretimi. Ya da binada hapsedilen vampirler. Ah, ekiptekilerin yaşam sürelerine eklenen yılları da unutmayalım."

Başımı Juan ve Tate'in olduğu yöne çevirdim. Don'un yüzündeki ifadeden onlara henüz bu konuyu açmadığı belli oluyordu. Bir şeyi örtbas etmenin en iyi yolu konuyu çarpıtmaktır.

"Bunun konumuzla bir ilgisi yok," dedi Don huysuzlanarak.

Alaycı bir tavırla kaşımı kaldırdım. "Onlara da soralım mı? Tate, Juan, vampir kanı içtiğinizde yaşam sürenizin en azından yirmi yıl daha uzadığını biliyor muydunuz? Ben bilmiyordum. Ama Don biliyormuş. Ohio'da olup bitenlerden haberi vardı ama size bundan söz etmeyecekti. Sanırım bu konuyla ilgilenmediğinizi düşünüyordu."

"Vay canına, bu doğru mu?" dedi Juan aniden. Tate şaşkına döndü, sırada o vardı.

"Birinin benim kaç yıl yaşayacağımı bildiği halde bunu benden gizlemesi sence de kötü değil mi? Ben en azından

senin bunu bilmen gerektiğini Don'a söyledim, meğer sen bana aynı nezaketi göstermiyormuşsun!”

“Benden intikam mı alıyorsun?” diye sordu Tate kısık bir ses tonuyla.

Gözlerindeki acının sebebi az önce açığa çıkan sırları değil, benim bir başkasıyla ilişki yaşadığımı itiraf etmiş olmamdı. İşte tam o anda daha önce hiç farketmediğim bir şeyi gördüm. Tanrım, Tate bana aşıktı. Benim daha önce dikkatimi çekmemiş olsa bile durum gün gibi ortadaydı.

“Hayır, bunun intikamla filan bir ilgisi yok.” Burada yalan söylememe gerek yoktu. “Bunun hiçbirinizle bir ilgisi yok zaten.”

“Bunun daha fazla uzamasına izin veremem,” dedi Don. “Birçoğumuzun hayatı risk altında ve hiçbiriniz bunu umursamasa da ben umursuyorum.”

Ayağa kalkıp karşısına geçtim. “Hadi oradan patron. Ben bu birimdeki herkesi önemsiyorum ve bunu sayısız kez kanıtladım. Bana inanmıyor musun? O halde vur beni.”

“Tatlım, bu kadar aceleci olma,” dedi Juan yalvarırcasına. Don kılını bile kıpırdatmadı. “Biz senin için endişeleniyoruz, bu vampir senin ne olduğunu anlarsa...”

“O zaten biliyor,” diye sözünü kestim.

Don küfretti. Şaşırmıştım. Don pek seyrek serinkanlılığını yitirirdi.

“Bunu nereden biliyor Cat? Sen mi söyledin? Ona bulunduğumuz yerin adresini ve kaç kişi olduğumuzu da söyledin mi bari? Umarım yatakta çok iyidir, yoksa her şeyi berbat ettiğine değmeyecek!”

“Hayır, ona ben söylemedim.” O anda aklıma gelen yanlanı uydurmaya başlamıştım. “Onunla yıllar önce tanıştım. Ta o zamanlar, benim ne olduğumu biliyordu. Ohio’da işler karışmadan kısa bir süre önce oradan ayrılmıştı. Bir ay önce onunla burada karşılaştık, o zamana kadar hiç görüşmemiştik. O sadece yüz yaşında ve ben ondan daha güçlüyüm. Bu yüzden bana temkinli yaklaşıyor, yanlış bir şey yaparsa onu öldüreceğimi iyi biliyor. İşte hepsi bu.”

“Bunu nasıl yapabildin?” Tate bana belli belirsiz bir tiksintiyle bakıyordu. “Bir cesetle nasıl sevişebildin? Daldan dala atlıyorsun. Önce Noah’yla birlikte oldun, şimdi de nekrofiliye başladın!”

Bu söz beni çileden çıkardı. “Benim yarı vampir olduğumu hiçbiriniz hatırlamıyor mu? Yaşayan ölülere söylediginiz her şeyi bana da söylemiş oluyorsunuz! Bu, dazlakların Halle Berry’yi neo nazi yürüyüşüne katılmaya çağırmasına benziyor! Nasıl mı yapabildim? Söylesene Tate, ya da sen söyle Juan, siz nasıl yapabildiniz? Nasıl oldu da beni becermek istediniz? Bu durumda sizde de biraz nekrofili var.”

Adice bir davranıştı ama bilerek yapmıştım. Bütün vampirleri şeytan olarak görmekten vazgeçmeleri gerekiyordu ve bu da çok zordu. Sonuçta bunu yapabilmek benim de yıllarımı almıştı ve o vampirlerden birine aşık olmuştum.

Don öksürdü, konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. “Kimse senin ne olduğunu unutmadı. Yine de bu senin görevini değiştirmez. Sen yaşayan ölüleri öldürüyorsun. Bu büyük sorumluluk gerektiren, ciddi bir görev. Herkesin aradığı Kızıl Melek’in yerini, kendi türünden birine

söylemesine nasıl engel olacaksın? Sonuçta ölürsen, artık bir tehdit olmazsın.”

“Juan, son dört yıl içinde kaç kadınla yattın?” diye sordum aniden.

Çenesini kaşıdı. “Bilmiyorum tatlım, belki... Haftada bir kadınla.” Don ona kınayan gözlerle bakıyordu.

“Bu gereksiz bir ayrıntı!”

“Bence gerekli,” dedim sert bir tonda. “Haftada bir kadın, son dört yılda ortalama iki yüz kadın eder. Bu arada Juan, sen pisliğin tekisin! Neyse, bu kadınlardan herhangi birinin bir Renfield ya da bir gulyabani ajanı olmadığı ne malum? Siz seksist piç kuruları, sevgilimin kim olduğunu sormaya hiç hakkınız yok! Pekala, bu namus dersinden sıkıldım. Don konu maalesef buna indirgeniyor. Bana ya güvenirsin ya güvenmezsin. Siz beni kovmadıkça ben işimi yapmaya devam edeceğim. Nokta. Şimdi tatilime kaldığım yerden devam etmek istiyorum. Cesedimin yanına dönmemliyim. Teşekkürler.”

Kapıya yöneldim ama Tate kapının önüne geçmiş, yolu kapatıyordu.

“Yolumdan çekil,” dedim tehditkar bir havayla.

“Cat.” Don ayağa kalktı ve bileğimden hafifçe tuttu. “Bu vampirle aranızdaki ilişkiden korkmamızı gerektirecek bir durum yoksa, bizimle laboratuara gelip kan örneği vermenin de bir sakıncası yoktur herhalde. Gelişigüzel bir şekilde kan içmeye başlamadın değil mi?”

Sinirlenmiştim. “Kan içmeyi tercih etmiyorum. Ama bu kan tahlili sizi rahatlatacaksa tamam, buyrun gidelim.”

“Sana dürüst davranacağım,” dedi Don ikinci üniteye doğru yürürken. Tate’le Juan da bizi takip ediyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Emrimde çalışan ekibin güvenliğini düşünmek zorundayım. Sen bu yaratığın tehlikeli olmadığını söyledin diye onların hayatını riske atamam.”

“İşte burada güven devreye giriyor. Eğer ekibe zarar vermek isteseydi, bunu geçen haftasonu GiGi Kulüp’te yapabilirdi. Önyargıların yüzünden iyi bir şeyi berbat etme Don. İkimiz de bana ihtiyacın olduğunu biliyoruz.”

Laboratuara girerken yüzüme baktı. “Düşman saflarına geçmeyeceğine inanmak istiyorum. Ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

Daha sonra tahlil sonuçlarında nosferatu sıvısıyla dolu olmadığım anlaşılınca Tate bana arabama kadar eşlik etti. Don’un ofisinden çıktığımızdan beri ağzını bıçak açmamıştı, ben de onunla konuşmamıştım. Gitmeme izin veriyorlardı ama henüz hiçbir şey çözümlenmiş değildi. Olsun. Artık saklamam gereken bir şey kalmamıştı. Yani ufak ayrıntılar dışında.

Tate nezaketen arabamın kapısını açtı. Koltuğa oturdum ama kapıyı kapatmadım. Tate parmaklarıyla arabanın tavanına hafifçe vuruyordu.

“Ne kadar uzun yaşayacağımı bilmiyorum ve bahse girerim sen bunun ilahi adalet olduğunu düşünüyorsun. Üç yıl önce Don’a, gerçekliği kanıtlanır kanıtlanmaz bu konuyu sizlere anlatması gerektiğini söylemiştim. Kabul etmedi. Ne de olsa patron o. Bazen yalnızca emirleri uygulamak zorunda kalırsın, istemesen de.”

“Bazen.” Gözümü kırpmadan Tate’e bakıyordum. “Her zaman değil. Dostlarını etkileyeceğini bildiğin zamanlarda değil. Ama bizim bakış açılarımız farklı.”

“Evet, şey, bakış açılarımız birçok konuda farklı.” Koyu mavi gözlerini gözlerime dikti. “Beni gerçekten güç durumunda bıraktın. Önce bir vampirle ilişkin olduğunu rahatça kabul ettin, sonra herkesin önünde seni becermeye çalıştığımı söyledin. Sırada ne var? Aletini çıkarıp aslında bir erkek olduğunu mu söyleyeceksin?”

Sesindeki acı ton söylediği sözün komikliğini bastırıyordu, yine de hafifçe gülümsedim. “Her şeyi yapabilirim. Bunu biliyorsun. Keşke bana birazcık inancınız olsa. Ben ekibimi ve yaptığım işi çok önemsiyorum. Eğer önemsemeseydim bu saçmalıklara tahammül etmezdim.”

Dudaklarını büktü. “Don’u aptal yerine koymuş olabilirsin Cat ama beni kandıramazsın. Bu gece senin yüzünü gördüm. Daha önce hiç kimseye, o vampire baktığın gibi bakmamıştın. Bu yüzden sana güvenmiyorum.”

YİRMİ

BONES ERTESİ AKŞAM SAAT TAM YEDİDE GELDİ. Akşam yemeğini erkenden yiyip ertesi sabaha kadar gözlerden uzaklaşmayı planlıyorduk. Önceki gece merkezden ayrılır ayrılmaz Don peşime adamlarını takmıştı. Kısacası, kovalamaca başlıyordu. Muhtemelen evime mikrofon da yerleştirmişlerdi.

Bu beni deli ediyordu. Don ne düşünüyordu acaba? Eğer beni gözetlemese, şehirdeki bütün vampirleri bir araya toplayıp onlara Merkez'in adresini vereceğimi mi sanıyordu? Aynen böyle düşündüğüne kalıbımı basarım.

Kapıyı açıp Bones'la karşılaştığım sırada hala bunu düşünüp surat asıyordum... Sonra duraksadım, Bones'a bakakaldım.

Siyah bir kumaş pantolon ve koyu mavi bir gömlek giymişti. Teni, koyu renkli giysiler içinde ışıldıyordu. Kıyafetini siyah ve uzun bir deri ceketle tamamlamıştı. Dikkatimi çeken de bu ceketti zaten. Dizlerine kadar iniyordu.

“Aman Tanrım, bu tahmin ettiğim şey mi?” dedim.

Bones sırtıttı ve kendi etrafında döndü. “Beğendin mi? Sonuçta sen Noel hediyeni aldın.” Başıyla kapıdaki Volvo’yu işaret etti. “Ben de benimkini aldım işte. Zaten diğer ceketimi benden aldığın için bana borçluydun.”

Ona yıllar önce Noel’de aldığım ceket üzerine tam oturmuştu. Don beni Noel’den önce alıp götürdüğü için Bones’a hediyesini verme şansım olmamıştı. Ceketini sakladığım yerden, yani eski dairemdeki mutfak dolabından almış olmalıydı. Bones’u terketmeden bir gün önce hediyesini nereye sakladığımı ona söylemişim. Bones’un oraya dönüp ceketini almasını düşününce gözlerim doldu.

Bones bunu farkettiğinde yüzündeki ifade yumuşadı.

“Üzgünüm sevgilim,” dedi beni kollarına alırken. Don’un casuslarının üzerimize doğrulttuğu fotoğraf makinelerinin patlayan deklanşörlerini duyabiliyordum. “Bunun seni üzeceğini düşünemedim.”

Duygularımı dizginlemeye çalıştım. “Ben iyiyim,” dedim canlanarak ve ceketine şöyle bir dokundum. “Çok yakışmış. Tıpkı seni hayal ettiğim gibi, tabii saçların hariç.”

Bones başını iki yana salladı, kahverengi bukleleri dalgalantıyordu. “Benim saçımın doğal rengi bu. Son zamanlarda boyayla filan uğraşmak istemedim, zaten platin rengi de fazla dikkat çekiyordu, değil mi? Sen hangi rengi tercih edersin?”

Biraz düşündüm. “Ben seninle tanıştığымda sarıydı ve gözüm öyle alışımdı. Ama endişelenme. Zamanla buna da alışırım.”

Gözlerini üzerimde gezdirdi, sanki baktığı her yer ısınıyordu. Üzerimde kolsuz, V yakalı bir bluz vardı. Makyajım çok hafifti, takı takmamıştım ve parfüm sürmemiştim. Tanıdığım bütün vampirler parfümden nefret ederdi. Burunları kokulara karşı aşırı duyarlı olduğundan en hafif parfüm bile onlara çok ağır geliyordu.

“Çıkmaya hazır mısın?” diye sordu usulca.

“Hımm... Sanırım.” Nedense net bir cevap verememiştim. Tanrım, yıllardır tek isteğim onun kollarında bir gece daha geçirmektir ve sonunda bu isteğime kavuşuyordum. Peki, neden bir anda bu kadar gerilmiştim? Mezuniyet balosuna giden bir yeniyetmeye dönüşmüşüm aniden. Kendimi anlamıyorum.

Bones yeni motosikleti Ducati'ye bindi. Benim için ideal ulaşım aracı olmasa da Bones motosikletleri seviyordu. Zaten Don'un adamlarına izimizi kaybettirmek için tek seçeneğimiz bu araçtı. Don, ben onunla görüşürken arabama dinleme cihazı taktırmış olabilirdi. Ayrıca da motosikletli bir vampiri kimse kolay kolay takip edemezdi.

Kaskımı takıp motosikletin arka koltuğuna yerleştim. Bones bana eğlenen gözlerle bakıyordu.

“Onları duyabiliyorum, fare gibi oradan oraya koşturuyorlar. Bakalım bunu daha ne kadar sürdürebilecekler? Onlardan pek umudum yok.”

Ve gaza bastı, caddeden fırtına gibi geçerken hız limitini filan umursamıyordu.

Kollarımı Bones'un beline sımsıkı sardım. Evet, bu beni kesinlikle eski zamanlara götürmüştü.

Bones'la Skylines diye bir restorana gittik. Restoran yirmi katlı bir binanın terasındaydı ve şehri kuşbakışı görüyordu. Camdan duvarları sayesinde manzara bölünmüyordu ve oturduğumuz masa da cam kenarındaydı. Cadde boyunca akan araçların kırmızı ve beyaz ışıklarına gözüm takıldı. Kim bilir bunlardan hangisinde Don'un adamları vardı. Trafığın ve bina sakinlerinin gürültüsü yüzünden artık sesleri ayırt edemiyordum ama orada olduklarını biliyordum. Bir de pencereden bakıp onlara el sallasaydım tam olacaktı.

"Onlara kaçmaya çalışmadığımızı mı gösteriyoruz?" diye sordum garson şarap ve meze siparişlerimizi alıp uzaklaştıktan sonra.

Gülümsedi. "Buraya tırmanıp yemeğimizi mahvetmelerini istemedim. Hadi ama daha menüye bile bakmadın."

Menüye bakarken gözümü Bones'tan ayırmıyordum. Ona hayranlıkla bakan tek kişi ben değildim. Kusursuz güzelliği ve nezaketi sayesinde restorandaki bütün kadınların bakışlarını üzerinde toplamıştı. Koyu renk saçları, parlak ve pürüzsüz teniyle tezat oluşturunuyordu ve ben o teni yıllardır ellerimde hissedemiyordum. Gömleğinin ilk düğmesi açıktı ve şu oturduğumuz masa kadar sert olan göğsünün küçük bir kısmı görülebiliyordu. Tırnaklarımı sırtına geçirip onu kendime doğru çekmenin harika bir his olduğunu hatırladım. Bedenlerimiz birleştiğinde Bones'un içindeki enerji beni nasıl da titretiyordu. İçime girdiğinde gözleri nasıl da parlıyordu ve vücudundaki kanın akış yönünü kontrol edip beni nasıl da zevkin doruklarına çıkarıyordu.

Menüde yazanlara konsantre olamayacağıma şüphe yoktu. Yemek mi? Kimin umrunda? Bir anda, yemekten sonrasıyla ilgili hissettiğim gerginlik yok oldu. Hatta o anın gelmesi için sabırsızlanıyordum.

Bones bunu anlamış olmalıydı, çünkü gözleri hafiften yeşile döndü.

“Yapma şunu tatlım. Elim ayağım birbirine dolaşıyor.”

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedim bacağıma sürterken.

Şarabımız geldi. Sandalyemde kıpırdanıp dekoltemle oynarken içkimden bir yudum aldım. Yılların tecrübesiyle, bir vampiri nasıl azdıracacağım konusunda usta olmuştum. Bu bir anlamda benim mesleğimdi. Ama şimdi, karşımda oturan vampiri azdırmamın amacı kalbine bir kazık saplamak değildi. Ne hoş.

Bones öne doğru eğildi. “Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?” Sesinde bir keskinlik vardı. “Büyüleyicisin. Saatler boyunca vücudunun her noktasını tadacağım, bakalım tadın hala hatırladığım kadar güzel mi?”

Ağzımdaki yudumu yutmadan önce biraz beklettim. İşte konuşmanın bu kısmına alışık değildim. Eski avlarım bana böyle ateşli cevaplar vermezdi.

“Yemek boyunca burada kalmak zorunda mıyız?” Gözlerimi ondan ayırmıyor ve parmağımın elini okşuyordum. “Hadi gidelim, ne dersin?”

Cevap vermek için ağzını açmıştı ki bir anda kendimi masaların altında yuvarlanırken buldum, Bones da üzerimdeydi. Bir cam kırılması ve kulak tırmalayan birkaç çığlık

duydum. Masalar devriliyor, insanlar sağa sola kaçışıyordu ve ben ne olduğunu anlamaya çalışırken alnımda bir yanma hissettim.

Gözlerimi içgüdüsel olarak kapatmış olmalıyım, çünkü açtığımda bir çılgılık attım. Bones tam yanımda duruyordu ve kafasındaki delik kendiliğinden kapanırken saçlarını kan kızılina boyamıştı.

“Vurulmuşsun!” dedim soluk soluğa. “Biri seni öldürmeye çalıştı!”

Olanları algılamam birkaç dakikamı aldı. Yerdeydik. Bones beni yere indirmişti ama az önce oturduğumuz masayı görebiliyordum. Camda üç delik açılmış ve hiçbirisi Bones’un oturduğu tarafı hedef almamıştı.

Bones sırtını cama dönerek beni ayağa kaldırdı ve beni şok eden o cevabı verdi.

“Beni değil, Kedicik, seni öldürmeye çalıştılar.”

YİRMİ BİR

OLAYLARI DURUP DÜŞÜPMEMEYE ZAMAN YOKTU. “Bana sıkıca tutun ve düşme,” dedi Bones öfkeden köpürerek. “O herifi yakalamaya gidiyoruz.”

Ben ona tutunduğum anda beni kollarıyla sardı ve sırtını arkamızdaki cam duvara dönüp kendini dışarı attı.

Yirminci kattan aşağı düştüğümüzü görünce attığım çığlığı, gümbürtüyle patlayan cam sesi bastırmıştı. Bacaklarım çaresizce savruluyor, yüksekliği gördükçe midem kalkıyordu. Hızla yaklaşan zemine kilitlenmiş olan gözlerim rüzgarın şiddetiyle yanıyordu. Bones’a öyle sıkı sarılmıştım ki boynunu kavrayan ellerim kaskatı kesilmişti ve o anda inanılmaz bir şey oldu. Yavaşlamaya başladık.

Sanki üzerimizde mucizevi biçimde açılan bir paraşüt vardı. Yukarı baktım ama binanın ışıkları dışında hiçbir şey görünmüyordu. Ben daha bu durumu çözmeden bir vızıltı duydum, artık düşmüyorduk. Havada süzülüyor ve aniden hızlanan siyah bir kamyonete doğru ilerliyorduk. Şaş-

kınlığım çıgkılarımı içimde boğuyor, dışarı çıkmasını engelliyordu.

Trafiğin içinde kararsızca ilerleyen kamyonet ve başlarının üstünden süzülen karartıyı görmek için frene basan insanlar yüzünden cadde cehenneme dönmüştü. Kamyonet gaza basıyordu ama biz ondan daha hızlıydık. Bones birkaç saniye içinde kamyonete yaklaştı ve bir eliyle beni tutmaya devam ederken diğer eliyle kamyoneti arka tamponundan yakalayıp çevirdi.

O anda büyük bir çarpışma oldu. Yaklaşmakta olan arabalar yoldan çıkıyor, fren sesleri yükseliyordu. Bones tek bir hamleyle havaya yükseldi ve beni bu arbededen kurtarıp kaldırırma bırakırken küçük bir direktif vermeyi de ihmal etmedi.

“Burada kal.”

Ben daha cevap bile veremeden hurdaya dönen kamyonete doğru yıldırım hızıyla ilerledi. Silah sesleri ve etrafta toplanan kalabalıktan yükselen çıgkılar arasında, Bones omzundan sarkan bir adamla karşımda belirdi.

“Gidelim.”

Bir kez daha beni sıkıca tuttu ve ayaklarımız yerden kesildi. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Yüce Tanrım, çok hızlı gidiyorduk. Ayaklarım rasgele savrulmanın diye bacaklarımı onun bacaklarına doladım. Ne kadar yükseğe çıktığımızı görüp korkmamak için aşağı bakmıyordum.

On dakika sonra bir deponun bulunduğu dar bir yolda yere indik. Bones sanki kaldırımdan yola inmiş gibi rahat-

tı: Soluk soluğa kalmıştım ve Bones'a onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordum.

"Sen uçabiliyor muydun?" dedim güçlükle soluyarak.

Talihsiz suikastçıyı bir bez bebek gibi sallarken bana şöyle bir baktı.

"Tahmin ettiğinden daha güçlü olduğumu sana söylemişim."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Elindeki adamı canını çıkarırcasına sallarken son derece soğukkanlı görünüyordu.

"Nasıl uçabiliyorsun nasıl?" diye tekrarladım. Aptallaşmıştım.

"Ben bir usta vampirim. Eğer bir usta vampir yeterince güçlü ve yeterince yaşlıysa, bu gibi özelliklere de sahip olabiliyor. Başka güçler de var ama bunu daha sonra konuşuruz," dedi Bones. O sırada adam gözlerini kırptırdı, Bones'a baktı ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Adam uyanmıştı ve Bones'a benim pencereden düşerken hissettiğime benzer hislerle bakıyordu. Yani ödü kopuyordu.

Bones adamı yere bıraktı, sonra da yanına eğildi. Gözlelerinden zümrüt rengi bir parıltı yayılıyordu. Sert bir komutan sonra, yerde yatan adam kıvranmaktan vazgeçip hareketsizleşti.

"Bu kadını," dedi Bones başıyla beni işaret ederek, "neden öldürmeye çalıştın?"

"İş," diye cevap verdi adam monoton bir şekilde. Zümrüt rengi parıltının etkisi altına girmişti. "Beni kiraladılar."

Bir kiralık katil daha. Sanırım Bones benim üzerime yapılan anlaşma konusunda yanılmamıştı.

“Seni kim kiraladı?” diye sordu Bones hemen.

“Bilmiyorum. Anlaşma elime geçti, ekte talimatlar vardı ve iş bitiminde para hesabıma yatacaktı. Bazen işlerimi birilerinin aracılığıyla alırım. Ama bu kez öyle olmadı.”

“Kedicik.” Bones gözlerini adamdan ayırmıyordu. “Bu duyduklarını yaz.”

Cüzdanını çıkardı. Kenarına küçük bir kalem iliştirmişti. Elime geçen ilk kağıt parçasını, yani bir kağıt banknotu kullandım.

“Adını söyle.”

“Ellis Pierson.”

Adı da, görünüşü gibi sıradandı. Kanlar içindeki burnunu ve suratındaki yarıkları saymazsak ancak Miki Fare kadar tehditkar görünüyordu. Düzgünce taranmış siyah saçları, büyükçe göbeği ve tombul yanakları vardı. Bu arada silah ve dürbün kullanmada da gerçekten ustaydı. Yanımda Bones olmasaydı, bu adam beynimi havaya uçurmuş olurdu.

“Takma isim, hepsi.”

Adam birçok isimden bahsediyordu. Bunların hepsini yazmak için biraz daha paraya ihtiyacım olacaktı.

Bones benim üzerime yapılan anlaşmanın tüm ayrıntılarını teker teker Ellis’e sordu. Ne de olsa Bones bu ayrıntıları herkesten daha iyi biliyordu. *Ticaret hileleri*, diye düşündüm yazarken. *Bir kiralık katil, diğerini sorguluyor.*

Ellis benim üzerime yapılan anlaşmanın özel talimatlarını kayıtsızca özetlerken dişlerimi sıkıyordum. Yalnızca kafam hedef alınacaktı, en az üç el ateş edilecekti ve aramızda en az yüz metre mesafe olacaktı. Arabaya bomba koy-

mak, zehirlemek, yüz yüze gelmek ve evime ya da arabama yaklaşmak yoktu. Ellis benim ne olduğumu bilmiyordu. Ama onu kiralayan kişi her kimse, aklından çok parlak bir fikir geçiyor olmalıydı. Bu şartlar rastlantısal olamayacak kadar özeldi.

Sonunda bir tomar paranın üstü aldığım notlarla dolmuştu ve küçük bir kalemle yazmaktan parmaklarıma kramp girmişti. Tabii az önce vurulup ölmek de vardı, bu yüzden şimdiki halimden şikayetçi filan değildim. Sonunda Bones yere oturdu ve Ellis'e eksik kalan bir şey olup olmadığını sordu.

"Müşteri gönderdiği son e-postada oldukça kaygılıydı ve önceden belirlediği tarihi erkene aldı. Yeni koşulların acil çözümler gerektirdiğini söylüyordu. Eğer bu gece kadının işi biterse, alacağım para da yirmi kat artacaktı. Ben de onu evinden restorana kadar takip ettim. Oradaki karmaşada kaçmak kolay olacaktı."

Piç kurusu. Biri beni bir an önce öldürtmek istiyor ve işin garibi, yaşadığım evi de biliyordu. İçimi kötü bir his kapladı. Çünkü evimi bilen insan sayısı sınırlıydı.

Bu adamı polise teslim etmeyeceğimizi biliyordum ama Bones'un göz açıp kapayıncaya kadar Ellis'i tutup boynundan ısırmasına da şaşırmıştım. Böylesi bir ölümüne ilk kez şahit olmuyordum. Fakat ilk kez, hiçbir şey yapmadan sadece seyretmekle yetindim. Ellis'in kalbi önce küt küt attı, sonra yavaşladı ve sonunda durdu.

"Böyle ölmek acı veriyor mu?" diye sordum soğukkanlılıkla. O sırada Bones adamı yere bırakıyordu.

Elinin tersiyle dudaklarını sildi. “Hak ettiği kadar değil. Maalesef vaktimiz dardı.”

Bir bebeği sakinleştirecek ölçüde nazıkçe şakağımdaki kesiği okşadı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Kurşun tam orayı sıyırıp geçmişti.

“Neredeyse seni kaybedecektim,” diye fısıldadı. “Buna dayanamazdım Kedicik.”

Beni kendine çekti ve ölümün kıyısından dönmeme gecikmiş bir tepki verdi. Daha önce de birilerinin hedefi olmuşum. Hem de sayısız kez. Ama bu kadar uzak bir mesafeden kurşunlanmanın... Başka bir anlamı vardı. Ürperdim.

“Üşüdün mü? Ceketimi vereyim mi?” Deri ceketini çıkarmak üzereyken onu durdurdum.

“Vücudun ısınmış. Hiç bu kadar ısındığını hatırlamıyorum.”

Bones’un yükselen vücut sıcaklığının sebebi birkaç metre ötemizde yere serilmişti ve ben bunu hiç umursamıyordum. Bones’a tutundum ve onun bu sıradışı sıcaklığının tadını çıkardım. Sonra gömleğinin yakasını tuttum ve göğsünün bu yeni sıcaklığını yanağımda hissedebilmek için üst düğmesini kopardım.

“Yapma sevgilim,” dedi Bones gergin bir sesle. “Vücudumu kontrol edebilecek kadar gücüm kalmadı.”

Zaten artık ne ondan ne de kendimden böyle bir kontrol bekliyordum. Az önce restoranda ölümle burun buruna gelmiştim ve şimdi de buradaydım. Hayattaydım, sapa-sağlamdım... Daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum.

Köprücük kemiğini öptüm, bunu yapabilmek için bir düğme daha koparmam gerekmişti. Bones'un sırtındaki elleri kasıldı. Bedeninden yayılan kontrolsüz güç dalgaları beni çıldırtıyordu. Etinin altındaki voltaj özgür kalabilmek için yalvarıyordu. Dilim göğsünden aşağılara doğru kaymaya başladı. Ta ki Bones başımı kavrayıp dudaklarını ağzıma bastırana kadar.

Ağzında metalik bir tat vardı ama beni rahatsız etmedi. Hatta onu bir çırpıda yiyip bitirmek istercesine arzuyula öpüyor, gömleğini üzerinden çıkarmaya çalışırken dilini emiyordum. Bones beni sertçe kucakladı ve hızlı adımlarla otoparkın daha kuytu bir köşesine götürdü. Sırtıma çok sert ve pürüzlü bir şey değiyordu. Dönüp ne olduğuna bakma gereği hissetmedim bile. Ellerimi Bones'un sıcak teninde gezdirmekle meşguldüm. Ondan başka hiçbir şey umruma değildi.

Elbisemi çekiştirdi ve ön tarafını yırttı. Ağzı boynumdan göğüslerime inen sıcak bir iz bırakmıştı. Dişleri derimi lezzetle sıyrıyordu. Sutyenimi indirip göğüs uçlarımı kuvvetle emmeye başlayınca ağzımdan boğuk bir inilti yükseldi. Bu arzu dolu darbeler öylesine keskindi ki neredeyse canımı acıtıyordu.

Elimi bir bütün olan vücutlarımızın arasına sokuyor ve pantolonunu parçalayıp atmaya çalışıyordum. Elini külotumun altından geçirerek parmaklarını içime soktuğu an aklımda ne var ne yok hepsi silinip gitmişti. Sırtımı rahatsız eden şeye başımı değdirebilecek kadar germiştim kendimi ve çılgılığımı bastıramıyordum. Belim her sürtünmede

zevkten kıvrılıyor, heyecanım artıyordu. Beni sırlıslıkla ve sancılı bir halde bırakarak elini geri çekti.

“Daha fazla dayanamayacağım,” diye mırıldandı Bones.

Eğer konuşmaya halim olsaydı ben de aynısını söyledim. Ama o inanılmaz parmak darbeleri nefesimi tüketmişti. Bones hareket etti, bir yırtılma sesi daha duydum ve hemen ardından onu içimde hissettim. Aynı anda ağzını ağzıma bastırarak içimi dolduran sertliğinin verdiği coşkuyla çılgınlıkları bastırıyordu. İçimde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladığında zevkten deliye döndüm.

Aklımdan yalnızca şu birkaç sözcük geçiyordu: *Daha sert. Daha hızlı. Daha. Evet!* Tırnaklarımı sırtına geçirdiğim sırada düşünebildiğim tek şey buydu. Bones kalçalarımı tutuyor ve sırtımdaki sertlik hareketlerimizle uyum içinde sallanırken beni sıkıca kavırıyordu. Öpücükleri, benim ona tutunuşum ve sırtımdaki şu tuhaf şey yüzünden güçlkle nefes alıyordum ama umrumda değildi. Tek sorun, bu azdırıcı tutku yüzünden kendimi kaybetmek üzere oluşumdu.

“Durma, durma!” diye bağırdım ama ağzımdan boğuk bir iniltiden başka bir şey çıkmamıştı. Bones bunu anlamış olmalıydı, çünkü beni kendimden geçirecek kadar hızlanmıştı. Bedenim aşırı zevkten sarsılırken kasılmalar başladı. Bones’un inlediğini duyuyordum. Kalp atışlarımı bastırarak kadar yüksek sesle inliyordu. Dakikalar sonra bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

Birkaç dakika boyunca konuşmadım. “Bir şey batıyor... Sırtıma.”

Hala soluk soluğaydım. Elbette Bones'un öyle bir derdi yoktu. Hiç nefes almasa da olurdu. Beni hafifçe kaldırdı ve arkamdaki rahatsız edici şeyin ne olduğuna baktı.

"İnce bir ağaç dalıymış."

Sonunda dönüp arkama bakabildim. Evet, gerçekten de arkamda bir ağaç vardı. Üstünde de minicik dallar.

Bacaklarım belinden kaydı ve ayaklarımı yere bastım. Elbiseme şöyle bir baktım. Mahvolmuştu. Sanırım Bones'un lime lime olmuş gömleğinin yanında bundan şikayet etmeye hakkım yoktu. Sonra da -biraz gecikmeli olarak- birilerine bedava gösteri izletmiş miyiz diye etrafıma bakındım. Tanrı'ya şükür yakınlarda bizi gözetleyen kimse yoktu. İyi ki bu dükkân erken kapanıyordu ve iyi ki Bones karanlık bir yer seçmişti.

"İçimde yılların açlığı vardı," diye mırıldandım. Hala devam eden zevk dalgalarının tadını çıkarıyordum.

Bones o sırada boynumu öpüyordu. Son sözüm üzerine durakladı. "Yıllar mı?" diye sordu kısık bir sesle.

Aniden açıklanamaz bir biçimde utandım. Evet, içinde bulunduğumuz durumda utanmam biraz anlamsızdı ama utanıyordum işte. Kalabalığın ortasında pantolonumu indirmeyi göze aldığım böyle bir anda bile, yıllardır girdiğim seks perhizinin ortaya çıkması katlanılır gibi değildi.

Yine de sözümü geri almak için artık çok geçti. Derin bir nefes aldım. "Evet. Senden sonra ilk kez Noah'yla çıktım ve biz hiç... Şey. Olmadı yani. Neyse işte."

Bones kollarımı yavaşça okşadı. "Benden sonra hayatına biri girmiş bile olsaydı, bu benim için sorun yaratmaz-

dı Kedicik. Ah, bunu elbette önemsiyorum, yanlış anlama, ama sonuçta sorun yaratmazdı. Yine de bunu duyduğuma çok ama çok sevindiğim için beni bağışla.”

Beni uzun uzun öptü. Sonra da teslimiyeti andıran bir tonda konuşmaya başladı. “Gitmemiz gerek sevgilim. Yoksa birileriyle karşılaşacağız.”

Evet, yanımızda bir cesetle burada kalmaya devam edersek bir polise rastlayabilirdik. Ve o zaman yalnızca açık alanda seviştiğimiz için ceza yemekle kalmaz, daha büyük suçlarla da yargılanabilirdik.

“Bones.” Durakladım. Sormaya hakkım yoktu, çünkü onu hayatına devam etmesini öneren bir mektupla yarı yolda bırakıp gitmiştim. Yine de kendime engel olamadım. “Benim için de aynı şey geçerli, yani sorun değil. Ama... Sen bu yıllar içinde biriyle beraber oldun mu? Sadece me-raktan soruyorum.”

Dürüstçe gözlerimin içine baktı. “Bir kez. Clinton gibi yapmayacağım, bu gerçek seks sayılmaz diye kıvırmayacağım. Chicago’dan sonra, sana saatini bıraktığım halde bana dönmediğinde, bütün keyfim kaçmıştı. Beni gerçekten unuttuğunu ya da artık umursamadığını sanmıştım. O sıralar eski sevgilimle karşılaştım. Beni evine davet etti ve ben de gittim.”

Durdu. Ben duramadım. Tipik ben işte.

“Ya sonra?”

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu ama yüzündeki ifade sertleşmişti. “Onunla yatağa girdim, tadına baktım ve daha ileri gitmeden orada kestim. Ona senmişsin gibi bakı-

yordum ve daha fazla dayanamadım. Ondan özür diledim ve evden ayrıldım.”

Tadına bakmış. Kanını emmekten bahsetmediğini biliyordum. İçim kıskançlıkla dolmuştu ve onun başka bir kadını öptüğü düşüncesini aklımdan çıkarmak için gözlerimi kapattım. “Sorun değil,” demeye çalıştım. Gerçekten sorun değildi. Ama, ah, yine de içim acımıştı.

“Üzgünüm,” dedi. Sesindeki vicdan azabını hissedebiliyordum. “Bu kadarını bile yapmamam gerekirdi. Ama kızgındım, yalnızdım ve buna hakkım olduğunu düşünüyordum. Bütün bu duygular iyi bir birleşim oluşturmuyor.”

Gözlerimi açtım. Ay, karanlık gökte beyaz bir kabartma gibi duruyordu ve ışıyla Bones’un tenini aydınlatıyordu.

“Sorun değil,” dedim tekrar, bu kez daha güçlü bir biçimde. “Ve şunu unutma, saati ancak olaydan sonra görebildim. Saati daha önce bulsaydım, her şeyi bırakıp sana koşardım demiyorum. Ama... Üzerindeki acil durum tuşuna basardım. Kendimi bunu yapmaktan alıkoyamazdım.”

Gülümsedi. Onu böyle görmek az önceki itirafıyla sızlayan kalbimin acısını hafifletmişti. “Sen söz konusu olduğunda ben de kendimi durduramıyorum Kedicik. Neyse artık buradan gitmemiz gerekiyor.”

Boğazımı temizledim. “Şey, yürüyerek mi?”

“Hayır,” diye homurdandı pantolonunu düzeltirken. “En hızlı yolu kullanarak.”

“Benden uçabildiğini gizlediğine hala inanamıyorum,” diye yakındım. “Ohio’da benzin masrafımı azaltmak için bu özelliğini birkaç kez kullanabilirdim!”

“Sana oradayken söylemek istemedim, çünkü normal bir adam olmadığımı sana bu kadar uç örneklerle göstermekten korktum.”

O zamanki önyargılarımı düşündüğümde, böyle tedbirli davranmasına kızamazdım. “Bir sıçrayışta gökdelenlerin tepesine de çıkabiliyor musun?” diye sordum bir anlık duraklamadan sonra.

Beni kollarına aldı, gülerken verdiği nefesi boynumu gıdıkladı. “Onu da yarın gece deneriz.”

Birkaç metre ötemizdeki kiralık katilin cesedine baktım. “Onu ne yapacağız?”

“Burada bırakacağız. Eminim senin ekibin yakında burada olur, onlar ilgilensin. Biz rahmetli Ellis Pierson’ı kimin kiraladığını bulmak için benim evime gideceğiz.”

Beni sıkıca sardı ve havalanırken görünmez roketlerimiz varmış gibi ayaklarımızın altındaki hava aktı. Bu kez gözlerimi kapatmadım ama yerden yükseldikçe Bones’a sımsıkı yapıştım.

“Bir yere çarptığın oldu mu hiç?” diye sormaya çalıştım güçlükle solurken.

Kıkırdadı, rüzgar sesini bastırıyordu.

“Son zamanlarda olmadı.”

YİRMİ İKİ

BONES DİZÜSTÜ BİLGİSAYARINI VE DİĞER EŞ-yalarını kiraladığı evde bırakmıştı, biz de şimdi oraya doğru yol alıyorduk. Neyse ki cep telefonu yanındaydı ve zarar görmemişti. Malum sebeplerden ötürü artık benim evime gidemezdik. Orada, beni öldürmeye çalışan başka bir kiralık katille karşılaşabilirdik. Yarın ya da öbür gün, kedimi beslemesi için eve bir başkasını göndermem gerekecekti.

Sağ salim Bones'un evine vardığımızda, artık az önceki uçuşun hızını ya da yüksekliğini düşünmüyordum, çünkü kafamda başka sorular vardı.

"Sence bu adamı kiralayan Ian olabilir mi?"

"Hiç sanmam," dedi Bones tereddüt etmeden. "Ian seni koleksiyonuna katabilmek için sağ olarak ele geçirmek istiyor. Kafan parçalara ayrılmışken onun koleksiyonuna girmen biraz zor olur."

Aklıma pencerede gördüğüm üç delik geldi. "Kurşunun hangi yönden geldiğini nasıl anladın?"

“Silahın gürültüyle patladığını duydum. Susturucu kullanmamıştı.”

O anda kafamla pencere arasında en fazla bir buçuk metrelik bir mesafe vardı. Tanrım ne kadar hızlı hareket etmişti.

Bones aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı. “O kadar da hızlı hareket edemedim. Kurşun alnını sıyırdı. Kendi hızıma göre yavaş bile kaldım.”

Keyifsizce sıırıttım. “Benim hayal bile edemeyeceğim kadar hızlıydın. Şu uçma numaran da beni epey şaşırttı. Bu arada, o restorana bir daha asla gidemeyiz. Mekanı mahvettin ve hesabı bile ödemedin.”

“Bunun arkasında kimin olduğunu biliyoruz Kedicik,” dedi Bones beni duymazdan gelerek. “Belli ki Don sana güvenmeme kararı almış.”

Bu söz üzerine biraz düşündüm ve sonunda başımı iki yana salladım.

“Bunu Don yaptırmadı. O yaptırmış olamaz. Ellis bu anlaşmanın kendisine geçen hafta verildiğini söyledi. O zaman kimse bizim birlikte olduğumuzu bilmiyordu. Don’un beni öldürmek için herhangi bir sebebi yoktu. O sırada ben onun kurallarıyla oynuyordum.”

Bones ayağa kalkıp evin içinde turlamaya başladı. “Haklısın. Üzerimde hala az önceki olayın tedirginliği var, mantıklı düşünemiyorum. Diyelim ki Don’un bu işte parmağı yok. Bir ihtimal. O zaman işyerinde bir hain var. Gizemli Kızıl Melek’i ortadan kaldırmak isteyen, sıradan bir vampirin yapacağı iş değil bu. Senin sırlarını, ne olduğunu, ne-

rede olduğunu bilen birinin işi. Seni bu kadar yakından tanıyan kaç kişi var?”

Refleks olarak şakağımdaki yarayı ovuşturdum. “Çalıştığım birimin tamamı, Don’un bilimadamları, korumalarının birkaçı... Yaklaşık yüz kişi.”

Bones kaşlarını çatı. “Şüpheli sayısı oldukça fazla ve bu da demek oluyor ki Ian’ın seni bulması çok zaman almaz. Senin işyerini ziyarette gelsem iyi olacak. Potansiyel hainleri tek tek koklamak için.”

“Bones,” dedim yanına yaklaşarak. “Anlamıyorsun. Orada yüksek güvenlik önlemleri var. Bu sistemi ben kurdum, nereden bilebilirdim ki? Bir vampirin kan dökmeden o binadan içeri girmesinin iki yolu var. Birinci yol çok korkunç. Vampirleri buzun içinde binaya sokuyorlar ve oraya hapsedip inceliyorlar. Diğer yolsa hiç hoş değil. Kalbinin yakınlarına gümüş bir hançer saplayıp seni bir kapsülün içinde binaya getiriyorlar. Brams için kullanılan kan, canlı olarak tutulan bu vampirlerden elde ediliyor. İşte seçeneklerin. Yani yolun sonu.”

Cesareti kırılmadı, parmaklarını çenesinde gezdirdi ve cep telefonuna sarıldı.

“Evet, teşekkür ederim, bekliyorum... Tamam, bir büyük boy pizza istiyorum. İçinde ekstra peynir, biber ve mantar olsun. Ayrıca iki litrelik kola istiyorum. Hımm, nakit ödeyeceğim. Kırk dakika içinde gelir mi? Adresi söylüyorum...”

Telefonu kapattığında ona şaşkın gözlerle bakakalmıştım. “Şifreli mi konuştun?”

Güldü. “Evet, şifreli konuştum. Büyük boy pizza ve kola şifresi. Bu akşam hiçbir şey yemedin, açlıktan ölmeni istemem. Dert etme, hepsini tek başına yiyeceksin. Biliyorsun ben tokum. Şimdi bana şu kapsül hikayesini tekrar anlat.”

“Bu duyduğum en kötü fikir.”

Dişlerimi sıkmaktan çok fena çenem ağrımaya başlamıştı. Konuşmaktan sesim kısıldığı halde Bones’u ikna edemiyordum.

“Seni öldürmeye çalışanları koklayabileceğim bir mesafeye yaklaşabilmem için tek yok bu. Eğer içlerinde bir vampir ya da gulyabaninin uşağı varsa, onları kokusundan tanırım. Ya kaçmaya çalışırlar ya da korkudan kaskatı kesilirler. Her iki şekilde de kim oldukları ortaya çıkar.”

“Ya da buz kalıbının içinde, Switch’in yanındaki yerini alırsın.”

“Öyle bir şey olmaz Kedicik, hadi ara onları.”

Bones telefonunu bana beşinci kez uzatıyordu. Sonunda telefonu elinden aldım ve numarayı çevirdim. Tartışarak bir yere varamayacaktık.

“Don, benim,” dedim karşı taraf telefonu açınca.

“Cat, yaralı mısın?” Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

“Hayır, ama birilerinin bunu istediğı kesin. Bak, oraya geliyorum, bir saat içinde görüşmemiz gerek. Ben gelene kadar kimsenin, hiç kimsenin binadan ayrılmasına izin verme. Dışarıda kim varsa ara ve onları da çağır. Aramızda bir hain var.”

“Tamam, sen gel de bakarız. Buraya geldiğinde konuşalım. Ama buradaki hiç kimsenin bu olaya karışabileceğini...”

“Gelmemi istiyor musun, istemiyor musun? Şartlarım bunlar. Hepsinden şüpheleniyorum. Çünkü dün gece biri kafamı gövdemden ayırmaya çalıştı.”

Don duraksadı ve sonra içini çekti. “Eğer kendini bu şekilde güvende hissedeceksen tamam. Bu arada, sevgilin nerede?”

“Dışarı çıktı, nereye gittiğini bilmiyorum. Şu anda kendimden başkasını düşünebilecek halde değilim.”

“Acele et. Ekipleri çağıracağım ama bir saat içinde burada olmazsan hepsini geri yollarım.”

Telefonu kapatıp Bones’a neredeyse fırlatır gibi attım. “Mutlu musun?”

Dudaklarını şakağımdaki yaraya bastırdı. “Henüz değil. Ama olacağım. Şimdi oraya git, yolda hiçbir şey için durma.”

Çıkmaya hazırlanırken bir an durakladım.

“Bones, bunu yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Biliyorsun, senin için çok endişeleniyorum. Ama onun da ötesinde bir şey var. Ben... Seni hala seviyorum. Yıllar boyunca bundan kurtulmaya çalıştığım halde sana duyduğum sevgi hiç bitmedi. Senden de ayrışını beklemiyorum, sadece...”

“Ben seni sevmekten hiç vazgeçmedim,” diye lafımı kesti ve bana sarıldı. “Bir an bile. Beni terkettiğin için sana öfkelendiğim zamanlarda bile seni çok seviyordum. Ben seni hep sevdim Kedicik.”

Beni yavaşça ve uzun uzun öptü, sanki bolca zamanımız vardı. Keşke öyle olsaydı. Oysa şimdi onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum.

İçim titreyerek onu geri ittim. “Seni daha sonra bir kez daha öpeceğim. Ama birazdan yapacakların beni çok korkutuyor.”

Bones gülümsedi, çok rahat görünüyordu ve parmağını alt dudağımda gezdirdi. “O anı dört gözle bekliyorum. Bir şey daha var, bana söz vermeli ve sözünde durmalısın. Al şunu.” Elime bir zarf tutuşturdu. “Bunu üzerinde bir yerde sakla ve ben söyleyene kadar sakın açma. Uzun süredir beklediğim bilgiler bu zarfın içinde ve onu açtığında yanında olmak istiyorum. Açmadan bekleyeceğine söz ver.”

“Melodram çeviriyormuşuz gibi davranmayı bırak lütfen.” Zarfı gömleğimin altına sokup sutyenimin arasına yerleştirdim. “Açmayacağıma namus sözü veriyorum. Oldu mu?”

“Seni seviyorum.” İşte bu ona kızmamı daima engelliyordu.

Kapının kolunu tutup çevirmeden önce son kez durdum. “Sakın ölme. Ne olursa olsun.”

Gözlerimden ne demek istediğimi anlamıştı.

“İşin o noktaya varacağını sanmıyorum ama olur da bir sorun çıkarsa, ekibinden kimseyi öldürmemeye çalışacağım.”

“Pekala.” Sesimde kırılgan bir ton vardı. “Onların sana aynı nezaketle yaklaşacağını pek sanmıyorum.”

Bu kez Merkez'e motosikletle ve kask takmadan gittim, sorgusuz sualsiz içeri aldılar. Sonuçta koskoca bir vampiri direksiyonun altında saklayamazdım değil mi? Bina girişine kadar motosikletle geldim, sonra onu kapıya bıraktım. Beni Tate'le Juan karşıladı. İkisi de berbat görünüyordu.

"Yüce Tanrım, tatlım, biz seni daha kötü bir halde bekliyorduk," dedi Juan. Tate daha repkiszdi ve gözlerini alnımdaki yaraya dikmişti.

"Tanrım. Mermi izi mi?"

"Evet," dedim umursamadan. "Dün geceki casuslardan biri de sen miydin? Yoksa olanları sonradan mı öğrendin?"

Don'un ofisinin yolunu tuttuk. Yürüdükçe kapılar arkamdan kapandı. Güzel, Don herkesi içeride bekletiyordu.

Tate şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. "Aslında, her şeyi videodan izledim. Kameraya alınmışsınız. Don'da kayıtlar var."

"En azından elbisemin nasıl görüldüğüne bakarım, gerçi artık kullanılmaz halde."

"Çok güzel görünüyordun tatlım." Juan eline iltifat etme şansı geçti mi şartlar ne olursa olsun fırsatı kaçırmazdı. "Şu soluk benizli nabızsız adamı bir kenara at, seninle ben ilgilenirim."

"O soluk benizli nabızsız adam benim hayatımı kurtardı Juan," dedim soğuk bir tavırla. "Alnımda üç delikle çok da hoş görünmezdim, değil mi?"

İçeri girdiğimizde Don ayağa kalktı, nadiren böyle yapardı. Bir an bana baktı ve sonra yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi.

“Kayıtları görmek istiyorum,” dedim selam bile vermeden.

Neden bahsettiğimi biliyordu ve Tate kapıyı arkamızdan kapatırken Don bir tuşa basarak plazma ekranı açtı.

Beni kameraya alan her kimse, suikastçimden daha iyi bir yerde duruyormuş. Çekim açısına bakılırsa yakın bir bindan kayıt yapmış. Bones’la masaya oturduğumuz, garsonun şarap getirdiği ve Bones’un elini okşadığım anları sabırsızca izliyordum. Bir sonraki sahne çıplak gözle görülemeyecek kadar bulanık çıkmıştı. Sonra da camın patladığı ve bizim aşağıdaki kamyonetin üzerine atladığımız o inanılmaz sahne geliyordu.

Görünüşe göre kameraman o anda bizi kaydetmeyi bırakıp koşmaya başlamıştı, çünkü bir sonraki sahne bayağı uzaktaydı. Ellis Pierson’ın cesedini boynundaki diş izlerine odaklanarak gösteriyordu. Bones izlerini kapatmakla uğraşmamıştı, çünkü ekibimin kısa bir süre içinde kanıt toplamaya geleceğini biliyordu.

Don görüntüyü kapattı ve bana temkinli bir bekleyiş içinde baktı.

“Bu da senin kiralık tabancanın izleri olmalı değil mi?”

“Evet. Sevgilim yemeğimizin bölünmesinden dolayı çok rahatsız oldu.”

“Ah, ama karnını da pekala doyurdu,” diye alaycı bir tonda homurdandı Tate.

“Biliyor musun Tate, o anda hiçbir şey umrumda değildi. Sonuçta kafamı uçurmak için aldığı talimatları bütün ayrıntılarıyla dinlemiştim.”

"Cat." Don otururken ellerini masasının üzerine koydu. "Birlikte olduğun vampir hakkında bizi bilgilendirmen gerekiyor. Bir yaşayan ölüyle flört etmeye başladın ve aniden bir suikastin hedefi mi oldun? Hem de nerede olduğun çok iyi bilen biri seni hedef aldı değil mi? Her şey tesadüf olamayacak kadar ortada."

"Az önce oynattığın görüntüyü izlemedin mi sen?" Sesimde kıvılcımlar çıkıyordu. "O vampir beni kurtarmak için kafasına bir mermi yedi! Bu nasıl bir düşmanlık olabilir ki!"

"Bu kaydı kare kare izledim Cat," dedi Tate. "O adam mermiden bile daha hızlı hareket etti, sonra da binadan aşağı atlayıp uçtu! O sadece bir usta vampir değil, o şimdiye dek karşımıza çıkan en güçlü vampir."

Tate dün gece bu kaydı defalarca izlemesine rağmen onun Bones olduğunu hala anlayamamıştı. Neyse, şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Bıraktım, onlar Bones'un yeni tanıştığım bir vampir olduğunu düşünmeye devam etsin. Sonunda nasılsa gerçeği öğreneceklerdi ama şimdilik bilmemeleri daha iyiydi.

"Aptal değilim Tate, bunu ben de farkettim. Ama söylediğim gibi, benim ölmemi kesinlikle istemiyor. O da benim çok yakınımıdaki birilerinin bunu yaptığını düşünüyor. Bu Merkez'den birilerinin. Ve buradaki kilit isim de Don."

"Ne? Ne? Ne?"

Hepsi aynı anda aynı tepkiyi verdi ve ben elimi sallayarak konuşmaya devam ettim.

“Bana pek bir şey anlatmadı, sadece bunu ispatlamak zorunda olduğunu söyledi. Cep telefonu bende ve gerekli kanıtları bulduğunda beni arayacak. Ama bir isim söyledi ve o kişinin bu işin içinde olduğundan söz etti. Belki o kişinin ismi sana bir şeyler çağrıştırır, çünkü ben kesinlikle tanımıyorum.”

Konuşmanın bu kısmı için Bones beni uyarmıştı. Gözlerimi Don’un gözlerine diktim. “Maximillian. Bu ismi hiç duydun mu?”

Don’un yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Rengi soldu ve neredeyse bayılacak gibi oldu. Kahrolası herif. Don bu kadar kötü olduğuna göre, bahsettiğim kişiyi tanıyor olmalıydı.

“Patron, sanki mezarının üstünde birileri yürüyor gibi oldun,” dedim sakın bir tonda.

Tate ve Juan da meraklı gözlerle ona bakıyordu. İkisi de hiçbir şey anlamamıştı. Belki de Don bu sırrı bilen tek kişiydi.

Don tam konuşacakken cep telefonu çaldı. Arayan numaraya baktı ve cevapladı, sonra da bana bir bakış atıp telefonu kapattı.

“Ben, eee, salona inmek zorundayım.”

“Bir sorun mu var?” diye sordum hemen.

“Hayır, hayır,” dedi çıkarken. “Birazdan dönerim.”

Don ofisten çıktı ve alt kata indi, konuştuğu hiçbir şeyi duyamıyordum.

Tate bu anı fırsat bilip bana döndü. “Cat, takıldığın bu vampirin kim olduğunu ve onun hakkında bildiğin her

şeyi bize söylemelisin. Çünkü o bilmesi gerekenden fazlasını biliyor.”

Tate’in bana kıdemsiz bir memura yaklaşır gibi konuşmasına sinir olmuştum. “Adı Crispin, son on yıldır Virginia’da yaşıyor ve yatakta çok iyi.” Al işte. Bunu hak etmiştin.

Tate bana öfkeyle baktı. “Bu onu ilgilendirir, bize bir faydası yok.”

Omuz silktim. “Maximillian’ın kim olduğu daha önemli değil mi ya da buradan kimlerle ilişkisi olduğu? Sen onu tanıyor musun?”

“Hayır.” Çok hızlı cevap vermişti. Yüzündeki ifadeden yalan söylemediği belli oluyordu, yine de bundan emin olamazdım.

Sonra Tate’in cep telefonu çaldı. Telefonunu açtı ve kaşlarını çattı.

“Evet... Ne? Tamam, hemen geliyorum.” Telefonu kapatıp ayağa kalktı. “Gitmek zorundayım, Don beni çağırıyor. Juan, senin burada, Cat’in yanında kalmanı söyledi. O dönene kadar buradan bir yere kıpırdamayacaksınız.”

Tate de gitmişti. Odada Juan’la yalnız kalmıştık.

“Tate’in kıskançlığına ve Don’un paranoyaklığına bakılırsa, annemle benim hakkımda konuşmaya gidiyorlar,” dedim alaycı bir tavırla. “Hayatımı riske attığım dört yıldan sonra aldığım karşılığa bak. Başımda bir bakıcıyla bir odaya hapsediliyorum. Şaka gibi.”

Juan karşılık vermedi ama sessizliği de yeterli bir cevaptı.

“Juan.” Dönüp yüzüne baktım. “Önyargılarla hareket etmeyen bir tek sen varsın. Onlar bunu fazlasıyla abartıyor. Sen de görüyorsun işte. Her şeyi haksız yere berbat etmelerine izin verme. Birini suçlamadan önce bütün gerçekleri göz önüne al, senden tek ricam bu.”

“Sana borçluyum tatlım. Birçok kez hayatımı kurtardın.” Juan’ın her zamanki şakacı tavrı yok olmuştu, gayet ciddiydi. “Sana güveniyorum, çünkü aksini yapmak için elimde yeterince kanıt yok. Ama sevgiline... Ona hiçbir şey borçlu değilim.”

Elini sıkıca tuttum. “O halde bunu benim için yap. Lütfen. Benim için.”

Kapı açıldı, Don ve Tate içeri girdi. İlk konuşan Don oldu.

“Cat, anneni buraya getirmesi için birkaç adam gönderiyorum, biz bu olayı çözene kadar annen burada güvende olacaktır. Bu sadece bir tedbir. Bütün çalışanları bir araya getirmek için birkaç arama yapmam gerekiyor, sen ofisine geçip bekleyebilirsin. Onlar da geldiğinde, isteğin gibi, binanın çıkışları kapatılacak. O zaman konuşuruz.”

Midem endişeyle düğüm düğüm oluyordu. Bones ona güvenmemi söylemişti. Bu kez, güvenecektim.

“Güzel. Devam edin. Annemi getirin.”

Tate, Juan’ı kolundan tutup çekiştirerek ofisten çıkardı. “Gitmemiz gerek.”

YİRMİ ÜÇ

ZAMAN GEÇMEK BİLMİYORDU. BİNANIN ÖTEKİ ucunda bir hareketlenme olduğunu duyana kadar üç saat geçmişti. Ekibimden birkaç kişi orada yüksek sesle ve heyecanla konuşuyordu. Eksi dördüncü katın, vampirleri ağırladığımız yerin çıkışında duruyorlardı. Kulak kesildim ve yalnızca kapsülleri içeri taşımada kullanılan asansörün çalıştırıldığını duydum.

Hızla Don'un ofisine daldım. Telefondaydı ve yüzünde müthiş bir rahatlamayla telefonu kapattı.

"Döndüler ve kapsül de yanlarında."

"Burada neler oluyor Don?"

"Otur." Başıyla sandalyeyi işaret etti ve ben de oflayarak oturdum. "Korkarım seni rahatsız edecek bir haberim var Cat. Sana daha önce söylemedim, çünkü buradan ayrılarak hayatını tehlikeye atmanı göze alamazdım. Annen aradı ve telaş içindeydi. Görünüşe göre yeni vampir sevgilin anneni arayıp onu ziyaret edeceğini söylemiş. Oraya gittiğinde

de annene saldırmış. Annen iyi, birkaç küçük kesik dışında hiçbir şeyi yok. Biz oraya vardığımızda sevgilin teslim oldu ve onu buraya getirdik. Senin peşine düşenleri tanıdığını ve kendisinin de bu işin içinde olduğunu söyledi. Sevgilin şu anda adamlarımızın elinde, bir süre sonra sorgulanacak.”

“Onu görmek istiyorum,” dedim hemen.

Don başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Sen bu işe duygularını karıştırıyorsun, mantıklı davranmıyorsun. Yaklaşık bir saat önce alt birimlere girişin engellendi. Vampirlerin hiçbirisiyle bağlantı kuramazsın. Üzgünüm ama bütün bu kararlar, senin davranışların yüzünden alındı. Kendine kızma. Senin gibi birçokları böyle etkilenmeler yüzünden vampirlerin kurbanı oldu. Bu sana da bir ders olsun. Ben seni olup bitenlerle ilgili bilgilendireceğim.”

Beni görevden uzaklaştırıyordu. Ayağa kalktım, fena kızmıştım.

“Tamam, her şey istediğin gibi olsun, bari izin ver de Tate sorguya girmeden onunla görüşeyim. En azından bunu yapabilirsin. Alt katta olay çıkarmamı istemiyorsan Tate’i buraya çağır. Onu ofisimde bekliyorum.”

Don bana ters ters baktı ama sonra telefonu kaldırıp Tate’i aradı.

“On beş dakika içinde burada olur.”

Don’un ofisinden çıkarken kapıyı arkamdan çarptım.

Tate kapıyı açtığında beni koltuğumda oturmuş tir tir titrerken görmeyi bekliyorduyse büyük bir hayalkırıklığı yaşadı. Soğukkanlı bir tavırla masama kurulmuştum, elimle kapıyı işaret ettim.

“Kapıyı kapat.”

Tate kapıyı kapattı ve ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Beni görmek istemişsin. Nefesini hiç yorma Cat, beni hiçbir şeye ikna edemezsin. O aşağılık herifi annene saldırırken yakaladık. Gözün sevgilinden başkasını görmüyor. Umrunda mı bilmiyorum ama annen şans eseri hayatta kaldı.”

Bana ince bir nefretle bakıyordu, yine de ona yaklaştığım sırada kalp atışları hızlandı.

“Ah, annemi tahmin ettiğinden çok daha fazla umursuyorum Tate. Ayrıca sadece sevgilimi değil hepinizi düşünüyorum. Bu yüzden senden bir isteğim var, umarım bu isteğimi yerine getirirsin. Yanına Juan’ı al ve sevgilimi serbest bırak. Sonra da binanın tüm kapılarını kilitleyelim ve aramızdaki muhbirin kim olduğunu bulalım. Bunu yapmamızın iki yolu var, ya söylediklerimi yaparsın ya da bunu kendim hallederim.”

Başını iki yana sallarken burnundan soluyordu. “Sen aklını yitirmişsin Cat. Sen delirmişsin! Tanrım, hayatını tehlikeye atmaya değer mi, hem de onun gibi bir...”

“Onu seviyorum,” diye sözünü kestim.

Lanet okudu. “Sen kafayı yedin! Birkaç haftadır tanıdığın birine aşık olduğunu mu sanıyorsun? Seni kaçık!”

Omuzlarımı tuttu ve beni sarstı. Ellerimi ellerinin üzerine koydum.

“Tate, beni bir keresinde kimseye güvenmemekle suçlamıştın. Haklıydın. Hiç kimseye güvenmiyordum. Şimdi sana güvenmek istiyorum ve senin de bana güvmeni umu-

yorum. Onu gördüğünde, gözlerine baktığında... Gerçekten tanımadın mı?"

"Elbette tanıdım. O kahrolası videoyu saatlerce izledim! Ve onu evinin yakınlarında ilk gören de benim."

Ellerini daha sıkı tuttum. "Geçen günkü olaydan ya da video görüntülerinden bahsetmiyorum. Daha geriye git. Tamam, sen onu yalnızca bir anlığına görmüştün ama o unutulacak biri değil. Hatta sen ona ateş ettin. Bir anda arabanın önüne çıkmıştı."

"O..."

Tate durakladı. Yüzüne yayılan ifade hatırlamaya başladığını gösteriyordu. Gözleri büyüdü, dudakları birbirine kenetlenmişti.

"Pekala." Alçak sesle konuşuyordu. "Demek hepimizi kandırdın Catherine Crawford, öyle mi?"

Derin bir nefes aldım. "O, Bones. Sana Ohio'dayken sevdiğimi ve öldürdüğümü söylediğim vampir. Aslında onu öldürmemiştim. Ondan ayrıldım ve size de başka bir vampirin cesedini getirdim. Bones'u Denise'in düğününe kadar hiç görmedim. Bugün, içerideki dönegin kim olduğunu bulabilmesi için Bones'un buraya girmesini sağladım. Eğer annemin yanına giderse annem polisi arayacaktı. Buraya ya kapsül içinde ya da ölü olarak girebileceğini söyledim. Bones kapsülü tercih etti. İçeri sokulduktan sonra öldürülme riskini de göze aldı."

Tate şoka girmiş gibiydi. "Neredeyse onu öldürecektim. Onu kapsülün içindeyken sallasaydım bıçaklar kalbine girecekti. Beni Juan durdurdu. Onu öldürmeden önce sorgu-

lamamız gerektiğini söyledi. Dört koca yıl geçti ve bu süre boyunca onu görmediğin halde onu hala seviyor musun?”

“Evet.”

Tate güldü. Küçük, sert bir kahkahaydı. “Elbette seviyorsun. Ama bu vampirler için uygulanan kuralları görmezden gelip Bones’u serbest bırakacağım anlamına gelmiyor.”

“O serbest kalacak.” Parmaklarımı ellerine bastırdım. “Tek sorun şu, o serbest kaldığında sen ayık olacak mısın? Sen benim dostumsun Tate. Birçok açıdan en iyi dostumsun. Ama şunu bil, onu kapsülden çıkarmak için önüme gelen her şeyi mahvederim. Seni. Juan’ı. Don’u. Herkesi. Yanımda olmanı istiyorum, ortağım ve dostum olarak. Ama yanımda olmazsan da bunu tek başıma hallederim.”

Bana tokat atmak istiyor gibiydi. “Lanet olsun Cat. Lanet olsun! Onunla toplam kaç aylık bir geçmişin var ki? Altı aylık değil mi? Ama biz dört yıldır birlikte çalışıyoruz! O kadar değerli mi bu herif? Her şeyi göze alacak kadar değerli mi senin için? Bir düşün, Tanrı aşkına!”

Gözlerinin içine baktım. “Evet, her şeyden daha değerli. Anlamıyorsun. Sen hiç bütün hayatını birine borçlu oldun mu? Bütün gücünü, başarılarını, yani hayatında önemli olan ne varsa her şeyi... Birine borçlu oldun mu? Ben her şeyimi Bones’a borçluyum.”

Tate aniden beni kendine çekti. “Elbette anlıyorum seni kahrolası kadın, çünkü ben de her şeyimi sana borçluyum.”

Onu uzağa itmedim, neredeyse burun buruna olduk. “Eğer burada gerçekten işe yarar bir şeyler yapabil-

diysem, bu sadece onun sayesinde oldu. Bu yüzden sen de ona borçlusun.”

Omuzları düştü ve karanlık bakışları bir anda kıvılcımlandı. “Ben ona hiçbir şey borçlu değilim. Ama evet... Sana çok şey borçluyum. Şimdi de bunun bedelini ödeyeceğim, sanırım.”

“Nasıl istersen öyle düşün.” Onu acımasızca yaralamaktansa onunla uzlaşmak daha mantıklıydı.

“Tek sorun o kapsülü açmak değil Cat. Yüksek güvenlik önemleri alınan dört kat var ve eğer mahkumlardan birinin serbestçe gezindiği farkedilirse otomatik kilitler devreye girer. Bones gözlerini kullanarak herkesi hipnotize edemez, biri alarmı çalıştırır. Sen daha iyi biliyorsun, bunları tasarlayan sendin!”

“İşte bu yüzden sen Juan’ı yanına alıp aşağıya ineceksin, ben de burada kalıp güvenliği çökerteceğim.”

Tate benden uzaklaştı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. “Don senin bir vampirle birlikte olduğunu duyar duymaz bilgisayar ayarlarını değiştirdi. Elindeki şifreler artık geçerli değil. Yalnızca benim bilgisayarım sisteme ulaşabiliyor.”

Tate’i dinlemeden cep telefonumu çıkardım ve bir numara tuşladım.

“Randy, zamanı geldi. Tam on dakika sonra fişi çek. Dördüncü kat ve birinci kata inen asansör hariç bütün elektriği kes. Denise’i benim için öp. Sana minnettarım.”

Telefonu kapattım ve Tate’e döndüm. “Şimdi aşağı in. On dakika sonra bütün elektrikler kesilecek ve burası bir

mezar kadar karanlık olacak. Ne de olsa ölü bir adamı çıkaracağız öyle değil mi? Yalnızca benim istediğim yerlerde elektrik olacak. Don'un bana sırt çevirmesi ihtimaline karşılık bazı gizli şifreleri ele geçirebileceğimi hiç düşünmedin mi?"

Hayretler içinde kalmıştı.

"Madem bunu yapabiliyorsun, neden benden sana yardım etmemi istiyorsun ki?"

"Sen benim dostumsun," diye tekrarladım, aynı anda da masamın çekmecesindeki silahı alıp belime taktım. "Ve bu takımı yönetmeye devam etmek istiyorum, hiçbiriniz buna inanmak istemerseniz de. Acele et, sadece dokuz dakikan kaldı..."

Denise'in Randy hakkında söyledikleri doğrudu. O tam bir bilgisayar dehasıydı. Ona verdiğim şifreleri kullanarak ana bilgisayara bir virüs göndermiş ve bu virüs bütün sistemi çökertmişti. Telefonlar bile çalışmıyordu. Bize internet bağlantısı da sağlayan yandaki baz istasyonu da çökmüştü. Benim telefonum uydu bağlantılıydı ve hala çalışıyordu. Işıklar söndüğünde yolunu şaşırmadan bulabilen tek kişi de yine bendim. Asansöre doğru yürüdüm ve beklemeye başladım.

Kapılar açıldığında Bones tam karşımda duruyordu. Asansörün bir köşesine sinen Tate ve Juan'a talimatlar verirken Bones'a sarıldım.

"Bu kapıları tutun. Kimse yaklaşmasın. Don bile."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tate asansörden çıkarken.

“Ona kan veriyorum. Kapsül onu bitkin düşürmüş. Beslenmesi gerek.”

“Cat, Tanrım...”

Düğmeye bastım ve asansör kapısı kapandı, böylece Tate’in itirazlarını duymamış oldum.

“Bunu başaracağını biliyordum sevgilim,” dedi Bones.

Onu sımsıkı kucakladım. “Tanrım, son iki saattir öyle endişelendim ki!”

Bones beni öpüyor ve ellerini vücudumda dolaştırırken ağzımın her kıvrımını keşfediyordu. Kapsülün sayısız delik açtığı giysilerini gördükçe kendimi berbat hissediyordum.

“Ön sevişmeye gerek yok,” diye fısıldadım öpüşmeyi yarıda keserek. “Hadi ısır beni.”

Bones kısık sesle güldü. “Ne kadar sabırsızsın.”

Saçlarımı geriye atarken dudakları boynuma doğru indi. Dilini boğazıma değdirdi ve vampir dişlerini etime geçirdi.

Ürpermiştim ve dişleri etimi delerken içgüdüsel olarak ona daha da sıkı sarıldım. Bu beni daha önceki ısırışlarına benzemiyordu. Hiç erotik değildi ve daha can yakıcıydı. Yine de kalp atışlarım hızlandı, dizlerimin bağı çözüldü ve o aynı tuhaf sıcaklık bedenime yayıldı.

Bones başını kaldırdığı sırada asansörün kapıları açıldı. Horozu kalkan bir silah sesi duydum ve aynı anda belimdeki silahı çektim.

“Silahını indir Tate! Ateş edersen karşılık veririm.”

Bones dişlerinden damlayan kanımı emiyor, bense kanımı emen vampire değil de kendi adamlarıma silahımı doğrultuyordum. Ne sahne ama! Tanrım, Tate’in tepkisi-

ni anlıyordum. Ama Bones'u vurmasına izin veremezdim. Juan'ın da elinde silahı olmasına rağmen onu Bones'a doğrultmamıştı. Akıllı adam.

Bones, Tate'e bakıyor ve vampir dişlerini gizlemeye gerek duymuyordu. "Onun güvenliğini dert etme dostum. Ben onu asla incitmem. Ama senin ona nasıl baktığını gördüm, bu yüzden seni incitmeyeceğime söz veremiyorum."

"Tate," dedim tedbiri elden bırakmadan. "Silahını indir."

Tate bana baktı. "Lanet olsun Cat. Umarım ne yaptığını biliyoursundur."

"Tamam Kedicik," dedi Bones. "Ateş etmeyecek."

Kan kaybından oluşan ani baş dönmesiyle sendelediğim sırada Tate silahını indirdi. Bones da benim silahımı aldı ve şaşkınlıkla onu izleyen Juan'a verdi.

"Sen ona Kedicik mi dedin? Bunu söylemene izin veriyor mu? Ben ona böyle seslendikten sonra üç gün komada yattım bel! Testislerimi öyle bir sıktı ki hala canım yanıyor!"

"Hak etmişsin," dedi Bones. "O benim kedicğim, başka kimsenin değil."

Bones'u dürttüm. "Bilmem umrunda mı ama başım dönüyor."

"Afedersin sevgilim."

Dişlerini diline geçirdiği sırada beni kaldırıp kucağına aldı. Ondan kan alabileceğim başka yollar varken neden dilini ısırıldığını tahmin edebiliyordum. İhtiyacım olan kanı içebilmek için Bones'u öptüm. Bones bir taşla iki kuş vurmuştu. Hem onlara bir mesaj veriyor hem de beni güçlendiriyordu.

Don serseme dönmüş gözlemcilerin kalabalığı arasından çıkagelmek için benim bir vampirin kollarında olduğum o anı kollamıştı sanki.

“Burada neler oluyor?”

Bones beni yere indirdi ve bir çırpıda patronumun karşısına dikildi. Don kaçmaya çalışmadı.

“Bu kadar yolu geldiğine göre beni öldürmeye kararlı olmalısın,” dedi Don duygusuzca.

“Buraya senin için gelmedim yaşlı dostum,” dedi Bones onu baştan aşağı süzerek. “Bahçenizde gizlenen fareyi bulmaya geldim. Ama önce biraz sohbet edeceğiz, üçümüz. Uzun süredir karanlıkta kalan bazı şeyler var.”

“Tate, Juan, bu kapıdan içeri kimsenin girmesine izin vermeyin ve sakın bir aptallık yapmayın. Bina güvenli ama biri silahını kullanabilir. Gözünüz açık olsun.”

Başım la Don’un ofisini işaret ettim. “Önden buyur.”

Don bir rehine konumunda değilmiş de odasında sıradan bir ziyaretçi ağırlıyormuş gibi rahatı. Bones’la birlikte tam karşısına oturduk.

“Don, seni Bones’la tanıştırayım. Dondurucudaki sahtesiyle değil gerçek Bones’la. Onu Ohio’dan hatırlarsın, anayola yeni bir görünüm kazandırmıştı hani.”

“Bunca yıldır Cat,” dedi Don üzüntüyle. “Bunca yıldır karşı taraf için çalışıyordun demek. Bravo, beni aptal yerine koydun.”

Ben öfkeyle ağzımı açtığım sırada Bones araya girdi. “Seni nankör herif, Cat olmasa seni parçalardım. Bana iyi

bir adam olduğunu söyledi. Buna katılmıyorum. Ayrıca Cat hiçbir zaman senin güvenini sarsacak bir şey yapmadı. Oysa sen hep saman altından su yürüttün.”

Gözlerimi devirdim. Ölüm tehdidi, vay be, iyi bir giriş yapmıştı.

“Ben sana hiçbir zaman oyun oynamadım Don,” dedim. “Ohio’dan ayrıldığımda, Bones’tan da sonsuza dek ayrıldığımı sanmıştım. O benim izimi sürdü ve iki hafta önce beni buldu. Ben bu takıma ihanet edecek hiçbir şey yapmadım.”

Don hayıflanarak başını iki yana sallıyordu. “Bana tuzak kurduğunuzu anlamalıydım. Hiçbir vampir teslim olmaz. Peki, anneni bu oyuna nasıl dahil ettin?”

“Annemin hiçbir şeyden haberi yok,” dedim vahşi bir ses tonuyla. “Bones onu ziyaret edeceğini söylemiş, benim de bu konuda bir bilgim yoktu. Annemin böyle bir durumda ne yapacağını hepimiz biliyoruz.”

Bones homurdandı. “Onun evine gittiğimde zaten gözünü karatmıştı ve evdeki bütün eşyaları ortalığa savurmuştu. Neyse sana dönelim Don. Yıllardır bir ticaretin içindeyim. İnsanları bulurum, bu konuda çok iyiyim. Bunca zaman Cat’in izini bulamadığıma ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Üstelik babası hakkında da herhangi bir bilgiye ulaşamıyordum. İkisi de çok iyi saklanıyor, sanki bu ikisini... Aynı kişi saklıyor.”

İçimden bir ses birazdan kötü bir şeyler duyacağımı söylüyordu. Bones elimi sıkıca tuttu.

“Cat ortadan kaybolduğunda iki gariplik dikkatimi çekmişti. Birincisi, onu çok hızlı bir şekilde bulmuş olmandı.

Tutuklandığı gün ona dair bütün bilgilere sahiptin. Fazla hızlıydın. Böyle bir araştırma zaman alır. Bir süredir onu takip ediyor olmalıydın, bunu yapmayı nasıl başarmıştın? Bunun tek bir yolu vardı. Onun ne olduğunu zaten biliyordun.”

“Ne?” diye bağırdım ayağa kalkarak. “Don, benden ne gizliyorsun?”

“Otur sevgilim.” Masanın üstünden atlayıp Don’u boğazlayacakken Bones beni tutmuştu. Bu sefer onun pestilini çıkarabilirdim.

“Bana garip gelen ikinci şeyse, annesinin tecavüze uğradığı sıralarda ona tecavüz eden adamın ya da onun eşkaline benzer herhangi birinin ölüm kayıtlarının bulunmayışındı. Bu bulmacayı da Ian çözdü. Sen onu Liam Flannery olarak tanıyorsun Don. Ve aslında her zamanki görevlerinden biri olmadığı halde Cat’i onun peşine taktın, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdim suspus oturan Don’un yerine. “Ian benim sıradan hedeflerimden biri değildi. Sadece gel Bones.”

“Ben bu hikayeyi Don’un tamamlayacağını umuyordum ama Don ısrarla konuşmuyor. Ağzından laf almaya çalıştığımı sanıyor galiba.”

Don cevap vermedi. Bones pişman bir tonda konuşmaya devam etti. “O halde sana verdiğim zarfı açabilirsin Kedici.”

Gömleğimin altına gizlediğim zarfı çıkarırken ellerim titriyordu. Zarfın üzerindeki mührü kırdım ve içindeki kağıdı aldım. Kağıtta bir fotoğraf ve altında da bir gazete ma-

kalesi vardı. Ama fotoğrafı görünce yazıyı okumak aklımdan uçup gitmişti.

Fotoğrafta kızıl saçlı, elmacıkkemikleri çıkık, küçük burunlu ve sanırım gri gözlü bir adam duruyordu. Bu solgun fotoğrafta bile benzerlik şaşırtıcıydı. Sonunda nefretimi yöneltecek o yüzü bulmuştum ve bulduğum yüz neredeyse benimkiyle aynıydı. Eminim annem de böyle düşünüyordu.

Babamın fotoğrafına odaklanmışken bir anda yanında duran diğer adama gözüm takıldı. Elini babamın omzuna atmıştı. Makalenin başında “Federal Büro Memuru Ödülünü Ailesiyle Kutladı” yazıyordu.

Yıllar ona çok da iyi davranmamıştı ama ben onu ilk görüşte tanıdım. Öfkeyle güldüm ve kağıdı Don’a fırlattım.

“Hayat ne büyük bir şaka değil mi? Kocaman, kozmik bir şaka! Darth Vader ona kim olduğunu söylediğinde, Luke Skywalker’ın kendini nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum. Gerçi sen benim babam değilsin ama onun kardeşisin.”

YİRMİ DÖRT

PAȦPOYMA ÖFKEYLE BAKIYORDUM. “SANA Don Amca diyebilir miyim? Seni piç kurusu, yeğenin olduğumu bildiğin halde beni kaç ölümcül göreve gönderdin ha? Annemle ne kadar çok ortak yönünüz var. Aranızda bir akrabalık var herhalde!”

Don sonunda suskunluğunu bozdu. “Niye senin farklı olduğunu düşüneyim ki? Otuz beş yıl önce kardeşim Liam Flannery hakkında soruşturma yapıyordun, sonra ortadan kayboldun. Yıllar geçti. Onun öldüğünü sanıyorduk ve kimse bize onun en son hangi davayı araştırdığını söylememişti. Kardeşime ne olduğunu öğrenmek için FBI’a girdim. Uzun zaman sonra kardeşimin aslında neyin peşinde olduğunu öğrendim. Onun yarım bıraktığı görevi sürdürüleceğine ve intikamını alacağıma ant içtim. Ama günün birinde kardeşim çıkageldi. Bana Liam’ın davasının peşini bırakmamı, aksi takdirde beni öldüreceğini söyledi. Öz kardeşim. Buna inanmıyordum.

“Altı ay sonra, Ohio’da babanı takip ettiğim şehirde annen saldırıya uğradı. Annene tecavüz edenin eşkalini incelediğimde onun kardeşim olduğunu anladım. Sonunda bir vampire dönüşmüştü. Olaydan beş ay sonra annen bir çocuk dünyaya getirdi. Doğum belgelerinde bu çocuğun genetik bir anomaliyle doğduğu belirtiliyordu. Evet, zaten böyle bir şeyden şüpheleniyordum ve bu birimi kurarken seni düzenli olarak gözlemledim. Yıllar geçti, hiçbir şey olmadı ve ben de seni gözlemekten vazgeçtim. Daha sonra tuhaf bir dizi cinayete ve mezar hırsızlığına adının karıştığını duydum. Büyükannenle büyükbaban öldürüldüğü sırada ben de Ohio’ya gelmek üzere yola çıkmıştım.”

Don acı acı gülümsedi. “Ben de hayatın bir tür şaka olduğunu düşünüyorum. İşte Tanrı sonunda bana kendi öz kardeşimi ve onun türünü durduracak güçte birini göndermişti ama bu kişi de kardeşimin kızıydı. Evet, seni en tehlikeli görevlere atarken bir yandan da baban gibi tamamen vampire dönüşeceğin günü bekliyordum. Ama bu hiçbir zaman olmadı. Sonunda onlardan farklı olduğuna inandığımda, seni Flannery’yi avlamaya gönderdim. Böylece onu kullanarak Max’i konuşturabilecektim. Ama şansımız yaver gitmedi ve Liam elimizden kaçtı. Seni geçen gece öldürtmeye çalışanın da o olduğunu zannediyorum.”

Bu son sürprizle kafam allak bullak olmuştu. Babamı Ian mı dönüştürmüştü? Bones’u dönüştüren vampir aynı zamanda Max’in efendisi miydi? Yani benim bu melez ırktan olmamın sorumlusu kısmen Ian’dı. İnanılmaz bir şey.

“O adamı kiralayan Flannery değildi,” dedi Bones. “Flannery, Cat’i sağ istiyor. Onu öldürmeye çalışan bir başkası olmalı. Burayla ilişkisi olan biri.”

Don alaycı bir ses çıkardı. “Bu uydurma hainin kim olduğunu nasıl bulacaksın? Bütün ekibe işkence ederek mi?”

Bones ona ters ters baktı. “Yıllardır vampirleri araştıran biri olarak onları pek ciddiye almadığın belli oluyor. Bunu unutuyor musun?”

Bones gözlerindeki yeşil ışığı Don’un yüzüne yansıttı. Don yüzünü başka tarafa çevirdi.

“Nosferatu’nun muhteşem gözleri. Birçok kez o vampir parıltısına sahip olup insanlara gerçeği söyletmek istemişimdir.”

“Evet, ama bu gücün bir bedeli var ve onu ödemek zorundasın. Kedicik, onun kafasına sağlam bir yumruk indirmek ister miydin?”

Bones bu düşünceden hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Don’a baktım. Gözlerimiz benziyordu. Bunu daha önce nasıl farketmemiştim?

“Bana yaptıkların yüzünden seni öldürmeliyim ama bunu yapmayacağım. İntikam hissini birçok insandan çok daha iyi anlıyorum. Bu seni düşüncesizce işler yapmaya itebilir. Mesela kardeşini günün birinde tuzığa düşürebilmek için yem olarak yeğenini ortaya atabilir insan. Yine de...” Omuz silktim. “Annemin dışındaki tek gerçek akrabam sensin. Şimdi ya bizimle gelirsin ya da burada kalırsın, umrumda değil. Ama eğer gelirsen, hiçbir şeye burnunu sokmayacaksın. Buna dayanabilir misin?”

Don ayağa kalktı. “Evet, dayanabilirim.”

Tate ve Juan hala kapının dışında bekliyordu.

“Her şey yolunda mı Cat?” diye seslendi Tate. Bones şaşkın çalışanlarımı tecrübeli gözlerle süzüyordu.

“Şimdilik evet. Tate, sen ve Don bize yardım edebilirsiniz. İlk olarak beni en iyi tanıyanlarla başlayalım. Ekip nerede? Onlar benim ne olduğumu ve nerede yaşadığımı biliyor. Bu odadan çıkınca ilk onlarla görüşeceğiz.”

“Ekibin tamamını, otuz kişiyi birden antrenman salonuna götürdük Cat ama hepsi silahlı. Onları gruplar halinde Bay Sivri Diş’in karşısına çıkaralım ki onu kazığa oturtmasınlar.” Tate, Bones’a aşağılayıcı bir bakış attı.

“Benim için bir oda dolusu insanın korkutucu olacağını mı sanıyorsun?” diye sert bir karşılık verdi Bones. “Oyuncakları ellerinde kalabilir, önemli bir ders çıkarmış olurlar. Cat’in onları ne kadar iyi eğittiği önemli değil, onların hepsi sadece insan.”

Juan gözlerini kırıştırdı. “Ellerinde gümüşleri varken onların hepsiyle birden baş edebilir mi?”

Onları çok sıkı çalıştırdığım için Bones’la başa çıkabileceklerine inanmak istiyordum ama gerçek şu ki hiçbir zaman Bones kadar güçlü bir vampirle karşılaşmamışlardı. Özellikle de futbol sahası genişliğindeki kapalı bir alanda.

“Evet. Ne dersin, biraz zaman kazanalım mı Bones? Ama onlardan birini bile öldürmeyeceksin, onlar benim adamlarım.”

“Zaman kazanırsak iyi olur. Hepsiyle birden karşılaşmak, onları gruplara bölerek karşılaşmaktan daha kısa sü-

rer. Bana en şiddetli saldıran kimse hain de odur. Ya da korkudan altına işeyen. Bu oda temiz. Aradığımız dönek burada değil. Ve sevgili ekibin için de endişelenme Robin Hood, hiçbirini öldürmeyeceğim.”

“Ben de orada olmak istiyorum.” Don bu deneyime mesleki bir merak duyuyor gibiydi. “Şimdiye dek bir usta vampiri iş üstünde görmemiştim. Genellikle onların verdiği hasarın sonuçlarıyla karşılaştım.”

“Yanılıyorsun,” dedi Bones. “Sen Cat’i yıllardır iş üstünde görüyorsun, yani bir usta vampiri. Üstelik nabızı atan bir usta vampiri.”

Antrenman odamız sıradan bir spor salonundan daha donanımlıydı. Tavandan sarkan halatlar, devrilen enkazlar, hareket eden bir zemin, su engelleri ve koşmak için uzunca bir sahadan oluşan özel yapım bir stüdyo gibiydi. Loş ışık içeriye çok hafif bir aydınlatma sağlıyordu ama Bones için bu hiç sorun değildi. Bizim, salonu yukarıdan gören Don’un gözlem odasında beklememizde ısrar etti. Benim o arbede içinde yaralanmamı ya da vurulmamı istemiyordu.

Bu kesinlikle seyredilesi bir gösteriydi. Bones’un soluk yüzü, aralıklı ışıkların altında görüldüğünde, salondan bağırtılar yükseldi. Ardından benim bile takip etmekte zorlandığım çılgın bir koşturmaca başladı.

“Yüce Tanrım,” dedi Juan. Soluğunu tutmuş, aşağıda olanları izliyordu. “Bakın uçuyor.”

Bones adamlarıma verdiğim o titiz eğitimin bir usta vampir karşısında pek de işe yaramadığını acımasızca gös-

terirken yerçekimine meydan okuyarak sıçırıyor ve ekibimi lobut gibi deviriyordu. Tate başını tiksintiyle iki yana salladı.

“Yılların çalışması hiçbir işe yaramamış, bu adamları kendi ellerimle dövmek istiyorum.”

“Cooper onları canlandırmaya çalışıyor,” dedim aşağıyı dikkatle inceleyerek. “Of, işte onun da işini bitirdi. Lanet Bones tam bir pislik gibi dövüşüyor. Adamlarımı iyileştirmek için onun kanından birkaç damlaya ihtiyacım olacak.”

“Buna izin vereceğini nereden biliyorsun?” diye sordu Don şüpheli bir tavırla.

“Kabul edecek, çünkü ondan bunu yapmasını isteyeceğim. Sen gerçekten kalın kafalısın. Bones benim için o lanet kapsülün içine bile girdi, şimdi beni mutlu edecek birkaç damla kanı bizden esirgeyeceğini mi sanıyorsun? Seni budala.”

Patronum -ya da amcam mı demeliyim- cevap vermedi.

“Tamamdır Kedicik,” diye seslendi Bones. “Buradakiler temiz. Hain bu ekipten değil.”

Yere düşen adamlardan birine kayıtsızca bir tekme savurdu ve hemen ardından bir inilti duyduk. Tate’e bakarak başımı iki yana salladım.

“Sana bildiğim her şeyi Bones’tan öğrendiğimi söylemiştim. Yere düştüklerinde onlara bir tekme daha at. En sevdiği kural budur. Sen de bu kuralı iyi hatırlarsın.”

“Lanet olsun, Cat, bu herif oraya gireli daha on dakika bile olmadı. İçerideki herkesin temiz olduğunu nasıl anladı? Birçoğunun şu anda bilinci kapalı!”

“Ona güveniyorum,” diye kısa bir cevap verdim. “Bones emin olmadan konuşmaz, bu da benim için yeterli.”

Juan pestili çıkmış ekibimize şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Bu,” dedi üstüne basa basa, “harika!”

Patoloji katına gelene kadar Bones sakindi, sonra adımları hızlandı. Asansörün kapısı açılırken gözleri yeşile dönmüştü, sonra birden beni öpüp asansörün içine geri itti.

“Burada kal,” dedi telaşla. “Bir şeylerin kokusunu alıyorum.”

Bones ilerlerken Juan’la Don onu takip etti, Tate benimle kaldı.

“Sanki vahşi kaz avına çıktık,” diye homurdandı. “Bir şeylerin kokusunu alıyormuş. Neyin kokusunu alabilir ki...”

“Şişş!” dedim. Yan odada olup biteni duymak için kulak kesilmiştim. İçeride bir kargaşa oldu, bir ciyıklama ve ardından alaycı bir ses duydum.

“Pekala, şimdi, bakalım burada ne varmış? Yo, benden kaçma, gözlerime bak ...”

“Birini yakaladı,” dedim Tate’e.

Bones laboratuardaki patoloji asistanı Brad Parker’ı tek eliyle duvara çivilemişti. Gözlerinden yayılan yeşil ışık odada ürkütücü bir aydınlık yaratıyordu.

“Eee, nerede kalmıştık? Neyin peşinde olduğunu anlat bakalım. Önce kaç kişi için çalıştığını söyle.”

“Bir kişi,” diye mırıldandı Brad. “Tıpkı Cat’e benziyor.”

Donup kalmıştım. Don'la göz göze geldiğimde içimi bir ürperti sardı. Brad'in kimden bahsettiğini anlamıştık.

Bones gözucuyla bana baktı ve sonra dikkatini önündeki adama yöneltti.

"Gerçekten mi? Şimdi bana her şeyi anlat..."

Bu kez, Juan ve Tate not aldı, ben de beni hedef alan suikastın özetini bir kez daha dinledim. Brad ondan söz ederken başka bir isim kullanıyordu ama anlattığı kişi kesinlikle babamdı. Anladığım kadarıyla Ian, uşağı Max'le Kızıl Melek arasındaki akrabalık bağını çözmüş, sonra babama bunu söylemiş ve babam da kimseye babalık yapamayacağına karar vermişti. Amcamın beni desteklediğini anlamakta zorlanmamış ve Don'u izleyerek benim izimi bulmuştu. *Birini bulunca diğerine de yaklaşmış olursun*, diye düşünmüş olmalıydı. FBI'ı da, kardeşini de iyi tanıdığı için çok hızlı yol kat etmişti. Sonra da Brad Parker'ı, yani parayı sadakate tercih eden ve alacağı parayı hak edecek kadar çok fazla şey bilen adamı bulmuştu.

İşe yaramıştı da. Eğer o gece bir vampirle çıkmamış olsaydım kafamı uçuracaktı.

Bones sorgusunu bitirdiğinde Don'a baktı. "Soracağın başka bir şey var mı?"

Don şaşkına dönmüştü. "Hayır, sen gereken her şeyi sordun zaten. Tate? Juan? Sorunuz var mı?"

İkisi de sessizce başını salladı. Tate daha isteksizdi, ağzını bıçak açmıyordu ama Juan, Bones'a hayranlıkla bakıyordu. Bu da bir başlangıç.

"Onu kilit altında mı tutacaksınız?"

Bu soru yine Don'a yöneltilmişti. Bones'un bu tavrını takdir ettim. Brad hakkında verilecek karara saygı duyuyordu. Peki ne oldu dersiniz, Don elini havada salladı:

"Onun yaşamasına izin vermeyeceğimizi biliyorsun, bildiği bunca şey varken yaşamamalı. Sadece, etrafı çok dağıtma."

Tate kızmıştı. "Tanrı aşkına, onu alt kata indirip vura biliriz!"

"Çocuk olma Tate," dedi Don aniden. "Ha vurulmuş ha ısırılmış, sonuç aynı olacak ve bunu yapmak Bones'un hakkı. Onu Bones buldu, biz değil. Eğer bulamasaydı, Cat belki de kısa bir süre içinde ölmüş olacaktı. Cat benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, ona zarar gelmesini asla istemem."

Don son sözünü söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Brad Parker'ın boynunu bir barış hediyesi olarak sunmuştu. Hoş bir hediye sayılmazdı ama dediğim gibi, bu da bir başlangıçtı.

"Oyalanmadan yap," dedim Bones'a. "Biliyorum, tadını çıkarmak istiyorsun ama yapma. O buna değmez."

Ben odada kaldım ama Tate telaşla kapıya yöneldi. Juan ayaklarını sürüyerek birkaç adım atmıştı ki vazgeçip durdu. Don yerinden kıpırdamamıştı.

Etrafındaki izleyiciler Bones'un umrunda değildi. Ağzını genişçe açarak dişlerini Brad'in boynuna geçirdi ve ardı ardına yutkunmaya başladı. Ben hariç hiç kimse ölümün kaçınılmaz sesini daha önce duymamıştı. Bones ricamı kırmamıştı, adamın işi çabucak bitti.

"Al bakalım yaşlı dostum," dedi Bones, Brad'i hiçbir şey olmamış gibi döşemeye bıraktıktan sonra. "Bir damla bile kan sıçratmadım."

Ona doğru yürüdüm ve yere serdiği Brad'in yanında durdum. Bones beni sıcak dudaklarla alnımdan öptü. İki günde iki ölü. Büyük olasılıkla karnı epey doymuştu. Gerçi kapsüldeyken epey kan kaybetmiş olmalıydı.

"Onun peşinden gideceğimi biliyorsun Don." Adını söylemeye gerek yoktu. Zaten söylemek de istemiyordum.

"Evet, biliyorum." İkimizi de baştan aşağı süzdü ve kaşın kaldırdı. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum Cat. Görüşmemiz gereken bazı şeyler var."

"Tamam ama Bones da yanımızda olacak. Yanımızda olmasa da bizi duyar zaten. Ve duymasa bile ben ona daha sonra anlatacağım nasılsa."

Bones, Don'a kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. Eh, bu kadarcık eğlenceyi hak etmişti.

Don öksürdü. "Madem ısrar ediyorsunuz. Juan, yerden kaldırabilir misin şunu..." Ofisine doğru yol alırken başıyla Brad'in cesedini işaret ediyordu.

YİRMİ BEŞ

“**B**İZDEN AYRILACAK MISIN?” BEN KAPİYİ arkamızdan kapatır kapatmaz, Don doğrudan konuya girmişti.

Güzel bir soruydu, çünkü artık benden yıllardır gizlediği şeyleri biliyordum.

Önce Don'un ofisine, ardından Don'a şöyle bir baktım. Don'la birbirimize benzemiyorduk ama aynı kanı taşıyorduk. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, söylediği bunca yalana rağmen ondan nefret etmediğimin farkına vardım. Hataları yüzünden onu yargılayacak değildim. Sonuçta ben türümün sıradışı bir örneğiydim.

“Hayır.”

Don gırtlığından rahatlamaya benzer bir ses çıkardı, Bones'sa hayalkırıklığına uğramış bir halde elini saçında gezdirdi.

“Lanet olsun. Her zamanki gibi zor yolu seçiyorsun.”

“Bunu yapmam gerek.”

Bones gözlerini dikip uzunca bir süre bana baktı ve sonra Don'a döndü.

"Onunla çalışmaya devam etmenin tek yolu, beni de kabul etmeden geçiyor. Bir taşla iki kuş vuracaksın, iyi düşün. Cat'in işine engel olmayacağım ama bu iş uğruna ölmesine de izin veremem. Adamlarınızın hiçbiri onu koruyacak güçte değil. Ben hariç. Onu mu istiyorsun? O halde beni de alacaksın."

Bunu hiç beklemiyordum. Don da öyle. Adamın ağzı açık kalmıştı.

"Vampirleri öldürmek için tasarlanan bir operasyona bir vampiri dahil edemem! Bu sadece delilik değil... Bu bir intihar olur!"

Bones sabırla gülümseyerek oturdu ve Don'un masasına parmaklarıyla vurdu.

"Bak dostum, yürüttüğün operasyonlarla zerre kadar ilgilenmiyorum. Ama onun hayatına dikkat etmek zorundayım, bu yüzden sana bir teklifte bulunacağım ve sen de bu teklifi kabul edeceksin."

Don bu kadar açık bir tavra karşılık gözlerini kırıştırdı. Bu teklifin ne olduğunu merak ediyordum, çünkü bu benim için de sürpriz olmuştu.

"Operasyonlarınızın başarısı neden ona bağlı?" diye devam etti Bones. "Çünkü aranızdaki en güçlü savaşçı o. Onsuz adamların belki sıradan bir mücadele yürütebilir ama sonunda sadece gulyabanilere ve vampirlere yem olurlar. Bunu sen de biliyorsun. Daha yirmi iki yaşındayken ne kadar öldürücü olduğunu görünce de bu yüzden heyecan-

landın. Ve son dört yıldır senin yüzünden yalnız kaldığımı unuttum sanma, sırf bu yüzden bile senin derini canlı canlı, portakal soyar gibi yüzebilirdim ama... Neyse, konumuz bu değil.”

“Kesinlikle,” dedim sert bir tonda.

Bones ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Ama burada çalışmayı ısrarla istediği için seninle bir anlaşmaya varmak zorundayız. Ne kadar iyi bir savaşçı olursa olsun, herkes hata yapar. Eğer bir dövüşte yenilirse operasyonun da sona erer, çünkü onun yerine koyabileceğin bir adamın yok. Teklifimin birinci kısmı buydu. Onun gittiği herhangi bir işten sağ dönüp dönmeyeceğini düşünmek zorunda kalmayacaksın, çünkü ben ölmediğim sürece onun başına hiçbir şey gelmeyecek, her görevden sağ dönecek.”

“Benim için çalışmak mı istiyorsun?” diye sordu Don şaşkınlıkla.

Bones içtenlikle güldü. “Senin için değil yaşlı dostum, onun için. Benim dinleyeceğim tek insan o, başkasını dinlemem.”

Ben de Don gibi şaşkınlığımı belli etmiş olmalıyım ki Bones durakladı ve elimi tuttu.

“Seni kontrol etmek gibi bir derdim yok. Birlikte olduğumuz sürece bütün yetki senin elinde olacak. Ben kendi taleplerimi yatak odamıza saklayacağım.”

Hemen kızardım. Bones kıkırdadı ve elimi dudaklarına götürdü.

Don bu konuyu hemen değiştirmek istiyor gibiydi. “Teklifinin ikinci kısmı ne?”

Bones doğruldu, elimi bırakmamıştı. “Ah, ikinci kısma gelince, beni asla reddedemeyeceksin. Sana bu küçük bilimsel projeye başladığın günden beri içten içe arzuladığın şeyi vereceğim.”

“Ne istediğimi nereden biliyorsun?” diye sordu Don şüpheyle.

“Vampirler,” diye cevapladı Bones. “Kendi vampirlerini yaratmak istiyorsun.”

“Hayır, bu doğru değil!” diye atıldım.

Fakat Don kendini savunmak için benim gibi atılmıştı. Bunu yerine Bones’a tuhaf gözlerle bakıyordu. Söylediklerini ilginç bulmuş gibiydi.

Bones tekrar sandalyesine yerleşti. “Sen her kumandanın istediği şeyi istiyorsun... Düşmandan daha güçlü olan sadık askerler. Daha güçlü bir takım hayal ediyorsun. Askerlerinin de düşmanıyla aynı özelliklere sahip olmasını istiyorsun. Bu tek seferlik bir teklif dostum. Sen en iyileri seç, ben onları daha iyi yapayım.”

Donakaldım. Don bu teklifi düşündü ve ellerini masaya koydu.

“Sen onları dönüştürdükten sonra ya bize düşman olurlarsa? Bu daha önce de oldu. O zaman kendime ve geri kalan askerlerime büyük bir kötülük yapmış olurum.”

“Onun da çözümü var. Seni tehdit ederlerse Cat’i de tehdit etmiş sayılırlar ve ben de onları öldürürüm. Onu tehlikeye atacak bir şeye asla izin vermem. Diğer yandan, onları bir çıraklık dönemiyle test edebilirsin. Birkaç adam seç ve onlara kan içir. Güçlendiklerinde onları izle. Eğer

bu kadarcık gücü kontrol edemiyorlarsa, daha fazlasını da kontrol edemezler. Ama eğer kontrolü ellerinde tutabiliyorlarsa..." Bones cümlesini tamamlamadı.

"Bakalım anlamış mıyım," dedi Don heyecanla. "Cat'e görevlerinde koruyucu olarak eşlik edeceksin. Ayrıca seçilen askerleri vampire dönüştürmeyi de kabul ediyorsun. O askerler senin gözetiminde olacak, gerekirse görevden alınabilecekler ve Cat aracılığıyla onları ben yöneteceğim. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet." Bones tereddüt etmeden cevap verdi. Duyduklarıma inanamıyordum.

"Başka bir şey var mı?"

"Benim de bazı şartlarım var," diye söze karıştım fırsatı kullanarak. "Çalışma koşullarım değişti. Sürdürdüğümüz operasyon ciddi bir biçimde zorlaştı. Bu yüzden hiç itiraz istemiyorum; öncelikle, bundan sonra gözetim altında tutulmayacağım. Ekibimden hiç kimsenin beni takip etmesini istemiyorum. Zaten bu geceden sonra yaşadığım yeri kimse bilmeyecek. Böylece hiçbir vampir, adamlarımızı yakalayıp işkence, hipnoz ya da rüşvet yoluyla onlardan bilgi sızdıramayacak. Ve babamın işini bitirene kadar diğer işleri erteleyeceğiz. Önceliği kardeşin aldı, haksız mıyım *amca*?"

Don birkaç dakika hiç konuşmadı. Sonunda yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Pekala Cat, Bones... Sanırım anlaştık."

Görüşme sona ermişti ama gitmeden önce tamamlamamız gereken bazı işler vardı. "Annem hala burada mı?"

"Sığınaklardan birinde. Onu görmek ister misin?"

“Hayır. Orada kalsın. Eğer babam benim evimi bulduysa, annem de kendi evinde güvende olmayacaktır.”

“Ekibinin sağda solda dolaşıp benim de bu işe dahil olduğumu yumurtlamasını engellememiz gerek Kedıcık,” dedi Bones. “Bütün çalışanları toplayın. Hiçbirinin beni gördüğünü hatırlamaması lazım.”

“Peki ya Noah ne olacak?” diye sordu Don. Yüzümü buruşturdum.

“Noah hiçbir şey bilmiyor ki.”

“Don onu kastetmedi,” dedi Bones sakın bir tavırla. “Noah sana ulaşmak için harika bir yem olabilir. Bunun için bir şey bilmesi gerekmiyor. Max senin ona karşı hala birtakım hisler beslediğini düşünebilir.”

Bu hiç aklıma gelmemiştir. “O zaman Noah’yı izlemeye alalım Don, işyerinde ve evinde. Sıradışı bir şey görür görmez müdahale ederiz. Belki de Max’i kendi tuzağına düşürürüz.”

“Bunu hemen birimlere bildireceğim,” dedi Don.

Ayakta duruyorduk. Uzun ve zorlu bir gündü ve henüz bitmemiştir.

“Bones, sen ve Don çalışanların hafızasını silerken ben de ekibimle yeni durumu konuşacağım.”

Bones sırtıttı. “Adamına benden selam söyle Kedıcık. Onun üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum.”

Kimi kastettiğini anlamıştım. “Tate’in üzerinde değil, Bones, Tate’le *birlikte* çalışacaksın.”

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Öyle olsun.”

Bir saat sonra şakaklarım korkunç bir ağrıyla zonkluyordu. Tate, tam tahmin ettiğim gibi küplere binmişti. Juan bazı kaygılarını konuşarak giderdiğim halde hiç beklenmedik bir ümitsizlik içindeydi. Cooper kendine geldiğinde, az önce neredeyse komaya girmesine sebep olan vampirin ekibe girdiğini öğrendi. Tate onun da bu yeni durumu hoş karşılamayacağını sanıyordu ama Cooper hepsinden daha olumlu bir tepki verdi.

“Bizi ezdi geçti komutan. Eğer bizi öldürmek isteseydi, bunu kolayca yapardı.”

“Beni de Bones eğitti Coop. Ah, ayrıca onunla bir ilişkim var, Tate sana yumurtlamadan ben hemen söyleyeyim. Bu seni rahatsız eder mi?”

Cooper umursamadı. “Sen zaten bir ucubesin. Başka bir ucubeyi istemen normal.”

“Buna inanamıyorum,” dedi Tate nefretle.

Bones uzun adımlarla içeri girdi. Bana sarıldığı sırada Tate ona dik dik bakıyordu.

“Daha iyisin ya dostum?” diye sordu Cooper’a. “Toparlanamadıysan bile birazdan çok daha iyi olacaksın. Don benden yarım litre kan aldı Kedıcık,” dedi sırtarak. “Anlaşılan patoloğ benden tiksindiği için bu görev Don’a düştü. Neden bilmiyorum ama zavallı adam epey sinirliydi.”

“Az önce karnını onun asistanıyla doyurduğun için olabilir arkadaşım,” dedi Juan alaycı bir tavırla.

Cooper’ın bundan haberi yoktu. Gözlerini aniden bana çevirdi.

“Onun insanları yemesine izin verecek miyiz?”

“Görünüşe bakılırsa evet,” diye homurdandı Tate.

“Brad Parker beni öldürmek için başka bir vampirle anlaşıp bana komplo kurmuş Cooper.” Tate’e pis pis baktım. “Dün gece olanları duymadın mı? Dün geceki olayı, benim adresimi ve özel bilgilerimi dışarı sızdırdığı için Rahmetli Bay Parker’a borçluyuz.”

Cooper, Bones’la göz göze geldi ve omuz silkti. “O zaman hak etmiş. Gerçi biraz çabuk olmuş. Keşke biraz acı çekseydi.”

Bones gülmesini tutmaya çalıştı. “Seninle çok iyi anlaşacağız asker.”

Tate sessizce sövüp sayıyordu, daha fazla dayanamadım.

“Bu işte seninle birlikte çalışmak istiyorum Tate ama seni bunun için zorlayamam. Benimle misin, değil misin? Kararını şimdi ver.”

Tate ellerini göğsünde birleştirdi. “Seninleyim Cat. Seni asla yalnız bırakmam. Özellikle de ölüm senin ensende soluk alıp verirken.”

“Çok komik,” dedim sert bir biçimde, çünkü bu sözüyle ensemde birkaç santimlik mesafede duran Bones’u kastediyordu. “Ve hatırlatayım, Bones soluk alıp vermiyor. Takımın yeni üyesi ile ilgili detayları öğrendiniz, şimdi gidiyorum. Katılmam gereken bir aile toplantısı var.”

YİRMİ ALTI

VIRGINIA TEKNİK ÜNİVERSİTESİ'nİN GÜNEY kampüsüne varmıştık. Bones motosikletini bir ağaca yaslayıp orada bıraktı. Üniversitenin taş duvarlı binalarına, parke taşlı yollarına, saat gece on bir olmasına rağmen ortalıkta dolaşan öğrencilere baktım ve iç çektim.

“Büyük ve önemli bir vampirle görüşeceğimizi söylemiştin. Burada durmamızın sebebi karnının acıkması mı?”

Bones kıkırdadı. “Hayır sevgilim, onunla burada buluşacağız. Şey, yani buranın altında.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Buranın *altında* mı?”

Kolumdan tuttu. “Beni takip et.”

Kampüsü geçip Derring Hall'a geldik. Ortalıkta dolaşan gençleri görünce kolejdeki günlerim aklıma gelmişti. Mezun olamamıştım. Şu vali cinayeti ve Don'un beni çıkarması mezuniyet planlarımı suya düşürmüştü. Yine de yaşadığım o küçük kasabadan kurtulup seyahat etme şansına erişmiştim. Bana yeni bir hayat sunacak olan şeyin bir

diploma değil de gümüş bir bıçak olacağı kimin aklına gelirdi?

Derring Hall'a girer girmez alt kata indik. Birkaç döne-
meç ve uzun bir koridordan sonra bodrum katına varmış-
tık. Bu katta bir bekçi vardı. Bones yüzünde bir gülümse-
meyle ona doğru yürüdü, sonra da gözlerindeki yeşil ışıkla
adamı kontrolü altına aldı:

"Şimdi buradan geçmemize izin vereceksin ve sonra da
bizi unutacaksın," dedi. Bekçi yüzünde bomboş bir ifadey-
le başını salladı ve geçmemize izin verdi.

Bu katta bizden başka kimse yoktu. Küçük ve kilitli bir
kapının önüne gelene dek bir sürü deponun önünden geç-
tik. Bones kilidi kırarak kapıyı açtı ve bana döndü.

"Bayanlar önden Kedicik."

Kapıdan girip karanlığa uzanan dar ve alçak tavanlı tü-
nelin girişinde bekledim. Duvarlara DİKKAT, ASBES-
TOS! gibi uyarı levhaları asılmıştı.

"Starbucks gibi bir yerde buluşamaz mıydık?" dedim.

Bones arkasından kapıyı kapattı. "Burada birileri ta-
rafından izlenme ya da dinlenme ihtimalimiz çok düşük.
Kimse Mencheres'in Amerika'da olduğunu bile bilmiyor."

"Mencheres'in Ian'ı dönüştüren vampir olduğunu söy-
lemiştin," dedim düşünceli bir halde. "Bu durumda o senin
vampir büyükbaban mı oluyor?"

Kısa bir yürüyüşten sonra tünel genişledi. Duvarlar bo-
yunca borular ve kablolar döşenmişti. Sıcaklık hızla artı-
yordu. Bu bölümü geçtikten sonra yol ikiye ayrıldı. Burası
tam bir labirent gibiydi.

Bones sağdaki yolu seçip yürümeye devam etti. "O benim büyükefendim, evet, ama daha da önemlisi, Ian'ın bile karşısına çıkmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlü bir vampir. Ian, baban Max'in efendisi ve bu yüzden vampirler arasında Max'e yapılan herhangi bir saldırı Ian'a yapılmış sayılır."

"Ama Max'in benim kafamı havaya uçurmak istemesinde bir sakınca yok öyle mi?" diye sordum tiksintiyle.

"Sen herhangi bir efendiye tabi değilsin," dedi Bones çok doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Sana vampirlerin bir tür feodal yapıda yaşadıklarını söylemiştim hatırlarsan. Bir vampir bir insanı dönüştürse onu kendi koruması altına alır, büyükefendi de kendi vampirlerini böyle korur. Ama sen vampire dönüştürülmedin, doğuştan böylesin ve bu nedenle hiçbir vampirin sorumluluğunda değilsin. Yani sana dışarıdan gelecek herhangi bir saldırıya karşı savunmasızsın."

"Öyleyse Max'i bulup öldürürsem, sizin abazan efendinizle uğraşmak zorunda kalacağım yetmiyormuş gibi, bir de ona tabi olan herkese karşı bir savaş açmış mı olacağım?"

Bones başıyla onayladı. "Bu yüzden ben de senin vampirler dünyasındaki statünü değiştireceğim. Seni kendi korumam altına almayı talep edeceğim ama bunun için önce Ian'ın hizmetinden çıkmam gerekiyor. Yoksa benim olan her şey, onun da sayılacak. İşte bu yüzden Mencheres'le görüşüyoruz. Mencheres benden yana tavır alırsa, Ian bana düşman kesilmeyecektir."

"Ian senin beni aradığını biliyor muydu... Önceden?"

“Sen onunla karşılaştıktan sonra öğrendi. Yaşayan ölümler dünyasına verdiği zararı sona erdirmek için senin peşine düştüğümü söyledim. Seni arzuladığını belli etti ve senin eski ilişkimizle ilgili söylediklerini bana anlattı. Ben de bunun üzerine yakandan düşmesi için senden biraz kabaca bahsettim.”

“Kabaca derken?”

“Mesela... Çok dırdırcı olduğunu, yüksek sesle horladığını ve yatakta berbat olduğunu söyledim. Ha bir de çok pasaklı olduğunu söylemiştim.”

“Ne dedin?”

Kıkır kıkır gülüyordu. “Bak Kedicik, beni yürekten sevdiğini biliyorum. Buna rağmen sen de benim için sözünü tutmayan, paragöz bir adam demişsin. Benim itibarımı hiç düşünmedin değil mi?”

“Ben seni tehlikeden korumaya çalışıyordum, karalamaya değil!”

“Ben de öyle. Ama Ian anlattıklarına kanmadı ve hala takıntılı olarak senin peşinde. Elbette benim kadar değil ama o bunu bilmiyor.”

Ian'ın hevesini kırmak için söylediği sözlerin hesabını Bones'a daha sonra soracaktım. Sonuçta beni dırdırcı, pasaklı, horlayan ve yatakta berbat bir kadın olarak tanıtmak zorunda değildi.

Tünelde bir yol ayrımına daha gelmiştik. Bones bu kez soldan gitti ve kampüsün altından ilerlemeye devam ettik. *Özel şeyler konuşabiliriz*, diye düşündüm. Yerin en az on beş metre altındaydık.

“Sen Ian’ı, ben de Max’i öldürsem nasıl olur?” diye mırıldandım. “Böylece yaşayan ölülerin birçok politik tartışmasına da bir son vermiş oluruz.”

Bones durdu. Omuzlarımı tuttu, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

“Eğer sen ve Ian arasında bir seçim yapmam gerekirse Kedicik, evet, onu öldürürüm. Ama aramızdaki düşmanlığa ya da senin peşine düşerek insafsız bir herif olduğunu ortaya koymasına rağmen...” Bones gözlerini bir an için kapadı. “Onunla aramda bir bağ var,” dedi sonunda. “Ian beni dönüştürdü ve iki yüz yıldan fazladır hayatımın bir parçası. Bu sorunu onu öldürmeden çözmenin bir yolu varsa, o yolu tercih ederim.”

İçimi bir utanç kapladı. *Budala*, dedim kendi kendime. *Bunu biliyor olmalıydın.*

“Özür dilerim. Elbette onu öldüremezsin. Kim olduğunu öğrendikten sonra ben de yapamamıştım zaten.”

Bones yüzünde vahşi bir ifadeyle güldü. “Bu sorunu çözmek için onu öldürmek zorunda da kalabilirim. Ama sadece, eğer başka hiçbir seçeneğim kalmazsa bunu yaparım.”

Yürümeye devam ettik. Duvarlarda yazılar görüyordum, demek ki burası eskiden ziyaretçilere kapalı bir alan değilmiş.

“Neden burası bu kadar yerin altında?”

“Burası aslında buhar tüneli olarak kullanılıyordu,” diye cevapladı Bones. “Yukarıdaki üniversite binasını bu şekilde ısıtıyorlardı. Şimdiyse bu tünelleri telefon, bilgisayar ve

elektrik kabloları için kullanıyorlar. Bu tünellerin bazıları elektrik santraline kadar uzar gider. Burada kaybolmak çok kolaydır. Tabii nereye gittiğini bilmiyorsan.”

Sonunda bir yükseltiyeye vardık, orada bir yeraltı akıntısı vardı.

Bones durdu. “Mencheres’le burada buluşacağız.”

“Başka şansımız da yok zaten,” diye homurdandım.

Bir dakika sonra bir gıcırta duydum. Ardından eski Drakula filmlerindeki gibi duvarda gizli bir kapı belirdi ve karşımıza koyu renk saçlı bir vampir çıktı. *Tek eksiği bir pelerin,* diye düşündüm saygısızca. *O zaman tam olurdu.*

Vampirin elbette bir pelerini yoktu ve ortaya çıktığında yaydığı enerjiyi tüm bedenimde hissediyordum. Elektrik çarpmasına benziyordu. *Vay be. Bu adam her kimse üzerinde yüksek voltaj taşıyor.*

“Büyükefendi,” dedi Bones öne doğru birkaç adım atarak. “Geldiğin için teşekkürler.”

Mencheres en fazla otuz yaşında gösteriyordu. Uzun siyah saçları, kara gözleri ve kemerli burnu, hafif esmer teniyle birleşince, ona bir Ortadoğulu havası veriyordu. Ama beni şaşkına çeviren sahip olduğu güçtü. Böyle bir havaya şimdiye dek hiç rastlamamıştım. Ian’ın onun karşısına çıkmak istemeyişine şaşmamak gerekirdi. Bu gücü hissedince, ben de öyle düşünmeye başlamıştım.

“Bones,” dedi sevgilime sarılarak. “Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu.”

Neyse, en azından sıcakkanlı davranıyordu.

Bones bana döndü. “Bu Cat.”

Öne doğru birkaç adım atıp elimi uzattım, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Mencheres hafifçe gülümsemi ve benimle tokalaştı.

Eline dokunduğum anda elimi hızla geri çekmek istedim. Bizzzz! Parmağımı ıslatıp prize soksam daha iyiydi. Onunla kazasız belasız tokalaşmayı başardım, karıncalanan elimi geri aldığımda ovuşturmamaya çalışıyordum. Daha sonra Bones'a bu adamın kaç yaşında olduğunu muhakkak soracaktım. Yaşını yüzyıllarla değil binyıllarla ifade edeceğinden emindim.

Selamlaşma faslı biter bitmez Bones konuya girdi.

"İan'ın hizmetinden ayrılacağım," dedi. "İan, Cat'i istiyor ve Cat de onun adamlarından birini öldürmenin peşinde. Bu nedenle Ian'a bağlılığımı sona erdirmek istiyorum."

Mencheres bana şöyle bir baktı. "Sence babanı öldürdüğün zaman hayatın daha mı güzel olacak?"

Böyle bir soruya hazırlıklı değildim, bu yüzden cevap verirken biraz kekeledim.

"Hı hı, evet. Şey, yani evet. Öncelikle babamı öldürdükten sonra beynimi havaya uçurmak isteyen kiralık katillerden kurtulmuş olacağım, ayrıca bu gerçekten ama gerçekten beni tatmin edecek."

"İntikam, duyguların en anlamsızıdır," dedi Mencheres kibirli bir havayla.

"İntikam, bastırılmış öfkeyi geçirir," dedim.

"Sana babasını öldürmek istediğini söylememiştim," diye araya girdi Bones kibar bir tavırla. "Bunu nasıl anladın büyükefendi?"

Gerçekten nasıl anlamıştı? Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Mencheres omuz silkti.

“Nasıl yaptığımı biliyorsun.”

Bones anlamış gibiydi, ben anlamamıştım. “Yani?” diyerek Bones’u dürttüm.

“Mencheres olayları görür,” diye cevapladı Bones. “Sezer, geleceği görür, bu tür şeyler... Bu onun güçlerinden biri.”

Harika. Bir vampir medyumunu yanımıza çekmeye çalışıyorduk. Eğer geleceği görebiliyorsa yapmak istediğimiz şeyin iyi ya da kötü bir fikir olduğunu da biliyor demekti.

“Bütçeyle ilgili de tahminlerin var mı?” diye sormaktan kendimi alamadım. “Hükümet maaşlara zam filan yapacak mı?”

“Onu kendine mi alacaksın?” diye sordu Mencheres, Bones’a. Söylediklerimi duymazdan gelmişti. “Bu yüzden mi benimle gizli görüşmek istedin? Ian’a karşı savaşında beni arkana almak mı istiyorsun?”

“Evet,” dedi Bones gözünü bile kırpmadan. Bu sırada ben söze karışmamaya çalışıyordum: *Sizin bunu bilmeniz gerekmez miydi Bay Psişik?*

Mencheres bana öyle bir bakış attı ki bir anda huzursuzlandım. Tanrım, bunu yüksek sesle mi söylemiştim yoksa?

Bones iç çekti. “Kedilik, Mencheres’in insan zihnini okuyabildiğini belirtmeliyim, yüz ifadesine bakılırsa senin gibi melez ırktan olanların da zihnini okuyabiliyor.”

Of. Çok bozulmuştum. “Hoppala,” dedim. Sonra göz-

lerimi kısıtım. "Ama vampirlerin aklını okuyamıyor, yoksa sen bunu böyle ifade etmezdin."

"Evet, vampirlerin düşüncelerini okuyamıyor," dedi Bones. Dudaklarını büktü. "Tabii bunu bizden gizlemiyorsa."

Mencheres'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Eğer öyle bir gücüm olsaydı, hiçbir zaman yanlış karar vermezdim. Evet, sadece insanların zihnini okuyabiliyorum. Ve bir de melezlerin. Bones, onu kendi himayene hangi koşullar altında aldığını Cat'e açıkladın mı?"

Bones'un aniden gerilmesine bakılırsa benden gizlediği şeyler vardı.

"Açıkla," dedim tehditkar bir tavırla.

Bones gözlerime baktı. "Her vampir birine aittir. Bunu biliyorsun. Seni ben buldum, ben ısırđım ve seninle ben yattım. Bunların hepsi, Ian'ın sana göz dikmesinden önce oldu. Vampir dünyasında bu seni benim... Benim malım yapar. Tabii ben senden kendi isteğimle vazgeçmediğim sürece..."

"Alçak herif!" diye bağırdım. "Bones! Önündeki kemiğı kimseyle paylaşmak istemediğı için hırlayan bir köpek gibi beni sahipleniyor musun?"

"Ben seni üzerine hırlayarak kapandığım bir kemik gibi görmüyorum ki, neden buna bu kadar takılıyorsun?" diye parladı Bones. "Mencheres'in bu konuyu açmasına bile şaşırdım."

"Çünkü Cat koşulları tamamen bilmeden senin yanında yer almayı kabul edemem," diye soğukkanlılıkla cevap verdi Mencheres.

Kızıştım. “Benim sinirlendiğimi anlaması için özel güçlere ihtiyacı yok. Senin de öyle. Çünkü sen benden bazı detayları bilerek gizledin. Asla, Bones. ASLA. Devam et, Ian’ın boyunduruğundan kurtul ve kendi kendinin efendisi ol. Ama asla benim efendim olabileceğini sanma.”

“Saçmaladığının farkında değil misin?” diye sordu öfkeli bir tonda. “Daha geçen gün, görev sırasında senden emir alacağımı Don’a açıkça söyledim. Sense, yabancıların bile seni benim zannetmesini umursuyorsun, öyle mi?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama söyleyecek söz bulamadım. Mantıklı konuşanlara sinir oluyordum, çünkü o zaman tartışma adaletsiz oluyordu.

“Bunun başka bir yolu olmalı,” diyebildim elimden geldiğince akıllıca bir cümle kurmaya çalışarak. “Ian’dan ve seksist yasalardan uzak durmak yerine, beni rahat bırakması için onunla anlaşabileceğimiz bir yol olmalı.”

“Buna seksistlik denemez,” dedi Mencheres omuz silerek. “Bones bir kadın olsaydı ve sen de erkek, aynı kural yine geçerli olacaktı. Vampirler cinsiyetlerine göre ayrılmaz. Bu insanlara özgü bir yanılgıdır.”

“Her neyse,” dedim sinirle. İnsan kültürü ile nosferatu kültürünü, adalete yaklaşımları açısından karşılaştırmakla ilgilenmiyordum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Belki de yaşayan ölülerin toplumsal yapısını kendi lehime çevirebilirdim...

Bones’a gülümseyerek baktım. “Ian’a beni bulduğunu söyleyecek, beni kendisine götürmeyi teklif edeceksin.”

YİRMİ YEDİ

“**C**AĞ. DON KAFA SİNİ ÖPÜPDEKİ DOSYADAN kaldırdı. “İçeri gir. Ben de geçen günkü patoloji raporlarına göz atıyordum.” Yüzünde neşeli bir ifadeyle Bones’a baktı. “Kanın içerik olarak çok zengin. Senden her hafta yarım litre kan alsak burada tuttuğumuz vampirlerin hiçbirine ihtiyacımız kalmaz.”

“Beni bir musluk gibi mi kullanacaksın?” dedi Bones şaşkınlık içinde. “Sen de açgözlü bir kan emicisin, öyle değil mi?”

“Buraya gelişimizin bir sebebi var Don. Juan, Tate ve Cooper’ı da çağırırsan iyi olur. Böylece bir kerede herkes duyar.”

Don hemen adamları aradı, meraklanmıştı. Birkaç dakika içinde üçü de geldi ve kapı kapanır kapanmaz hemen konuya girdim.

“Hepiniz benim melez olduğumu biliyorsunuz. Sizin bilmediğiniz, hatta benim de kısa bir süre öncesine dek bil-

mediğim bir şey daha var. Anneme tecavüz eden vampir, Don'un erkek kardeşiymiş."

Don bu sırrı açığa çıktığı için oldukça rahatsız görünüyordu ama umursamadım.

"New York'taki Liam Flannery'yi hatırlıyor musunuz? Onun gerçek adı Ian ve Bones'u vampire dönüştüren o. Ian ayrıca babam Max'i de dönüştüren vampir. Don bunu da yıllardır biliyordu. Bu yüzden bizi onun peşine saldı. Ben onunla dövüştükten sonra, Ian benim melez olduğumu anladı ve beni de koleksiyonuna katmak istediğine karar verdi. Bones'a göre, Ian beni ele geçirebilmek için sevdiğim insanları kullanabilecek tipte bir adam. Onu kan dökmekten bu takıntıdan vazgeçirebileceğimiz bir yol var ama çok tehlikeli."

Zor kısmı da buydu. Planım, Ian'ı benimle bire bir dövüşmeye ikna etmektir. Kazanan her şeyi alacaktı. Ama Bones, Ian'ın bunu büyük ihtimalle kabul etmeyeceğini söylüyordu. Hayır, Ian kendini daha avantajlı bir konumda hissetmeliydi ve bunu ona hissettirmenin de tek bir yolu vardı.

Bones sinirliydi ve odanın içinde hışımla volta atıyordu. "Bakın, Ian'ın Cat'in meydan okumasını kabul etmesi için, elinde Cat'e karşı kullanabileceği bir koz olmalı. Böylece kendini rahat hisseder. Özellikle de değerli bir rehineyle. Şimdi, Ian pazarlık aracı olarak kullanabileceği bir şeyi kolay kolay öldürmez ama bunun bir garantisi yok. Niyetimiz Cat'in rehineri kurtarması ve Ian'ın adamlarını ele geçirerek onları pazarlık kozu olarak kullanması. Eğer Ian

söz verirse, vampir kanunlarına göre bu sözünü tutmak zorunda. Ve pazarlığı kabul etmeyip kendi adamlarını ölüme terketmesi de onu vampir dünyasında çok zor bir duruma sokar. Ama işler bu aşamaya gelene kadar... Gönüllü rehînemizin güvenliğini kimse garanti edemez.”

Bones sözünü bitirdiğinde odaya derin bir sessizlik çöktü. Sessizliği bozan Tate oldu.

“Bu bir vampiri seni avlamaktan vazgeçirecekse Cat, ben gönüllüyüm.”

Don kararsızca öksürdü. “Bunun başka bir yolu olmalı...”

“Ben de gönüllüyüm tatlım,” dedi Juan. “O budala herif çengele takılı iki kurtçuk görürse daha iyi olur.”

“Ben de varım,” dedi Cooper. “Kim sonsuza dek yaşamak ister ki?”

Yüce Tanrım, ağlamak üzereydim. Ne kadar amatörce hissediyordum.

Bones, Don’un bu teklifi hemen reddetmesine kızarak onu tersledi.

“Gör işte, yaşlı dostum. Bunlar yetişkin adamlar ve bunca yıldır elleri armut toplamamış, öyle değil mi? Ayrıca ben bile onları bu kadar kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen hepsinin bu teklifi kabul edeceğini biliyordum. Sen nasıl oluyor da farklı düşünebiliyorsun?”

“Cat, ekibimdeki en iyi adamları, daha önce hiç karşılaşmadıkları türden bir düşmanın eline bırakamazsın! Eğer hepsi birden ölürse operasyon mahvolur, tamamen sona erebilir!”

Don yumruğunu masaya vurmuştu. Bones eğilerek Don'un gözlerine baktı.

"Şimdi, senin için hangisinin daha önemli olduğuna karar ver. Yeğenin mi, yoksa adamların ve operasyonun mu? Hepimiz sonuçlarına katlanmamız gereken bazı kararlar veririz. Sen de şimdi kararını ver."

"Zaten adamların da kurbanlık koyun değil," diye ekledim. "Onları sadece yem olarak görme, onların hepsi birer Truva atı. Ian kendini korumak için hangisini seçerse seçsin, onların gerçek gücünü bilmiyor olacak. Onlar uzunca bir süredir vampirlerle dövüşüyor Don. Eğer bunun üstesinden gelemeyeceklerini düşünseydim, gönüllü olmalarına asla izin vermezdim."

Don bana ters ters baktı. Gözlerimi ondan kaçırmadan bakışlarına karşılık verdim. Sonunda gözlerini kaçırarak Don oldu. Rahatsız edici bir tavırla konuşmaya başladı.

"Bu yaratığa güvendiğin için pişman olmamanı dilerim Cat. Eğer seninle oyun oynuyorsa, hep birlikte yanarız. Küstah olduğu kadar da iyi biridir umarım."

Dörtte dört. Bones muzaffer bir edayla gülümsedi. "Dert etme dostum, onunla oynamıyorum ve içimde küstahlık kadar iyilik de var. Ayrıca ben senin tarafını tutmuştum. Cat bu teklifi reddedeceğine emindi. Bense kabul edeceğini söylemiştim."

Don en az benim kadar kaygılı görünüyordu ama tartışmayı uzatmadı.

"Her şeyi hazırlamak birkaç haftamızı alır," dedi Bones, "ve siz üçünüzü bu süre içinde yoğun bir program bekli-

yor. İşler yolunda gitmezse hızlı tepki verebilmeniz lazım. Vampir kanı içmenin sonuçlarını hepiniz biliyorsunuz değil mi?”

Cooper bilmiyordu. Birkaç dakika içinde mağarada içtiği kanın ömrünü uzattığını ona anlattık. Tahmin ettiğimden de sakın karşılamıştı. Sadece inanmaz bir tavırla homurdandı.

“Tuhaflıklar kulübüne hoşgeldin,” dedim gülümseyip.

“Vampirlerin zihninizi kontrol etmesini engellemenin tek yolu var, o da vampir kanı içmek. Bunu kabul etmeyenler görevden çekilebilir. Vampirlerin sizi hipnotize etmesine izin verirsem, sizin ve etrafınızdakilerin hayatını riske atmış olurum.”

“Ben içmeye hazırım,” dedi Tate. Yine ilk kabul eden o olmuştu. “Ama bunu tıpkı Cat gibi senin dilini emerek yapmayı reddetmemin bir sakıncası yok, değil mi?”

Bones kahkaha attı. “Dert etme, sen tipim değilsin. İtirazı olan var mı?”

Kimseden ses çıkmadı. Bones ayağa kalktı.

“Tamamdır. Hadi laboratuara gidelim de Don damarındaki musluğu açsın. Bu arada yaşlı dostum, benim kanımı görünce dolgun bir atardamar gören vampir gibi heyecanlandığını farkettim. Bizden gizlediğin birtakım genetik özelliklerin olmadığına emin misin?”

“Bu hiç komik değil,” dedi Don soğuk bir tonda. O da ayağa kalkmıştı hep birlikte laboratuara doğru gidiyorduk. Gececeğimiz koridorlar boşaltılmıştı, yolumuzun üstünde bizden başka hiçbir çalışan yoktu, çünkü Bones’un binada

görülmemesine özen gösteriyorduk. Bu önlem, patoloji birimi için de geçerliydi. İçeri girer girmez Bones, Tate'e şöyle bir baktı.

"Yükselmeye hazır mısın? İlk dozu aldıktan sonra sınırlarını denemek için seni biraz hırpalayacağım."

"Sorun değil," diye karşılık verdi Tate. "Cat yıllardır üzerimde tepiniyor zaten. *Yıllardır*. Sen onunla toplam ne kadar vakit geçirmiştin? Sadece altı ay mıydı?"

Bones onu tuttu, canını yakmaya niyetliydi ama araya girdim.

"Kesin şunu! Tate, yeter sataştığın! Bones, çocuk mu-sun sen? İsterseniz size iç çamaşırlarımı vereyim de boynunuza dolayın. Sinirlenince elinize alıp birbirinize doğru sal-larsınız."

"Sen iç çamaşırı kullanıyor muydun?" diye mırıldandı Tate.

Ona sertçe vurdum. "Bu seni ilgilendirmez, sadece işe giderken giymiyorum!"

Bones, Tate'in iç çamaşırımla ilgili konuşmasına sinirlenmek yerine Don'un gösterdiği sandalyede oturmuş bana tuhaf gözlerle bakıyordu. Patolog Dr. Lang, hala Bones'a bulaşmak istemediği için kan alma işlemini Don gerçekleştiriyordu.

"Kedicik, vampir avlarken hala külot giymiyor musun?" diye sordu aynı tuhaf yüz ifadesiyle.

"Araştırma yapmak için çıktığımda giyiyorum tabii. Sadece yem rolü oynadığım zamanlarda giymiyorum. Neden sordun?"

Dudaklarını büktü. “Hiç, bunu daha sonra konuşuruz.” Üsteledim. Bu tuhaf bakışlarının altında bir şey vardı. “Hayır, şimdi konuşalım.”

Dört çift göz merakla Bones’a dikilmişti. Yalnızca Don bu konuyla ilgisiz gözüküyordu. Onun gözleri kırmızı sıvıyla dolan kan torbasına odaklanmıştı.

Bones’un dudakları daha da büküldü. “Yani, artık gardırobunu genişletebilirsin sevgilim. Vampirleri cezbetmek için iç çamaşırı giymeme meselesini... Şey. Gerçeği biraz çarpıtmış olabilirim.”

“Ne dedin sen?” Ağzım bir karış açık kalmıştı, duyduklarıma inanamıyordum.

Juan, Bones’a hayranlıkla dolu bir bakış attı.

“Yıllarca onun içi çamaşırı giymeden dolaşmasını mı sağladın? Aman Tanrım, bu çok etkileyici. Senden öğrenecek çok numara var dostum.”

“Bana *yalan* söyledin!”

Juan’ın övgülerini duymazdan geldim ve Bones’un üzerine yürüyerek bastırdığı kahkahası yüzünden titreyen göğsüne vurdum.

“Aslında, Kedicik, bu tam olarak yalan sayılmaz. Gerçeği birazcık süsledim, hepsi bu. Vampirlerin bunu karşı konulmaz bulduğunu söylemiştim, bu gerçekten de bazıları için geçerli. Mesela benim için. Ayrıca bunu yapmayı kabul etmeden önce nasıl davrandığını hatırlıyor musun? Telaşlı ve gergindin, sana sataşmaktan kendimi alamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, senin bunu sürdüreceğini düşünmemiştim.”

Sesim öfkeyle titriyordu. "Seni ahlaksız, sapık herif. Bunu nasıl yapabildin!"

"Ne acımasız bir numara," dedi Tate bana hak vererek.

Bones kıkırdayarak yaklaştı ama onun eline vurdum.

"Dokunma bana. Sen artık ölü bir adamsın."

"Ben zaten ölü bir adamım," dedi. Hala sırtıyordu.

"Seni seviyorum Kedicik."

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Senden intikamımı aldığımda beni yine de sevip sevmeyeceğini göreceğiz."

"Seni o zaman da seveceğim," diye seslendi Bones ayaklarımı yere vura vura yanından uzaklaştığım sırada. "Hep seveceğim."

Tate'in vücudunu saran titremeyi izliyordum. Bones'un kanıyla dolu olan beyaz kap titreyen elinden yere düştü. Bones, Tate'i kendine gelene kadar omuzlarından tutarak zaptetti ve Tate sakinleştiğinde boğulmaya benzer bir hırıltıyla nefes alıp vermeye başladı.

"Beni bırakabilirsin," diye homurdandı konuşmaya başladığında.

Bones ellerini Tate'in omuzlarından çekti. Tate derin derin soluk alıp verirken büyümüş gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Yüce Tanrım, Cat. Bu, mağaradakinden çok farklı. Bu lanet olası yaratığın kanında ne var böyle?"

"Güç. Mağarada içtiğin kan zayıf ve ölmekte olan bir vampirin kanıydı, bu yüzden Bones'un kanına benzemiyordu. Şimdi daha iyi misin?"

“Sesler ve görüntüler ne kadar belirgin.” Sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi. “Ve kokular da öyle! Kahretsin, Juan, berbat kokuyorsun! Bugün duş almadın mı?”

“Kapa çeneni,” diye hırladı Juan. Gülünç bir şekilde utanmıştı. “Duş aldım ama sabunum bitmişti. Böyle bir koku testine maruz kalacağımı bilmiyordum.”

Bir vampir gibi koku alabilmek hakikaten inanılmaz bir şeydi. Kör doğup sonradan görmeye başlamak gibiydi. Neler kaçırdığınızı farkedip gözlerinize inanamıyordunuz.

“Pekala, Juan, sıradaki sensin.”

Üç kişi de kan aldıktan sonra antrenman salonuna doğru ilerledik. Adamlarım baygın düşüp Bones’un elinde kendilerine geldikleri için başka türlü düşünseler de antrenman iyi geçmişti. Don başlangıçta endişeli görünüyordu ama Bones, Tate’le bire bir dövüştükten sonra onun kendine gelmesine yardım edip hatta ona yapıcı eleştiriler ve övgüler yağdırınca biraz rahatladı. Tate yerine oturdu ve az önceki deneyimi tek bir cümleyle yorumladı.

“Alçak herif yük treninden bile sert çarpıyor.”

Gülümsedim. “Biliyorum.”

“Onları çok iyi eğitmişsin Kedidik.”

Cooper’ın ayılması için bir miktar kan içmesi gerekmişti ve Bones sessizce yanıma yaklaştı.

“Bunlar hiç kuşkusuz karşılaştığım en dayanıklı adamlar,” dedi Don’a dönerek. “Aldıkları kan takviyesiyle genç bir vampire eşit güçte olacaklar.”

Bones konuşurken beni alnımdan öptü. Bu küçücük dokunuş, son birkaç saat boyunca çıplak gövdesini seyret-

tiğim yırtıcı gösteriyle birleşince beni içgüdüsel bir tepki vermeye itmişti. Kalçalarım açgözlü bir arzuyla kasılıyordu.

Hay Allah. Buradan hemen çıkmak zorundaydım. Hemen. Çocuklar şehvetimin kokusunu duymadan uzaklaşmalıydım.

“Ben duş almaya gidiyorum, çok terledim de. Şey, sonra görüşürüz,” dedim saygınlığımı kurtarmak için salondan kaçarken.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye çalımla sorduğunu duydum Tate’in. “Yanlış yol, Bones. Erkeklerin duşları öbür tarafta.”

“Bunu beni ilgilendirmeyen diğer bütün o bilgilerin durduğu dosyaya koyacağım,” diyerek Tate’le dalga geçti Bones.

Onları umursamadan soyunma odama yürüdüm ve kapıyı kapatıp alelacele soyundum. Soğuk bir duş almam gerekiyordu.

Tate’in sesini hala duyabiliyordum. “Bize göstermekten çekindiğin bir şey mi var vampir?” diye Bones’la alay ediyordu.

Bones yarım ağız güldü. Sesinden soyunma odamın kapısına yaklaştığını anladım.

“Ben aptal değilim. Sen nerede olmayı tercih ederdin?”

“Cevap verme,” diye Tate’i uyardı Juan, sonra Bones soyunma odama girdi.

O sırada soğuk duşun altındaydım. Bones’la göz göze geldiğimde içim ürperdi ama bu ürpertinin soğuk suyla bir ilgisi yoktu.

“Burada olmaz. Bu... Hiç uygun değil.”

Bones tek bir hareketle pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarıp soluğumu kesti. Bana yaklaştı ve suyu soğuktan sıcağa doğru çevirdi.

“Sıcak aksın,” dedi önümde dizlerinin üstüne çökerken. Dudaklarıyla karnımı okşuyordu. “Seni istiyorum Kedicik, sen de beni istiyorsun.” Dili kasıklararımdan aşağıya amansızca kaymıştı. “Başka hiçbir şey umrumda değil.”

Dizlerimin bağı çözüldü ve buranın kurallarıyla ilgili kaygılarım hayali bir pencereden çıkıp giderken Bones’un omuzlarını sıkıca kavradım. Sıcak suyun altında kanımın kaynadığını hissediyordum.

“Düşeceğim,” dedim nefes nefese.

“Düşersen tutarım,” diye söz verdi usulca.

Ona güveniyordum.

Bir saat sonra ortaya çıktığımızda yüzüm seksten, sıcak sudan ve ofisime doğru yürürken Tate’in üzerime diktiği bakışlarından dolayı kıpkırmızı olmuştu. Orada durmuş beni bekliyordu. Bones, Don’un ricası üzerine bir kez daha laboratuara kan vermeye gitmişti.

“Tanrım, Cat, onunla evindeki tabuta girene kadar bekleyemediniz mi?” diye sordu Tate başını tiksintiyle iki yana sallayarak.

Cinlerimi tepeme çıkarmayı başarmıştı. “Öncelikle bu seni ilgilendirmez ve ayrıca onunla ne yaptığımı nereden biliyorsun ki?” Ne yaptığımız malum tabii ama konu bu değil.

Tate homurdandı. “Algılarımın geliştiğini unuttun mu? Sadece az önce çıkardığın seslerden değil, şu anda üzerine sinen kokudan da açıkça anlaşılıyor. Berbat bir koku yayıyorsun, duş aldığın halde.”

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabiliyordum? Burada algıları gelişmiş olan başkalarının da bulunduğunu tamamen unutmuştum.

“O halde az önce söylediğim sözü tekrarlayayım, bu seni ilgilendirmez.” Bakışları altında ezilmekten kaçışım yoktu.

Yine homurdandı ve bu sefer daha sertti. “Evet, tekrarlamana gerek yok, anladım.”

Yüzündeki acı dolu ifade beni kırıcı sözler söylemekten vazgeçirdi. “Tate, seni incitmeye ya da bir şeyler kanıtlamaya çalışmıyorum. Bones ve benim aramda olup biten hiçbir şeyin seninle bir ilgisi yok.”

Sanki düşünce gücüyle çağırmışım gibi tam o anda Bones çıkageldi. Tate, o yokmuş gibi davranarak yanından geçip gitti ve giderken de son sözünü söyledi.

“Sen bir şey kanıtlamaya çalışmıyor olabilirsin ama onun bunu yaptığı kesin.”

“Hazır mısın sevgilim?” diye sordu Bones, Tate’i yok sayarak.

“Söylediği doğru mu?” diye sordum Bones’a, vereceği cevabı tahmin ettiğim halde.

Bones bana ciddiyetle baktı. “Kısmen. Seni her daim istiyorum ve dövüşmek kanımı kaynatıyor biliyorsun. Ama ona nispet yapmayı, senin benim olduğunu kelimenin gerçek anlamıyla burnuna sokmayı da aklımdan geçirmedi

diyemem. Söz konusu sen olduğunda hayallerinden kurtulsa iyi olur, hem de bir an evvel. Hem, eğer yalnız olsaydık başka türlü mü davranırdım sanki? Tabii ki hayır. Ben sana doyamıyorum.”

“Bu hiç kolay olmayacak,” diye yakındım çıkışa doğru yürürken.

Bones omuz silkerek “Değerli olan hiçbir şey kolay değildir.”

YİRMİ SEKİZ

BONES ERTESESİ GÜN ÇOK MEŞGULDÜ. ÜLKEDeki ve hatta dünyadaki tüm tanıdıklarını çağırıyordu. Ian'a beni ve rehineleri bulduğunu söylerken onların yakınında olmasını istiyordu. Bones beni kendi evinde bıraktı, evime gidip iki gündür ilgilenilmeyen zavallı kedimi getirdi. Sonraki sabah saat onda uyandık. İkimiz için de korkunç derecede erken bir saatti bu. Doğrudan Merkez'e gittik.

“Burada tutsak vampirlerin olduğunu söylemiştin, değil mi Kedicik?” diye sordu geldiğimizde.

“Evet, üç tane. Neden?”

Bones dudaklarını şapırdatarak düşündü. “İşimize yarayabilirler. Gidip onları görelim.”

Tate, Juan ve Cooper, vampirlerin bulunduğu alt kata kadar bize eşlik etti. Bones yanlarından geçtiğinde gardiyanlar ondan gözlerini kaçırdı. Don onlara müdahale etmemelerini söylemişti. Ama bağlanmamış, serbestçe ortalıkta ge-

zen bir vampir görmeye alışık olmadıklarından, duydukları rahatsızlık açıkça belli oluyordu.

“Bu hücrede Grumpy var,” dedim vampiri saklayan hücrenin perdesini çekerek. Perde ancak tüm gardiyanlar ortadan çekildiğinde açılıyordu. Tate, Juan ve Cooper, Bones’un kanıyla beslendikleri için Grumpy’ye hiçbir sıkıntı yaşamadan bakabiliyordu. “Gerçek adı Dillon ya da en azından bize böyle söyledi. Öyle sanıyorum ki otuz yıldır vampir.”

Kendine bakan kahverengi soğuk bakışlarla karşılaşınca Dillon’ın mavi gözleri faltaşı gibi açıldı. Bones başıyla işaret ederek onu yeterince incelediğini belirtti.

“Bir sonrakinin adı Jack ama herkes ona Neşeli diyor. Sesi biraz yüksek çıktığı için ona bu lakabı taktılar. Altmışında mı desem acaba? Yoksa yetmişinde mi? Onu bir beyzbol maçında yakaladık. Bira satan kızların kanını içmeyi seviyordu.”

Altmış ya da yetmiş derken onun vampir yaşını belirtiyordum. Ama insan olarak da yaklaşık bu kadar yaşamıştı. Jack küçük, kırışık yüzlü, narin görünümlü biriydi. Ama insanın boğazını söküp alacak kadar atikti.

“Buysa...” Aylar önce yakaladığım sarışın vampirin bulunduğu hücrenin perdesini açtım. “Sunshine. Gerçek adını bilmiyoruz, bize hiç söylemedi.”

Sunshine başını kaldırır kaldırmaz ani bir hareketle cama yaklaştı.

“Bones! Buraya nasıl girdin? Her neyse, şunları öldür ve beni kurtar!”

“Belinda, seni görmek güzel,” diye güldü Bones. “Seni hayalkırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama buraya seni kurtarmaya gelmedim.”

“Onu tanıyor musun?” diye sordum. Bu aptalca bir soruydu; tanıdığı belliydi.

Belinda cama dokundu. “Onca yaşadığımız şeyden sonra bunu nasıl söyleyebiliyorsun?”

İrkildim. Tate atıldı. “Sunshine’ı becerdin mi?”

Ben de öfkeli bir bakışla Bones’tan yanıt bekliyordum.

“Birkaç düzüşme dışında birbirimiz için bir şey ifade etmiyordu Belinda,” diye yanıtladı Bones ciddi bir ifadeyle.

Yumruklarımı sıktım. Şimdi keşke onu yakalamak yerine öldürseydim diye düşünüyordum.

Juan, İspanyolca bir şeyler söyledi. Anlayamadım. Bones ise beni şaşırtarak aynı dilde ona yanıt verdi. Juan’ın alnı kırıştı, kendisine her ne dendiye gülmeye başladı.

“Bu kaba bir davranış,” dedim. Ben hiç eğlenmiyordum. Bir biçimde Sunshine’ın ya da Belinda’nın dişleri hakkında konuşmadıklarını anlamıştım.

Ona ilk defa bir kadın olarak baktım ve gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Belinda, yüzünde en ufak bir makyaj olmamasına rağmen güzeldi. Uzun, sarı saçları vardı. Zaten lakabını da ona bu yüzden vermiştik. Göğüsleri büyüktü. Kıvrımlı kalçalarının üzerinde beli incecikti. Menekşe mavisini gözlerini, pembe ve dolgun dudakları tamamlıyordu. Bones’u bu dudaklarla öpmüştü...

“Üzgünüm Kedcik,” dedi Bones yeniden İngilizceye dönerek.

Juan sırtıma vurdu. “Benden bile iyi İspanyolca konuşuyor tatlım.”

“Anlaşılan hakkında bilmediğim çok şey var,” dedim tehditkar bir ses tonuyla.

Tate öksürerek gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Bones, Belinda’ya döndü. “Konuyu dağıtmaya çalışma. Burada olduğuna göre ona zarar vermeye çalışmışsın.” Başıyla beni işaret etti. “Bu yüzden vücudun toz olup gitse bile umrumda olmaz. Buna rağmen, eğer iki koşul yerine gelirse buradaki kalışın senin için daha hoş olabilir. İlk koşul, yanımdaki bu güzel kadının onayı. İkincisiyse bizimle işbirliği yapmana bağlı. Bunu yapmazsan, uzun sürecek bir ölüm seni bekliyor. Anlıyor musun?”

Belinda başıyla onayladı, camdan bir adım uzaklaştı. Artık yüzünü görmek istemediğimden perdeyi çektim.

Vampirlerin bulunduğu kattan çıktığımızda, “Ben onun uzun bir ölümle yüzleşmesi taraftarıyım,” dedim Bones’a. “Sen ve o, ha? İyy.”

Üç arkadaşım arkada kalmıştı ama artık duyma kabiliyetleri artmıştı ve arkada kalmalarının pek önemi yoktu. Bones kollarını kavuşturdu ve sıkıldığını belirtircesine iç çekti.

“Kedicik, bunlar senden önceydi. Hiçbir şey ifade etmiyor benim için.”

Bunu anlıyordum, yine de... Bones’un daha önceki kız arkadaşı Francesca’yla tanıştığımda bile kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim. Francesca en azından insan yiyen bir pisliği bulmamıza yardım ediyordu. Arkadaşıyla beraber

beni yemeye kalkan Belinda'nınsa hiçbir zaman böyle bir niyeti olmamıştı.

"Onun için bir şey ifade ettiği açık."

Bones omuz silkti. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa öldür onu. Seni suçlamam ve bunun hiç üzerinde durmam. İstersen ben öldüreyim."

Bu sözler bana iyi geldi. Yüzünden ciddi olduğu anlaşıyordu. Onu gerçekten öldürebilirdi. Ya da ben onu öldürürken yanımda durup izleyebilirdi.

"Kiskandım diye kimseyi öldürmem." En azından şimdilik. "Tamam. Onunla olduğun düşüncesi bile beni mahvediyor ama yine de olgun davranacağım. Pekala. Senin akıldan ne geçiyor?"

Tate, Juan ve Cooper antrenman odasına girdi. Kurşun geçirmez elbise, esnek gümüş çizgili boyun koruyucu -bunu Dave'in ölümünden sonra ben tasarlamıştım- gibi çatışma kıyafetleri giymiyor, gümüş mermilerle dolu otomatik ya da yarı otomatik silah taşımıyorlardı. Hayır, üzerlerinde sadece pamuklu pantolon, V yaka tişört gibi antrenman yaparken giydiğimiz elbiseler vardı.

Ama bu, bizim standartlarımızın bile üzerinde bir antrenman olacaktı. Yanımda duran Bones, Belinda'yı sımsıkı tutuyordu. Üzerimizde duran bir kutunun üstüne çıkarak kendini güvenceye alan Don renk vermeden olanları izliyordu. Bu fikri sevmemişti. Ben de sevmemiştim ama sevmemem bunun faydasını görmeme engel değildi.

"Hazır mısınız çocuklar?" diye sordum.

Karnım heyecandan ağrıyordu ama bunu sakın bir ses tonuyla söylemiştim. Üçü de başıyla onayladı.

“O halde her biriniz bir bıçak alın. Sadece bir tane.”

Dediğimi yaptılar, çöp gibi üst üste yığıdığımız bıçakların bulunduğu kutuya yöneldiler. Bones’a baktım. Başıyla onayladı, sonra Belinda’nın kulağına eğildi.

“Sana söylediğimi unutma,” dedi çok yumuşak bir sesle. Ama bu ses aynı zamanda buz gibi tehditkardı.

Sonra onu bıraktı. Belinda sarışın bir Tazmanya canavarı gibi adamlarımın üzerine saldırdı.

Adamlarım dağıldılar. Bir hafta önce ulaşamayacakları bir hızla hareket ediyorlardı. Bones’un kanıyla dolu vücutları sayesinde Belinda’nın ilk saldırısından kurtulmayı başardılar. Tate, Belinda’nın arkasına geçti, elindeki bıçağı ona doğru savurdu. Bıçak Belinda’nın kalbinin bulunduğu bölgenin civarına saplandı.

Belinda arkasına döndü ve uzandı. Bense öfkeyle bağırdım.

“Onu öldürmek gibi bir amacın olsaydı, bu çok iyi bir hareket olurdu ama durumu Ian’ın muhafızlarına karşı hareket edermişçesine ele almanı söyledim sana. Eğer ölürlerse ben kimi rehin alıp Ian’la pazarlık edeceğim?”

Tate bir an için utanarak baktı. “Özür dilerim. Refleks işte.”

Belinda sırtından bıçağı çıkardı ve bunu Tate’in bacağına doğru savurdu.

“Pislik,” diye homurdandı Belinda.

Bones bana haklı çıktığını gösterircesine baktı. “Neden

gümüş bıçak yerine demir bıçağı tercih ettiğimi gördün mü? Birisinin panik yapacağını ve rehin almak yerine onu öldürmek isteyeceğini tahmin etmiştim.”

Sadece tek bir silahla bir vampire karşı savaşmanın çok sinir bozucu olduğunu biliyordum ama Tate ve diğerleri duygularına hakim olmayı öğrenmeliydi. Rehin alamamak sadece pazarlık gücümüzü düşürmekle kalmazdı. Ian’ın adamlarını öldürmek, onun daha da akıldışı bir hamle yapmasına sebep olabilirdi.

“Amacınız Belinda’yı öldürmeden ele geçirmek,” dedim sertçe. “Bunu yapamazsanız, bu görevde yoksunuz.”

“Bu bir saat içinde beni alt edemezseniz, birinizin tadına bakacağım,” dedi Belinda. “Hmm, taze kan. Bir yıldır tadına bakamadım senin.”

Bunu söylerken dudaklarını yaladı. Cinsellikle hiçbir ilgisi olmayan bir açlıkla bakıyordu. Juan yutkundu. Tate geri çekildi. Normalde sakın biri olan Cooper bile rahatsız olmuştu. Bu onlar için yeni bir haberci.

“Amaç motivasyon,” dedim sakın bir sesle. “Şimdi, bakalım bir saat sonra kim mutlu olacak? Siz mi, yoksa o mu?”

Belinda vampir dişlerini çıkardı ve yine üzerlerine atladı. Bu defa bir kişiyi hedef almış, Juan’ın bacaklarını yakalamıştı. Juan ondan kurtulmaya çalıştı ama Belinda daha hızlıydı. Dişlerini Juan’ın boğazına yaklaştırmıştı ve Juan onu itememişti.

Müdahale edecek oldum ama Bones beni kolumdan yakaladı. Aynı anda Cooper ve Tate, Belinda’nın üzerine at-

ladı. Cooper onu saçından yakalayıp arkaya çekti. Tate ise Belinda'nın suratına normal bir insanın kafasını uçuracak sertlikte bir tekme savurdu.

Belinda bir an afalladı. Ama sadece bir an. Sonra arkasına uzandı, Cooper'ı başının üzerinden öyle hızlı bir biçimde savurdu ki Cooper altı metre ileri düştü.

"Bırak bu işi onlar halletsin," dedi Bones alçak sesle. "Onları her zaman koruyamazsın."

Dişlerimi sıktım. Doğru. Bones, Belinda'yı öyle bir tehdit etmişti ki eğer abartıp bir tanesini öldürürse durumu ölen kişiden çok daha kötü olacaktı. Bones, Belinda'nın böyle bir aptallık yapmayacağını düşünüyordu. Ben o kadar emin değildim. Yine de Bones'un söyledikleri mantıklıydı. Belinda ortalama güce sahip bir vampirdi. Eğer adamlarım onu yenemezse, Ian'ın adamlarına karşı da hiçbir şey yapamazlardı. Hadi çocuklar, beni gururlandırın biraz.

Tate ve Juan, Belinda'nın etrafını sardı. Cooper ise ayağa kalkıp silkelendi. Alnı kanıyordu. Belinda'nın burun derinliklerinden açlığın ateşi çıkıyordu. Juan'a baktı, sonra elbisesini yırttı. Sutyensiz göğüsleri ortaya çıktı.

Juan bir an duraksayıp Belinda'nın göğüslerine baktı. Belinda'nın da tam buna ihtiyacı vardı. İleri atıldı, yumruğunu Juan'ın kafasına geçirdi. Juan'ın gözleri kaydı, yere yığıldı. Tate ona doğru atıldı ama Belinda çoktan Cooper'ın yanına gelmişti bile. Karnına sert bir tekme attı. Cooper içgüdüsel olarak karnını tuttu. Belinda dilini çıkardı, Cooper'ın alnındaki kanı yaladı.

"İştah açıcı," diye mırıldandı, sonra Cooper'ı bir oyuncak gibi kaldırdı, yanlarına gelmek üzere olan Tate'in üzerine fırlattı. İki adam birbirine dolandı.

Dişlerimi sıktım. Bones bana doğru uzandı ve elimi sık-tı. Ne düşündüğünü biliyordum. Ian'ın adamlarını yakala-mak için bir B planı yapmamız gerekiyordu, çünkü Betty Boop burada üçe karşı tek kişi olmasına rağmen adamları-mızı pataklıyordu. Artık ikiye bir sayılırlardı, çünkü Juan çoktan sızmıştı. Hele bir kalksın, bir çift göğüs yüzünden dikkatinin dağılması neymiş, ona gösterecektim. Uyandı-ğına pişman olacaktı.

Elli dakika sonra Tate ve Cooper kan ter içinde kalmıştı, Juan'sa yeni yeni kendine geliyordu. Belinda'yı etkisiz hale getirememişlerdi. Ah, Tate ve Cooper bunu yapmaya bir-kaç kez yaklaşmıştı ama onu Bones'a teslim edecek kadar uzun süre ellerinde tutamamışlardı. Oysa amaçları buydu. Mesele onu öldürmek olsaydı, bunu birkaç kez yapabilir-lerdi. Ama onu etkisiz hale getirmeyi başaramamışlardı. Lanet olsun. Bunun iki kötü sonucu vardı. Ve bu kötü so-nuçlardan biri gerçekleşmeye başlamıştı bile.

Belinda vampir dişlerini dışarı çıkarıp gülümsedi. "Ka-zandım, ganimetimi istiyorum. Tabii yalancının teki değil-sen Bones."

Bones kollarını kavuşturup ona sert sert baktı. "Sana ödülünü alacağını söyledim ama ne zaman alacağını söy-lemedim."

Belinda küfretmeye başladı. Tam bu sırada Tate onun sözünü kesti.

“Şu işi bitirelim,” dedi Tate ve Belinda’nın yanına doğru yürüdü. Daha doğrusu sendeleyerek geldi.

Şaşırdım. “Tate...” diyecek oldum.

“Boşver,” diye sözümü kesti. “Seni hayalkırıklığına uğrattık Cat. Onun beni ısırması, bundan daha fazla mı acı verecek sanıyorsun?”

Sesindeki vahşi ton beni susturdu, bakışımı ondan kaçırdım. Ona bunun onun hatası olmadığını, Bones’un kanından güç almış olmasına rağmen hala bir insan, Belinda’nın ise bir vampir olduğunu söylemek istedim. Benim için bile bir vampiri yakalamak onu öldürmekten daha zordu. Ama bu tür sözlerin onun kendisini daha bile kötü hissetmesine yol açacağını bildiğim için bir şey demedim, diğer taraftaki duvara bakmakla yetindim.

“Seni istediğimi kim söylüyor?” diye sordu Belinda.

“Ne istediğin önemli değil, beni alacaksın,” diye yanıtladı Tate sert bir ses tonuyla. “Emir komuta zinciri nedir bilir misin aptal kafalı? Ben bu zincirin en üstündeyim ve sana benim kanımı emeceğini söylüyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Tanrım, bu işin bedelini ödemeyi istemek tam da Tate’e yakışır bir davranıştı. Onu harika bir lider yapan da buydu. Arkadaşlarına olan borcunu ödemekten asla kaçınmazdı.

Belinda’ya bakmıyordum ama gülümsediğini anladım. “Seni anlıyorum. Pekala, gel buraya.”

“O kadar acele etme,” dedi Bones. Ben hala kendimi toparlamaya çalışıyordum. “Sadece bileğinden ısıracaksın Belinda. Boynundan değil.”

Hem isterik hem de tehditkar bir biçimde dudaklarını büktü. “Ben boğazı tercih ederim.”

“Bu çok kötü,” dedi Bones soğuk bir biçimde. “İtiraz edersen hiçbir şey elde edemeyeceksin.”

Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Parçalanmış bir kol, parçalanmış bir boğaz kadar ölümcül olamazdı. Bir an Belinda’nın bizi dinlemeyeceğinden korktum. Ama Bones’tan o kadar korkuyordu ki bunu kendisine ödeteceğinin farkındaydı. Sanıyorum Bones’un bu konuda bir ünü vardı ve Belinda onu tanıyordu. Bones da zaten bu yüzden diğer iki vampir yerine Belinda’yı seçmişti. Diğerleri onu tanııyordu, bu yüzden tam olarak Bones’un istediği gibi davranmayabilirlerdi. Belinda’ysa Bones’u tanıyordu. Hatta biraz fazla tanıyordu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Gülümsedi, Tate’e uzandı. Elbisesi hala açıktı, göğüsleri görünüyordu. Tate’in kolunu beline doladı. Tate’in nabızı hızlanmıştı. Ama bence bunun sebebi, Belinda’nın göğüsleri değil ısırılacak olmanın verdiği heyecandı.

“Merak etme tatlım, bu hoşuna gidecek,” diye mırıldandı Belinda vampir dişlerini son bir kez yalarken.

Tate homurdandı. “Kesinlikle gitmeyecek fahişe.”

Belinda güldü. Alçak sesli, içten, kendinden emin bir gülüştü. “Evet, gidecek.” Sonra keskin dişlerini Tate’in koluna geçirdi.

Kalbinin daha hızlı attığını, bedeninin titrediğini gördüm. Dudaklarını büzdü, sonra dudakları arasından şaşkınlığa benzer bir inleme çıktı. Belinda emip daha da de-

rinlere gittiğinde Tate'in gözleri bir an kapandı, sonra açıldı. Bana bakmaya başladı.

Sadece birkaç saniye sürmüştü ama bana çok daha uzun geldi. Tate'in baygın bakışında, sarhoş olup da benden hoşlandığını söylediği geceki sıcak yoğunluk vardı. Damarlarında o zehirleyici sıcaklığı hissettiğini biliyordum. Bu inatçı, tahrik edici his tüm mantık kanallarını kapatıyordu. Tabii ki bir vampir insanı her ısırışında insan böyle hissetmiyordu. Bunu, onlarla defalarca ettiğim kavgalardan edindiğim deneyime dayanarak söylüyorum. Tek bir ısırık bile çok can yakabiliyordu. Ama ısırın vampir can yakmak istemezse hiç acımıyordu. Hem de hiç.

"Bu kadarı yeter," dedi Bones soğuk bir ses tonuyla.

Belinda yavaşça geri çekildi, vampir dişlerine bulaşan kan damlalarını yaladı. Tate hareket etmedi. Sanki vampir güçlerine sahip olmuşum da onu hipnotize etmişim gibi öylece bana bakmaya devam etti.

"Delikleri kapa," diye emretti Bones, Belinda'ya. Tate kolundan akan kanı silmeye bile tenezzül etmemişti.

Belinda başıyla onayladı, parmağını vampir dişlerinden birine götürdü, sonra yaranın üzerine tuttu. Yara birkaç saniye sonra yok olmuştu.

"Ondan uzaklaşamamanın nedeni bu mu Cat?" diye sordu Tate sonunda, orada bulunan diğerlerini görmezden gelerek.

Bu soru beni şaşırtmıştı. Ama Bones sadece gülümsüyor, vampir dişlerini gösteriyordu.

"Buna inanmak hoşuna gidiyor, değil mi dostum?"

“Tate, nasıl böyle düşünürsün?” diyebildim.

“Merak etme tatlım,” dedi Bones hafifçe. Yüzünde hala o gülümseme vardı. “O geceleri yalnızken ve sen de benimleyken, kendisini hangi yalanlarla rahatlattığı beni ilgilendirmiyor. Belinda, zaman doldu. Hücrene dön.”

Başka tek kelime etmeden oradan ayrıldık. Alt kattaki hücrelerine götürülürken Belinda hala vampir dişlerindeki kanları yalıyordu.

YİRMİ DOKUZ

BELINDA'YI HER GÜN TATE, JUAN VE COOPER'LA birlikte antrenman yapmaya götürüyorduk. Bunu onlar istemişti, ben değil. Belinda'nın onları patakladığını kabul etmek istemiyorlardı. Ayrıca Ian'ın adamlarının yakalanmasında etkin rol almakta kararlıydılar. Bu fikir pek hoşuma gitmemişti ama Tate her zamankinden daha hırslıydı. Belinda da bundan rahatsız değildi. Artık ödül olarak kan içemiyordu ama bu sayede küçük hücrelerinden çıkma şansı elde ediyor, ayrıca işbirliği yaptığı için fazladan plazma alıyordu. Bir de, adamlarımın onu yenememesine seviyordu sanırım. Onların üzüntüsü ve hayalkırıklığı, hoşuna gidiyordu. Ya da en azından ilk seferinde bu çok hoşuna gitmişti.

Dört gün üst üste yenildikten sonra adamlarım daha iyi dövüşmeye başladı. Birkaç kere Belinda'yı göğsünden yakalamayı bile becerdiler. Bu pozisyondayken, doğru açıyla tutulan gümüş bir bıçakla onun işini bitirecek durumdaydılar.

Bu da bir vampiri gerçekten de ne denirse yapar hale getiriyordu. Bir hafta kadar daha antrenman yaparlarsa hazır hale gelebilirlerdi. Böylece Bones, Ian'ı arayıp beni bulduğunu, elinde rehineler olduğunu söyleyebilecekti. Daha sonra diğer planımı uygulamaya sokabilecektim. Bones'a söylemediğim, babamla ilgili planımı... Ah, evet, bunu sabırsızlıkla bekliyordum.

Perşembe günü Bones'un adamlarından birini almak için havaalanına gittik. Londra'dan gelen bu kişi, anlaşılan Bones'un ilk vampiriydi. Bazı günler vampir hiyerarşisi bana *Baba* filmini hatırlatıyordu.

"Sen sormadın, zaten sormaya da pek zaman yoktu ama gelecek kişinin kim olduğunu bilmende fayda var Kedicik."

Havaalanının gelen yolcuları bekleyenlerin durduğu bölümüne gelmiştik. Günümüzün havaalanı güvenliği söz konusu olduğu için, bu noktadan öteye gidemiyorduk. Gerçi Bones daha öteye gitmek isterse gidebilirdi.

"Eski sevgililerinden biri mi yoksa?" diye sordum şaka yollu.

Bones gülmedi. "Evet, böyle de denebilir."

Bu saçmalığı dinlemek istemiyordum. "Harika, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Hatırlıyor musun, insan olduğum sırada müşterilerimden birinin hakimi ikna edip yaptığım hırsızlık nedeniyle asılmak yerine Avustralya'ya gönderilmemi sağladığından söz etmiştik? Onun adı Annette'ti. Bir vampir olarak Londra'ya döndükten sonra bana iyilik eden insanları aradım. Beni büyüten, genelevin sahibi Madame Lucille ve

daha pek çok fahişe ölmüştü. Ama Annette hala yaşıyordu. Ona bu yaşamı önerdim, kabul etti. İşte şimdi onu karşılamak için buradayız.”

Kahretsin. Şimdiden ondan nefret ediyordum. Ve daha tanışmamıştık bile. Durumum içler acısıydı.

“Bu gece de bizimle kalacak demek. Ne kadar güzel.”

Bones elimi tuttu. “Sorun değil. Sen benim tek kadınımsın Kedicik. İnan bana.”

Birkaç dakika sonra hava sanki elektriklendi. “İşte geldi,” dedi Bones gereksiz bir biçimde.

Bir kadın ancak vampirin sahip olacağı bir zarafetle bize doğru yürüyordu. Soğuk ve asil yüz hatları ‘ben bir aristokratım’ diye bağırıyordu. Hafifçe çizgili teni parlıyordu. *Neden çirkin değil sanki?* Aklımdan geçen ilk düşünce buydu. Kadın, Marilyn Monroe ve Susan Sarandon arası bir şeydi!

Şampanya renkli gözleri bir an gözlerimle buluştu ve o anda ikimizin ortak bir noktası olduğunu anladım. O da beni sevmemişti.

“Crispin, bu uzun yolculuğun ardından bir öpücüğü hak etmedim mi?”

Aksanı tam da üst sınıf İngilizlerin aksanıydı. Mavi ceketiyile uyumlu pantolonuyla oldukça şıktı. Ona baktığımda sanki yüzümde bir leke ya da dişlerimin arasında yiyecek kalmış gibi kendimi rahatsız hissettim.

“Hak ettin,” diye yanıtladı Bones. Onu iki yanağından da öptü. Bones’u öperken kadın bana öyle bir somurtarak baktı ki beni hiç önemsemiyormuş havası yaratmaya çalıştığını anladım.

Bones bana döndü. "Bu da Cat."

Elimi uzattım. Hanımefendilere özgü bir zarafetle toka-laştı. Bunu yaparken solgun, narin görünümlü elini sadece bir anlığına sıkımişti.

Ah, onun da belli bir gücü vardı. Belki bir efendi değil-di ama ortalama düzeyin üzerindeydi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum tatlım. Crispin'in seni bulmasını çok istemiştim." Sanki yalnız bir adamın yanağına dokunur gibi Bones'un yanağına parmağıyla do-kundu. "Zavallım, senin başına kötü bir şey geldi diye en-dişeden sefil bir hale geldi."

Artık gayet açıktı. Ondan nefret ediyordum. Onu yıl-lar boyunca üzdüğümü hatırlatması büyük kabalıktı. Ne-den ihtiyacım olduğunda yanımda şu gümüş bıçaklardan bulunmaz ki?

"Gördüğün gibi Annette, beni sonunda sağ salim bul-du." Sözlerimi daha etkili kılmak için elini dudaklarıma götürüp öptüm.

Gülümsemesi buz kesti. "Valizlerim birazdan gelir. Crispin, biz Cat'le eşyalarımı alırken, neden sen de arabayı ge-tirmiyorsun?"

Kötünün iyisini seçecektim. Ya onunla yalnız kalacak ya da arabayı ben alayım diyerek onları yalnız bırakacak-tım. İlk seçenek bana daha iyi geldi, çünkü buna dayanmak daha kolay olacaktı. Arabayı almaya Bones'u gönderdim.

Annette'in bir sürü eşyası vardı. Bunları sanki ben bir eşekmişim gibi sırtıma yükledi. Bu sırada düşmanca duy-gularla dolu bir muhabbet açtı.

“Tenin ne kadar güzel. Temiz köy havasından olmalı. Crispin bana senin bir çiftlikten geldiğini söylemişti galiba, yanılıyor muyum?” Bunu söylerken suratına bir sırtıtış yayılmıştı.

Ağır bir valizi omzuma aldıktan sonra yanıtladım. Aman Tanrım, ne kadar ağır, kiremit mi taşıyordu bu kadın?

“Bir vişne bahçesinde büyüdüm. Ama ten rengimin bununla bir ilgisi yok. Anneme tecavüz eden vampirden gelen bir özellik bu.”

Dudaklarını yaladı. “Crispin’in senin ne olduğuna dair sözlerine inanmakta güçlük çekmiştim. Ama iki yüz yıllık arkadaşına ister istemez güvenmek zorundasın.”

Ne güzel. Sanki bilmiyormuşum gibi onu ne kadar uzun süredir tanıdığını söyle bana. İşte buna belden aşağı vurmak derler.

“Ben de senin hikayeni duymak için sabırsızlanıyorum Annette. Bones seninle ilgili bana sadece, bir zamanlar insanken onunla para karşılığında yattığını söyledi.”

Dudaklarını hafifçe büzdü. “Onu sonradan aldığı isimle anman ne kadar hoş. Onu yeni tanıyanlar hep bu yeni ismi kullanır.”

Yeni tanıyanlar mı? Dişlerimi sıktım. “Tanıştığımızda bana verdiği isim buydu. Nereye vardığımız önemlidir, nereden geldiğimiz değil.” *O artık senin jigolon değil, tamam mı?*

“Öyle mi? Ben de başlangıçta neysen osundur diye biliyordum.”

“Bunu göreceğiz,” diye mırıldandım.

Valizlerinin ağırlığı altında ezilmiş bir halde çıkış kapısına yöneldim. Onu arkadan takip ederken kısa da olsa gözlemlene şansını elde ettim. Solgun çilek sarısı saçları omzuna iniyordu. Bu saçlar, şeftali ve krem karışımı tenine uyum sağlıyordu. Benden daha kilolu, birkaç santim daha kısaydı. İnsan olsaydı, onu kırklarında bir kadın olarak düşünürdüm. Yine de bu ilerlemiş yaş onda kötü durmuyor, tersine olgun ve duyarlı hali, gençlik denen şeyin can sıkıcı bir zaman kaybı olduğunu düşündürüyordu insana.

Bones bütün o valizleri taşıdığını gördü ve yardıma koştu. "Tanrı aşkına, Annette, niye bu kadar çok valizin olduğunu söylemedin?"

"Ah, beni bağışla Cat," diye kıkırdadı Annette sahte bir biçimde özür dileyerek. "Yolculuk ederken yanımda bir hizmetçi olmasına alışmışım da."

"Sorun değil." Hizmetçiymiş! Kim olduğunu sanıyordu bu?

Sonunda valizleri bagaja yükledik ve yola çıktık.

"Diğerleri ne zaman geliyor?" diye sordu arabaya yerleştikten sonra. Volvo marka arabamı Max tanıdığı için farklı bir arabayla yolculuk ediyorduk. Bu bir BMW'ydi. Daha sonra Bones'a bunu nereden aldığını soracaktım.

"Bugün ve yarın. Sanırım cuma günü herkes bir araya toplanmış olur."

Annette burnunu temizlemek zorunda olmamasına rağmen burnunu çekti. "Belinda nasıl oldu da Cat'in küçük zindanına düştü? Onu altı yıl önceki doğum gününden beri görmedim. Yoksa beş yıl önce miydi?"

“İnsanları canlı canlı yemeyi seven bir grupta takıldığı için yakalandı.”

Ses tonunda iç gıcıklayıcı bir şey vardı. Yüzünün kurnaz bir ifade aldığını gördüm.

“Korkunç. Çok değişmiş olmalı. Üçümüz birlikte takılalı beş yıl mı olmuştu?”

Bones dikiz aynasından ona öfkeyle baktı. Bu sırada ben de ‘üçümüz birlikte takılalı’ sözünün ne anlama geldiğini düşünüyordum. Herhalde birlikte çay içmeyi kastetmiyordu. Ayrıca beş yıl önce Bones benimle birlikteydi.

“Soruyu yanıtla tatlım. Üçünüz düzüşeli beş yıl mı oldu, yoksa altı yıl mı? Bones bana Belinda’yı becerdiğini daha önce de söylemişti Annette. Ama senin de bu düzüşmeye katıldığını bilmiyordum.”

Bones arabayı yolun kenarına çekti.

“Bu kabalığa tahammül etmeyeceğim Annette,” dedi ona bakarak. “Gördüğün gibi neyi ima ettiğini çok iyi biliyor. Ona bunu söyleme ihtiyacını neden hissettin, anlamıyorum. Ayrıca bu olayın sekiz yıl önce, ben Car’le tanışmadan önce gerçekleştiğini de gayet iyi biliyorsun. Bir daha bu tür anılarla onu rahatsız etmeyeceğin için sana şimdiden teşekkür ediyorum.”

Bones da en az benim kadar öfkeli görünüyordu. Annette bana bakarken sahte bir masumiyetle kaşlarını kaldırdı.

“Özür dilerim. Belki de bu uzun uçuş beni yordu ve hafızamı zayıflattı.”

“Kedicik.” Bones bana baktı. “Bu yeterli mi?”

Hayır, yeterli değildi. Bu soylu bozuntusu kadını ve bir tonluk eşyasını yolun kenarına atmak istiyordum. Ama bu hiç olgun bir davranış olmazdı.

“Bu türden anıları duymaya katlanabilirim ama şunu bilmeni istiyorum Annette, bu tür şeyleri üçümüzün tekrar edeceğini sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Bunu hayal bile etmem,” dedi. Dikiz aynasından, ışıldayan yüzünü gördüm. Ah, onunla işimiz daha bitmemişti. Hayatım üzerine bahse girebilirdim.

Yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Annette bu geceden sonrası için kendine kalacak bir yer ayarladı, ki bu da beni çok rahatlatmıştı açıkçası. Bones gelecek hafta Ian’a beni bulduğunu söylemeyi planlıyordu. Daha sonraki hafta ise üç adamımı rehin almış gibi yapacaktı. Ian meselesi, adamlarımın güvenliği, babamın beni öldürmek istemesi, Bones’un kazasız belasız özgürlüğüne kavuşması gibi meselelerle meşgul olan zavallı kafama, bir de Annette, Belinda ve Bones’un bir arada çırılçıplak düzüşme sahnesi kazınmıştı. Lanet olsun. Bunu düşünmek istemiyordum.

Annette planın üç adamımla ilgili kısmını duyunca çok heyecanlandı.

“İnsanlar ha? Ian’ın yuvasına dalacaklar, öyle mi? Ah, Crispin, onlarla beni tanıştırmalısın. Bu gece onları yemeğe çağırabilir misin?”

“Umarım masada gerçek yemek olmasını kastediyordur,” diye mırıldandım.

“Tabii ki öyle Cat. Onları yiyecek değilim ya?” Güldü.

Bones bana baktı. Omuz silktim. Tanışmaları kötü bir fikir değildi. Belki de şu Karanlığın Ordusu saplantısından kurtulurlardı. Belki de bu konuda daha da fazla endişelenirlerdi. Her şey Annette'e bağlıydı.

"Nasıl istersen. Sen bilirsin. Onlar da kabul ederse, Rodney'yi almaya gittiğimde onları da alırım. Rodney bu gece bizim misafirimiz."

"Gulyabani Rodney mi?" İnsanlar arasında olmaya o kadar alışmıştım ki bu etoburlardan birini görecektir olmak beni heyecanlandırmıştı. Gerçi bu, akşam yemeği menüsü-nü iyice karıştıracaktı. "Ah, onu sevmiştim. Annem ona o kadar hakaret etti, bir kere olsun kızmadı."

Bones bana gülümsedi. Annette'in valizlerini odasına götürmüştü bile. Annette mutfak masasında oturuyor, çayını yudumluyordu. Benim elimdeyse çoğu bitmiş, büyük bir cin tonik kadehi vardı.

"Bekle." Bunu bu Fahişeler Kraliçesi'nin yanında söylemekten nefret ediyordum ama fısıltıyla söylemenin de bir anlamı olmayacaktı. "O... Şeey... Son görüşmemizde olanlardan sonra... Benden nefret ediyor mudur acaba?"

Yıllar önce Bones'u bıraktığımda Rodney'nin evinde kalıyorduk. İkisi iş için dışarı çıkmıştı ve eminim dönüp de evi boş bulduklarında kendilerini hiç iyi hissetmemişlerdi.

Bones kadehimi kenara koyup yanıma oturdu.

"Senden tabii ki nefret etmiyor. Seni tehdit ettiği için Don'a kızdı. Gerçi o sırada bunu kimin yaptığını bilmiyordu. Annene gelince, şeey, onun bir dost kazandığını söyleyemeyeceğim."

Güldüm. “Bunu pek beceremez zaten.”

İyice sokuldu. “Aslında seni görmekten dolayı biraz rahatsız. Ama başka bir sebepten dolayı. Rodney belki de Danny konusunda ona kızmış olabileceğini düşünüyor.”

Ah. Bunu unutmuştum bile. Eski erkek arkadaşımın öldürülmesi, bunca endişe arasında pek de üst sıralarda değildi. Zavallı Danny, beni baştan çıkardığı için gerçekten çok pişman olmuştu.

“O olayda ondan çok senin parmağın var Bones. Ayrıca, bize yardım etmeye geliyor.”

“Böyle söyleyeceğini ona söylemiştim.”

Küsmüş gibi yapıp göğsüne vurdum. “Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun?”

Elleriyle sırtımı okşadı. “Her şeyi değil, bazı şeyleri. Daha ilk tanıştığımızda sana aşık olacağımı biliyordum. Ve senin de böyle hissetmen için her şeyi yapmam gerektiğini biliyordum.”

Annette bardağını masaya koydu. “Ben gidip bir duş alayım.”

Bones başını kaldırmadı bile. “Tamam.”

Banyonun kapısı sertçe kapandı.

“Bana ilk görüşte aşık olduğunu söyleyip duruyorsun ama ilk gördüğünde beni bayılıta kadar dövdün ve birkaç hafta boyunca bana çok resmi davrandın.”

Bones güldü. “O dayığı sen istedin. Ayrıca, sana olan zaafımı belli etseydim, beni mahvederdin. Bu yüzden hakkında nasıl hissettiğimi bilmeni istemedim. Beni görmekten bile nefret ediyordun.”

“Artık senden nefret etmiyorum.”

Bu söylediklerimi kanıtlamak için boynunu uzun uzun öptüm. Beni kollarına alıp üst kata taşıyarak yanıt verdi.

Onun bu açık niyeti beni şaşırttı. “Dur, şakayı bırak! Yapamayız, bizi duyar!” O bu evdeyken, duş alıyor olsa bile, bize katılmasını ister gibi sevişemezdik. Bizi duyardı.

Bones durmadı, basamakları üçer üçer çıkarak beni yatağa götürdü.

“Niye şaka yapayım? Bizi ne ilgilendirir, duyarsa duyusun.” Beni uzun uzun öptü, elbiselerimi çıkardı. “Sadece bir saatimiz var. Zaman kaybetmeyelim.”

OTUZ

“**R**ODNEY’Yİ VE SENİN ADAMLARINI AL-
mam iki saati bulur Kedicik. Bu süre boyunca
Annette’le baş başa kalmaya tahammül edebilecek misin?”

Bones gecikiyordu. Gecikmesinin nedeni bendim ve
daha fazla huysuzluk edip onu daha da geciktirmek iste-
miyordum.

“Merak etme. Damarıma basarsa gümüş bıçaklar hazır.”
Söylediğimi vurgulamak için elimle klozetteki silah depo-
sunu işaret ettim.

Güldü. “Senin için çok dert değilse, geldiğimde ikinizi
de tek parça bulmak isterim.”

“Madem ısrar ediyorsun, öyle olsun. Şimdi git, seni
bekliyor olacağım.”

Bunu öylesine söylemiştim ama gözleri doldu. İç çek-
tim, yataktan fırladım, ona sarıldım.

“Rodney’ye söyle, bu defa geldiğinde beni mutlaka evde
bulacak.”

Bones dudaklarını alnıma götürdü, gülümsedi. Yeniden neşesi yerine gelmişti.

“Buna eminim. Adamlarını ara, hazır olsunlar. Kısa süre sonra görüşeceğiz.”

“Gelirken Tate’i dövme sakın.”

“Bilemem,” diye homurdandı.

O gittikten hemen sonra yemek davetini söylemek için çocukları aradım ve sonraki beş dakika boyunca da Don’un, adamlarının binayı terketmesinden duyduğu memnuniyetsizliği dinledim.

“Yapma Don, sadece iki vampir, bir de ben. Telaşlanacak ne var? Birlikte yemek yiyeceğiz. Onların menüde olmadığına dair sana yemin ediyorum. Hayatlarını emanet edebilecekleri birileriyle tanışıyor olabilirler.”

Sonunda telefonu Tate’e verdi ve teklifimi ona ilettili. Tate hemen kabul etti. Kendi güzel ifadesiyle, tanışabildiği kadar çok ‘ölü kafa’yla tanışmak istiyordu. Evde yemek pişirmeye vaktim yoktu. Bu yüzden duş aldıktan sonra telefon defterine uzandım. Rodney’nin şansına, çiğ et ya da vücut parçası servisi yapan herhangi bir restoran yoktu. İtalyan yemeği söylemeye karar verdim ve herkes için ayrı bir yiyecek sipariş ettim. Servisi bir saat sonraya, tam da Bones ve diğerlerinin geliş saatine ayarladım.

Yirmi dakika sonra Annette odaya girdi. Üzerinde uzun, çiçekli bir etek ve hoş bir üst vardı. Rahat görünüyordu ama bakışlarından bela aradığı anlaşılıyordu.

“Evet tatlım, arabadaki o sahneden sonra kendini çok üstün hissetme. Sana şunu hatırlatmakta fayda görüyorum:

Çrispin iki yüz yıldır benimle birlikte. Senin onu bir ay elinde tutman bile şaşırtıcı bir başarı olur.”

Telefon rehberini hızla kapattım. Demek artık açık açık saldırıya geçmişti.

“Neden kendini bu kadar rahatsız hissettiğini biliyorum Annette. Sevdiğin biri bir başkasını severse, bu çok kötü bir durumdur, öyle değil mi? Bak, daha önceki ilişkinizi görmezden gelip seninle arkadaş olmak istiyorum. Ama beni kızdırırsan buna pişman olursun.”

Gülümsedi, dudakları kurnazca yukarı doğru kıvrılmıştı. “Seni aptal kız. Ben senin gibi binlercesini cebimden çıkarırım. Hatta on binlercesini. Crispin er ya da geç bana döner. Neden biliyor musun? Çünkü ben ona gerçekten istediği şeyi veriyorum. Yıllar önceki doğum günü partisinde olanları sana anlatmadı, değil mi? Üç kişi değil, beş kişiydik. Belinda, ben ve iki insan kız. Onları kendi elimle seçtim. Crispin sıcak insan etine bayılır. Ayrıca bir şeyler yemek zorundaydık.”

Orospu çocuğu. Annette şaşkınlığıma güldü. Amacına ulaşmıştı. “Ah, tatlım benim. Onunla kaç kere grup seks yaptığımı hatırlamıyorum bile. Crispin hiç tatmin olmaz. İnsanken bile böyleydi. Sen onun için o kadar da kutsal değilsin tatlım. İki ay önce yaşadıklarımızı anlatmadı mı yoksa sana? Sen onun için, uzun bir yoldaki küçük bir tümsekten başka bir şey değilsin. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi.”

İki ay önce. Demek o ‘neredeysel’, bu kadınlaydı. Ellerim buz kesti.

“Aslında Bones bana bunu anlattı Annette. Ama normalde yaşadıklarını yaşatmadı sana, değil mi? Bones bana seni fırçalayıp öylece bıraktığını söyledi. Bu da seni biraz üzmüş olmalı. Azıp da erkek bulamamış oldun.” Madem böyle pis bir muhabbet istiyordu, ona istediğini verecektim. Bakalım kim bu tartışmanın galibi olacaktı?

Dikkatle alınmış iki kaşı da havaya kalktı. “Sen erkekler konusunda pek deneyimli değilsin anlaşılan. Beni azdırdığı doğru ama kesinlikle öyle bırakmadı. Crispin pek çok adamın tüm vücuduyla yaptığını ağızıyla yapabilir. Seni temin ederim, gayet iyi tatmin oldum. Tabii ki daha iyisini istedim ama vampirler çok sabırlıdır. Eninde sonunda bana geri döneceğini biliyorum.”

Bu kadarı yetmişti. “Ne yaptığını biliyor musun?” diye sordum sakın bir ses tonuyla. Annette bana meraklı gözlerle baktı. “Damarıma bastın.”

Daha ne olduğunu anlayamadan masayı üzerine fırlattım. Sonra mükemmel bir biçimde taradığı saçlarına bir yumruk savurdum. Yere düştü ve inanılmaz bir hızla ayağa kalktı. Kedim, bu savaşı kimin kazandığıyla hiç ilgilenmeden hızla merdivenleri çıktı.

“Seni hızlı çocuk,” diye dalga geçti Annette. “Hayatta kalabilmek için böyle hızlı olmalıydın zaten. Ne oldu tatlım, seni üzdüm mü yoksa? İkinizi yatakta dinledim, neredeyse uyuyacaktım. Crispin'in hiç bu kadar sıkıldığını duymamıştım.”

“Seni geberteceğim pis sürtük,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Seni pis İngiliz züppe!”

“Beni o kadar kolay... Ah!”

Sandalyeyi kafasında kırdım, sonra onu diğer odaya fırlattım. Ama kolay lokma değildi. Öfkeli gözleri ve dışarı çıkmış vampir dişleriyle saldırdı. Üzerinde hala, kafasında kırdığım sandalyenin parçaları vardı. Onun bir hamle yapmasını beklemektense, onun üzerine atıldım ve onu yere serdim. Isırmak için ağzını açtı ama onu boynundan tuttum, bacaklarım ve boşta kalan elimle suratına sert darbeler indirdim. Bir süre yerde boğuştuk ama fahişe hala konuşuyordu.

“Ona hiçbir zaman benim sahip olduğum gibi sahip olmadın ufaklık. Crispin’i bırakman yaptığın en akıllıca iş oldu. Çünkü bu onun sana olan ilgisini artırdı. Eğer onu bırakmasaydın, seni yıllar önce bırakırdı. Seni becermek gibi monoton bir işten nasıl olup da sıkılmıyor, anlamıyorum. Ah, sakın bana Crispin’in seni sevdiğini söylediğinden bahsetme. Ben bunu binlerce defa duydum. Zaman daima beni haklı çıkardı. Sen de yavaş yavaş toparlansan iyi olur, çünkü senin de zamanın geliyor.”

Çenesini kapasın diye saçlarından tutup kafasını yere vurdum. Kırılmaya benzer bir ses duyduğumda gülümsedim. Annette güçlüydü ama yeterince güçlü değildi. Bir çıtırtı sesi gelene kadar dizimi omurgasına yapıştırdım. Vücudu ters bir açıyla bükülünce inlemeye başladı. Geçici olarak hareketsiz kaldığı sırada, üst kata çıkıp eğimli gümüş bıçağımı aldım.

Geri geldiğimde Annette hala yerde yatıyordu. Gülmemi tutamadım.

“Tanrım, buna inanacağımı mı sandın? Bones’un bana öğrettiği ilk şey, yerde yatan birini gördüğümde onu tekmelemek olmuştur.”

Kaburgalarına bir tekme indirecektim ki beklemediğim derecede hızlı hareket edip destek ayağımı yerden çekti.

“Bunu biliyorum, seni aptal melez. Ama anlaşılan sana yerden gelecek darbeyi nasıl keseceğini öğretmemiş!”

Yeniden halı üzerinde yuvarlanmaya devam ettik. Çarpıştığımız mobilya dağılıyordu. On dakika boyunca boğuştuk. Annette bana defalarca vurdu ama sonunda o gümüş bıçağı göğsüne saplamayı başardım.

Donakaldı. Gözlerinin ferî bir anda gitti, ağzından hırıltılı bir biçimde nefes aldı.

“Bıçağı saplamayı başardın ama doğru yeri ıskaladın. Kalbim orada değil.”

Bir elimle bıçağı tutarken diğer elimle onu boğazından kavradım. “İskalamadım fahişe. Bileğimi biraz yana doğru oynatırsam senden geriye kötü bir anı ve ondan da kötü bir koku kalacak. Sanırım seninle biraz kadın kadına konuşmamız gerekiyor. Bunu neden yaptığını biliyorum. Onu yeniden bırakmamı istiyorsun, çünkü bu sana son bir şans daha verecek. Ama hayır, Bones, onu terkettiğim ve yıllar boyunca ondan kaçtığım için beni affetti. Bu yüzden ben de senin gibi iğrenç tiplerle grup seks yaptığı için onu affedebilirim. Söylediklerimi anladın mı?”

Annette bana acı dolu bir ifadeyle baktı. Deneyimlerimden, o gümüş bıçağın canını yaktığını biliyordum. “Onu hak etmiyorsun.”

Neredeyse gülecektim. "Haklısın. Ama bu senin değil, onun meselesi. Senin meselen şu: Olayları olduğu gibi kabul edecek misin, yoksa hayatına bir son mu vermek istiyorsun? Seni öldürmememin tek nedeni, Bones'un sana değer vermesi. Zavallı Bones kadınlar söz konusu olduğunda çok aptalca davranıyor. Seni öldürmeyi çok istememe rağmen, ona olan sevginin platonik kalmasına razı oluyorsan seni öldürmeyeceğim. Ne dersin? Anlaştık mı?"

Gözleri dehşetle büyüdü. "Çık üzerimden, neredeyse gelecek! Bana çok kızar sonra!"

Merakla ona baktım. Onun göğsüne bir bıçak dayamıştım ve tek endişesi, Bones'tan azar işitmek miydi? Farklı bir öncelik anlayışına sahipti anlaşılan.

"Anlaştık mı?" diye ısrar ettim.

Bıkkın bir ifadeyle yüzüme baktı. "Tanrı aşkına, evet. Şimdi bırak beni! Evi toplamam gerekiyor. Birazdan burada olur!"

Gözlerimi devirdim, bıçağı dikkatle göğsünden çıkardım. Hemen ayağa kalktı ama düşmanca bir tavır sergilemedi. Tersine, kokain almış Martha Stewart gibi panikle evi temizlemeye başladı.

Bir dakika sonra ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Bones, Annette'e öfkeyle bakıyordu. Ona acımıştım.

"İşte buna Pilates deniyor Annette," dedim abartılı bir biçimde gerinerek.

"Çok ilginç," diye aceleyle beni onayladı. Masum gözlerle Bones'a bakıyordu. "Neden Crispin, bu kadar erken..."

“Sus,” diye onun sözünü kesti Bones. Tek kaşını kaldırdı, yanıma geldi, eğilip pantolonumun içindeki kanlı bıçağı çıkardı. Annette’in yanına geldi ve bıçağı onun utanç dolu yüzünün önünde salladı.

“Pilates bu kadar ölümcül bir spor olmadığına göre, kavga ettiniz. Aslında o kadar gürültüyle kavga ettiniz ki sizi kilometreler öteden duydum.”

Sesinde tehditkar bir ton vardı. Ortam gerildi. Bones’un arkasında biri, kapı aralığından bakıyordu.

“Rodney!”

Şaşkın gulyabaniye sarıldım. Bu kadar sıcak bir karşıla-
ma beklemediği belliydi. Tate, Juan ve Cooper arabada kalmıştı. Gidip onları çağırdım. Aynı anda İtalyan yemeği getiren araba da evin önünde durdu.

“Bakın,” dedim sahte bir gülümsemeyle. “Yemek de geldi! Kim aç?”

OTUZ BİR

ANETTE KİBARCA ÖZÜR DİLEYEREK ÜSTÜNÜ DEĞİştirmeye gitti. Ben de onun gibi yaptım. Rodney hiç yorum yapmadan yerdeki mobilya parçalarını aldı. Bones peşimden yatak odasına geldi.

“Şimdi değil,” dedim ona ağzını açma fırsatı vermeden. “Hallettik. Çocuklar burada. Yemek de geldi. Elde kalan mobilyalara oturup yemeğimizi yiyelim. Gerisini sonra hallederiz.”

Dudaklarını büzdü. “Pekala. Ama bu mesele bitmedi. Hala öfkeliyim, bunun kokusunu alabiliyorum. Yemekten sonra bununla ilgileneceğiz.”

Bones paltosunu yatağa attı, sonra arkasına dönüp son bir uyarı yaptı.

“Uzun kollu bir şey giysen iyi olacak, kollarında tırnak izleri var.”

Yemek bir dayanıklılık testi gibiydi. Annette özel bir çaba göstermeden üç adamımı da etkilemişti. Gayet sakin-

di. Vücut ısısı düşüktü. Juan utanmazca ona yavşadı. Tate bile ona birkaç kez gülümsedi. Bu arada Bones kabalığa kaçan bir sessizlik içinde oturuyordu.

Rodney'yle sohbet ettim ve yan tarafımdaki öfkeli göz-
lere bakmamak için elimden geleni yaptım. Acaba Bones bana Annette'i bıçakladığım için mi kızmıştı? Aman Tan-
rım, Annette sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat rahat ko-
nuşuyordu! Ayrıca, hiç düşünmek istemesem de, söyledik-
leri çok rahatsız ediciydi. Aynı anda bir sürü kadın. Sıcak
insan eti. On binlercesi.

Doğru muydu bunlar? Bones'un benimle tanışmadan
önce bir rahip olmadığını biliyordum. O eski bir jigoloydu
ve bazı aşırılıklar yapmış olmalıydı. Ama bu hikaye beni çok
şaşırtmıştı. Evet, birkaç fındık kırmış olabilirdi. Bir sürü
fındık. Yine de yattığı kadınların sayısının, arabamla yap-
tığım kilometrelerle yarışmasını beklemiyordum! Bunu dü-
şünmek, bende aynı anda hem onu öldürme hem de zede-
lenen özgüvenimle yatağın altına saklanma hissi yaratıyordu.
Yemek nihayet bittiğinde, karmaşık duygular içindeydim.

"Kağıt oynamayı sever misiniz beyler?" diye sordu An-
nette. Bir deste iskambil çıkardı ve hünerli elleriyle karış-
tırdı. Tate ve Juan'ın gözleri parlıyordu. Hayatta poker oy-
namaktan daha fazla sevdikleri şeylerin sayısı bir elin par-
mağını geçmezdi.

Bones birden ayağa kalktı. "Biz ikimiz oynamayacağız.
Size iyi oyunlar Annette. Sonra onları evlerine bırakabi-
lirsin. Rodney sana yolu gösterecek. Ondan sonrası senin
şansına kalmış."

Kimse aptal değildi, herkes bir kavga olduğunu biliyordu. Neler olduğunu anlamaları zor olmayacaktı. Lanet olsun, olanları belki Rodney de duymuştu. Annette'e sempati dolu bir bakış attı.

"Bu hiç de kibarca değildi," diye fısıldadım yukarı çıkarken. Bones kapıyı arkamızdan kapattı. "Kapıyı açık bırakabilirsin, bizi nasılsa duyarlar."

"Bizi dinlememe gibi bir seçenekleri varken ısrarla kulak misafiri olmayı tercih eden biri kendini tehlikeye atıyor demektir," diye yanıtladı Bones. Oradakilere yönelik açık bir uyarıydı bu. Kapıya yaslandı. "Yemek tam bir zaman kaybıydı. Hiçbir şey yemedin. Şimdi söyle bana, neler oldu?"

Açıkçası bunu unutmaya çalışıyordum. Endişe, içimde solucan gibi kıvrılmaya başlamıştı. İştahımın olmamasına şaşmamak gerek.

"Kadın kadına kavga işte. Annette pis şeyler söyledi, ben de yanıt verdim, sonra onu bıçakladım. Hepsi bu."

Bones tatmin olmamıştı. "Hepsi bu mu yani? Her şey halloldu ve mesele kapandı mı?"

Kendimden emin olmadan başımla onayladım.

Aniden hareket etti, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede yanımdaydı. Başını indirip beni öpmeye çalıştığında geri çekildim.

Doğruldu. "Pekala. Annette'in sana söylediği her sözcüğü bilmemin iki yolu var. Birincisi sana sormak. İkinci ise onu döve döve ondan öğrenmek. Şimdi, bencil tarafım senin bana bir şey söylememeni istiyor. Ama onu dö-

versem, yapacağımız diğer işlere zarar vermiş olurum. Bana her şeyi söyleyebilirsin Kedicik. Bunu daha önce de sık sık söyledim. Her şeyi söyleyebilirsin. Sorun sadece şu: Acaba söyleyecek misin?”

Komodinin üzerindeki cin şişesinin dörtte biri doluydu. Yanıt vermeden önce onu kafama diktim.

“Tamam. O zaman dinle. Annette senin kadınları en azından ikişer ikişer götüren bir sapık olduğunu, becerdiğin kadınların sayısının bu kentin nüfusunu geçtiğini, senin hiçbir zaman gerçekten ilgini çekmediğini söyledi.” Bir nefes alıp duraksadım. “Yatakta bende sıkılmış gibi bir halin varmış. Senin yapmayı sevdiğin şeyleri yapamazmışım. Becerdiğin kadınların yarısına onları sevdiğini söylüyormuşsun. Seni bırakmasaydım beni yıllar önce terkedermişsin. Ah, bir de iki ay önce yaladığın kadın oymuş.”

“Bu söylediği şeyler nedeniyle Annette’i kamçılaya kamçılaya öldüreceğim.” Bones’un sesi alçak ve öfkeli geliyordu. “Senin yerinde olsam, onu öldürürdüm. Lanet olsun.”

Kapıyı açtı. “Rodney, onları eve götür, Annette’i burada bırak!”

Yanıt beklemeden kapıyı kapattı. Rodney’nin “Tamam,” dediğini ve adamlarımın evden ayrıldığını duydum.

“Doğru mu bunlar?” diye sordum. “Söyledikleri yalan olduğu için mi, yoksa doğru olduğu için mi ona kızılıyorsun?”

Gözleri bir an kapandı. “Bu şartlar altında böyle bir konuşma yaptığım için üzgünüm Kedicik ama hiçbir zaman geçmişi senden saklamak gibi bir niyetim olmadı.

Annette'in sana söyledikleri doğru mu? Evet, pek çok kadınlar birlikte oldum. Hem insan hem de diğer türden kadınlarla.”

Pek çok kadın. Yaşma, eski işine ve olağanüstü yakışıklılığına bakıldığında, bu hiç de beklenmedik bir şey değildi. Ama ‘pek çok’ sözcüğünü biraz daha açması gerekiyordu.

“Grup seks mi yapıyordun? Binlerce kadınla mı birlikte oldun? Yoksa on binlerce mi?”

Bones yatakta yanıma oturdu.

“Sana bir vampire dönüştükten sonra olanları anlatabilirim. Birkaç yıl boyunca Ian'ın beni bulaştırdığı bu kadere lanet ettim. Sonra, vampir olmanın bazı avantajları olabileceğini düşündüm. O zamanlar bir yeteneğim vardı: Düzüşmek. Eğer birlikte olduğum kız, kızları istiyorsa onları da yanımıza almaya itiraz etmiyordum. Sonra yıllar geçti, hak eden kişileri öldürmenin de zevkini tatmaya başladım. Ardından bu benim geçim kaynağım haline geldi. Öldürmek ve düzüşmekle geçen hayatımdan memnun olduğumu düşünüyordum.

“Hayatım böyle devam etti ve evet, Annette becerdiğim kadınlardan biriydi. Gerek yalnız gerek başkalarıyla birlikte. Sonra bir gün bir arkadaşım, kızının katilini bulmamda ona yardımcı olmamı istedi. Katili izledim ve Ohio'daki bir bara girdim. Orada seninle tanıştım, sana aşık oldum. Yüzyıllar süren bu... Boşluktan sonra, birini sevmenin ne demek olduğunu bilemezsin. Aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de birini öldürmek ya da düzüşmekten başka da zevk alabileceğim şeyler olduğuna inanıyordum.

Şimdi güvendiğim arkadaşım Annette gelmiş sana geçmişimi anlatıyor ve böylece senin bana karşı olan hislerine son vermeye çalışıyor.”

Bones’un nasıl kiralık katil olduğunu ya da geçmişini hiç konuşmamıştık. Birlikte geçirdiğimiz aylara rağmen kötü adamları kovalamaktan kim olduğumuzu, kim olduğumuzu konuşmaya fırsatımız olmamıştı. Bones’un anlattığı türden bir hayatı gözümün önüne getirmem zor değildi. Cinsellik konusunda onun eline su dökemezdim ama son dört buçuk yıldır ben de öldürme yeteneğimi defalarca kullanmıştım. Öldürmek, son tahlilde, insanın kendini çok yalnız hissetmesine yol açıyordu.

“Ona bu kadar yüklenme Bones. Annette seni seviyor, bunu da bu yüzden yaptı zaten. Senin bu çok zengin cinsel geçmişin hoşuma gitmiyor ama madem geçmişte kaldı, bunu kaldırılabirim. Ama asla üçlü, dörtlü, beşli seks yapmam. Eğer beni buna zorlarsan, sorun çıkar.”

“Annette’le yaşadığım talihsiz olay dışında senden ayrıken hiçbir kadına dokunmadım. Çünkü senden başka kimseyi istemiyorum. Diğer kadınlara onları sevdiğimi söylememe gelince, bütün müşterilerime böyle derdim. İşin bir parçasıydı bu. Annette’e de bunu söylememin nedeni buydu. Ama senden başka kimseye karşı gerçekten böyle hissetmedim.”

Gözlerinden doğru söylediği anlaşıyordu. Bu da, benden önce yaptığı tüm o şeyleri öğrenmenin verdiği acıyı azaltmaya yeterdi.

“O halde... Tamam.”

"Tamam mı?" Bones beni kendine çevirdi. Şimdi yüz yüze bakıyorduk.

"Evet," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Elimle yüzüne dokundum. "Tamam."

Beni öpmeye kalktığında bu defa geri çekilmedim. Vücudumu vücuduna bastırdım.

Uzunca bir süre sonra Bones geri çekildi. "Yine de Annette'le işim bitmedi. Sen onu affetmiş olabilirsin ama benim ona olan güvenimi sarstı. Bunu görmezden gelemem." Başını kaldırdı ve aniden "Annette!" diye bağırdı. "Gel buraya!"

Omuz silktim. Aklıma normalde aklıma gelmeyecek bir fikir geldi.

"Yine sen bilirsin tabii, benimki sadece bir öneri. İstersen onu kan revan içinde bırakabilirsin ama benim daha iyi bir fikrim var: Beni öyle bir orgazma ulaştır ki bağırırlarım onun kulak zarını patlatsın. Eğer henüz bana göstermediğin eski jigolo vampir numaralarından kaldıysa, sakın durma, hemen bunları üzerimde uygula. Tek şartım var: Bu sevişmede, ona ya da bir başkasına yaptığın hizmetlerin hepsini aşacaksın. Eğer bana yaptıkların ertesi gün yüzümü kızartmazsa, beklentim karşılanmamış olacak."

Annette kapıyı çalmadan açtı. Bones başını kaldırdı ve ona öfkeyle baktı.

"Seninle çözmemiz gereken bir mesele var," diye tehdit etti onu. Sonra bana baktı. "Ama şimdi değil."

Kapıyı Annette'in yüzüne kapattı.

"Ne o, iç çamaşırımı boynuna mı asayım?"

Gözlerindeki şehvet dolu bakış yüzünden dikkatim dağıldı ve ona Tate'e gösteriş yapıp yapmadığını sorduğum zamana atıfta bulunan esprisini anlamadığımı gösteren bir yanıt verdim. "Sen iç çamaşırı giymiyorsun ki."

Yanıma geldi. "Yatakta bana hiçbir şey kanıtlaman gerekmediğine emin olabilirsin. Başka hiç kimseyle, seninle olduğu kadar zevk almadım. Ama az önceki teklifin geri çevrilebilecek bir teklif değil. Bende numara çok. Sana yapmayı düşündüğüm her şeyi yapacak zamanımız yok ama sana şunun sözünü verebilirim..." Sesi derinleşti. "Sabahleyin olanları hatırlayınca 'Bu bir skandal,' diye düşüneceksin."

OTUZ İKİ

BONES KASTEN YAVAŞ DAVRANARAK GÖMLEĞİ-
nin düğmelerini açmaya başladı. Her bir düğmenin
ardından kremsi teninin birazını görüyordum. Gömleği-
ni çıkardıktan sonra, gömleğinin kollarını yırttı. Gözlerimi
bağladığında, bu garip hareketi neden yaptığını anladım.

Etraf kararırken tırnaklarımı avcuma gömdüm. Daha
sonra beni yatağın ucuna doğru çektiğini, çıplak kalana ka-
dar tüm elbiselerimi çıkardığını hissettim.

Bileklerimin etrafına bir şeyler bağlanıyor, kolum çeki-
liyordu. Anlaşılan kolumu yatağa bağlamıştı. Sonra diğer
kolumu da bağladı.

“Onları çok çekme,” diye fısıldadı Bones. “Senin gücü-
ne dayanacak kadar sıkı değiller. Sadece rahatla.” Alçak ses-
le güldü. “Bırak işimi yapayım.”

Kelepçelenmiş halde yapabildiğim tek şey, hareketlerini
dinlemektir. Galiba banyoya gitmiş, çekmeceleri açıyordu.
Ne aradığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çıplakken göz-

lerimin bağılı olması ve yatağa kelepçelenmek en hafif ifadeyle rahatsız ediciydi. Ama kısa süre sonra geri geldi.

Elleriyle omuzlarıma dokundu, sonra aşağı inip göğüslerimi tuttu. Ağzı, göğüs ucuma kapandı. Vampir dişleri çoktan dışarı çıkmıştı. Vampir dişinin ucunu diliyle kapattı, insan dişleriyle göğüs uçlarımı ısırıp sertleştirdi.

Sonunda vampir dişleriyle göğüs uçlarıma dokunduğunda derin bir nefes aldım. Neredeyse kanatacaktı. Zevk dalgaları vücuduma yayılırken göğüslerimi daha sert ısır-maya başladı.

“Sana dokunmak istiyorum,” diye inledim beni engelleyen kelepçeyi çekerek.

Ağzını göğsümden çekmeden bileklerimden tuttu.

“Sonra.”

İngiliz aksanı iyice belirginleşmişti. Kalçasının vücudu-ma dokunuşundan onun da çıplak olduğunu anladım. Alt katta televizyon açıldı. Annette kasten televizyonun sesini açıyordu ama bunu belli belirsiz farketmiştim. Bones, göğüs uçlarım uyuşuncaya kadar ısır-maya devam etti, sonra vampir dişleriyle derimi deldi.

Bağırdım ama acıdan değil. Kaba bir ses çıkardı ve daha sert emmeye başladı. Kanımı yavaşça emiyordu. Daha önce kanımı içtiği zaman hissettiğim sıcaklığı yeniden hissettim. Göğsüm alev alevdi ama aynı zamanda içimi büyük bir endişe de kaplamıştı. Bones hiç vakit kaybetmiyordu.

“Kalp atışların kulak zarımı patlatacak. Merak etme, korkun uzun sürmeyecek.” Mırıldanarak diğer göğsümü ısırdı. “İçindeki korkuyu çıkaracağım.”

Derin bir nefes aldım, vücudumu gerdim. Bones beni aynı biçimde ısıırıyordu. Şimdi, iki göğüs ucum da sızlıyor, her kalp atışımda göğüslerimi ateş basıyordu. Bones yatağın üst tarafına doğru vücudumun üzerinde kayarak hareket ederken kollarımı öptü.

Görmediğim kelepçelerin tuttuğu bileklerimde dilini hissettim. Daha sonra ağzıyla bileğimi kavradı ve dişlerini öyle çabuk bir biçimde bileklerime geçirdi ki kendimi kasmaya bile vakit bulamadım.

Göğüslerimdeki sızlamayı bu defa bileğimde hissettim. Nabzıma paralel olarak vücuduma sıcak dalgalar yayılıyor-du. Bu dalgalar sıcak karamel gibi kolumdan aşağı doğru inerken baygın bir halde, *Eroin bağımlıları eğer böyle hissediyorsa, neden bu maddeyi aldıklarını çok iyi anlıyorum*, diye düşündüm.

“Hissettiğin şey dişlerimden akan sıvı,” dedi Bones boğazından gelen bir sesle. “Kalbinin her atışıyla birlikte damarlarının içinde yolculuk ediyor. Eğer insan olsaydın seni daha fazla ısırmaya cesaret edemezdin. Fazlası seni zehirleyebilirdi. Ama sen insan olmadığın için bunu yapabilirim...”

Diğer bileğimi ısırdığında yüksek sesle inledim. Şimdi o inanılmaz derecede tatlı ısı, vücudumun üst tarafının tamamını kaplamıştı. Aman Tanrım, vampir ısırığının böyle bir his vereceğini bilmiyordum. Bilseydim her gün kanımı içmesi için ona yalvarırdım.

Bones bileklerimi sıktı. Olduğum yerde sıçradım. Sanki basınç içimdeki sıcaklığı derinliklerime doğru itiyordu.

“Hareket etme tatlım.”

Söylemesi kolay. Elimde olsa vücudumun her hücresini bu zevkle doldurmak isterdim. Ağzıma değen teni dikkatimi dağıttı. Vücudunu vücuduma değdiriyor, göğüs uçlarını sertçe sıkıyordu. Bu ikili zevkten gelen ateş, bağırarak ona doğru kıvrılmama yol açtı.

“Daha fazlasını istiyorum!”

Yumuşak bir sesle güldü. “Ah, evet. Çok daha fazlası gelecek.”

Bones, bir eli kalçalarımdayken bacaklarımı ayırdığında istediğimi alacağımı düşündüm. Ağzı cinsel organımın çok yakınındaydı ama yapmasını istediğim şeyi yapmadı. Bunun yerine baldırımı öpmeye başladı.

“Bones, lütfen,” dedim hırıltılı bir sesle. Dilini içimde hissetmem gerekiyordu. Umutsuzca diliyle beni yalamasını istiyordum.

“Henüz değil.”

Ağzından çıkan sözlere eşlik eden nefesi beni daha çok tahrik ediyor, vücuduma yayılan ağrının artmasına yol açıyordu. Dişlerimi sıktım, içimden ona küfürler ettim.

“Evet. Şimdi.”

“Henüz değil.”

İçimde gezinen sıcaklıktan doğan zevk girdabına kapılmıştım ve onunla az kalsın tartışacaktım. O sırada Bones baldırımı ısırdı.

Tüm vücudum gerildi. Yanlışlıkla, beni tutan kelepçeleri çektim. İçimdeki o sıvı ateş arttı, bu ateş bacağımdaki yeni alevlerle birlikte üçe katlanmıştı. İçimde, titreme-

me yol açan bir kasılma başladı. Lanet olsun! Daha bacaklarımın arasına dokunmamıştı bile. Bense burada orgazm ölçütleriyle on üzerinden dokuzluk bir zevkle titriyordum.

Bones ağzını titreyen baldırımdan çekti. Sanki atardamarım Bones'tan gelen salgıları kürekle her tarafa dağıtmak istiyordu. Zorlukla nefes alıyordum ve güçlükçe aldığım bu nefes de derin bir yalamayla kesildi. Kalçalarımı elleriyle kavrarken beni iyice kendine çekti, ağzıyla pembe etime yapıştı. İnlemelerim arttı, başımı arkaya attım. Dili içimde dönerken ve içimi bıçaklarken tam orgazm olacaktım ki Bones aniden durdu.

"Henüz değil!" diye bağırdım kör bir iştahla.

"Hareket etme."

Bones kollarıyla beni sardı. Sonunda sanki belden aşagım felç olmuştu. Ağzıyla vücuduma yeniden dokununca titredim. Bu defa ağzını klitorisime değdirmişti ve onu yavaşça emiyordu. Kasten yavaş davranıyordu. Uyuşturucu etki yapan zevke rağmen bunu yapışı içimde korku uyardı. Yoksa?

Bir anda dişlerinin cinsel organıma girdiğini hissettim. Ondan sonra beyaz ve sıcak bir alev her yanıma sardı. Arka planda bağırışlar duyuyordum ama bu seslerin kimden geldiğini anlamıyordum. Orgazmlar ardı ardına gelmeye başladı ve bunlar beni adeta içimden parçaladı. Her şey yanıyor, patlıyor, sonra tekrar yanıyor. Sonunda bilincim yerine geldi ve çığlık atanın ben olduğumu farkettim.

Gözümü bağlayan kumaş çıkmıştı. Beni yatağa bağlayan kelepçeler zarar görmüştü. Anlaşılan nevresimleri de

parçalamıştım. Bones beni altına sıkıştırmıştı. Son hale de kalktıktan sonra onun yüzünü gördüm.

Erkeksi, gururlu ve neredeyse kendini beğenmiş bir biçimde sırtıyordu. Titremekten kendimi alamıyordum. Özellikle de beni öptüğünde. Dilindeki kanın ve diğer şeylerin tadına baktım.

“Ah, Kedicik,” diye hırıldadı. “Bunu ne kadar sevdiğimi sana anlatamam. İçine boşaldım bile. Lanet olsun, aldığın zevkle beni hadım edeceğini sandım. Seni ısırmamdan sonra ne kadar uzun süre kıvrandın, biliyor musun?”

Hiçbir fikrim yoktu. “Beş dakika mı?”

Sesimin hırıltılı ve tanınmaz bir halde oluşu beni şok etti. Bones güldü.

“Yirmi dakika. Ya da o civarda. Polis gelmiş, Annette onları göndermiş. Komşular evde cinayet işlendiğini sanmış galiba.”

“Ne?” diye sorabildim ancak. Sonra Bones içime girdi ve tekrar nefessiz kaldım. Aldığım ani nefes, Bones’un pelvisi benim ısırılmış, zonklayan klitorisime değdiğinde bir çığlığa dönüştü. Sanki vücudumun alt tarafına yıldırım düşmüştü.

Tatminkar bir biçimde inledi. “Sıcak, değil mi?”

Bu sözcük hissettiklerimi tanımlamaktan çok uzaktı. “Yanıyor. Yanıyor. Tanrım, Bones, bu harika bir his.” Bu kadar ateşli olmak beni içten içe şaşırtıyordu. Ama vücudum daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını istiyordum ve bunu ona söylemekten hiç çekinmedim.

“Durma, durma!”

Bones'un hareketleri hızlandı, sertleşti. Onun vahşiliği beni heyecanlandırıyordu. Her gidip gelişi beni heyecanlandırıyor, içimi arzuyla dolduruyordu. Göğsü göğsümü düzleştiriyor, göğüs uçlarımı eziyordu. Elleriyle bilekleri tutuyordu. Bütün bunlar birleşince başımı döndüren bir orgazm daha yaşadım. Ama hala tatmin olmamıştım. Üzerimde gidip gelirken ondan sürekli daha fazlasını istedim. Konuşacak halim kalmayıncaya kadar. Sonunda boşaldı, onun boşalmasına sesimin kısılmasına yol açacak bir çığlıkla karşılık verdim.

Bones içimden çıktı, yataktan kalktı. Bunu güçlkle farkettim. Hareket edemiyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bunun tehlikeli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bir süre sonra geri geldi ve beni yan yatırdı. Parmakları baldırlarımın arasından yukarı çıktı. Elinde bir krem vardı. Boynumu öptü, kremi anüsüne sürdü.

Titredim. Aman Tanrım. Niyetini anlamıştım.

Bones vücudunu beni vücudumun duruşuna uygun olarak kıvırdı. "Sorun yok Kedicik, korkma. Sakin ol..."

Kalçalarımı ayırdığında ve içime girmeye başladığında inliyordum. Ağzımdan hafif bir hırıltı kaçtı. Bones kalçalarımı tutarak inledi. Penisini biraz daha ileri itince uç tarafı içime girdi.

Titredi ya da belki de titreyen bendim. Ne olursa olsun bu yeni his garip ve neredeyse rahatsız ediciydi. Bones eliyle aşağı uzandı, içimdeki ateşi yeniden yakmak için parmağını klitorisime sürdü. Sonra yavaşça, daha önce hiç aşmamış sınırlarımı aşmaya başladı.

Boğazımdan hırıltılı bir ses daha geldi. Bones durdu.

“Acıyor mu?”

Sesinden zevk aldığı belli oluyordu ama benden yanıt almadığı için devam etmedi. İçimdeki şeyi kesinlikle acı olarak tanımlayamam ama bu her neyse son derece yoğun-
du. Canım mı yanıyordu, hoşuma mı gitmişti, yoksa ikisi
birden mi, buna karar veremedim.

Ben olumlu yanıt vermeyince Bones bir kez daha sordu.
“Durmamı istiyor musun?”

Hırıltılı ve çok yumuşak bir sesle yanıtladım. “Hayır.”

Bones beni öpmek için boynunu eğdi. İçeri ve dışarı, her
seferinde daha derinlere inerek hareket ederken parmakla-
rıyla etimi kavramıştı. Beni öpüşündeki tutkudan mı, yok-
sa parmaklarının içimde alevler oluşturmamasından mı bilmi-
yorum ama şok edici biçimde kendimi onunla birlikte ha-
reket ederken buldum. “Evet,” diye inledi. “Evet.”

Aklım bu yeni eyleme itiraz ediyordu ama vücudumun
ahlakı yoktu. Bones hareketini hızlandırdı. Öyle bir ritim
yakalamıştı ki ona eşlik etmeden edemedim. İçime her gi-
rişinde klitorisimi de okşuyordu. Tırnaklarımı kollarına
gömdüm, ağzının içine inledim ve gizli bir içgüdünün beni
sarmasına izin verdim.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.
Zevk alıp almadığıma sadece düşüncelerime bakarak ka-
rar vermiş olsaydım, böyle bir şeyden zevk almanın müm-
kün olmadığına karar verirdim ama sonunda boşaldım ve
bu boşalmanın ardından gelen şaşkınlığım şüpheye yer bı-
rakmayacak derecede zevk aldığımı gösteriyordu.

Bones boğazının derinliklerinden inledi ve birden içimden çıktı. Bir süre sonra sıcak bir ıslaklık baldırımdan akıyordu.

“Hareket etme tatlım,” diye fısıldadı. Sesi hala orgazmın verdiği zevkle titriyordu. “Ben temizlerim.”

Hareket etmememi söylemesine gerek yoktu, çünkü koluma kaldıracak halim kalmamıştı. Bones yakındaki bir çekmecedен bir havlu çıkardı ve bununla baldırımı sildi. Yarı kapalı gözlerle, beni temizledikten sonra Bones’un kendini de temizlediğini gördüm. Bones daha sonra havluları yere attı ve beni kollarına aldı.

Beni öptü. Beni öperken, ağzı kanasın diye kendi dilini ısırdı. Akan kanı susamışçasına emdim. Boğazımdaki ağrı gitti, bu iyi bir şeydi. Ama bu ağrıyla birlikte içimdeki ateş de azaldı. Göğüslerime bakmak için öpüşmeyi kes-tim. Göğüs uçlarımdaki izler gözlerimin önünde yok oldu. Bones’un kanı sesimi de iyileştirmişti. Cinsel organımdaki yara da artık yok olmuştu.

Bones baktığım yere baktı. “Ah, Kedicik, daha etinin tadına bakacağım. Derin açılınca çıkan kanını ne kadar içsem tatmin olmuyorum.”

Bu sözlerini daha önce kanattığı her yerimi yeniden ısıtarak kanıtladı. Sesim yine kısılabiliirdi. Onun üzerinde gidip gelirken bu hiç de umrumda değildi. Her gidiş gelişinde vücuduma daha fazla zevk yayılıyordu. Ses tellerinden bana ne?

Bones doğruldu, beni yakınına çekti, dişlerini boynuma geçirdi. Tanrım, sabaha kadar ölmezsem şaşırıacaktım. Bir

tarafından bacaklarımı beline dolarken, diğer yandan açtığı yarayı emiyordu. Kanımı kana kana, tekrar tekrar içiyordu. Belli belirsiz, vücudum bu kadar yanarken neden derimden hiç duman çıkmıyor acaba diye düşündüm.

“Isır beni Kedicik. Ben senin kanını içerken sen de benim kanımı iç.”

Dişlerimi onun bana yaptığımdan daha sert bir biçimde derisine gömdüm. Derisi yarıldı, ağzım kanla doldu. Kan sıcaktı. Birkaç dakika önce benim vücudumda olmaktan dolayı ısınmıştı. Ama bu kan ona geçtikten sonra bir daha geri döndürülemez biçimde nitelik değiştirmişti. Birbirimizin kanını içtik. Ben ondan daha fazla içiyordum. Artık hiçbir şey ayrı görünmüyordu. Onun vücudu benim vücudum, kanı benim kanım, bizim kanımız olmuştu ve her emişimizde birimizden diğerine akıp duruyordu.

Burnuma bir koku geldi. Renkler keskinleşti, giderek daha belirgin hale geldi. Kulaklarıma zaten yüksek gelen kalp atışlarım artık beni sağır edecek kadar şiddetlenmişti. Ben daha kana doymamıştım ki Bones beni uzaklaştırdı.

“Başka yok.”

Öfkeyle boğazına yapıştım. Beni şilteye itti. Müthiş bir güç kullanmasına rağmen beni gerektiği gibi uzaklaştıramıyordu. Yatak kırıldı.

“Lanet olsun, Bones, daha fazlasını ver bana!” diye kükredim. Kan mı, seks mi, yoksa ikisini birden mi istiyordum, bilmiyorum.

“Ancak bu kadar mı mücadele edebiliyorsun?” diye benimle dalga geçti.

Sırtını tırnaklarımla kazıdım, elime gelen kanı emdim. Bileklerimi tuttu, içime girdi. Boynu tahrik edici biçimde yakındı. O boğazı ağzımda istiyordum. Onu yırtmak, kanı üzerime sıçratmak, bu kana bulanmak istiyordum. İçimde bir şey beni kontrol altına almıştı ve dışarı çıkmak için acele ediyordu.

“Beni becermeyi sakın bırakma,” dedim ona. Bir sırtı tış yüzünü aydınlattı. “Çünkü beni becermezsen, seni eme eme kuruturum.”

Bones vahşi bir neşeyle güldü. “Beni kurutabilirsin ama boynumu değil. Seni becerirken bana dur diye yalvaracaksın.” Bu sözleri söyledikten sonra kaldığı yerden devam etti.

OTUZ ÜÇ

“**K**ALK TAĞLIM, HERDEYSE SABAH OLDU.”

Kirpiklerim titreyerek açıldı, karşımda parlayan bir çift kahverengi göz duruyordu. Bones yatağın üzerinde oturuyordu. Daha doğrusu yataktan geri kalan şeyin üzerinde.

Zihnim açılınca benden intikamını aldı. Bones yüzümün aldığı rengi görünce güldü.

“Ah, işte ben kazandım. Yanakların kıpkırmızı oldu. Bu günahkar davranışın sana bir skandal gibi mi geliyor yoksa? Katolik olsan, günah çıkaracağın rahibin başını ağrıtırdın. *Sabahleyin sana ne söylersem söyleyeyim, bu yaramazlıkları tekrar yapacağına dair yemin et*, dediğini hatırlıyor musun bana?”

Eh, şimdi hatırlamıştım mecburen. Aman ne güzel, kendi ahlakım bana ihanet etmişti.

“Tanrım, Bones... Yaptıklarımızdan bazıları çok ahlaksızdı.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.” Aramızdaki mesafeyi kapattı. “Seni seviyorum. Yaptığımız hiçbir şeyden utanma. İffetin can çekişse bile.”

Onu ısırdığım yeri inceledim. Ne onun ne de benim boynumda iz kalmıştı tabii. Ondan içtiğim bunca kandan sonra, önümüzdeki birkaç gün boyunca ben de en az onun kadar hızlı iyileşirdim herhalde.

“Dün gecedен sonra vampir dişlerine asla eskisi gibi bakmayacağım. Bir taraftan, daha önce bunu yapmana izin vermediğim için senden özür dilemek istiyorum. Diğer taraftan, senin benden özür dilemeni bekliyorum. Çünkü sen bunun nasıl bir zevk olduğunu biliyordun!”

Yeniden güldü. “İnan bana, sana gösterecek daha çok şeyim var. Ama bunun için zaman yok. Senin uyumana izin verdiğim için şu anda bile programın gerisindeyiz.”

Üzerimdeki çarşafı attım ve banyoya gittim. Programın gerisinde olsak da olmasak da duş almaya kararlıyım. Bones çoktan yıkanmış ve giyinmişti. Saçı hala biraz ıslaktı.

“Bilmen gereken bir şey var,” diye seslendi arkamdan. “Tate burada. Geceyi burada geçirdi.”

Şampuan elim yerine duvara sıçradı. İlk defa, alt kattan gelen kalp atışlarını farkettim. “Neden?”

Bones odaya girerken açıklama yapmakta kasten ağır davrandı. “Rodney’yi, diğerlerini bıraktıktan sonra onu buraya geri getirmeye ikna etmiş. Boş yere senin için endişelenmiş. Geldiklerinde biz çok meşguldük. Annette onu burada kalmaya ve kendisini eğlendirmeye ikna etmiş. O da kabul etmiş.”

Suyu kapattım ve sert bir biçimde duş perdesini açıp ona baktım. Bones bu bakışıma hiçbir yorum yapmadan karşılık verdi.

“Tate ve Annette, öyle mi? Herhalde poker oynamıyorlardı, öyle değil mi?”

“Hayır, neden, kıskanıyor musun yoksa?” diye sordu kabaca.

“Hayır, ya sen?”

“Hiç kıskanmıyorum. Sadece sana yönelik tavrına kızıyorum ama bunu zaten hallettik.”

“Tate bir keresinde benim ölüsevici olduğumu söylemişti.” Sesim öfkeliydi. “Bu iltifatını ona iade edeceğim.”

“İade ettin bile. Bizi dinliyor, bunu hissedebiliyorum.”

Gerçekten dinliyor muydu acaba? Meraklı herif. Annette’i sevmediğimi biliyordu. Demek kin güden tek kişi Annette değildi. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. “Sen dün gece bunu biliyordun değil mi?”

Bones sorumu başıyla onayladı. “Neden sana söylemediğimi sorma. Dün gece hiçbir şeyin yaptığımız işi kesmesine izin veremezdim. Merak etme, onu aklıma bile getirmedi. Aklım sürekli sendeydi.”

Saçımı sabunlarken Bones’a kızmadığımı farkettim. Ayrıca duş aldıktan sonra onu tekrar yatağa atmamak için kendimi zor tutuyordum. Vicdanım öfkeli olabilirdi vücudum farklı düşünüyordu.

Bones iç çekti ve kokumu alınca gözleri parladı. “Ben aşağı iniyorum. Yanında kalırsam seni arzulayıp duracağım. Buna vaktimiz yok.”

Hızla gitti. Yıkanmaya devam ederken Bones'un arkasından gülümsedim.

Aşağı indiğimde dört baş bana doğru döndü. Mutfak masası doluydu. Sandalyelerin çoğu dün kırıldığı için yeterince sandalyemiz yoktu. Bones, Rodney'yle konuşmasını kesmeden beni kucağına oturttu ve önünde duran yemek tabağında parmağıyla ritim tuttu.

"Bir şey ye. Öğün atlayayıp durduğun için bayılmanı istemeyiz."

"Yürüyebilmesine bile şaşıyorum," dedi Tate başını kaldırmadan. "Dün duyduklarımdan sonra, ona en az bir fıçı kan vermiş olmalısın."

Tam ayağa kalkıp Tate'i tokatlayacaktım ki Bones beni tuttu. "İş sırasında senin sözün geçer ama şu anda kişisel bir ziyarette bulunduğu için işyeri kuralları burada işlemez." Ardından da, "Bu seni niye bu kadar ilgilendiriyor Tate?" diye sordu sakın bir biçimde.

"Yerinde olsam bunu etrafta konuşmazdım Tate," diye onu uyardım. "Sen de ne hasar var bilmiyoruz daha. Oturduğun için belli olmuyor."

Tate geri adım atmadı. "*Bir kez öldükten sonra, yatakta daha iyi olan biri olmaz*, diye sen söylemiştin. Doğru söyleyip söylemediğini merak ettim."

Rodney güldü. "Gerçekten böyle dedin mi Cat?"

Bones bana yan bir bakış attı. "Benim türümü övdüğüne sevindim."

Tate'e öfkeyle baktım, sonra ağzım seğirdi. Onun da ağzı seğirdi ve sonra alayla homurdandı: "Tanrım, Cat, Dave'in

şu anda bizi izlediğini düşünebiliyor musun? Muhtemelen gözlerine inanamıyordur. Vampirlerden oluşan bir masada kahvaltı ediyoruz.”

Dave’in ismi geçince gözlerim doldu. Tate de kendi gözlerinin aniden dolmasından utanıp başını başka tarafa çevirdi.

“Keşke sen de o gün bizimle olsaydın ölü kafa,” dedi Tate, Bones’a. “En azından o turbo kanınla belki de onu kurtarırdın. Cat, diğer vampiri bir sünger gibi sıkırsa da başarılı olamadı. Eğer bunun bir daha olmasını engelleyebilecekse, belki de takımda olman iyi bir şeydir. Varlığını katlanılır kılan tek şey bu.”

Bones alınmak yerine çenesi üzerinde düşünceli düşünceli ritim tuttu. Rodney’yle bakiştılar, sonra beni kucağında kendine doğru çekti.

“Kedicik, arkadaşına ölürken vampir kanı verdiğini bana söylememiştin. Bu kanı içebildi mi peki?”

“Juan ona biraz kan içirdi ama Tanrı aşkına, Bones, Dave’in boğazının yarısı yoktu. Kan onu iyileştiremeden öldü.”

“İlginç,” dedi Rodney.

Ona baktım. “İlginç de ne demek? Bir arkadaşımız öldü.”

Gulyabani ağzını açacak oldu ama Bones onu susturdu.

“Şimdi değil dostum. Kedicik, programda bir değişiklik oldu. Sen uyurken Ian beni aradı ve yerin hakkında bazı bilgiler aldığını söyledi. Biz de bunun an meselesi olduğunu biliyorduk ama ben bir-iki hafta sonra öğrenmesi-

nî tercih ederdim. Böylece her şeyi daha iyi ayarlayabilirdik. Neyse, önemli değil, ok yaydan çıktı artık. Ian'a seni dün gece bulduğumu, bu akşama kadar da rehinelere ayarlayacağımı söyledim. Zevkten dört köşe oldu. Şimdi de bir hoşgeldin partisi düzenliyor. Lanet herif her işi gösterişli biçimde yapmayı sever."

İrkildim. "Pekala, o halde bu gece şöyle yapıyoruz. Don'a haber vereceğiz, tüm adamları toplayacağız ve... Bu işi halledeceğiz."

"Aslında, tatlım, birkaç sorun var. Ian ona üç adamını rehin aldığı mı söylediğimde tatmin olmadı. Daha fazlasını istiyor. Bu istediğini almak için de birini gönderdi."

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşaldı. "Ne istiyormuş?"

"Noah'yı," dedi Tate. "Ve hikaye burada da bitmiyor."

"İzin verir misin?" dedi Bones ve devam etmeden önce Tate'e öfkeyle baktı. "Aceleci arkadaşın doğru söylüyor Kedidik. Bu da ikinci sorunumuz. Ian adamlarından birini senin önünde öldürmek istiyor. Seni taleplerine uymaya ikna etmek ve Magnus'u öldürmene karşılık vermek için. Ama Ian asıl darbeyi Noah'yla vuracak. Çünkü ona bilgi veren kişi her kimse, senin Noah'dan ayrıldığını bilmiyor. Ayrıca, baban Max'i Noah'yı almaya göndermiş bile. Anlaşılan bu göreve Max talip olmuş."

Tabağı ileri ittim ve kucağından kalktım. "Don, Noah'nın evini koruyor, öyle değil mi? Max denen şu bok parçasını buluruz ve onu öldürürüm."

Bones başını iki yana salladı. "Bunu yapamayız tatlım. Bunu yaparsak Ian onu kandırdığımızı anlar. Başka türlü

nasıl, vampir avcılarından oluşan bir takım orada hazır bulunsun ki? Bu da sürpriz yapma ihtimalimizi ortadan kaldırır ve seni riske atmış oluruz. Neden Max'in gitmekte bu kadar ısrarlı olduğunu sanıyorsun? Muhtemelen Noah'yı şantaj aracı olarak kullanıp seni görünce öldürecek! Ian bunu bilmiyor ama biz biliyoruz. Merak etme, Noah'nın güvenliğini Rodney sağlayacak. Onu Max'ten önce kaçırarak. Ian, Noah'yı öldürmeyecektir. Onun çok değerli olduğunu düşünüyor. Max ise onun peşinden gelmeni sağlamak için Noah'yı öldürmez."

"Sen git," dedim pat diye. "Rodney, yanlış anlama ama bir sorun çıkarsa... Max senden önce ona ulaşırsa, babamı herhangi bir numara yapmaktan alıkoyacak birinin orada olmasını istiyorum. Bu da sensin Bones. Sen sadece kiralık katil gibi kötü bir ünü olan yaşlı bir vampir olmakla kalmıyorsun, aynı zamanda Ian'ın hiyerarşisinde daha üst konumdasın ve Max de bunu biliyor. Sen etraftayken bir bok yemeye cesaret edemez. Sen orada olmazsan, Noah'nın mezar taşını kafamdan atamam."

"Hayır," dedi Bones sertçe, uzlaşmaz bir biçimde. "Ben de seninle birlikte olacağım ve Ian'ın adamlarını yakalamanda sana yardım edeceğim. Max seni endişelendiriyorsa, Annette de Rodney'yle birlikte Noah'yı almaya gidebilir."

"Boşversene," diye dalga geçtim. "Sanki Noah'nın başına bir şey gelse, Annette'in umrunda olur da. Noah ölürse, bu ne Annette'i ne de seni üzer. Ama o benim için bir şey ifade ediyor!"

Bunu söylemek gerçekten kabalıktı ama söylediklerim kaçınılmaz şekilde doğruydı. Bones bunu itiraf edercesine omuzlarını kaldırdı.

“Noah’nın ölüp ölmemesi umrumda değil. Bunu inkar etmiyorum. Ama sen bu yüzden acı çekeceksen, bu benim de sorunum.”

“Annette benimle gelir.” Bunu hiç düşünmeden söyleyivermişim. “Ian’ın adamlarını ele geçirmemde Annette bana yardım edebilir. Siz de Rodney’yle birlikte Noah’yı almaya gidersiniz.”

Bones bana çıldırmışım gibi baktı. Çıldırmama çok da fazla kalmamıştı gerçi. “Sen bir grup vampire saldırırken seni yalnız bırakıp kıymetli veterinerini korumakla uğraşacağımı mı sanıyorsun? Üstelik amacın bu vampirleri öldürmek de değil rehin almak. Bunun öldürmekten çok daha zor olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Kıymetli veteriner, derken özellikle küçümseyici bir ton kullanmıştı ve bu da Noah’nın güvenliği için daha fazla endişelenmeme sebep oldu. Rodney, Noah’ya bir şey olması durumunda Bones’un hiç de üzülmeceğini biliyordu. Bunu Annette de biliyordu. Ama Bones kendi gitse... O zaman Noah’nın güvenliğini onur meselesi yapardı. Onu hiç sevmese bile.

“Aslında böylesi daha bile iyi olur,” dedim doğaçlama yaparak. “Bir kere, kahverengi saçlarım yüzünden muhafızlar benim kim olduğumu başlangıçta farketmeyecek. Kim olduğumu öğrendiklerinde de beni öldürmemeye çalışacaklardır, çünkü Ian istediğini alamayınca öfkelenebilir,

değil mi? Onu kızdırmak istemezler. Yani orada, herkesten daha fazla güvende olacağım.”

“Bu konuda haklı Crispin,” dedi Annette. “Bizim onları... Eğlendirmek için orada olduğumuzu düşünürlerse bunun bir tuzak olduğundan şüphelenmezler.”

Bones uzun süre yanıt vermedi, sonra Annette’e döndü ve ona soğuk bir biçimde gülümsedi.

“Dün olanlardan sonra, şimdi bunları söylemenin ardında ne gibi yüce amaçlar olduğunu merak etmeye hakkım var. Bu yüzden, eğer Car’e bir zarar gelirse, sana ne olacağını söyleyeyim. Seni himayemden atarım.” Bones cebinden bir bıçak çıkardı, gözlerini Annette’in gözlerinden hiç ayırmadan avcunun içini kesti. “Sonra da seni, hayatını cehenneme çevirecek herhangi birine ödül olarak sunarım, beni anlıyor musun?”

Annette yutkundu. Elimde olmadan ona acıdım. Bones’un bu tehdidi, ölüm cezasından bile daha kötüydü. Annette herhangi bir vampir için açık bir hedef olacaktı ve kendisini koruyacak kadar da güçlü değildi. Bu gerçekten de ölümden beterdi.

Bones alnını kırıştıarak bana baktı. “Şimdi Annette sana eşlik edebilir. Ben de Noah’nın peşinden gideceğim.”

Zavallı Noah. Bu işe karışmasının tek nedeni, benimle çıkma talihsizliğine bulaşmış olmasıydı. Aslında bu durumda herkesten çok ben güvendedim. Annette artık beni elinden geldiğince koruyacaktı. Ian’ın adamlarıysa efendilerinin yeni oyuncağını kırmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Bones, Noah’nın güvenliği için kendini tehlikeye atacak-

tı: Ve tabii söylemeye bile gerek yok, Annette'le ben eğer Ian'ın adamlarını alt edemezsek, üç adamım büyük bir tehlikede olacaktı. Ian içlerinden birini intikam için ve bana gücünü kanıtlamak için öldürecekti. Bu gece dananın kuyruğu kopuyordu ve bu işi halledecek güce sahip olup olmadığı konusunda bahse girecek durumda değildim. Ya başaramazsak? Neden beni kurtarmak için ölümü göze almak zorundalardı ki? Başka bir yol daha vardı. Bu sadece benim fedakarlık etmemi gerektiriyordu ve bir anda bir karar verdim.

"Bones." Yanına gidip elini tuttum. "Bunların hiçbiri olmayacak. Ian beni yarı vampir olduğum için ve yarı vampirler nadir bulunduğu için istiyor. Eğer tam bir vampir olursam, hiçbir özelliğim kalmaz. O halde yap bunu. Beni değiştir. Beni bir vampire dönüştür."

En şiddetli tepkiyi Tate'in vermesini bekliyordum ama yumuşak bir sesle daha kesin bir itiraz geldi.

"Hayır."

Şaşıarak gözlerimi açıp kapadım. "Hadi, lanet olsun, yap şunu! Yoksa Annete haklı mıydı? Vücut ısım senin için bu kadar önemli mi?"

Ucuz bir saldırı! Bones'un elini bırakmak istedim, izin vermedi.

"Bu işten bu kadar kolay kurtulamazsın. Sadece cesaret göstererek sürekli zekânı kullanmaktan kaçamazsın." Tate dudaklarını sıkışmış, inanmaz gözlerle Bones'a bakıyordu. "Bunu istemezsin tatlım," diye sözlerini sürdürdü Bones. "Önünde seçenek olmadığını sanıyorsun ama sana daha

önce de defalarca söylediğim gibi, daima başka bir yol vardır. Seni değiştirmemi gerçekten isteseydin, bunu yapardım. Bunu biliyorsun. Ama bu şekilde olmaz. Bu kararın geri dönüşü yok. En keskin pişmanlık bile işe yaramayacaktır.”

Beni kendisine çekti, sonraki sözleri kulağıma yumuşak bir biçimde düştü.

“Ayrıca vücut ısının yüksekliğine bu kadar takmış olsam, seni becermeden önce sıcak bir banyoya sokardım. Yirmi dakikada doksan sekiz derece olurdun. İster vampir olarak ister insan olarak, hiç farketmez. Annette’e ve onun saçma sapan yorumlarına bu kadar takma.”

“Max’le uğraşırken başına bir şey gelebilir,” dedim.

Bones içini çekti. “Bu imkansız. Haklısın, Max benimle yüzleşecek cesarete sahip değil. Olsaydı, onu çok daha önce yakalar, parçalar, bir kutu içerisinde sana getirirdim.”

“Adamlarım da tehlikede. Ya Annette’le ben başarılı olmazsak, orada durup Ian’ın onlardan birini öldürmesini izleyemem.”

Bones arkasına yaslandı ama elimi bırakmadı.

“Gerekirse, önümüzde başka bir yol daha var. Ian’ın hiyerarşisinden kurtulduğum anda, kendi adamlarımı -ve malvarlığımı- yanımda götürme hakkım var. Bundan pek hoşlanmıyorsun ama vampir kültüründe kan ve yatak hakkından dolayı sen benim sayılıyorsun. Adamların üzerinde de hak iddia edebilirim. Ian da onları öldüremez. Tabii benimle bir savaşı göze almazsa.”

"Ama sen onların hiçbirini ısırmadın ya da becermedin!" diye patladım. "Ayrıca işler saçma sapan bir şekilde boka sarmazsa, bu durum asla değişmeyecek!"

"Ölmeyi tercih ederim," diye mırıldandı Tate.

"Sen çoktan benimsin aptal herif," dedi Bones kabaca. "Annette benim hiyerarşim içinde. Seni becerdiği zaman sen onun oldun. Böylece dolaylı yoldan benimsin. Gerçi bundan pek gurur duymuyorum."

"Ne?" diye sordu Tate öfkeyle. "Ben kimsenin oyuncağı değilim!"

Annette bir kahkaha attı. "Vampir kurallarına göre eğer ben istersem benim oyuncağım sayılırsın."

"Onunla yatağa girmeden önce kuralları okumalıydın Tate," dedim acımasızca. "Bana yaptığın şeyi sana yapıp bunu Don'a söylemezsem kendini şanslı saymalısın. Yine de, şu anda önümde daha ciddi meseleler var. Pekala, Bones, sen ya da Annette, Cooper ve Juan'ı ısıırırsanız, Ian meselesinde başarısız olsak bile sorunumuz olmaz, öyle mi?"

"Evet," dedi Bones, Tate'in öfkesini görmezden gelerek.

Bu işime gelirdi. Kendimi vampirler arasında bir mal olarak görmek istemezdim ama bununla adamlarımın ölümünü izlemek arasında bir tercih yapmam gerekirse, gururumu çöpe atmaya hazırdım. Onların gururunu da. Hayat, kırılmış egolardan daha değerliydi.

"Tamam," dedim ayağa kalkarak. "Birinizin Juan'la Cooper'ı ısırabilmesi için Merkez'e gidiyoruz. Sonra Annette'le ben, Ian'ın adamlarının icabına bakacağız. Sen

ve Rodney ise Noah'yı alacaksınız. Daha sonra, Ian'la birlikte ne zaman toplanacağız?”

“Geceyarısı civarında Kedicik. Böylece zaman da kazanmış olursun. Çünkü Ian'ın adamlarını ele geçirmek ve Ian'ı görmek arasında kalan boşlukta spa'ya gitmelisin.”

“Spa mı?” diye sordum sanki bu sözcüğü hiç duymamışım gibi. “Neden gidecekmişim oraya?”

“Çünkü gözeneklerine giren ter kokumdan kurtulmak için en az bir saat orada kalman gerekiyor,” diye yanıtladı Bones sakın bir biçimde. “Şimdi Ian'a gidersen, aldığı ilk kokuda ona bir oyun oynadığımızı anlar. Sonrası tam bir kaos olur. Merak etme, her şey ayarlandı.”

“Spa ha?” diye tekrarladım başımı iki yana sallayarak. Bugün yapacağım işlerin sayısını unutmuştum artık. Herhalde on falan olmuştu. Anlaşılan spa'ya gidecektim. Ian'ın adamlarıyla bir randevum vardı. Ve Ian'la. Ve babamla.

Yoğun bir gece olacağına hiç şüphe yoktu.

OTUZ DÖRT

TAŞE, JUAN VE COOPER ELLERİ KELEPÇELİ, ağızları bantlanmış bir halde minibüsün arkasında duruyordu. Hemen yanlarında kullanılmamış üç rulo bant daha vardı. Bu minibüste DVD çalar, ses sistemi veya sıcak koltuklar yoktu. Arka tarafta da koltuk bulunmuyordu. Aslında, ön koltuklarla minibüsün arkasını ayıran demir parmaklıklar dışında arka taraf tamamıyla sökülmüştü. Minibüsü Rodney bulmuştu ve anlaşılan benim adamlarım bu minibüsle yolculuk eden ilk rehinerler değildi.

Direksiyona Annette geçmişti. Bundan şikayetçi değildim, çünkü bu görüntü senaryoya daha uygundu. Bones, Ian'a, rehinerleri adamlarına teslim etmek üzere Annette'i gönderdiğini bildirmişti. Ian da bunu adamlarına söylemiş olmalıydı. Bense Annette'in takıldığı biseksüel grup seksçi kız rolündeydim. Hem de azgın bir kız. Çünkü oradaki adamlara streslerini bizim üzerimizde atmalarını söyleyecek olan kişi bendim. Annette de Bones da onları ikna et-

menin zor olmayacağını düşünüyordu. Üç tane bağlı adam minibüsün arkasına konmuşken biraz eğlenmenin ne sakıncası olabilirdi? Hiçbiri tehlikenin farkında olmayacaktı. İşin püf noktası da buydu zaten.

“Geldik sayılır,” dedi Annette. Tüm yolculuk boyunca ilk kez konuşmuştu. Bir saat süren bu sessizlik benim de işime gelmişti açıkçası. Annette’le konuşmaya pek de meraklı değildim.

Adamlarımın kalp atışlarında ve onlardan gelen kokuda bir artış oldu. Neredeyse geldiğimizi öğrenmeleri, adrenalın salgılamalarına neden olmuştu. Belinda’yla yeterince uzun süre antrenman yapamamışlardı, bu yüzden Ian’ın adamlarını onların durdurmasını beklemiyordum. Sadece, onların dikkatini dağıtıp Annette’le benim işimizi biraz kolaylaştırmalarını umuyordum. Bir de tabii, bunu yaparken hayatta kalmalarını.

Bir kere daha iç çektim. Duyguları koku sayesinde anlamak çok orijinal bir özellikti. Vampir babamdan çok şey almıştım ama koku duyum bu özelliklerden biri değildi. Bu gece onu gördüğümde, bana verdiği diğer yetenekler için ona teşekkür ederdim. Onu öldürmeden hemen önce.

Sonra derin bir nefes daha alıp kaşlarımı çattım. Sabah duş almama rağmen Bones’un kokusu hala üzerimdeydi. Sonradan spa’ya gitme fikri, Ian’ın adamlarına ulaşmamıza on dakika kala pek bir işe yaramıyordu.

“Hala Bones gibi kokuyorum,” dedim Annette’e. “Kokusunun üzerimde olması, Ian’ın muhafızlarının şüphelenmesine yol açmayacak mı?”

Annette sırttı. “Senin sıradan, güzel bir kız olduğunu düşünecekler. Ian’ın aradığı Kızıl Melek olduğunu değil. Bu yüzden Crispin gibi kokman onlara mantıklı gelecek. İkimiz güya onun adına buradayız. Crispin’in kadınları avlama konusunda üzü yaygındır. Aslında, işlerin gerçekten inanılır olmasını istiyorsan, benim gibi de koksan iyi olur.”

Dişlerimi sıktım. Bu da Annette’in daha çok sırtıtmasına yol açtı. “Hayatta olmaz,” dedim soğuk bir sesle.

Dilini damağına değdirdi. “Çok yazık.” Sonra bana öyle bir bakış baktı ki Annette’in kadınları da en az erkekler kadar çekici bulduğunu bir kere daha net bir biçimde hatırladım. Sanırım beni Bones’tan uzaklaştırmayı başaramadığı için, ‘bükemediğin bileği öpeceksin’ türünden bir yaklaşım sergiliyordu.

Parmaklarımla minibüsün kapısında ritim tuttum, *Daha gelmedik mi*, diye homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Vampirlerle kavga etmek, Bones’un eski gözdesinin yaptığı kura katlanmaktan daha kolaydı. Özellikle de, Bones’un da bize katılması umuduyla beni yatağa atmak istemesi canımı sıkıyordu.

Beş dakika sonra Annette arabayı bir dizi dükkanın önündeki park yerine park etti. Etrafıma baktım. Günlerden cumaydı ve saat akşam altıyı geçiyordu. Bunların sıradan dükkanlar ve burada çalışanların sıradan insanlar olduğunu farz edersek, çalışanların çoğu gitmiş olmalıydı. Annette cep telefonunu çıkardı ve birini aradı.

“Kapıyı açın,” dedi selamlama yerine. “Geldik.”

Annette minibüsü bir dükkanın kapısının önüne çekti. İçeri girdik ve kapı kapandı. Dikkat çekmeden, kelepçeli ve ağzı bantlı üç adamı nasıl teslim edeceğimizi düşünüyordum. Minibüsün içinde bulunduğum yerden dükkana hızlı bir bakış attım. Bize doğru yaklaşan altı vampirin dışında, etrafta kimse yoktu. Bu iyiydi.

Ama dükkanın büyük, dışarıya açık bir kapısı olması kötüydü. Aradaki boşluğu kapatan tek şey minibüstü. İçimden küfrettim. Annette'e baktım ve başımla etrafımızdaki açık alanı işaret ettim. Omuz silkti ve minibüsten indi.

Fahişe.

Vampirlerden biri, Annette'i aksanlı bir sesle "Merhaba güzelim," diye selamladı. Tek gözünü bir bez parçasıyla kapatmıştı. Burnu öyle eğikti ki bir zamanlar insanken onu defalarca kırmış olmalıydı. Yine de tüm bunlar ona hırpani bir görüntü veriyor, o karanlık havasını tamamlıyordu.

Annette onu dudaklarından öptü. Uzun bir öpücüktü. Kaşlarım havaya kalktı. Ya Annette fazla sıcakkanlı biriydi ya da bu vampiri yakından tanıyordu.

"Francois," diye mırıldandı Annette. "Uzun zaman oldu."

Francois Fransızca, anlayamadığım bir şeyler söyledi. Annette söylenenleri anlamış olacak ki ona aynı dilde yanıt verdi. Birbirlerine ne söylediklerini anlayamamak rahatsız ediciydi. Aklıma koydum: Yabancı dil öğrenecektim.

Her ne konuştularsa, Francois gözlerinde, daha doğrusu tek gözünde bir pırıltıyla bana baktı. Birden Bones yerine Annette'i yanımda getirmenin iyi bir fikir olmadığını

ğını düşündüm. Annette'in beni sevmediği apaçık ortadaydı. Ya vampire bunun bir tuzak olduğunu söylüyorsa? Ya Bones'un onu cezalandırma tehdidi işe yaramadıysa? Kıskançlık akıldışı bir duyguydu ve Annette sonradan Bones'un öfkesini yatıştırmak için bir hikaye uydurabileceğini düşünmüş olabilir. Koltuğumda rahatsız bir biçimde kıpırdandım, arkamda kelepçelenmiş halde duran üç adamıma baktım. İşler hızla, çok çirkin bir hal alabilirdi.

Francois, Annette'in sarı buklelerinden birini çekti, sonra arkasına dönüp minibüse, benim bulunduğum tarafa doğru yürümeye başladı. Gerildim, elimi baldırlarıma kadar yükselen çizmelerime doğru götürdüm. Çizmelerimin içinde gümüş bıçaklar vardı. Belki de Ian'a karşı kullanmak üzere rehine alamayacaktım.

Francois kapımı açtı. Gülümsedim. Kızlara özgü bir çecikilikle çizmelerimin üstüyle oynuyor gibi görünüyordum ama aslında parmağımı bıçaklarımdan birinin kabzasına götürmüştüm.

"Seni tanıma zevkine erişmemiştim," dedi Francois. "Ben Francois. Annette, adının Selen a olduğunu söyledi."

Elimi tutup öpmesine izin verdim ama bunu yaparken bıçağımdan uzaklaşmak zorunda kalmıştım. Adamın omuzlarının üstünde, Annette'in diğer adamları selamladığını gördüm. *Hepsini ismen tanıyor*, diye geçirdim içimden. Eğer beni arkadan hançerlemiyorsa, onları arkadan hançerliyordu. Sonunda Bones'un yaptığı işin boyutunu da fark etmiştim. Bunlar Ian'ın adamlarıydı ve bu yüzden Bones onları çok iyi olmasa da tanıyor olmalıydı. Benim yüzüm-

den onlara oyun oynuyordu. Tabii, bunlar masum tipler değildi. Ian'ın muhafızları olmayı, adamlarımı öldürmeyi kabul etmişlerdi. Yine de yabancılara ihanet etmek, arkadaşlara ihanet etmekten daha kolaydı.

"Selena, tatlım, gel buraya," dedi Annette beni yanına çağırarak.

Francois'ya bir kere daha gülümsedim ve ondan izin istedim. Francois bana aldırmadan minibüsün arkasına gidip görüş alanımın dışına çıktı. Ben de bu sırada Annette'le etrafını saran vampirlerin yanına gittim. Eğer bana bir oyun oynayacaksa, bu onun için mükemmel bir fırsattı.

Ama Annette'in yaptığı tek şey, beni kendine doğru çekip boynumdan öpmek oldu. Francois, arkamda, minibüsün arkasından Tate, Juan ve Cooper'ı indiriyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ama tehlikede olduklarına dair bir işaret yoktu.

"Selena, arkadaşlarımla tanış," dedi Annette.

Hemen sıcak öpücüklerle karşılandım. Sanki burası rehine teslimi yapılan bir dükkan değil de seks partilerinin yapıldığı bir bardı. Vampirlerden biri, sanıyorum adının Hatchet olduğunu söylemişti, beni diliyle öpmeye ve kalçalarımı elleriyle yoklamaya karar verince Annette'in güldüğünü duydum.

"Bu kadar yeter Hatchet," dedi Annette beni neşayle kendine doğru çekip. "Selena ön sevişmeyi sever ama onu buna bir kadının ikna etmesi gerekir, öyle değil mi tatlım?"

Fahişe, diye tekrar ettim içimden. Gözlerindeki meydan okumayı farketmiştim. Ama gülümsedim, Annette'in

beni kollarına almasına izin verdim. En azından kalçalarını mı avuçlamıyordu. Şimdilik.

“Pekala,” dedim nefes nefese. “Yine de, rahatlamak için birkaç dil darbesinden fazlasına ihtiyacım olacak. Sizlerin burada çok işi var mı? Yoksa şey, ara vermeyi düşünür müydünüz?”

Konuşurken parmaklarımı yaladım. Annette arkamda, belimi okşuyordu. Beş tane vampirin gözlerinin trafik ışıklarındaki gibi yeşile dönuştüğünü gördüğümde neredeyse gülecektim.

“Saat kaçta lan'da olmamız gerekiyor?” diye sordu bir tanesi.

Minibüsün diğer ucundan Francois'nın sesi geldi. “On birde. Daha dört saat var.”

Annette'in ağzı boynumdan omzuma indi. Numara yapmadan, zevkten titredim. Dişlerinin derimi sıyırışı nedeniyle hafif kızarıklıklar oluşmuştu. Sonra Annette aynı yeri bu defa yavaş yavaş ve iştahla yaladı.

Hatchet elbiselerini çıkarmaya başlamıştı bile. Gözlerimi işveyle kırptırdım. Anlaşılan bu onun için yeterli bir sinyaldi.

Francois minibüsün oradan yanımıza geldi ve kollarını Annette'e doladı. Annette inledi, kalçalarını Francois'nın ön tarafına sürttü. Annette'in kalça hareketleri bana da yansiyordu, çünkü elleri hala belimdeydi. Sonra Francois daha ileri uzandı ve göğüslerimi sıktı. Diğer vampirler de soyununca, hiçbirinin silah taşımadığını anladım. Şimdiye kadar, minibüsü park ettiğimiz yerde, metrelerce ötede bu-

lunan bıçakları dışında hiçbir şey görmemiştim. Kesinlikle bir tuzaktan şüphelenmemişlerdi.

Zevkten eğilmiş gibi yaptım ve çizmelerimin içinden dört bıçak çıkardım. İyi bir zamanlamaydı bu, çünkü Francois beni yoklamaya devam ediyordu. Yoksa bunlar Annette'in elleri miydi?

“Şimdi!” diye bağırdım ve bıçakları fırlattım.

İki tanesi Hatcher'ın gözlerine girdi. Diğer ikisi ise onun yanında duran vampirin gözlerine. Çığlık atarak gözlerindeki bıçakları çıkarmaya çalışırken üzerlerine atladım, kırılma sesi gelecek sertlikte kafalarını birbirine vurdum.

Öldürecek kadar sert vurmamıştım tabii. Hatcher ve arkadaşı yere düşmüş kıvranıyor ve etrafı göremiyorlardı. Ama iyileşeceklerdi. Diğer üç vampir, kendi bıçaklarının bulunduğu yere yöneldi ama karşılına Tate, Juan ve Cooper çıktı.

“Bu kelepçeleri görüyor musun?” diye sordu Tate bir tanesi havada sallayarak. “Bunlar sahte.”

Vampirler hiç duraksamadı. Tersine, vampir dişlerini çıkararak ve yumruklarını sıkarak anında onlara saldırdılar. Yerde yatan iki yaralı vampirle mücadele ederken ve bıçağımla onları öldürmeden etkisiz hale getirmeye çalışırken tüm bunları da yan gözle izliyordum. Annette de Francois'yla meşguldü. Francois ona fırsat buldukça Fransızca küfürler yağdırıyordu.

Üç adamım da ayakkabılarının altına birer tane gümüş bıçak saklamıştı. Vampirlerle silahları arasında şimdi sadece onlar vardı. Vampirlerin adamlarımın üzerine saldır-

masını sanki zaman durmuşçasına seyrederken, müdahale edemeyeceğimi biliyordum. Tabii boğuştuğum vampirlerden birini öldürürsem o başka.

Hatchet'in üzerine oturdum, onu tuttum. Diğer taraftan diğer vampirin boğazını öylesine derinlemesine kestim ki neredeyse kafası kopacaktı. Bu onu bir süre oyalardı. Ve bu süre başka bir bıçak çıkarmam için de yeterliydi. Hatchet karnıma vahşice vurdu ama ben ağrıyı duymazlıktan geldim ve bıçağı göğsüne sapladım.

Donakaldı. Bıçak kalbini sıyırmıştı. Eğildim, saçım yüzüne değdi.

"Hareket etme. Bu bıçağı çevirmek istemiyorum. Ölmeni istemiyorum. Sadece uslu durmanı istiyorum."

Bana baktı ve tek bir söz söyledi. "Kızıl Melek."

Bu tür durumlarda hep olduğu gibi gözlerimin parladığını biliyordum. Başımla onu onayladım.

"Doğru. Şimdi, sakın hareket etme."

Üzerinden kalktım, sağımda Juan, Tate ve Cooper ölümüne bir kavgaya girmişti. Cooper'ın köprücük kemiğinde iki geniş yara vardı ama hala kendindeydi ve şimşek hızındaki hareketlere karşılık verebiliyordu. Tate'in de ağzından kan geliyordu ama o da görece iyi durumdaydı. Ya Juan? O neredeydi?

Yanımdaki vampir kalkıyordu. Boğazı neredeyse tamamen iyileşmişti. Başını yere sert bir biçimde vurarak onu sersemlettim, onu sürükleyerek Hatchet'tan birkaç metre öteye götürdüm. Yattığı yerden savurduğu tekmeden sıçrayarak kurtuldum ve onu göğsünden şişledim.

“Yaşamak istiyor musun?” diye sordum bıçağı hafifçe kıvrarak. “O halde kıpırdama.”

Annette, Francois’yı yere yatırmıştı. İkisinin de silahı yoktu, bu yüzden dışarıdan bakıldığında birbirlerini ölümlüne pençeliyorlarmış gibi görünüyordu. Annette’e ve adamlarıma baktım. Juan hala ortada yoktu. Minibüsün diğer tarafında olmalıydı. Durdum, sonra Hatcher’ın elinin göğsündeki bıçağa doğru gittiğini görünce bıçağımı savurdum. Tam alınına isabet etti.

“Bir sonraki seni öldürür,” dedim. “Beni bir daha denemeye kalkma.”

Juan minibüsün üstüne uçtu. Her tarafında yaralar olmasına rağmen kalp atışları düzenliydi. Hızlı atıyordu ama düzenliydi. Yere düşecekken koştum ve onu yakaladım.

“Gittiğin yere dikkat et,” dedim hızla gülümseyip onu ayaklarının üzerine bastırırken. Sonra minibüsün tepesine fırladım. Bu yüksek noktadan bakınca, Juan’ın kavga ettiği sarışın vampirin silahlara uzanmak üzere olduğunu gördüm. Duraksamadan minibüsün üzerinden, sanki orası bir atlama tahtasıymış gibi bu vampirin üzerine atladım. Hızla yere düştü. Bense onun arkasına geçmiştim.

“Juan, bu iki vampirin bıçaklarını çıkarmalarına izin verme!” diye bağırabildim. Tam o sırada suratımda bir dirsek patladı. Of, of, off! Burnum kırıldı ve kanadı. Ama bu, bana yapılan bu iltifata karşılık vermemi engellemedi. Vampirin yüzünü yere vurdum ve beni tatmin eden bir kırılma sesi duydum.

“Şimdi ödeştik,” dedim hızlı hızlı soluyarak. Sonra çizmemden bir bıçak çıkardım ve sırtına sapladım. “Şimdi de ben öne geçmiş oldum.”

“Cat, dikkat et!” diye bağırdı Cooper.

Kafamı kaldırdığımda üzerime doğru uçan bir başka vampir gördüm. Yeniden çizmelerime uzandım... Ve hiçbir şey bulamadım. Bıçaklarım bitmişti ve kaçacak zamanım yoktu.

Sonra bu vampir biri tarafınfan aniden yan tarafa doğru itildi. Uçan uzuvlar arasında Tate’i gördüm. Son anda vampirin üzerine çullanmış olmalıydı. Vampirlerin gülmüş bıçaklarının bulunduğu yere doğru uçtum, betonun üzerine çakıldım ama bir sürü güzel, parlayan bıçak geçti elime.

“Başlarınıza dikkat edin!” diye bağırdım. Adamlarım derhal başlarını eğdi ve fırlattığım bıçaklar vampirlerin vücuduna girdi. Vampirler acıyla inliyordu. Tate beni tuzağa düşürmek isteyen vampirin üzerine yeniden atladı. Ben de ona doğru bir bıçak attım. Bıçağı havada yakaladı ve bunu vampirin sırtına sapladı.

“Bıçağı çevirme, bıçağı çevirme!” diye onu uyardım ve Cooper’a yardıma gittim.

Beş dakika sonra her şey bitmişti. Annette’in altından çıkardığım Francois, işi biten son vampir oldu. Arkasına kocaman bir bıçak saplanmış halde, hala Annette’e küfrediyordu.

“Neden?” diye sordu en sonunda. Aksanı yüzünden ne dediğini neredeyse anlamayacaktım.

Annette'in üstü başı kan içindeydi. Kanın bir kısmı kendisine, bir kısmıysa Francois'ya aitti. Mükemmel teni ve kırmızı elbisesiyle bir film yıldızını andırıyordu.

Başını benim tarafıma doğru çekerek "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Francois'ya. "Efendin onu istiyor. Benim efendimse onu seviyor. Üzgünüm Francois ama ben Ian'a değil Crispin'e bağlıyım."

Francois'yı minibüse götürdüm. Burada Annette onun bileklerini bantladı. Normalde bu bantlar bir vampiri durdurmazdı ama Francois çok fazla kırırdanırsa bıçak onun kalbine girebilirdi. O da bunun farkındaydı.

"Keşke bizi öldürseydiniz," dedi Francois acı acı. "Çünkü başarısızlığa uğradığımızı ve onu hayalkırıklığına uğrattığımızı görünce, Ian tam da bunu yapacak."

"Sanmıyorum," diye yanıtladım. "Yoksa şubat ayında Ian'ın da bu duruma düştüğünü herkese anlatırım. Gör-dün mü Francois, onu da tıpkı bu duruma düşürmüştüm. Ian bunun herkes tarafından bilinmesini istemeyecek kadar gururlu. Doğru düzgün davranırsanız, size söz veriyorum, hayatta kalacaksınız."

Tate yanıma geldi. Gömleğini çıkardı ve bana verdi.

"Burnun hala kanıyor Cat."

Evet, bunu biliyordum. Burnumdan kan sızıyor, kanının tadı ağzıma geliyordu. Tate'in gömleğiyle ağzımı sil-dim. Annette, Francois'nın bileklerini bantlama işini bitir-di, sonra avcunu kesti ve bana yaklaştırdı.

Bakışlarına karşılık verdim... Sonra elini ağzıma götür-düm. Elinde derin bir kesik vardı. Yara neredeyse anında

iyileşse de kan lekeleri kalacaktı. Bir süre kanını emdim ve Annette'in kanının Bones'un kanından farklı bir tada sahip olduğunu anladım. Burnum iyileştikçe hafif bir karın-calanma hissediyordum.

"Teşekkürler," dedim elini bırakarak.

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Güzel yüzünün zarar görmesini istemezdim, değil mi? Ne de olsa, şimdi seni bir başka parti bekliyor."

OTUZ BEŞ

BİR SAAT SONRA, ÖYLE RAHAİTLAMIŞTİM Kİ sanki tüm günü ayak tırnaklarımı boyamakla ya da alışveriş yapmakla geçirmişim gibi görünüyor olmalıydım. Bir görevli, buhar odasında ayaklarımı bir saat boyunca ovmuştu. Bu aşırı ilgiye kibarca itiraz etsem de bana tüm bunların önceden ayarlandığı söylendi. Açıkçası o kadar güzeldi ki zaten itirazımda samimi değildim.

Sonra saunaya girmiş, orada adeta deri değiştirmiştim. Ardından egzotik yağlar ve nanelerle dolu bir bitki banyosu yapmıştım. Bütün bunlardan sonra üzerimde hala Bones'un kokusu kalmışsa, bu bir mucize olurdu herhalde. Dişlerim bile dişetlerimi neredeyse yakan bir solüsyonla temizlenmişti.

İşim bittikten sonra, daha doğrusu bu araba yıkama seansına benzeyen seanstan sonra, yardımcım içeri girdi ve bana kocaman bir kutu uzattı.

“Alın hanımefendi. Bu sizin.”

Kutunun içinde bir elbise, bir cep telefonu, arabanın kullanma kılavuzuyla birlikte bir araba anahtarı ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı vardı. Ayakkabıları kutunun içinden çıkarınca gülümsedim. Tehlikeli ayakkabılar. Bu ayakkabının topukları sağlam gümüşten yapılmıştı ve etrafına ince bir siyah boya sürülmüştü.

Hemen giyindim ve duvardaki saate baktım. Sonra aynadaki yansımamı görüp duraksadım. Elbiseyi Bones bizzat seçmiş olmalıydı çünkü bir elbiseden çok seksi bir iç çamaşırına benziyordu. Elbisenin askısı belime öyle bir iniyordu ki Jennifer Lopez bile bunu giymeden önce ikinci bir kez düşünürdü. İki taraflı bir şerit, göğüslerimi kapatan ve birbirini çapraz kesen iki kumaşı tutuyordu. Elbisenin alt tarafıysa bacaklarıma oldukça yapışık. Ayrıca ön ve arka taraftan kısaltılmıştı. Bu kıyafeti müstehcen olmaktan kurtaran tek şey kalçamdan baldırlarımın ortasına kadar gelen, ben yürüdükçe kıvrılan, yarı şeffaf ince bir kumaş parçasıydı.

Kesin olan bir şey vardı: Bu elbise hareket etmeyi engellemiyordu. Zaten hareket etmemi engelleyecek kadar kumaş da yoktu üzerimde.

Makyajımı yaptıktan sonra, sanki bunu beklermişçesine yeni cep telefonum çaldı. Telefonun öbür ucunda tanıdık olmayan bir ses vardı.

“Melek, bizimle Kırk Beşince Cadde ile Wilkes Caddesi’nin üstgeçidinde buluşacaksın. Yalnız gelmelisin. Dört adamın elimizde ve bunların hepsine ihtiyacımız yok.”

Ne kadar etkileyici. Bir merhaba bile demek yok mu? “Dediğinizi yapacağım ama onlardan herhangi birini öldürürseniz ölme sırası size gelir.”

Elimde yeni anahtarlarla park yerine gittim. Yeni arabam, girişin hemen yanına park edilmiş olan mavi bir Exporer’dı. Yola çıkarken emniyet kemerimi taktım, ne de olsa bugünkü planlarım arasında ön camdan fırlamak yoktu. En azından ben böyle umuyordum.

Her birinin içinde dört vampir bulunan iki araba beni sözleştiğimiz noktada bekliyordu.

“Hadi şov başlasın çocuklar,” diye selamladım onları.

On altı tane göz beni baştan aşağı süzdü. Onlara yardımcı olmak için kendi etrafımda döndüm ve kollarımı iki yana açtım.

“Silah olup olmadığına bakmak için üstümü arayabilirsiniz ama gördüğünüz gibi bende silah yok. Şimdi, eğer ağzınız açık halde bana bakmaya bir son verebilirseniz, patronunuz her kimse, onunla görüşelim bakalım.”

“Merhaba tatlım,” dedi arkamdan bir ses. İngiliz aksanını çok belirgindi.

Arkamı döndüm, uzun boylu, uzun, küt saçlı bir vampirin korkuluğa yaslandığını gördüm. Bir dakika önce orada değildi. Etrafına saçtığı ışıktan, grubun en üst düzey vampiri, bir usta vampir olduğunu anladım. Zaten bu onu ilk görüşüm de değildi.

“Benim geldiğim yerde, birine *tatlım* demeden önce kendini tanıtmak gibi bir nezaket kuralı vardır. Ama belki de sen bu tür bir terbiye almadın, yanılıyor muyum?”

Gülümsedi, yaslandığı yerden doğruldu ve hayatımda görmediğim bir nezaketle bana selam verdi.

“Haklısın. Ne kadar kabayım. Adım Spade.”

Renk vermemek için kendimi tuttum ama içimden gülümsüyordum. Bu, Bones’un en iyi arkadaşıydı. Yıllar önce tanıştığımızda, onun kötü biri olduğunu sanmış ve kafasını büyük bir taşla ezmeye kalkışmıştım. Bones gelip de onu tanıttığında, Spade kendini toparlamış ve benim kendimi tanıtmaya yöntemimi eleştirmişti.

“Spade. Güzel isim. Bunu bir çizgi romandan mı aldın yoksa?”

Bu adı neden seçtiğini biliyordum. Spade, Bones’la birlikte Güney Galler’de tutsaktı. Başlarındaki adam, Spade’e kullandığı aletin ismini, yani kürek (spade) ismini vermişti. O da bir zamanlar yaşadığı çaresizliği unutmamak için bu ismi kullanmaya karar vermişti.

Yanıt vermeden önce dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme gezindi. “İsim seçimimi daha sonra düşünürüm Melek. Buraya gelir misin? Silahın olup olmadığını kontrol edeceğim.”

Spade elleriyle üzerimi tembelce ve uzun uzun ararken diğer sekiz vampir etrafımızda bir güvenlik çemberi oluşturmuştu. İş bittiğinde hafifçe sırttı.

“İşte şimdi seninle tanışmak bir zevk oldu.” Başıyla arabalardan birini işaret etti. “Önden buyrun.”

Arabayla, bir helikopterin beklediği boş bir yola gittik. Aramızda başka bir konuşma geçmemişti. Yola çıkınca parmaklarımla bacağımda ritim tuttum. Diğer vam-

pirler bana bakıp duruyordu. Onları görmezden geldim. Spade'se suskundu, arada bir bana bakarak çaktırmadan gülümsüyordu.

İki saat sonra helikopter indi. Saatim yoktu ama tahminen saat on bir buçuk civarıydı. Erkendi. Çok erken. İçimden babam dışında kimsenin ölmemesi için dua ettim. Sonra, artık partiyi başlatalım diye düşünerek helikopterden indim.

Ian'ın şüphesiz kendine özgü bir eğlenme stili vardı. Şimdiki evi son evinden bile büyüktü, neredeyse bir konaktı. Bahçelerde ayışığı altında rahatsız edici görüntüler oluşuyordu. Bu etkiyi artırmak için oraya buraya meşaleler yerleştirilmişti. Son pozlarını vermiş olan heykeller insanı hoş bir biçimde mi karşılıyordu, yoksa tehdit mi ediyordu, emin değilim. Ama bazıları düpedüz barbarcaydı. Yunan heykellerinin orijinal olup olmadığını merak ettim. Ian'ın nadir bulunan değerli eşyalara olan düşkünlüğü düşünülürse, muhtemelen orijinallerdi.

Kapılar açıldığında ortaya çıkan doğaüstü güçlerin kolektif etkisi duraksamama yol açtı. Aman Tanrım, burada ne türden yaratıklar vardı böyle? Bir anda büyük bir endişeyle her şeyi anladım. Bütün ağır toplar buradaydı. Ben-se henüz profesyonel bile olmaya hazır değildim. Ama artık geri dönmek için çok geçti.

İçeri doğru yürüdük. Etrafımızda bir dizi vampir ve gulyabani vardı. Bakışlarının ağırlığı çok fazlaydı. Dumdüz yürüdüm ve bacaklarımın titrememesi için çabaladım.

Korkuyu asla göstermemek gerekiyordu. Bunu yaptığında yemek zilini de çalmış oluyordun.

Etkileyici bir biçimde oyulmuş dev, iki kanatlı kapı iki vampir tarafından açıldı. Spade içeri girmemi işaret etti. Omuzlarımı ve omurgamı dikleştirdim, Külkedisi gibi, bilinmeyen tehlikenin içine doğru yürüdüm.

Aklıma gelen ilk şey Thunderdome oldu. Gotik, lüks Thunderdome. İhtişamlı sandalyeler, sofalar ve kaidelerden oluşan bir amfi tiyatro, pekala bir arena olabilecek geniş ve çıplak bir merkezi çevreliyordu. Oda stadyum stilinde inşa edilmişti. Her bir sıra büyük, kare bir platforma bakıyordu. Yolum beni doğrudan merkeze yönelttiği için ben de oraya doğru yürüdüm.

Beni görünce mırıldanmalar öylesine yükseldi ki söylenen hiçbir şeyi anlamadım. Anlaşılan bu gece ilgi odağı bendim. Ne kadar dokunaklı. Düzinelerce yüz arasındaydım. Bones buradaydı. Etrafımda uçuşan enerji fırtınası içinde bile onu hissedebiliyordum. Onca kanını içtikten sonra, kokusunu bile alabiliyordum.

Ian kral gibi, önde ve merkezde bir yere oturmuştu. En alt kattaki balkon, platformdan bir seviye yukarıdaydı. Başımı Ian'a doğru çevirdim ve şaşırılmış gibi yaptım.

“Bütün bunların arkasındaki kişi sensin demek! Bıçağı çevirmediğim için hata yaptığımı düşündürüyorsun bana. Aşağı gel de hatamı düzelteyim.”

Ian güzel giyinmişti. İpek fırfırları olan eski bir gömlek vardı üzerinde. Stilinden, bin yedi yüzü yılların sonuna ait

bir kıyafet olduğunu anladım. Elbisenin incimsi rengi neredeyse teniyle aynı renkteydi. Kestane rengi saçları güzelce taranmıştı. Turkuvaz renkli gözleriyle bana umutla bakıyordu.

“Bu kıyafetle gerçekten baş döndürücüsün Catherine.”

“İlk ve son kez söylüyorum. Burada, bu söylediğimi duyacak bu kadar kişinin olması harika: Benim adım Cat.” Buradakilerin hepsi beni çoktan gördüğüne göre, çalışırken kullandığım ismimi saklamanın bir anlamı yoktu. “Şimdi, kışımı buraya kadar sürüklediysem, bunun bir sebebi var. Bu da kesinlikle senin elbisemi beğendiğini duymak değil. Adamlarım nerede? Ve ne istiyorsun? Beni izleyip şantaj yapmak, aman ne büyük marifet.”

Ian'ın yüzüne rahat, kontrollü ve üstün bir gülümseme yayıldı. “Eski dostuna seni bulmama yardım ettiği için teşekkür edebilirsin. İçimden bir ses onu hatırlayacağını söylüyor. Crispin, eskiden himayende olan bu kıza merhaba de.”

“Selam tatlım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi bir ses.

Gülümsememi sakladım ve sesin geldiği yöne döndüm.

Önyargılı fikrimi sorarsanız, Bones kesinlikle Ian'dan daha şıktı. Saçını gördüğümde biraz olsun gülümsemeden edemedim. Saçlarını, onu ilk tanıdığım zamanki gibi açık sarıya boyamıştı. Yeni kesilen saçları, bu yeni haliyle daha kıvrıkcıktı. Ian'ın gömleğiyle karşılaştırıldığında, günümüze çok daha yakın bir dönemin tarzına uygun görünen gömleği kıpkırmızıydı. Bones'un teni bu canlı kumaşın üzerin-

de parlayan kremle kaplı elmaslara benziyordu. Başka tarafa bakmanın zamanı gelmişti. Hem de hemen. Başım dönmeye başlamadan.

"Bones, hisler ne de çabuk değişiyor, değil mi?" dedim net bir biçimde. "Tüh, daha ölmemişsin. Seni yıllar önce son kez görmüş olmayı umuyordum. Hala erken boşalma sorunun var mı?"

Ian kahkahayı bastı. Diğerleri de. Hiyerarşiye göre dizilmişlerdi. En gençler en yukarıdaki sırada bulunan kırmızı sandalyelerdeydi. Bones, Ian'ın grubunun alt kısmında oturuyordu. Verdiği yanıt herkesin gülmesine yol açtı:

"Belki de sevişme aralarında senden gelen horultular bu kadar gürültülü olmasaydı, daha iyi konsantre olabilirdim."

Tuş. Ona arkamı döndüm. "Pekala Ian, bu kadar saçmalık yeter. Bak, en güzel elbisemi giydim. Bu da belli ki bir parti. Neyi kutluyoruz?"

Ian doğrudan konuya girdi. "Etrafımdaki herkese, Kızıl Melek denen sözde insanın, aslında atan bir kalp ve sıcak bir tenin altına gizlenmiş bir vampir olduğunu söyledim. Dünyada senin gibi ikinci bir melez yok. Kısacası, seni yanımda istiyorum Cat. Benden olanların arasına katılmanı talep ediyorum. Son görüşmemizde senin buna pek yanaşmadığını farkettiğimden, dört adamını rehin alıp senin bu tartışmada daha... Açık fikirli olmanı sağlamaya çalıştım."

Ian bu dört kişiden üçünü ele geçiremediğini ve bunun da ötesinde, onun altı adamının benim elimde olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen Francois ve diğerlerinin geciktiğini sanıyordu.

“Vay canına,” dedim kurnazca. “Anladığım kadarıyla, *senden olanların arasına katılmam*’dan kastın, seninle çok zaman geçirmem.”

Ian’ın yüzüne, kötülüğün de ötesinde bir şeyler anlatan bir gülümseme yayıldı. “Ne de olsa önceleri başında birinin durması gerekecek.”

“Peki ya reddedersem, adamlarımı öldürecek misin?”

Omuz silkti. “Önerdiğim şeyin o kadar da tiksinti verici bir şey olmadığını anlaman için hepsini öldürmem mi gerekiyor? Sanıyorum sadece bir tanesini, bilemedin ikisini öldürmem, bunu anlamana yeter.”

Seni soğukkanlı piç, diye düşündüm Ian’a bakarken. Sapıkça değil de akılcı davranıyor olması bana onun hakkında çok şey anlatıyordu aslında. Ian adamlarımdan ikisini öldürmekten özel bir zevk almazdı ama bunu yine de yapardı. Biliyorum, Bones’ta da aynı türden bir soğukluk var. Açıkçası, bende de var.

“İnsanlara benden söz etmişsin,” dedim aniden. Taktik değiştirmiştim. “Ama sanırım sana pek inanmayacaklardır. Neler yapabileceğime dair onlara bir kanıt sunmamı ister misin? Baksana, bir sürü misafirin var ama hala heyecan verici bir şeyler görmediler.”

Ian’ın yüzüne söylediklerime ilgi duyduğunu gösteren bir ifade yayıldı. Bones, Ian’ın gösteriyi sevdiğini söylemişti. Anlaşılan yanılmıyordu.

“Nasıl bir gösteri yapmayı öneriyorsun Kızıl Melek?”

“En güçlü savaştığını karşıma çıkar. Onu yeneceğim ve bunu sadece üzerimde olanlarla yapacağım.”

Ellerimi yana açarak üzerimde silah olmadığını gösterdim ama Ian üzerimin arandığını zaten biliyordu. Kimse-
nin ayakkabılarıma dikkat etmemesi benim hatam değildi.

“Kazandığını farz edelim, ne talep ediyorsun?” diye sor-
du Ian.

“Adamlarımdan birini sağ salım geri istiyorum. Bunun
kim olduğuna da ben karar vereceğim.”

Ian bana uzun süre baktı. Ona en masum bakışımla kar-
şılık verdim. “Kabul ediyorum,” dedi sonunda.

“Güzel,” dedim çabucak. “Noah’yı alacağım.”

Lanet olsun, Noah’yı alsam, üzerimden büyük bir yük
kalkacaktı. Ian elinde kalan son rehineyi bana verdiğini öğ-
renince nasıl da şaşıracaktı.

Bones ayağa kalkmak için o anı seçti. “Ian, sirk gösteri-
si başlamadan önce, seninle aramızda halletmemiz gereken
bir mesele var. Açıkçası, bana gelmemi emretmesen buraya
gelmezdim. Bu benim için bir engel. Kendim dışında kim-
senin otoritesi altında bulunmak istemiyorum. Bunun za-
manı geldi. Beni hiyerarşinden çıkar.”

Ian sanki bağırsaklarına bir yumruk yemiş gibi bir ifa-
deyle Bones’a baktı. Sonra bu ifadesini sakladı.

“Bu konuyu bu kadar çok dikkat dağıtacak etkenin bu-
lunmadığı başka bir zamanda tartışırız Crispin,” dedi Ian.
Zayıf görünmeden konuşmakta zorlanıyordu.

Bones ‘boşver’ dercesine elini havaya savurdu. “Şimdi-
den daha iyi bir zaman yok. Hazır herkes burada. Senden
hakkım olandan fazlasını istemiyorum. Tek istediğim vam-
pire dönüştürdüklerim, onların malları ve kendi mallarım.

Bunun için uzun süre bekledim Ian. Daha fazla bekleme-ye niyetim yok.”

Son sözünde uzlaşmaz bir ton vardı ve bunu oradaki herkes farkettti.

Ian’ın ses tonu da okşayıcı bir hal almaktan çıktı ve sertleşti. “Ya reddedersem? Özgürlüğünü kazanmak için bana meydan okumakla mı tehdit ediyorsun beni?”

“Evet,” dedi Bones açıkça. “Ama buna ne gerek var? Dostluğumuz insan olduğumuz döneme kadar dayanıyor. İnatçılığımız yüzünden birimizin yok olması gerekmez. Senden tek isteğim, beni kendi rızanla özgür bırak, kavgayla değil.”

Yüzyıllara dayanan bir geçmişe sahip olan Bones ve Ian gibi iki kişinin, birbirine ölümüne meydan okumak zorunda kalmasına inanamıyordum. Benim için Ian’ın bir değeri yoktu ama Bones onu öldürmemek için bu kadar çok çabaladığına göre, onun için değerli biri olmalıydı. Bones’un Ian’a kendisini dönüştürdüğü için bağlılık duyduğunu biliyordum. Belki de Ian biraz Don’a benziyordu. İstedliğini almak söz konusu olduğunda acımasız ve emrediciydi ama özünde kötü biri değildi. Böyle olmasa, Bones ondan özgürlüğünü isteme zahmetine katlanmadan bir düello teklif edip onu öldürebilirdi. İşler bu noktaya gelirse Ian’ı öldürebilirdi ve bunu biliyordu. Sorun şuydu: Acaba Ian bunu biliyor muydu?

Ian bir süre kararını düşündü. Sessiz bir bekleyiş vardı. Bir bıçak çıkarıp kalabalık arasından Bones’a doğru yürüdüğünde gerildim.

Önce bıçağa, sonra Bones'a baktı, daha sonra bıçağı ucu kendine dönecek biçimde çevirdi.

"O halde git ve kendi uyruğunun başına geç. Artık kendinden başka kimsenin emri altında değilsin ve tabi olduğun tek yasa Kabil'in yasaları. Seni serbest bırakıyorum."

Sonra bıçağı Bones'a verdi, Bones da bunu saygıyla kabul etti.

"Hepiniz buna şahitsiniz," dedi Bones orada bulunanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Vay canına çok çabuk olmuştu. Daha kanlı ya da daha törensel bir şeyler bekliyordum.

Ian pes eden birinin ses tonuyla konuştu. "Uzun süredir birlikteydik Crispin. Seni adamlarımdan biri olarak görmeye alışmışım, tersini düşünmek zor olacak. Planın ne?"

"Kendi hiyerarşisine sahip her efendi neyi planlarsa, ben de onu planlıyorum," dedi Bones yavaşça. Ama bunu söyledikten sonra yüz ifadesi sertleşti. "Her ne pahasına olursa olsun, kendi altımda bulunanları koruyacağım."

Ian bu sözlerin derinde yatan anlamını anlamasa da ben anlıyordum.

"Artık burada kalma zorunluluğun yok. Gidecek misin, yoksa eskiden koruman altında olan bu kadını izlemek istiyorsun musun?"

Bones gülümsedi, bana baktı. "İşin bu kısmını kaçırmak istemem dostum. Ona öğrettiklerimi unutmamışsa, kazanacağına bahse girerim."

"Ben bundan pek emin değilim," dedi Ian kupkuru bir sesle.

“Bu dövüşün kuralları nedir?” diye sordum. “Yere düşüp hareket edemeyecek durumda kalan kişi kaybeder, kural bu mu?”

Ian koltuğuna döndü ve kuruldu. “Hayır tatlım. Bu bir güreş maçı değil. Karşındakini öldürürsen kazanırsın. Ama rakibin seni öldüremez. Seni baygın ya da bilincin yerindeyken yanıma getirdiğinde, benim olursun.”

Bunu düşündüm. Sonra, gözlerimdeki ışığı çıkardım. Gözlerimden çıkan ısıltı havayı iki zümrüt lazer gibi yırttı. Ian benim ne olduğumu onlara söylemişti ama kendi gözleriyle görmeleri daha iyiydi.

“En iyi adamını yolla Ian. Ben hazırım.”

Ian gülümsedi. “Önce sevgilinin sana iyi şanslar dilemesini istemez miydin?” Tepemdeki tavanı işaret etti.

Kafamı kaldırdım ve baktım. *Orospu çocuğu!* Noah tavana monte edilmiş bir kafesin içinde duruyordu. İşte sana kuş bakışı görüntü. Kafes, içindekinin olayları mükemmel bir açıdan görmesini sağlamak için hafifçe eğilmişti bile. Çaresiz bir durumdayken aşağıda kaderinin belirleneceği bir olayı izlemek berbat bir şey olmalıydı.

Bakışımдан gelen yeşil ışık bana korkuyla bakan Noah’nın yüzüne düştü. Benim ne olduğumu öğrendikten sonra yüzünün tam da böyle bir ifade alacağını düşünmüştüm hep. Bazen haklı çıkmak gerçekten de kötü oluyor.

“Grendel!” diye seslendi Ian. “Bana bu melezi getirmeye ne dersin?”

Odanın diğer tarafından bir kahkaha duyuldu. Kel bir adam ayağa kalktı, ağır ağır, hoş bir ıslık çaldı.

“Onu sana getireceğim Ian. Onun kemiklerini kırmak benim için büyük bir zevk olacak.”

Bana meydan okuyan kişiyi baştan aşağı süzdüm. Eyvah. Bu bir sorun olabilirdi.

OTUZ ALTI

ÖNCELİKLE, AYAKTA DURAN BU ADAMIN BOYU neredeyse iki metre on beş santimdi. Kolları belimden daha kalındı. Bacakları ise vücuduna eklenmiş ağaç gövdelerine benziyordu. Bu ölçülerde biri için hızlı bir yürüyüşü vardı, hareketleri zarifti. Midemde bir gerilim, bir bulantı hissettim. Hem iri hem hızlı. İşte bu çok kötü. Ama beni asıl rahatsız eden şey, arenaya gelen bu adamın bir vampir değil bir gulyabani olmasıydı.

Bu gümüş topukları kalbine saplasam da onu öldüremezdim. Bu topuklar da kafasını uçuracak denli keskin ve kalın değildi. Pekala. İlginç bir karşılaşma olacaktı.

Ian zaferden emin bir biçimde gülümsedi. “Onun kim olduğunu biliyor musun Cat? Onun adı Grendel. Kendisi gulyabaniler arasındaki en ünlü paralı askerdir. Yaşı neredeyse altı yüz. Eskiden Venedik ordularında savaşmıştı. Grendel savaşta öldürdüğü adam başına para alırdı. Hem de tatlım, bunu yaptığı sıralarda henüz insandı.”

Bones'la göz göze geldik. Bir kaşını kaldırdı. Sessizce müdahale etmesini isteyip istemediğimi soruyordu. İstese, benim sahibimin kendisi olduğunu söyleyip buna bir son verebilirdi. Bunu biliyordum. Bones'un ifadesinden, Ian'ın Grendel'in ne berbat bir adam olduğunu anlatırken abartmadığını okuyabiliyordum.

Pürüzsüz bir kafatasına sahip gulyabaniye bir kere daha ayrıntılı biçimde baktım. Evet, berbat bir herif olduğu belliydi, bunu hiç şüphe yoktu. Benimse tek silahım iki yüksek topuktu. Noah'ya baktım. Yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Ne olursa olsun öleceğini düşünüyordu besbelli. Kollay yolu seçebilirdim. Kendimi Bones'un fahişesi olarak tanıtabilir, tırnağım bile kırılmadan elimi kolumu sallayarak gidebilirdim. Ama bu hiç benim tarzım değildi. Hayır, ben özgürlüğümü torpille almaktansa bu devle dövüşüp kazanmayı tercih ederdim. Keşke elimde bir tüfek olsaydı!

"Onu çok da kötü hırpalama Grendel. Onun da dahil olduğu bazı planlarım var," dedi Ian.

"Ölmeyecek. Onu iyileştirmek sana kalmış."

Ne kadar rahatlatıcı. Bones'a müdahale etmesini istemediğimi belirtircesine başımı iki yana salladım. Sonra rahat olduğumu belirtircesine parmaklarımı çıtlattım ve Grendel'in bana yaklaşmasını izledim. Gulyabani bana profesyonel, sessiz bir adilikle bakıyor, şüphesiz önce hangi kemiğini kırsam diye düşünüyordu.

"Senden korkmadığımı göstermek için, kendimi savunmayacağım ve ilk darbenin senden gelmesine izin vereceğim," dedi derinden gelen bir sesle.

“Ben sana aynı şans veremeyeceğim,” diye yanıtladım hemen.

Yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. “Ben de bunu umuyordum. Çünkü öyle yapsaydın kavga o kadar çabuk biterdi ki hiç zevk alamazdım.”

Güzel. Dev Grendel bir sadistti demek. Hayatın kolay olduğunu kim söylemişti ki zaten?

Derin bir nefes aldım, ona doğru atıldım, bütün gücümle ona bir tekme attım. Topuklarım boğazına girdi. Ayağımı dışa doğru hareket ettirdim. Bununla omuriliğinin boynuna en yakın kısmına zarar vereceğimi umuyordum.

Ama böyle olmadı. Sadece boğazından iki büyük parça yırtıldı. Bu çarpışmanın etkisiyle ikimiz de geriye savrulduk. Dizimi suratına indirdim ve geri kaçtım.

Ian öyle bir güldü ki gözlerinden akan yaşlar yüzünden suratı pespembe oldu. “Benim karşımda bu taktiği kullanmamıştın Cat. Açıkçası kendimi aldatılmış hissediyorum.”

Grendel ise bu kadar keyifli değildi. Ayağa kalktı, boğazını tuttu. Derisi hızla iyileşiyordu. Bana öfkeyle baktı.

“Bunu yaptığın için sana acı çektireceğim.”

Ne demeliydim? *Yaptığımdan ben de hoşlanmadım*, desem, iyi bir yanıt olur muydu?

Grendel bir yumruk savurdu. Çok komikti çünkü tek gördüğüm havada savrulan belli belirsiz bir yumruk ve sonra bunun yüzümde patlaması oldu. Arkamdaki koltuklara uçtum. İyi giyimli iki vampir kadının kucığına düşmüştüm. Onlar da beni, tanıştığımıza memnun oldum bile de-

meden yeniden arenaya fırlattı. Yere düşer düşmez yuvarlandım ve bağırsaklarımı göğüs kafesime dolduracak şiddette bir tekmeden kıl payı kurtuldum. Sonra bir Amerikan güreşçisi gibi üzerime atlamasını önlemek için hızla ayağa kalktım. Lanet olsun, çok hızlıydı. Hiç şakası yoktu! Yaptığım bir başka hamleyle yumruğunun göğsüm yerine omzuma gelmesini sağladım. Köprücük kemiğim kırılmıştı. Sonra sağ eliyle attığı yumruk, bir başka kırılma sesi daha duymama yol açtı. En azından üç kaburgam gitmişti. Nefes nefese uzaklaşmaya çalıştım. Ama yeterince hızlı olmadığım için bir yumruk daha yedim ve yüzüstü yere düştüm. Yerde süründüm. Grendel beni ayak bileğimden sıkıca yakaladı. Büyük bir hayalkırıklığına uğramıştım.

Grendel beni kendine doğru çekip bir yumruk daha savurdu. Son anda geri çekildim ve bu sayede bütün göğüs kafesimi parçalamasından kurtulmuş oldum. Yumruğu böbreğime gelmişti. Kıvrıldım, öksürdükçe ağzımdan kıpkırmızı kan çıkıyordu. Nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Grendel ayak bileğimi bıraktı. Ayağa kalktı ve gülmeye başladı.

“Çok korkulan Kızıl Melek bu muymuş? Bu muymuş?”

Bir alkış tufanı koptu. Alkışlanan taraf ben değildim, bu çok açıktı. Grendel hala gülerek bir selam verdi. İçimde soğuk bir öfke patladı. Bu pislik herif beni Ian’a teslim etmenin ne kadar kolay olduğuna gülmemeliydi. Ne kadar canım acısa da onu indirmeliydim. Hadi Cat, daha işin bitmedi.

“Pislik.”

Bunu söylerken hala yarı kıvrılmış haldeydim. Grendel birden gülmesini kesti. Bana doğru eğildi, işimi bitirmek için elini kaldırdı.

Geri çekilmek yerine ileri doğru saldırdım. Aşağıda olduğumdan, ağzımla mümkün olan en yüksek zararı vermek için gayet uygun bir konumdaydım.

Grendel yüksek perdeden bir çığlık attı. Daha fazla ısırmadım, çünkü benim asıl amacım onun dikkatini dağıtmaktı ve bir adamın dikkatini dağıtmak için onun kasıklarını ısırmaktan daha iyi bir yöntem olamazdı. İçgüdüsel olarak ön tarafa doğru eğildi, etrafında döndüm, bir maymun gibi sırtına atladım, orada kalabilmek için ona bacaklarım ile tutundum. Sonra parmaklarımı gözlerine soktum.

Grendel bunun üzerine bir çığlık daha attı. Parmaklarımı daha derine sapladım, bunu yaparken midemi bulanıran yumuşak ezilme sesini duymazdan geldim. Vücudumun herhangi bir yerine vurabilmek için kollarını geriye doğru savurdu. Bu ölümcül darbelerden kaçarak aşağı atladım ve ayaklarını altından çektim. Parmaklarım gözlerinde olmasa da hala göremiyordu. Gözleri henüz iyileşmemişti. Sadece birkaç saniyem vardı.

Yeniden üzerine atıldım. Üzerine atlarken belli bir hız kazanmıştım ve bu hızı başını kavrayıp bütün gücümle bir tarafa doğru çekmekte kullandım. Kulağıma bir kırılma sesi geldi ama bu yeterli değildi. Son gücümü kullanarak kaslarımı gerdim, dengede durmak için bacaklarımı kullandım. Sonra, Grendel'in kanlı gözleriyle bana bakan kafası kucağımda, aşağı atladım.

"Ben... Yerdeyken... Bana tekme atmayı... Unuttun," diye fısıldadım.

Pek çok ses aynı anda konuşmaya başladı ve bu konuşmalar şaşkına dönmüş konukların sessizliğini bozdu. Kadınca görünür mü diye aldırış etmeden ağzımdan kan tükürdüm ve ağrıyan yan tarafıma doğru eğildim. Grendel gevşek davranmasa işimi bitirmişti. Yan tarafıma bir kere daha vursa, bir soda şişesinin kapağını açacak halim kalmazdı. Şimdi bile, kendimi kaza yapmış bir araba gibi hissediyordum. Ya da kaza yapmış tren gibi. Büyük bir enkaz. Grendel'in yüzü bana bakıyordu. Derisi kırılmaya başlamıştı. Tiksintiyle kafatasını elimden attım. Bazıları zafer sembolü olarak bu tür şeyleri biriktirir. Ben onlardan biri değilim.

Yavaşça ayağa kalktım, Ian'a baktım. Ian hala şaşkındı.

"Kafesi... Aşağı... İndirin."

Kırılmış kaburgalarımın gelen baskı nedeniyle hala doğru düzgün konuşamıyordum. Ian başıyla onayladı, metal kafes yere çarptı. Noah'yı dışarı çıkardılar. Noah kafesin dışına çıkınca bana ve kafası kopmuş gulyabaniye korkuyla baktı. Sonra çığlık atmaya başladı.

"Birisi şunu sustursun," diye emretti Ian canı sıkkın bir halde.

Spade vakit geçirmeden hemen ön tarafa geldi. Delici bakışlarıyla Noah'ya susmasını emretti, birkaç saniye sonra Noah onu dinledi. Daha sonra onu koridordan iki katlı kapıya doğru götürdü. Biraz rahatladım. Noah artık güvendeydi.

Ian beklenmedik bir biçimde alkışlamaya başladı. Ama bu defaki, Grendel'e yönelik alkışlarla karşılaştırıldığında dalga geçmeye yönelikti.

"Bravo Kızıl Melek. Artık senden bu ismi kimse söküp alamaz. Buradaki herkes gibi ben de çok etkilendim. Bece-rikli, güçlü ve acımasız biri olduğunu kanıtladın. İddiayı kazandın ve adamlarından birini geri aldın. Bununla bir-likte... Hala üç tanesi elimde. Onların hayatı senin için ne anlam ifade ediyor? Bana katıl, bağlılığını itiraf et ve onla-rı kurtar. Hadi, o kadar da zevksiz olmayacak. Hatta senin de keşfedeceğin gibi, güzel bir ikramiye de kazanacaksın."

Ian bu son sözleri söyledikten sonra gülümsedi. Bu gü-lümseme neden bahsettiğini daha kolay anlamamı sağladı.

Bones ayağa kalktı. "Yeterince gördüm Ian. Artık gidi-yorum."

"Ama burası işin en iyi kısmı," dedi Ian bana göz kırpa-rak. Ortaparmağımı kaldırdım. Güldü. "Şimdi aklımdan geçenleri okuyorsun Cat."

Bones koridora yöneldi. Yüzden fazla vampir ayağa kal-kıp onu izledi. Gözlerime inanamıyordum. Hepsi ona mı bağlıydı?

"Daha uzun süre kalmaya gerek yok dostum. Sana iyi geceler diliyorum." Arenanın en alt bölümüne gelene kadar aşağı indi. Sonra arkasını dönüp Ian'a sırtıttı.

"Ama gitmeden önce onur konuğuna saygılarımı sun-mak isterim."

Ian kahkahayı bastı. "Dikkat et. Senin sonun da Gren-del gibi olabilir."

"Ben tehlikeyi daima sevmişimdir," diye yanıtladı Bones yanıma gelerek. Gülümsedi.

"Hiç de sportmence sayılmayacak davranışından dolayı seni kutluyorum. Ne kadar da pis bir dövüşçüsün. Seni eğiten kişi gerçekten yetenekli biri olmalı."

Canım acımasına rağmen güldüm. "Seni küstah pislik."

"İnsan kendini övmeden edemiyor. Hadi tatlım, eski günlerin hatırına bana bir öpücük vermeye ne dersin?"

"Öpücük mü istiyorsun? Gel de al o zaman."

Ian güldü, yanındaki adama benim büyük ihtimalle Bones'un dilini koparacağıma dair bir şeyler mırıldandı. Bu gülüş, Bones beni kucağına aldıktan sonra onun öpücüğüne karşılık vermem üzerine, yerini öfkeye bıraktı. Bones'u öperken gözlerimi kapatmamıştım. Ian'ın yüzündeki ifade hakikaten görülmeye değerdi.

"Neler oluyor?"

Ian öyle dengesiz bir biçimde ayağa kalktı ki koltuğu devrildi. Bunu görmezden geldim ve Bones'un herkesin önünde çıkarmaya çekinmediği dilindeki kanı emdim. Bones'un kanı vücudumdaki tahribatı yok ettikçe kendimi daha iyi hissediyordum.

Ian programdaki bu değişikliğe çok bozulmuştu. Bones'a zümrüt yeşili bir öfkeyle baktı.

"Bu kadar yeter Crispin! Cat benim. Ellerini onun üzerinden çek ve buradan git."

Bones beni bırakmak yerine daha sıkı kavradı. "Ne yalık ki buna katılamıyorum. Ellerimin durduğu yerden memnunum."

“Delirdin mi sen?” Ian arenaya atladı. Eğer insan olsaydı, kalp krizi geçirirdi. “Nedir bu? Varlığına bile tahammül edemediğin bir kadın için benimle çatışacak mısın? Yıllardır görmediğin bir kadın için? Yeni bir lider, adamlarının önünde böyle bir davranış sergiler mi? Tabii başka planların varsa onu bilemem. Yoksa benimle savaş çıkarmak için bahane mi arıyorsun?”

Bones, Ian’a dikkatle baktı. “Seninle savaş başlatmaya çalışmıyorum Ian. Ama savaşı sen başlatırsan, ben de bitiririm. Bu kadar basit. Onu zorlamana izin vermeyeceğim. Eğer seni isterse çeker giderim. Pekala tatlım, kiminle olmayı tercih edersin? Ian’la mı, benimle mi?”

“Seninle,” dedim hiç duraksamadan. Kurnazca sırtıtmıştım. “Ian, üzgünüm ama benim tipim değilsin. Ayrıca arkadaşlarımı rehin alıp beni savaş esiri yapmak istemen de hiç hoş değil.”

Ian’ın bakışında öfkeli şimşekler çaktı. Gülümsedi ve bu bir tehlike işaretiydi.

“Arkadaşım Magnus’u katledişini hatırlıyor musun Cat? Az önce arkadaşlarından birinin kaderini belirlemiş oldun.”

Ian cep telefonunu çıkardı, numarayı çevirirken sözlerine devam etti. “Şu anda Crispin’den uzak durursan, arkadaşının yaşamasına izin vermem için beni ikna etme şansı vereceğim sana. Ama beni ikna etmek için uğraşman gerekecek, çünkü çok öfkeliyim. Yoksa rasgele bir adamını öldürürüm.”

Ian’ın cep telefonundan, aradığı telefonun çaldığını gösteren sesi duydum. Sonra telefonu Tate açtı.

“Merhaba,” dedi neşeyle. “Francois’nın telefonu.”

“Francois’yı ver bana,” dedi Ian kabaca.

“Merhaba dostum,” diye bağırdım Tate’in beni duyabileceği yükseklikte bir sesle. “Konuştuğun kişi Ian. Ona müjdeyi ver.”

Tate’in güldüğünü duydum. “Ah, merhaba Ian. Francois şu anda telefona bakamaz. Kendisi bağlı, göğsünde de bir gümüş bıçak var.”

Ian telefonu kapattı. Yüz ifadesi mosmor buza dönüştü.

“Hiçbir adamım senin elinde değil Ian,” dedim açık açık. “Ama senin bir sürü adamın benim elimde.”

OTUZ YEDİ

IAN, BONES'A SALDIRACAK GİBİ BAKTI. "BANA ihanet ettin," diye homurdandı.

Bones gözünü bile kırpmadı. "Cat'i aptalca bir şeye zorlamaman için gerekli adımları attım sadece. Artık on sekizinci yüzyılda değiliz Ian. Kadınları zorla yatağa atmanın modası geçti."

"Adamlarını geri istiyorsan," diye devam ettim, "o halde beni ve adamlarımı rahat bırakmayı kabul etmek zorundasın. Adamlarının hiçbirini öldürmedim. Hepsini de sana sağ salim teslim edeceğim. Ama önce beni bir daha rahatsız etmeyeceğine dair söz vermelisin. Seçimini yap. Adamlarını mı istiyorsun, yoksa şiddete devam mı edeceğiz?"

Ian gözlerini devirdi. Pek çok kişi onun karar vermesini bekliyordu. Sonra Bones'a gerçekten öfkeli bir biçimde baktı. Son olarak bakışlarını tekrar bana yöneltti.

"Aferin sana Kızıl Melek," dedi. Ama bu defa sesinde acının izleri vardı. "Anlaşılan seni bir kere daha küçümse-

dim. Seni ve becerilerini.” Bones’a o iç gıcıklayıcı zümrüt bakışıyla baktıktan sonra elini havaya savurdu. “Anlaştık. Gidebilirsiniz.”

Bones gülümsedi, kolumdan tuttu ama ben bekledim.

“Hemen değil,” dedim derin bir nefes alarak. “Öncelikle halletmemiz gereken bir iş daha var.”

“Kedicik, ne yapıyorsun?” diye sordu Bones alçak sesle usulca.

Ona bakmadım, Ian’a kilitlendim. Planımı Bones’a anlatsaydım, benimle tartışırdı. Bunun çok tehlikeli olduğunu söyler, hatta belki de Ian’ın karşısına çıkmamı bile onaylamazdı. Ama Bones buraya kadar gelip de şimdi yapacağım şeyi yapmamamın benim için kabul edilemez olduğunu anlayamazdı.

“Vampirlerin efendilerini düelloya davet etme hakkı olduğunu biliyorum. O halde Ian, ben de babam Max’e meydan okuyorum. Sen burada olduğuna göre, o da buralarda bir yerlerdedir. Onu getir. Bir vampir olarak onunla düello hakkımı istiyorum.”

Bones “Lanet olsun Kedicik,” gibi bir şeyler homurdandı. Ian ise beni şaşırtacak biçimde gülmeye başladı. İçten gülüyordu. Sanki ona dünyanın en komik şakasını yapmıştım. Gözlerinin kenarında pembe gözyaşları oluştu. Sonra onları sildi ama hala kahkaha atıyordu.

“Komik olan ne?” diye sordum

“Bunu duydunuz mu?” diye sordu Ian. Kahkahasını kalabalığa dönecek kadar kontrol edebilmişti. Yanımda duran Bones’un yüzü taş kesilmişti.

“Bu konu hakkında benimle konuşmalıydın Kedıcık,” dedi Bones.

“Beklememi söyledin,” dedim sessizce. Bu ise Ian’ın daha fazla gülmesine yol açtı.

“Ah, gerçekten de öyle demiştir Cat. Bu sözünle, sen kendini bir vampir olarak gördüğünü kabul ettin. Bunun ne anlama geldiğini Crispin de, diğer herkes gibi biliyor. Mademki bir vampirsın, o halde bana aitsin. Sana gelince Crispin, adamlarımdan birinden uzak duracağın için şimdiden teşekkürler.”

“Ama ben Max’e meydan okudum,” dedim öfkeyle. “Kabul etmek zorunda. Onu öldürürsem ben de kendi başıma olurum ve kimsenin benim üzerimde bir hakkı olmaz!”

Bones bana beni boğmak ister gibi baktıkça, Ian daha fazla gülüyordu.

“Ah tatlım, birkaç konuda yanılıyordun. Max’e özgürlüğünü kazanmak için meydan okuyabilirdin, tabii o kendi soyunun efendisi olsaydı. Ama değil. O hala benim hakimiyetim altında ve sen bu hattın yeni bir üyesi olarak bir yıl boyunca bana meydan okuyamazsın. Bu yasa, kaba bebek vampirlerin kaldırabilecekleri sorumluluğun fazlasını almasının önüne geçmek için konmuş. Korkarım bana meydan okumadan önce üç yüz altmış beş gün beklemen gerekiyor. Bakalım bu zamanı doldurmak için neler yapacağız?”

Ian’ın sırtışından aklından neler geçtiği anlaşılıyor. İçimden küfrettim. Lanet olsun, neden şu soy ilişki-

leri konusunda doğru dürüst bilgi sahibi olmadan ani kararlar almıştım ki? Neden babama duyduğum kin bu konuyu Bones'a açmama engel olmuştu? Mencheres intikam duygusunun boş bir duygu olduğunu söylemişti. Anlaşılan bu duygu aynı zamanda insanların aptalca şeyler yapmasına da yol açıyordu.

"Ama ben hala Bones'a aitim," dedim sahiplik kartını son kart olarak kullanmaya çalışarak. "Beni ısırdı ve bana yatakta yaptıklarının bazıları kimi eyaletlerde suç!"

"Hiyerarşi, sahipliğe göre daha önceliklidir Kızıl Melek," dedi Ian tatlı tatlı. "Artık Crispin birlikte geçirdiğiniz zamanların anısıyla tatmin olur. Çünkü elinde anılardan başka bir şey kalmayacak."

"Buna katılmıyorum Ian," diye yanıtladı Bones vücudunu dikleştirerek. "Haklısın, hiyerarşi sahiplikten önce gelir. Ama o benim karım olursa onun üzerinde hiçbir hakkın kalmaz."

Ian da en az benim kadar şaşırmıştı. "Ama karın değil," dedi zaten ortada olan şeyi dile getirerek.

Bones cebinden bir bıçak çıkardı. Gerildim. Bir meydan savaşının başlayacağını düşünmüştüm. Ama Bones bıçakla avcunun içini kesti, sonra kanayan elini elimin üzerine koydu.

"Kanım şahidimdir, artık benim karımsın," dedi net bir ses tonuyla. Sonra bana daha yumuşak bir biçimde şunları söyledi: "Bunun daha romantik bir ortamda olmasını hayal etmiştim Kedicik. Ama koşullar buna izin vermiyor."

“Sen delirmiş olmalısın!” dedi Ian öfkeyle. Kendi cebinden bıçağını çıkardı.

“Hareket etmeyin!” diye gürledi bir ses birdenbire.

Ian donakaldı. Bones da kendi bıçağını Ian’a doğru çevirmiş halde, öylece kaldı. Siyah saçlı bir figür koridor boyunca ilerledi. Oradakiler gelen kişinin geçmesi için yanlara açılıyordu. Gelenin Mencheres olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Hissettiğim katıksız güç bana onun Mencheres olduğunu söylüyordu.

“Mencheres,” dedi Bones başını öne eğerek. “Söylediklerim doğru değil mi?”

“Bir konu dışında haklısın,” dedi vampir pürüzsüz sesle.

“Her zaman onun tarafını tutmuşsundur zaten!” dedi Ian saygısını yitirmiş bir halde.

Bones gözlerini devirdi. “Yine başlıyoruz.”

“Bu bir taraf meselesi değil,” dedi Mencheres sakın bir sesle. “Bones’un bir konu dışında haklı olduğunu söyledim. Cat onu henüz kocası olarak kabul etmedi.”

Ian hemen atıldı. “Bunun ne anlama geldiğini bilemezsin Cat. Burada boşanma insanlarda olduğu gibi normal bir durum sayılmaz. Evlenmeyi kabul edersen hayatının geri kalanını Crispin’e bağlı geçirirsin. Fikrini değiştiremezsin, bundan kurtulamazsın. Biriniz gerçekten ölene kadar ayrılmak yok. Bir başka adamla yatarsan, hiçbir bedel ödmeden seni öldürme hakkı kazanır.”

Mencheres gülümsedi ama neşeli bir gülümseme değildi. “Evet. Bu karar alındıktan sonra geri dönüş yoktur.”

Başımı Mencheres'ten başka yöne çevirdikten sonra kahverengi gözlerle karşılaştım. Bones alnını kırıştırmış, bana bakıyordu.

"Babanla tanışma vaktinin geldiğini düşünmüyor musun?" diye sordu Ian.

Bu sözleri dikkatimi çekti. Onun bulunduğu yöne döndüm, Bones'un elinden aldığım bıçağı kavradım.

Ian dikkatimin ona yönelmesini kullanmak istedi. "Sana bir önerim var Cat. İlk düşündüğümünden çok farklı bir şey bu. Bu gece buradan gidebilirsin. Sana söz veriyorum, ne seni ne de adamlarını bir daha rahatsız edeceğiz. Ayrıca, sana Max'i de vereceğim. Ona istediğini yapabilirsin. Karşılığında tek istediğim, evlilik teklifini reddetmen ve Crispin'den sonsuza dek ayrılman. Buna söz vermelisin."

Ağzım açık kaldı. Bıçağı tutan parmaklarım beyazdı.

"Maximillian, buraya gel!" diye bağırıyordu Ian.

Holün kapıları açıldı, Spade uzun boylu bir adamı dışarı getirdi. Vay canına. Anlaşılan gördüğüm resim, benzerliğimizi yeterince vurgulamıyormuş. Yüz yüze gelince, buna hiç şüphe kalmadı. Tıpatıp ona benziyordum.

Şok olmuş bir halde elimi Bones'tan çektim. Max arenanın kenarına geldi, orada durdu ve daha fazla yaklaşmadı. Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda aştım.

Saçları kızıldı. Tıpkı benim saçlarım gibi parlak ve kahlındı. Tanrım, o gümüş grisi gözler aynı benim gözlerimdi. Elmacık kemikleri çıkık, burnu düz, çenesi güçlüydü. Vücudunun her yeri bir erkeğe ait olmak dışında benim vücudumun aynısıydı. Ayakta duruşu bile benim duruşuma

benziyordu. Sanki erkek olsaydım nasıl olacağımı gösteren bir aynaya bakıyordum. Bir süre bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Max hiçbir şey söylemedi. Bana ve Ian'a bakarken hem meydan okur gibi hem de teslim olmuş bir hali vardı. Ama merhamet dilenmiyordu. İkimizden de. Bu cesaret miydi... Yoksa başına bir şey gelmeyeceğini mi düşünüyordu?

Sonunda sessizliği bozdum. "Annem bana ne olduğumu ve nasıl dünyaya geldiğimi söylediğinde kendi kendime ne söz verdim biliyor musun?"

Ona dokunmadan, yaklaşabilceğim kadar yaklaştım. Dışarıdaki heykeller gibi kaskatı duruyordu. Sadece gözleri hareket ediyor, güçlü bir konsantrasyonla beni izliyordu.

Onun etrafında dolaşırken parmaklarımla omuzlarına bastırdım. Parmaklarımla ağırlığı altında ezildi. Alçak sesle, pis pis güldüm.

"Ah, Max, gücünü hissediyorum. O kadar da fazla değil. Ben senden daha güçlüyüm. Ama bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi? Beni öldürmeye çalışmanın nedeni de buydu. Ben seni öldürmeden önce, sen beni temizlemek istedin. Seni ne kadar uzun süredir öldürmek istediğimi biliyor musun?"

Hala konuşmuyordu. Ian bana soran gözlerle bakıyordu ama onu görmezden geldim. Max'in neler karıştırdığını bilmediği açıktı. Babamın etrafında yürüdüm, o konuşmadıkça ben daha çok sinirleniyordum.

"Adını ilk kez on altı yaşıma girdiğimde duydum. On altıncı yaş günü hediyem buydu: Seninle ve bana bıraktığın

kabus gibi mirasla ilgili bilgi. O gün kendi kendime seni bulup annem için öldüreceğime yemin ettim. Anneme tecavüz etmeyi hayatınla ödeyecektin. Ian'ın bana az önce ne teklifi ettiğini duydun mu? Bana senin kışını sunuyor. Ve tabii kışına yapışık olan diğer bütün parçalarını!”

Öfke vücudumun gözeneklerinden akıyordu. Yeniden Max'in yüzüne baktığımda gözlerimden çıkan ışıkla onu bombalıyordum adeta.

“Hadi, Max, ne düşünüyorsun? Güzel hediye, değil mi? Buna kim hayır diyebilir? Normal olmayan, hiçbir işe yaramayan hayatımda, seni öldürmekten daha fazla bir şey istemedim ben!”

Bones'un bana verdiği bıçağı kalbine saplamamak için kendimi zor tutuyordum. Sonunda, uzun bir bakışmadan sonra bir kere daha güldüm. Ne garip. İntikam isteğim az daha Bones'u kaybetmeme yol açacaktı. Ama aynı duygunun bana ikinci kez hakim olmasına izin veremezdim.

“Seni değersiz bok parçası, bir baba olarak bana yaptığın ilk, son ve tek şey olacak bu. Çünkü hayatımda seni öldürmekten daha çok önem verdiğim biri var. Tebrikler pislik. Kızını gelin verdin.”

Bıçağı babamın göğsüne saplamak yerine elime götürdüm, elimi kestim ve bana uzatılan solgun eli kavradım.

“Sonsuza kadar beraber olacağız, öyle mi? Bence bu iyi bir fikir. Kanım şahidimdir ki, Bones, sen benim kocam-sın. Böyle söylemem gerekiyordu, değil mi?”

Bones beni öpmek için eğildi. Sanırım, sorumun yanıtını almıştım.

OTUZ SEKİZ

BONES BENİ ÖRMİYİ BİTİRDİĞİNDE, MAX SESsizliğini bozdu. Beni baştan aşağı süzdü ve yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi.

“Eğer ilk denemede başarılı olmazsan, tekrar tekrar denemelisin. Buna inanıyor musun küçük kız? Ben inanıyorum. Bizim de zamanımız gelecek, bunu unutma.”

Ben babamın gözlerinin içine bakarken Bones da Ian'a soğuk bir nezaketle “Onu tehdit mi ediyor?” diye sordu. “Benim karımın -veya ona ait olan herhangi birinin, mesele amcasının- peşinden gelen birinin, bana karşı da savaş açmış olacağını ona hatırlatman lazım sanırım. Senin bu konudaki duruşun nedir Ian? Max senin adına mı konuşuyor?”

Ian, Max'e gerçekten korkunç bir bakış attı. “Hayır, benim adıma konuşmuyor ve bu konuda söyleyecek bir şeyi yok. Öyle değil mi Max?”

Max dönüp Bones'un tarafındaki vampirlere baktı. Onlar da tehditkar bir şekilde Max'i izliyordu.

“Evet, bu konuda söyleyeceğim başka bir şey yok,” diye cevap verdi Max. Eğer durum farklı olsaydı söyleyecek bir şeyi olduğu belliydi. “Ama annesi hakkında söyleyecek bir şeyim var.” Gözlerini tekrar üzerimde sabitledi. “Olanları yanlış biliyorsun. Onu düzdüm, evet. Ama ona tecavüz etmedim.”

Bones beni daha sıkı tuttu. Patlamak üzere olduğumu hissediyordu. Ian da bunu gördü.

“Şansını kaybettin Cat, bu anlaşma iki taraf için de geçerli. Max benim ve benim korumam altında. Ona elini sürersen, savaş demektir.”

Kendimi tuttum. *Başka bir zaman, başka bir yerde.* Burada bir şey yaparsam, Bones ve Ian’ın vampirleri burayı kan gölüne çevirirdi.

“O kadar çok kadına tecavüz etmişsindir ki onun hangisi olduğunu bile hatırlamıyorsundur,” demekle yetindim.

Max gülümsedi. “İlk seferini asla unutmazsın ve ben dönüştüğümünden sonraki ilk seferim oydu. Kocaman, mavi gözleri ve yusuvarlak memeleri olan güzel bir kumrıldı. O kadar genç ve hevesliydi ki... Çok tazeydi. Arabanın arka koltuğunda onu düzmekten büyük zevk aldım ve o sadece işim bittiği zaman itiraz etti. Gözlerini açtı, benim gözlerimin yeşil yeşil parladığını gördü ve vampir dişlerimi... Ve çığlıklar atmaya başladı. Ağlıyordu da. Benim cehennemden gelmiş bir şey olduğumu söylüyordu. Çok komikti. O kadar komikti ki bunu inkar etmedim. Ona bir şeytan olduğumu söyledim. Tüm vampirlerin şeytan olduğunu ve bir vampirin az önce onu düzdü-

günü söyledim. Sonra çılglık atmayı kesip bayılana kadar kanını içtim. Annen ve benim aramda *gerçekten* olup biten budur küçük kızım.”

“Yalancı,” diye tükürdüm.

Bilmiş bilmiş gülümsedi. “Ona sor.”

Max kesinlikle yalan söyleyebilecek bir tipti. Kendi kızını öldürmeyi planlayan biri, yalan söylemekten çekinmezdi. Ama nedense... Nedense... Şu anda yalan söylediğinden emin değildim. Kendimi bildim bileli annem bana inatla vampirlerin şeytan olduğunu söylemişti. Genel nefretinden dolayı böyle söylüyor sanıyordum ama belki işin içinde bundan daha fazlası vardı. Eğer Max ona tüm vampirlerin şeytan olduğunu söylediye, bu annemin neden bana karşı karışık hisler beslediğini ve tüm vampirleri kötü yaratıklar olarak gördüğünü açıklıyordu.

Ben bu düşüncelerle mücadele ederken Bones sohbet eder gibi, “Onun annesini bu kadar net bir şekilde hatırlıyorsun yani, öyle mi?” diye sordu.

Max’ın yüzündeki zalim sırıtış kaybolmadı. “Öyle dedim ya.”

“Adı neydi?” Sesi hala çok uysaldı.

“Justina Crawfield!” diye tersledi Max. “Bundan sonra da iç çamaşırı rengini mi soracaksın?”

Bones birden gülümsedi ama hiç hoş bir gülümseme değildi bu. “Ian senin onun babası olduğunu keşfettiğinde, onun seni öldürmek istediğini de eminim söylemiştir. Bu seni çok korkuttu, değil mi? Ian’ı bile yenebilecek kadar güçlü birinin senin peşinden geldiğini öğrenmiş oldun.

Annesini net bir şekilde hatırlıyordun. Az önce bunu kanıtladın. Ve yıllar önce doğurduğu çocuğun ismini kolaylıkla bulabildin. Sonra bu ismi Lazarus diye bir kiralık katile verdin, değil mi? Lazarus'un, onun eski evindeki o çifti öldürmesini sağlayıp onu saklandığı yerden çıkarmayı başardın. Yine de Lazarus onu öldürmeyi başaramadı. O noktada gerçekten korkmuş olmalısın, bu yüzden ona ulaşmak için elinde kalan son kanalı kullandın. Kardeşini. Kardeşinin onu Ian'ın peşinden yolladığını biliyordun, sen de o operasyonda sana bilgi sızdırabilecek bir köstebek buldun. Başka bir kiralık katile onun nerede olduğunu ve zayıf noktalarını aktarabilecek bir köstebek. İyi planmış dostum ama küçük köstebeğinin ve onun iş arkadaşının imha edildiğini sana bildirmeliyim.”

“Aşğılık herif!” diye bağırdım. Her şey yerli yerine oturmuştu.

Ian şüphyle, “Ne demek oluyor bu?” diye sordu.

“Max onu senden çok daha önce buldu ama bu bilgiyi seninle paylaşmadı. Aylardır senin arkandan iş çeviriyor Ian. Kendi kışını kurtarmak için onu öldürmeye çalışıyordu. Sana pek sadık olduğu söylenemez, değil mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum!” diye çırpındı Max.

Babam olan adama baktım ve bu kez kesinlikle yalan söylediğini anladım. Yüzüne bakılırsa, Ian da bunu anlamıştı.

“Kanıtın var mı Crispin?”

Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama Ian'ın gözleri yemyeşil olmuştu.

Bones başıyla onayladı. “En son denemesinde yaptığı banka havalelerinin kayıtları var elimde. Aptal herif, köstebeğin parasını yollamak için kişisel bir banka hesabı kullanmış. Ve eğer incelerseniz, o hesabı Max’in kullandığını görebilirsiniz. Ayrıca o çiftin öldürüldüğü nisan ayında da birine yüklü miktarda para yollandığı dikkatinizi çekecektir.”

Ian’ın dudakları bembeyaz oldu. Max’e kötü kötü gülmüsedim.

“Eyvah. Birinin başı dertte galiba.”

Kafasını bir kazığa oturtmuş sayılmazdım ama Ian’ın yüz ifadesine bakılırsa Max yakında ölmüş olmayı dileyeceği benziyordu.

Ian, Bones’a son bir kez uzun uzun baktı, sonra arkasına döndü ve Max’e onu takip etmesini işaret etti.

“Hey Max,” diye seslendim onun ardından. “Arkayı kolla. Biri hiç beklemediğin anda sırtına bir bıçak saplayabilir.”

Omuzlarının gerginleştiğini gördüm ama arkasına bakmadı. O koca kapıdan geçti ve kayboldu. *Tekrar görüşeceğiz*, diye söz verdim içimden. *Artık kim olduğunu biliyorum, kaçabilirsin ama saklanamazsın.*

En büyük şaşkınlığı, diğer vampirler de dağılmaya başlayınca yaşadım. Tek bir tehdit bile duymamıştım. Sanırım Bones’un uyarısını ciddiye almışlardı.

Spade arenaya inip Bones’un sırtına arkadaşı vurdu.

“Vay canına dostum. Sen şimdi evli bir adam mısın yani? Artık hiçbir şeye şaşırmam.”

Bones'un gerginliği gözle görülür şekilde azaldı ve arkadaşına gülümsedi. "Charles," dedi arkadaşına insan ismiyle seslenerek. "Sanırım bir araca ihtiyacımız var."

Spade bizi, beni buraya getiren helikopterin olduğu yere kadar götürdü ve aynı helikopterle depoya döndük. Depoya vardığımızda Ian'ın altı adamını serbest bıraktık ve onlara gitmekte özgür olduklarını söyledik. Adamlar bu kadar kolay serbest bırakıldıklarına şaşırılmış görünüyordu ama durumu fazla sorgulamadan geceye karıştılar. Merkez'e dönmenden önce Spade'i de evine bırakmamız gerekti. Merkez'e vardığımızda fiziksel ve duygusal olarak çok yorulmuştum ama hala yapmamız gereken şeyler vardı.

Beşimiz Don'un ofisine girdik. Amcamın alnı sanırım utançtan dolayı kııştı ve giydiklerimi incelemeyi hemen kesti. Ah, evet. Amcamın önünde neredeyse çıplak olduğumu unutmuştum.

"Eee, Cat, bir laboratuvar önlüğü falan ister misin?"

Bones ceketini çıkardı. "Al tatlım, amcan kıpkırmızı olmadan şunu giy. Zaten Juan'ı kışının her kıvrımını ezberlemeye çalıştığı için dövmek üzereyim."

Sunulan ceket aldım ve Juan'a pis pis baktım. Her zamanki pişkinliğiyle gülümsedi.

"Ne bekliyordun? Eğer bakmamı istemiyorsan önümde yürümesine izin vermezdin *dostum*."

"Hepiniz burada olduğunuza göre operasyon başarılı geçmiş olmalı." Don her zamanki gibi direkt konuya girmişti. "Cat, Noah Rose'un hemen bir hastaneye yatırılma-

si ve arabasını mahvedip bir araba çarpmış gibi gösterilmesi için emir mi verdin?”

“Evet. Bones, sizin temizlikçileri işinden edebilir Don. Noah bu gece ne gördüğünü hatırlamıyor. Tek hatırladığı, arabasıyla bir kaza yaptığı ve sabah sigorta şirketini araması gerektiği. Onu dert etmene gerek yok.”

“Bu aslında aklıma önemli bir şey getirdi,” dedi Tate ve Bones’a düşmanca baktı. “Bu kadar zamandır bizim beyinlerimizle oynamadığını nereden biliyoruz? Onu takıma alma fikrini senin kafana o sokmuş olabilir Don!”

Bu suçlamaya Bones karşılık verdi. “Öyle bir şey olmadığını biliyor. Bu ofiste olan biten her şey, pille çalışan bir tavan kamerasıyla kaydediliyor. Sesini duyabiliyorum dostum,” diye ekledi Don’un afallamış yüz ifadesini görünce. “Tabii kamera kayıtlarını zaten kontrol ettiğini düşünmeni de sağlayabilirdim ama yeğeninin bir vampirle yattığını öğrenir öğrenmez alarma geçtin. Bir süredir şeyeyi kafaya dikiyorsun, değil mi? Zihninin kontrol edilmesine engel olmak için vampir kanı içiyorsun. Kokusunu alabiliyorum.”

Don’un yüz ifadesi Bones’un söylediklerini onaylıyordu. Başımı iki yana salladım.

“Bana asla güvenmeyeceksin, değil mi? Bak, yorgunum, o yüzden kısa keseceğim. Ian ve Max hala hayatta ama artık ikimizle de uğraşmayacak. Bir anlaşma yaptık. Yaşayan ölü kanunlarına göre, Bones benimle... Ee... Evlendi.”

Don eliyle deli gibi kaşlarını çekiyordu. “Ne?”

Ona kısaca bağlanma kanunlarını anlattım ve omuz silktim.

"İnsanlar arasında hala bekarım. Yaşayan ölümler arasındaysa Bones'la evlenmiş durumdayım. Max'e sevgilerini iletemediğim için üzgünüm Don ama onu bir gün yakalayacağım. Söz veriyorum."

Don, benimkinin aynı çelik grisi gözlerle bana bakmaya devam etti. Sonunda hafifçe gülümsedi.

"Max için elimden gelen en iyi şeyi yaptım. Ona seni yolladım."

Boğazımda bir yumru düğümlendi ve gözlerimi kırptırtmak zorunda kaldım.

"Konuşmamız gereken bir konu daha var," diyerek beni şaşırttı Bones.

"Peki ama çabuk olsun. Ayakta uyumak üzereyim."

"Dün Tate bana arkadaşınızın ölmeden önce vampir kanı içtiğini söyledi. Bu oldukça önemli bir detay."

Yorgun bir şekilde kaşlarımı çattım. "Neden önemli? Onu bir vampire çevirmiş olamaz. En fazla birkaç yudum içmiştir. Onu üç gün sonra gömdük ve emin ol ölmüştü."

"Bir vampir veya insan olarak hayata devam etmekten bahsediyorsak, bence de ölmüştür. Ama bir canlı türü daha var, değil mi?"

Hepimiz boş gözlerle ona baktık. Bones devam etti.

"Size söylediğim gibi, vampirler ve gulyabaniler kardeş türlerdir. Bir insanın neredeyse tüm kanını kaybedip sonra yeterince vampir kanı içtiğinde vampire dönüşeceğini biliyorsunuz. Bir gulyabani yaratmak da çok farklı değil. Önce bir insanı ölümcül bir şekilde yaralayıp ona vampir kanı içirmeniz gerekiyor. Ama *hayatta kalmasına yetecek kadar*

değil. Öldükten sonra da bir gulyabaninin kendi kalbiyle ölmüş insanın kalbini değiştirmesi gerekiyor. Gulyabaniler kalpleri sökülse bile hayatta kalabilir, bu yüzden onları öldürmenin tek yolu kafalarının kesilmesidir. Kalpler değiştirildikten sonra, nakledilmiş kalbin üzerine vampir kanı döküyorsunuz. Vampir kanı yeni kalbi çalıştırmaya başlıyor ve bir gulyabani doğmuş oluyor.”

Anlattıklarının arkasındaki anlam deliceydi. Rodney’nin dün gece Bones’a bakıp “İlginç,” demesini hatırladım. Dave’in öldürülmesinden bahsetmiyordu. Yeniden doğma ihtimalinden bahsediyordu.

“Dave aylardır ölü, Bones. Formaldehitle doldurulup toprağa gömülmüş durumda. Bunun mümkün olduğunu mu söylüyorsun? Tabii ki öyle diyorsun, yoksa neden bu konuyu açasın? Tanrım. Tanrım.”

“Mümkün. Ama bunu istiyor musun? Hala senin arkadaşın olacak ve tüm anıları ve kişiliği yerinde kalacak. Sadece farklı şeyler yiyecek. Gulyabaniler genelde sadece çiğ et yer ama ara sıra farklı bir şey yemeleri gerekir ve neden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Tate. Ben de ona hak verdim. Tüm iştahım kaçmıştı.

“İçgüdüsel olarak iğrenmeni bir kenara koy şimdilik,” diye devam etti Bones. “Normalde birinin onayı olmadan o kişiyi başka bir şeye dönüştürmeyi teklif etmezdim ama şu anda ona ulaşamayacağımıza göre size soruyorum. Siz onunla arkadaşınız. Sizce o neyi seçerdi? Toprağın altında ölü olarak kalmayı mı, yoksa dışarı çıkmayı mı?”

Dave'in geri dönmesi; yürümesi, konuşması, espriler yapması ve *burada* olması gerçek bir ihtimaldi. Birden tüm yorgunluğum gitmişti.

"Şu anda mı karar vermemiz gerek?" diye sordu Don.

Bones başıyla onayladı. "Genelde canlandırma, ölme anından hemen sonra yapılır. Toprakta geçirdiği her gün, onu diriltme şansımız biraz daha azalır. Şu anda bile onu geri getirmek için çok fazla güç gerekecektir. Rodney ona can vermeyi kabul etti Kedicik ama Ian ile olanlar yüzünden şehri bir an önce terketmek istiyor. O benim soyumdan olmadığı için benim korumam altında değil ve Ian'ın ulaşabildiği herkesten intikam alacağını düşünüyor. Rodney yarın gidiyor, o yüzden bu işi yapacaksak bu gece yapmak zorundayız."

"Eğer arkadaşın gidiyorsa ve bunu yaparsak, Dave'e ne olacak?" diye sordu Don. "O da Rodney ile beraber mi gidecek?"

Bones bu endişeyi hiç önemsemedi. "Şart değil. Onunla ben ilgilenebilirim. Vampirler yüzyıllardır gulyabanilere üvey babalık ve üvey annelik yapmıştır. Tam tersi de geçerli tabii. Dediğim gibi, kardeş türleriz. Birkaç haftalık bir alışma süreci sonunda, yeniden aranızda dönebilir."

"Ya kabul edip bu işi yaparsak ama Dave bir yaşayan ölü olmaktansa ölü olmayı tercih ederse? O zaman ne olacak?" Bu düşünce Tate'e acı veriyor gibiydi. Aynı şey benim kafamdan da geçmişti.

"O zaman onun dileği olur," dedi Bones yumuşak bir sesle. "Zaten ölmüş durumda ve eğer tekrar ölmek ister-

se, istediğini elde eder. Bu yüzden mezarında bir kılıç bulunduracağız. Çabuk bir ölüm olur ve önceki haline geri döner.”

Bunun düşüncesi bile midemi kaldırdı. Herkes aynı şekilde hissediyor gibiydi. Bones elimi sıkıttı.

“Eğer hiçbiriniz onu bir gulyabani olarak kabul edemeyecekseniz, onun da kendini öyle kabul etmesini bekleyemezsiniz. Sizin önyargısız desteğiniz olmazsa bu konuşmayı hemen burada kesmeliyiz. Bir gulyabani olmak onu bir kişi olarak değiştirmez, sadece becerileri değişir. Daha kuvvetli ve daha hızlı olacak, yeni duyulara sahip olacak ama aynı adam olarak kalacak. Sizin için o adamın kim olduğu, ne yiyeceğinin midenizi bulandırmasından daha önemli mi?”

“Evet.”

Konuşan Juan’dı. Gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. “Onu uyandırıp onun seçmesine izin verelim. Arkadaşımı özlüyorum. Ne yiyeceği umrumda değil.”

Boğazımdaki yumru daha güçlü bir şekilde geri gelmişti. Cooper omuz silkti. “Onu çok iyi tanımıyordum, o yüzden benim düşüncem en az önemli olmalı. Ama eğer Cat yarım bir ucube olmayı kaldırabiliyorsa, Dave tam bir ucube olmayı kaldıramaz mı? Daha kolay olur gibi geliyor bana.”

Tate ölçülü bir şekilde Bones’a baktı. “Bizim ne düşündüğümüz senin umrunda değil. Bunu sadece Cat için tekli ediyorsun.”

“Kesinlikle,” dedi Bones hemen. “Ama sizin de işinize gelmiyor mu? Bu da sizin şansınız.”

“Pekala, o zaman ben de bir deneyelim diyorum. Zaten bence kolpa sıkıyorsun ve onu mezarından çıkaramazsın. Eğer yanılıyorsam sonra özür dilerim, merak etme.”

Bir tek Don¹la ben kalmıştık ve sıra bizdeydi. Amcamın kaşının ucunda neredeyse tüy kalmamıştı.

“Orduda bir sözümüz vardı: Hiç kimseyi arkada bırakmayız. Şu ana kadar hiçbir görevimizde kimseyi arkada bırakmadık ve şimdi de bunu yapmaya niyetim yok. Geri getirin onu.”

Bir tek ben kalmıştım. Dave’i ve onu geri getirmeye çalışıp başarısız olma korkumu düşündüm. Ya da daha kötüsü, onun geri getirdikten onun kendinden iğrenip intihar etmesi ihtimalini... Sonra da Dave kollarımda ölürken söylediği son sözleri hatırladım: *Ölmeme... izin... verme....*

Kararımı verdim. “Yapalım.”

OTUZ DOKUZ

MEZARLIK KARAPİPAYA ALIPMIŞ, ÜZERİNDEKİ hava sahası bile kapatılmıştı. Tüm ekibim bölgeyi kuşatmıştı. Daha geride de bir sürü nöbetçi bekliyordu. Don kimsenin bu işi yarıda kesmesini istemiyordu. En yakınımızdaki bir düzine askerden biri portatif bir kamerayla her şeyi kaydediyordu.

Rodney çevresindeki hengameye baktı ve başını iki yana salladı.

“Dalga geçiyor olmalısınız. Bu saçmalık da ne böyle?”

Bu saçmalık, yüzden fazla asker demektir. Rodney kameralardan çekiniyordu. Devlete hiç güvenmiyordu ve subaylardan oluşan izleyiciler de pek hoşuna gitmemişti.

İzleyiciler Bones'un umrunda değildi. Sonunda vakit geldiğinde, üç parmağını havaya kaldırdı. Bölüğümüzdeki on iki gönüllüden üçü öne çıktı. Paketlenmiş kan kullanabiliirdik ama Bones'un dediğine göre taze kan daha etkiliydi. Üç yüzbaşım ve ben bu gece menüde yoktuk. Eğer bir

sorun çıkarsa, Bones bizim güçlü olmamızı istiyordu. Her ihtimale karşı ayağımın dibinde bir kılıç duruyordu. Eğer gerekirse kılıcı kullanacak kişinin ben olmam gerektiğinde ısrar etmiştim. Dave arkadaşımıydı. Eğer ikinci bir kez ölmek isterse, ölümü en azından onu seven birinin elinden olmalıydı. Gerçi bunun ona kendini iyi hissettireceği şüpheliydi.

Sihhiyecilerden oluşan ekip bir kenarda bekliyordu. Bones üç adamın başları dönmeye başlayana kadar kanlarını emdikten sonra, askerler sihhiyecilere yöneldi. Modern tıbbın olanakları sayesinde askerlere hemen orada kan verilecekti.

Tabut karanlık topraktan çıkarılmıştı. Onu görmek bile içimi acıttı. Tabutu kapalı tutan parçalar kırıldı ve kapak açıldığında fener ışıkları Dave'in yüzünü aydınlattı. Hava karanlık olmasına rağmen bir tentenin altındaydık. Don, birilerinin bu olaya şahit olacağından o kadar korkuyordu ki bu tenteyi kurmak zorunda kalmıştık. Küçük bir ceset canlandırma denemesi onu iyice paranoyak yapmıştı.

Bir sonraki bölüm için Rodney'nin özel, kıvrımlı bir bıçağı vardı. Dave tabuttan çıkarılıp yere yatırılırken beşimiz etrafında toplandık.

Tate, Dave'i ışıkların altında gördüğünde, "Tanrım," diye mırıldandı.

Tate'in elini tuttum ve elinin titrediğini farkettim. Benim de durumum farklı değildi. Juan da yanımda titriyordu. Onun da elini tuttum. Dave'in kıyafetlerinin belden

yukarısını kestiklerinde ellerini daha da fazla sıkmaya başladım.

O kıvrımlı bıçak Dave'in göğsüne bir pastayı keser gibi kolayca girince nefesimi tuttum. Rodney göğüs kafesinin büyük bir kısmını kesti, kalbi ve çevresindeki organları ortaya çıkardı. Bones çok gündelik bir şey yapıyormuşçasına göğüs kafesinin kesilmiş kısmını kenarda bekleyen tepsiye koydu.

Kaburgayı kim ısmarlamıştı, diye düşündüm bir an için.

Rodney gömleğini çıkarıp düzenli bir şekilde katladı ve çemberin uzağına koydu. Orada yedek pantolonu da vardı. Sonra dönüp Bones'un yanına çöktü. Bones sadece koyu renkli bir şort giyiyordu. Floresan ışıklarının altında cildi parlıyordu ama onu her zamanki gibi hayranlıkla izleyemiyordum. Büyük ihtimalle Rodney'nin göğsüne aynı bıçağı saplamış olduğu ve gulyabaninin kalbini çıkardığı içindi.

Kan vermek için bekleyenlerin ikisi kustu. Diğerleri de onlara katılmak ister gibi gözüküyordu. Onları suçlayamazdım ama neyse ki benim boğazım temizdi. Rodney bu işlem sırasında inanılmaz derecede sessizdi. Sadece birkaç homurtu çıkardı ve bunun acısını çıkarmakla ilgili bir yorum yaptı. Bones neşesiz bir şekilde, kötü kötü güldü. Rodney'nin kalbi başka bir tepsie yerleştirildi ve gözler tekrar Dave'e çevrildi.

Dave'in göğüs kafesi zaten kesilmiş olduğundan bu bölüm çok daha kolaydı. *Hop, hop, hop* ve Dave'in kalbi dışarıdaydı. Rodney hiçbir resmiyete ihtiyaç duymadan kalbi kendi göğsüne soktu ve Bones, Rodney'nin eski kalbi-

ni Dave'in göğsüne yerleştirdi. Bones kalbin yerleşiminden memnun kalınca Dave'in üzerine eğildi ve bıçakla kendi boğazında derin bir yara açtı.

Boğazının kesildiğini görünce ondan değil ama benden hafif bir inleme sesi çıktı. Bones bunun kötü gözükeceği konusunda beni uyarmıştı ama duymak ve görmek farklı şeylerdi. Gücünü kullanarak kanının vücudundan dışarı akmasını sağladı. Kanı boğazından kıvılcık bir akarsu gibi çıkıyordu. Yara iyileştikten sonra boğazını üç kere daha kesmek zorunda kaldı. Askerlerden hazımsızlık sesleri gelmeye devam ediyordu. Kırmızı sıvının akışı yavaşladığında, Bones bıçağı kenara koydu ve geri kalan gönüllülere işaret etti.

Askerler tereddüt ettiğinde, "Kıpırdayın," diye tısladım.

Yedi asker teker teker Bones'un yanında diz çöktü ve Bones sırayla hepsinin boynundan içti. Son asker de sıhhiyecilere yöneldiğinde, Bones damarını tekrar kesti ve musluğu tekrar açtı.

Bir şey olmaya başladı. Bunu görmeden önce hissettim. Havada enerji depolanıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Dave'in göğüs boşluğu kanla dolmuştu. Dave'in parmağının kıpırdadığını gördüğümde, kalbim bir saniye durdu.

"Aman Tanrım," diye nefes verdi Tate.

Dave'in eli tembelce kıvrıldı ve gerildi. Sonra ayakları hareket etti. Bones'tan akan kan tekrar yavaşlarken Dave'in ayak parmaklarının oynadığını görebiliyorduk.

"Daha fazlasına ihtiyacı var. Altı adam daha getirin," diye bağırdı Rodney. Bones boğazı yarık olduğu için konuşamıyordu.

Emri ben de yineledim ama gözlerimi Dave'den ayırmıyordum. Kan vermeye gönüllü başka askerler getirildi. Bones kendini yeniden doldururken Rodney askerleri tutarak ona yardımcı oldu, sonra da askerler sıhhiye ekibine emanet edildi. *Umarım yeterince kan torbası getirmişlerdir,* diye düşündüm. Sandığımızdan daha fazla kan gerekmişti.

Dave'in başı yana dönüp gözleri açıldığında, dizlerimin üzerine düştüm. Rodney, Dave'in göğüs kafesinin kesilmiş bölümünü, bir yapboz parçası gibi yerine yerleştirdi. Bones yaralı bölgeyi kanıyla ovaladı. Üçüncü deneyişimde nihayet konuşabildim.

"Dave?"

Dave'in ağzı açılıp kapandı ve hırıltılı bir sesle cevap verdiğinde gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Cat? Vampir... Kaçtı mı?"

Tanrım, hala Ohio'daki mağarada olduğunu sanıyordu! Ne de olsa en son hatırladığı şey buydu. Bones ve Rodney geri çekildi. Juan, İspanyolca bir şeyler mırıldanırken ağlıyordu. Tate şok olmuş bir halde eğildi, Dave'in eline dokundu ve Dave onun elini sıktığında o da ağlamaya başladı.

"İnanmıyorum. İnanamıyorum!"

Dave üçümüze bakıp yüzünü ekşitti.

"Ne oldu? Korkunç görünüyorsunuz... Hastanede miyim?"

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Dave aniden doğruldu.

"Bu bir vampir! Ne..."

Sonunda kanı gördü. Ondan yarım metre ileride oturan Bones da kan içindeydi. Dave'i omuzlarından tuttum ve aceleyle konuştum.

"Kıpırdama. Göğsün tam olarak iyileşmedi."

"Ne?" Önce başını eğip kendi üzerine, sonra etrafındaki tenteye ve nihayet yakınındaki tabuta ve kendi isminin yazılı olduğu mezar taşına baktı.

"Dave, dinle beni." Sesim çok kalın çıkıyordu. "Vampirri dert etme, sana zarar vermez. Onun yanındaki gulyabani de öyle. Sen... Sen Ohio'daki mağarada yaralanmadın. Öldün. Bu senin mezarın ve son üç aydır içinde olduğun tabut. Sen o gün öldün ama... Seni geri getirdik."

Aklımı kaçırmışım gibi bana baktı, sonra insanın içini acıtan bir şekilde gülümsedi.

"Emirlere uymadığım için beni korkutmaya çalışıyorsun. Sinirleneceğini biliyordum ama *bu kadar* ileri gideceğini..."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum," dedi Tate gözyaşları içinde. "Sen öldün. Senin öldüğünü gördük."

Dave panik halinde Juan'a baktı. Juan yutkundu ve sert bir şekilde ona sarıldı.

"Dostum, ölmüştün."

"Ama ne... Nasıl..."

Bones'la Rodney'nin yanına gittim ve ellerimi onların omuzlarına koydum.

"Yapmamız gereken bir seçim vardı Dave ve şimdi de senin bir seçim yapman gerekiyor. Bu ikisi seni geri getirdi ama bunun bir bedeli var. İnsanlığın seninle beraber

öldü ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Şu anda bizimlesin... Çünkü bir gulyabanisin. Mağaranın çıkışında seni o vampire karşı uyarmadığım için çok üzgünüm. O seni öldürdü. Ama sen... Yaşayan ölü olarak devam edebilirsin."

Dave bize, etrafına ve mezar taşına bakınırken yüz ifadesi inkarla doluydu.

"Elini boynuna götür," dedi Bones mantıklı bir şekilde. "Nabzın atmıyor. Al şu bıçağı." Akşam boyunca kullanılmış aleti işaret etti. "Elini kes. Ne olacağını gör."

Dave dikkatle iki parmağını boynuna götürdü, bekledi ve gözleri kocaman oldu. Kanlı bıçağı kavradı ve hızla kolunu kesti. Yaradan biraz kan aktı, sonra eti kendi kendine kapanınca Dave bir çığlık attı.

Tekrar yanına döndüm ve elini tuttum. "Dave, tecrübeli olduğum için söylüyorum, bu beklemediğin bir şey ama bunu yenebilirsin. Ne olursa olsun, biz kendimiziz. *Ne olursa olsun*. Sen hala sensin. Yine güleceksin, ağlayacaksın, işini yapacaksın, pokerde kaybedeceksin... Biz hepimiz seni seviyoruz, *dinle* beni. Sen bir kalp atışından daha fazlasısın. Çok daha fazlası."

Dave ağlamaya başladı, gözlerinden pembe yaşlar akıyordu. Juan, Tate ve ben ona sarılmıştık. O titrerken onu örtüyorduk. Sonunda bizi geri itti, gözlerini sildi ve parmaklarındaki kana baktı.

"Ölmüş gibi hissetmiyorum," diye fısıldadı. "Senin... Senin çığlık attığını hatırlıyorum Cat ve yüzünü gördüğümü... Ama öldüğümü hatırlamıyorum! Ölmüşsem, *nasıl* devam edebilirim?"

Tate sertçe cevap verdi. "O kutunun içinde kalan ölüdür, sen ölü değilsin. Sen arkadaşısın ve ne yersen ye hep öyle olacaksın. Şu solgun, aşağılık herifin seni uyandırabileceğine inanmamıştım ama buradasın işte ve kendini tekrar toprağa gömmeyi düşünme bile. Sana ihtiyacım var dostum. Sensiz cehennem gibi burası."

"Seni özledim *dostum*," dedi Juan. Söyledikleri aksanından dolayı neredeyse anlaşılıyordu. "Beni tekrar bırakmazsın. Tate çok sıkıcı ve Cooper sadece antrenman yapmak istiyor. Burada kal."

Dave bize bakakalmıştı. "Nasıl oluyor da bir vampir ve bir gulyabani sizin için ölüleri uyandırıyor?"

Diğer elini tuttum. "Bizimle gel, sana her şeyi anlatırız. İyi olacaksın, söz veriyorum. Bana önceden güvenirdin. Lütfen, *lütfe*n şimdi de güven."

Olduğu yerde oturuyordu ve sessizce mezar taşına ve etrafındaki yüzlere bakıyordu. Sonunda dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"En garip tarafı şu. İyi hissediyorum. Aklım karmakarışık ama ölü bir adam için oldukça harika hissediyorum. Bir mezarlıkta mıyız?"

Başıyla onaylayınca yavaş yavaş ayağa kalktı. "Mezarlıklardan nefret ederim. Gidelim buradan."

Kollarımı ona doladım ve yine gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Ama bu sefer gülümsüyordum.

"Hemen arkandan geliyorum."

Juan onu tentenin dışına çıkardı. Hiçbir şey söylemeden, Don elini Dave'in sırtına koydu. Yürürlerken Don'un da

gözleri yaşlardan parlıyordu. Bones hala yerde, Rodney'nin yanında oturuyordu.

Kendimi Bones'un üzerine o kadar hızlı attım ki Bones yere kapaklandı. Üzerindeki kan umrumda değildi. Onu sevinçle öptüm. Sonunda geri çekildiğimde bana gülümsemi.

"Bir şey değil."

Rodney sırtıttı. "Ben de yardım ettim, unuttun mu?"

Ona da dudaklarımla ateşli bir şekilde teşekkürlerimi sunuyordum ki Bones beni gülümseyerek geri çekmek zorunda kaldı.

"Yeterince teşekkür ettin tatlım. Eğer böyle devam edersen ondan bir daha kurtulamazsın."

"Korkunç görünüyorsun Bones. Tanrım, hep bu kadar vahşice mi oluyor bu?"

Soruya Rodney cevap verdi. "Hayır, hep değil. Genelde yarım litre yeterli oluyor ama sizin çocuk çok uzun süre ölü kaldı. Doğrusu, işe yarayacağını bile düşünmüyordum. Bones çok güçlü olduğu için şanslısın."

"Şanslıyım," diye onayladım. Ama şanslı olmamın tek sebebi bu değildi.

"Hey mezarıcı."

Seslenen Tate'ti ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Ben sözümü tutarım. Kolpa sıkıştığını söylediğim için özür dilerim ve haksız çıktığım için inanılmaz mutluyum. Vampirler sözden çok işe baktığına göre, benden bir yudum alabilirsin. Çok kötü görünüyorsun. Sana hiç çok solgun olduğunu söylediler mi?"

Bones güldü. “Birkaç kere söylediler. Yorgunluktan öldüğüm için, sanırım teklifini kabul edeceğim.”

Bones ayağa kalktı ve Tate başını kaldırdı. “Sakın beni önce öpmeye kalkma,” dedi.

Bones cevap vermedi ve dişlerini Tate’in boynuna geçirdi. Bir dakika sonra başını geri çekti.

“Özrün kabul edilmiştir. Kedicik, arkadaşını bekletmek istemeyiz. Öğrenmesi gereken çok şey var. Rodney, yardımların için çok teşekkürler. Hemen gitmek istediğini biliyorum. Birkaç gün içinde seni ararım.”

Gulyabani gecenin içinde kaybolmadan önce ona son bir kez sarıldım. Bones yürürken kolunu belime doladı, Tate de diğer yanımda yürüyordu.

“Hala başımızda önemli bir dert var; annem, biliyor-sun,” dedim.

“Evet, bilmez miyim? Sürekli beni öldürmeye çalışmasını istemeyiz, değil mi? Ama dert etme. Annenle uğraşmak, ölüleri ayağa kaldırmaktan daha zor olamaz.”

“O kadar emin olma.” Ama annem bile moralimi bozamazdı. Arkamızda boş bir mezar bırakmıştık ve mezarın eski sakini önümüzdeki arabada bizi bekliyordu.